

Giới thiệu Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ

Thể loại : Trọng sinh, gia đầu- Cung đấu

Số Chương: 66

Kiếp trước nàng đã thua tại hậu cung này, thua bởi những kẻ luôn tươi cười, miệng kêu tỷ muội thân thiết. Thua bởi chính thứ muội của mình. Nàng hận, không chỉ vì nàng chết thảm ở lãnh cung mà còn vì đứa con chưa đầy tháng của nàng bị bóp chết.

Nhưng ông trời không tuyệt đường của nàng, nàng trọng sinh, kiếp này nàng sẽ dẫm nát tất cả những phi tần cung nữ kiếp trước dám khi dễ nàng.

Nhưng, nàng báo thù, Hoàng thượng đến tham gia náo nhiệt làm gì a?

"Ái phi, gần đây hậu cung của trẫm có vẻ không yên ổn. Đêm nay nàng hãy thị tẩm đi."

Uy hiếp, đây tuyệt đối là uy hiếp, gần một tháng nay đều tuyên nàng thị tẩm, thất lưng của nàng muốn không còn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Tháng tư, trời âm dần, những cơn gió cũng không còn mang theo hơi lạnh thấu xương, trong hoa viên mấy đóa hoa Đỗ Quyên tranh nhau đua nở.

Thẩm Từ Oánh một mình ngồi trong hành lang ở hoa viên, chăm chú nhìn những bông hoa Đỗ Quyên ở xa xa.

Chỉ tĩnh lặng, nhìn chăm chú.

Xuyên qua những đóa hoa, nàng như vẫn còn nhìn thấy cảnh bản thân bị hoàng thượng hạ chỉ biếm vào lãnh cung. Phi tần, cung nữ ở hậu cung khắp nơi "bỏ đá xuống giếng".

Hài tử của nàng bị chính thứ muội của nàng bóp chết. Nàng còn nhớ rõ tiếng khóc đứt ruột gan của nó. Nàng cũng bị chính thứ muội của mình ép uống ly rượu độc, hương vị của ly rượu đó vẫn còn phảng phất trong miệng, thống khổ.

Thứ muội của nàng, trong lúc nàng thống khổ bất lực nhất, hung hăng đâm nàng một đao.

Đây là muội muội tốt của nàng.

Nàng sao có thể không hận?

Cũng may ông trời có mắt, cho nàng trọng sinh.

Nàng trọng sinh về năm năm trước, lúc đó nàng mười bốn tuổi.

"Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, người vẫn nên vào phòng thì hơn" Quýt nhi ở bên nhắc nhở.

Sau lần bệnh nửa tháng trước, tiểu thư trở lên khác thường.

Nhưng khác ở chỗ nào, nàng ta lại không nói rõ được.

Có nên nói cho Vương ma ma?

"Ta muốn ngồi một lát." Từ Oánh tham lam hít thở không khí tươi mới, hiện tại nàng chưa vào cung, phải chậm rãi tìm cách đối phó.

Đầu tiên phải xử lý người bất trung với nàng.

"Vương ma ma nói, thân mình tiểu thư vừa khỏi, không nên ngồi nơi gió lớn."

Vương ma ma, nhiều năm qua nàng luôn tin tưởng Vương ma ma, thậm chí đem vú nuôi Tần ma ma đuổi đi.

Chỉ bởi vì Vương ma ma là hồi môn của mẫu thân mà bản thân không một chút nghi ngờ.

Lại không ngờ đến, trước khi chết nghe được tên Vương ma ma từ miệng của thứ muội Uyển âm

“Có phải ngươi cảm thấy cái gì ngươi cũng có đúng không? Ha ha, ta cho ngươi biết, ngươi chết nhanh như vậy là do bản thân ngươi ngu ngốc.”

Hóa ra, mẫu thân không phải bị bệnh chết, mà là bị Vương ma ma độc chết.

Vương ma ma, Vương ma ma được lắm

Vương ma ma dĩ nhiên đáng giận nhưng người đứng sau giật dây càng đáng giận- mẫu thân Uyển âm- Hoàng di nương.

Từ Oánh nhắm chặt mắt, khi mở ra đã không thấy sự yếu đuối của ngày xưa.

“đi, đi thỉnh an lão phu nhân”

“Tiểu thư, người...”

“Sao? Ta không thể thỉnh an lão phu nhân sao?”

“không phải, ý của nô tỳ là lão phu nhân luôn không thích tiểu thư, vạn nhất...”

“Vậy đi thôi.”

Đời trước, nàng bị Vương ma ma dụ dỗ, cảm thấy lão phu nhân không thích mình, dần dần không đi thỉnh an lão phu nhân.

Về sau chuyện này bị người trong cung mang ra đàm luận, trước mặt mọi người Hoàng hậu nương nương phạt nàng chép ‘Hiếu kinh’ ba trăm lần, giam cầm một tháng.

Hoàng Thượng nghe được chuyện này, khen Hoàng Hậu làm việc có chừng mực, phạt nàng một năm bổng lộc.

Chuyện này không cần nghĩ cũng biết là Uyển âm phát tán.

Đời này, nàng sẽ không để người ta lên án vì chuyện này.

Vạn Cúc Đường.

“Tam tiểu thư” Tiết ma ma bên người lão phu nhân, hành lễ với Từ Oánh.

“Tiết ma ma” Từ Oánh hơi phúc thân với Tiết ma ma.

Tiết ma ma là hồi môn của lão phu nhân, hầu hạ lão phu nhân hơn ba mươi năm, hiện tại đang giúp lão phu nhân giải quyết một ít việc của nội viện.

“Tam tiểu thư muốn gặp lão phu nhân? Lão nô cho người đi báo một tiếng.”

“Đa tạ Tiết ma ma”

“Tam tiểu thư, người đến đông sương phòng ngồi một lát” đại nha hoàn Thái Liên bên cạnh Lão phu nhân tươi cười nói.

“Ta sẽ chờ ở đây.” Từ Oánh gật đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho Quýt nhi đang ngây ngốc bên cạnh.

Nàng muốn tạo quan hệ với các nha hoàn này.

“Thái Liên tỷ tỷ, gần đây tỷ đang bận gì a? Ngày khác tỷ phải họa cho muội nha, muội muốn làm đôi giày cho tiểu thư.”

Quýt nhi thân thiết khoác tay Thái Liên, đi sang một bên nói chuyện.

Chốc lát sau, Tiết ma ma từ nội thất đi ra, hành lễ với Từ Oánh cười nói “Tam tiểu thư, thật không đúng lúc, hiện lão phu nhân đang nghỉ, Ngài nên trở về trước thôi.”

Từ Oánh khẽ thở dài, nàng biết đây là lão phu nhân lấy cớ. Nàng cũng biết việc này không vội được.

“Làm phiền ma ma” Từ Oánh hướng Tiết ma ma phúc thân.

Tiết ma ma cuống quýt tránh đi “Tam tiểu thư vẫn là nên mau chóng trở về, ngài bệnh nặng mới khỏi, không nên để trúng gió.”

Từ Oánh cười gật đầu, hướng về nội thất dập đầu ba cái.

“Cháu gái Từ Oánh, trước đây bất hiếu, làm lão phu nhân phải thương tâm. Cháu gái biết sai rồi.”

Khi ngẩng đầu, cái trán đã sưng đỏ một mảng.

Ánh mắt Tiết ma ma lóe lên, nhưng không nói gì.

“Tiết ma ma cáo từ” Từ Oánh thừa dịp cáo từ đem vòng tay phi thúy Xích Kim nhét vào tay Tiết ma ma.

Nội thất.

“Nàng đi rồi?” nói chuyện là một phụ nhân chừng hơn bốn mươi tuổi, một thân y phục màu lam, tóc mang một bộ điệu Xích Kim khám san hô hồng, không có một chút bộ dáng vừa tỉnh ngủ.

“Đi rồi. Dập đầu ba cái với ngài.” Tiết ma ma nói xong đem vòng tay phi thúy Xích Kim cho lão phu nhân xem.

“Vòng tay này là di vật mẫu thân nàng lưu lại, nàng đừng là bỏ được.” Lão phu nhân cúi đầu nhìn vòng tay, trong giọng nói có chút trào phúng.

“Đã đưa cho người thì người lấy đi.”

“Lão phu nhân, cái này...”

“Nhận lấy đi.”

“Tạ Lão phu nhân.” Tiết ma ma bỏ vòng tay vào trong lòng, sau đó hầu chuyện Lão phu nhân.

“Lão phu nhân, nô tỳ cảm thấy Tam tiểu thư có chút thay đổi.”

“Ồ? Người luôn xem người rất chuẩn, người nói xem nàng có chỗ nào không giống với ngày xưa?”

“Nô tỳ cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy dường như trưởng thành không ít, nhưng trưởng thành như thế nào lại không nói được.” Vừa nói vừa thuận thực bóp chân cho Lão phu nhân.

Lão phu nhân thoải mái nhắm hai mắt “Lâm Lang, vẫn là người làm là thoải mái nhất.”

“Vậy nô tỳ sẽ bóp cho Lão phu nhân cả đời.” Tiết ma ma mỉm cười nói.

Từ Oánh trở về Phù Dung viện, tiểu viện một màu trắng nổi bật là đại môn đỏ thẫm, trên cửa là ba chữ Phù Dung viện, là nàng xin phụ thân chấp bút.

Trong viện đầy hoa thược dược. Sau này vào cung, vì thược dược tương tự mẫu đơn, cùng với mẫu đơn là hai loại hoa đứng đầu, phạm vào kiêng kỵ, nên không được trồng.

Nàng đã bốn năm không có về tiểu viện này, từ năm nàng mười năm tuổi tiến cung, cũng chưa lần nào trở về.

“Tiểu thư ngài đi đâu vậy? Để lão nô tìm mãi.” Vương ma ma khoa trương chạy đến, vỗ ngực nói: “Bệnh ngài còn chưa khỏi, nếu lại bệnh lại, nô tỳ biết ăn nói thế nào với linh hồn phu nhân trên trời a.”

“Nếu mẫu thân trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ ta sớm báo được thù!” Từ Oánh yên lặng nghĩ.

“không có việc gì, Vương ma ma, ta ở trong phòng muốn mọc lên rồi.”

hiện tại, việc nàng có thể làm chỉ có thể là nhẫn nhịn.

“Tiểu thư để ý là tốt rồi.”

đi qua núi giả là đến tây sương phòng nàng từng ở. Cửa sổ khắc hoa lâm quen thuộc, trên đất là thảm thật dày, bàn trà điêu khắc tinh xảo bằng gỗ Ngọc Lan, vài cái tú đôn.

Vì từ nhỏ yêu thích luyện chữ, nàng đã dành một phòng làm thư phòng.

Nơi tiểu viện nhỏ mà ấm áp này chính là nơi nàng lớn lên.

Quýt nhi tiến vào hành lễ nói “Tiểu thư, Thái Liên nói gần đây Lão phu nhân có chút bị đau chân.”

Từ Oánh nhẹ nhàng ản một tiếng, rút trâm Xích Kim trên đầu thưởng cho Quýt nhi.

“Người gọi Đào nhi vào hầu hạ ta nghỉ ngơi.” Quýt nhi cao hứng gật đầu, nhận trâm cài lui xuống.

“Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt” Đào nhi nhẹ nhàng đi vào.

Đời trước Đào nhi bị Vương ma ma tùy tiện gả cho gã sai vặt, chỉ bởi vì nàng là họ hàng xa với Tần ma ma.

“Ừ” Từ Oánh mệt mỏi gật đầu, xem ra vẫn lên chậm rãi tìm cách.

không biết Đào nhi có thể dùng hay không?

Từ Oánh nhắm mắt, sau đó dặn dò “Ngộ thiện không cần gọi ta.”

“Vâng” Đào nhi đáp lời, sau đó đem màn thả xuống.

Lúc Từ Oánh tỉnh lại đã là giờ mùi hai khắc. Nàng thất thần, nước mắt không tự giác muốn rơi xuống.

Nàng cắn răng không cho nước mắt rơi, nàng nhớ mẫu thân và hài nhi của mình.

Đời trước những người nàng yêu thương đều rời nàng mà đi.

“Tiểu thư, ngài tỉnh?” Bên ngoài Đào nhi dè dặt hỏi.

Từ Oánh đem nước mắt lau đi, đời này nàng nhất định sẽ đòi lại tất cả.

“Vào đi”

“Vâng”

Đào nhi giúp Từ Oánh rửa mặt sau đó bới cho nàng kiểu tóc Viên kế khá ái.

Từ Oánh nhìn mình trong gương đồng hơi có chút thất thần.

“Đổi thành Truy mã kế đi.”

“Tiểu thư ngài mới mười bốn tuổi, Truy mã kế sẽ không hợp với ngài”

Nàng thật sự mười bốn sao? rõ ràng nàng đã mười chín.

“Cứ như vậy đi.”

“Tiểu thư, Hoàng di nương cầu kiến.” nha hoàn tiểu Hạnh ở ngoài cửa bẩm báo.

Hoàng di nương, nàng còn chưa đi tìm nàng ta, nàng ta đã tìm đến cửa?

Cũng tốt, đã bốn năm nàng chưa gặp lại nàng ta.

Thủ phạm hại chết mẫu thân nàng.

“Thỉnh di nương đến đông sương phòng, lát sau ta sẽ đến.”

Đông sương phòng và Tây sương phòng cách nhau dãy hành lang. Đông sương phòng trang trí đẹp mắt, đến mùa hè nàng thích đến đây ngắm hoa uống trà.

“Tam tiểu thư thân thể đã tốt hơn chưa? Bích Tuyết Diệp này là năm nay mới hái? thật sự thơm. Cũng chỉ có người có phúc khí như ngài mới được thưởng thức” Vừa nói, Hoàng di nương tươi cười đầy mặt đứng lên đón.

“Di nương” Từ Oánh nhàn nhạt làm bán lễ với nàng ta.

“Tam tiểu thư thật là biết lễ.” Hoàng di nương sau khi nhận lễ của nàng cũng không đáp lễ lại.

Trước kia nàng cảm thấy không cần thiết, cảm thấy như vậy là cùng di nương thân thiết.

hiện giờ nàng mới nhận ra, thật ra Hoàng di nương sớm đã không coi nàng là đích tiểu thư của Thẩm gia.

“Di nương hôm nay đến đây không biết là có chuyện gì?”

“không có chuyện gì, nô tỳ nghe Uyển âm nói ngài đã khỏe lại, còn đi thỉnh an Lão phu nhân nên đến thăm.”

Là nghe Quýt nhi nói hay nghe Vương ma ma nói? Hay là ai khác nói.

hiện nay trong nhà trừ lão phu nhân thì người tôn quý nhất chính là Hoàng di nương.

Người gió chiều nào che chiều ấy rất nhiều.

“Tinh khí Lão phu nhân bướng bỉnh, tiểu thư không tránh khỏi phải chịu ủy khuất. Muội muội người da dày thịt béo, về sau hãy để nàng thay tiểu thư thỉnh an Lão phu nhân.”

Nếu là trước đây nàng sẽ rất cảm kích di nương, sau đó sẽ nghe lời di nương mà không đi thỉnh an Lão phu nhân.

hiện thời xem ra nàng cũng rất choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: I nương

“Di nương cũng nên đau lòng muội muội a, không thể cái gì cũng bắt muội ấy làm, trong lòng muội muội sẽ trách người bắt công. Với lại đi thỉnh an Lão phu nhân làm sao có thể nói là vất vả? Lời này của di nương đừng để Lão phu nhân nghe thấy.” Từ Oánh cười cười nhìn Hoàng di nương.

“Oánh nhi nói là.” Trong mắt Hoàng di nương hiện lên tia kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh.

Đúng là cao thủ diễn trò.

Từ Oánh bắt động thanh sắc nhìn Hoàng di nương, sau đó nói với giọng làm nũng “Chờ con khỏe lên, di nương hãy để muội muội bồi con ra ngoài a.”

“Được, được, ngài lớn thế này rồi mà suốt ngày chỉ biết chơi” nói xong điểm điểm lên chóp mũi Từ Oánh.

Phảng phất như không khí giương cung bạt kiếm lúc này chỉ là ảo giác.

Hoàng di nương đi rồi, Từ Oánh nhìn chén trà, phản phất Đào nhi đem nửa cân Bích Tuyết Diệp cho Hoàng di nương.

Đào nhi sau khi trở về lặng lẽ nói Từ Oánh.” Tiểu thư, lúc nô tỳ đến viện Hoàng di nương nghe thấy bên trong như đang xuất đồ này nọ, nhưng Hồng Nhụy tỷ tỷ không cho nô tỳ vào trong.”

Từ Oánh suy nghĩ chốc lát hỏi “hiện tại là ai quản khó phòng?”

Thẩm phủ cũng có sổ sách, trong viện được phân bao nhiêu cũng có định lượng.

Hoàng di nương sinh được một đứa nhỏ, trên lại không có chủ mẫu, bọn hạ nhân tất nhiên là một mắt nhắm, một mắt mờ cho qua.

“Hồi tiểu thư, là Tổng ma ma, là thông gia với Hoàng ma ma bên cạnh Hoàng di nương.”

không trách được.

“Đào nhi, năm nay người bao nhiêu tuổi.”

“Hồi tiểu thư, năm nay nô tì mười ba.”

“Người cảm thấy Vương ma ma là người như thế nào?”

“Nô tỳ, nô tỳ...” Chưa nói xong đã quỳ xuống.

“nói đi” Nàng cũng không bảo Đào nhi đứng dậy.

Đào nhi khê cần môi “Tiểu thư, Tân ma ma là họ hàng xa của nô tỳ. Năm đó Vương ma ma vu khống Tân ma ma là ăn trộm, đem Tân ma ma đuổi đi. Nô tỳ nghĩ Vương ma ma cũng tuyệt đối không bỏ qua cho nô tỳ.”

nói đến đây đã khóc không thành tiếng. Ngữ khí cứng rắn.

“Ta rất xin lỗi Tân ma ma.”

“Tiểu thư...” Đào nhi ngẩng đầu mở to mắt nhìn Từ Oánh.

“Đứng lên đi. Về sau người hãy đi theo ta. không được hai lòng.”

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ tuyệt đối sẽ không hai lòng” Dứt lời lại trịnh trọng đập đầu ba cái.

Từ Oánh thở phào nhẹ nhõm, hiện tại coi như nàng cũng có người giúp đỡ.

Canh ba giờ thân, Từ Oánh mang Đào nhi và một đại nha hoàn khác, Lê nhi, đi thỉnh an Lão phu nhân.

Theo quy củ, sáng và tối phải đi thỉnh an.

Trước kia nàng chưa bao giờ đi thỉnh an, nên cũng ít khi gặp mặt phụ thân của mình.

không biết nếu phụ thân biết nàng ở trong cung bị chính muội muội của mình hại chết, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào?

Đến Vạn Cúc đường, mọi người trong nhà đều đã có mặt, thấy nàng đến thì đều có chút kinh ngạc.

“Cháu gái bất hiếu, đến chậm, mong tổ mẫu trách phạt.”

Thẩm lão phu nhân nhàn nhạt phát tay.

Từ Oánh hành lễ với Thẩm lão gia: “Phụ thân”

“Ân, Oánh nhi đến đây, thân thể đã tốt hơn chưa.”

“Tạ phụ thân quan tâm, thân thể Oánh nhi đã không còn gì đáng ngại.”

Dứt lời liền hướng các di nương chào hỏi: “Các di nương hảo.”

Chúng di nương ào ào đáp lễ Từ Oánh, chỉ có Hoàng di nương là nhận lễ của nàng.

“Tỷ tỷ.” Uyển âm hơi phúc thân với nàng nói “Thân thể tỷ tỷ đã tốt hơn?”

“Ân, đã tốt lắm, đa tạ muội quan tâm” Từ Oánh nhìn thấy kẻ thù giết con, trong lòng gào thét “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! Thẩm Uyển âm”

Nàng gất gao bấm vào lòng bàn tay.

“Nô tỳ còn vừa nói với Lão phu nhân thân thể Tam tiểu thư chưa tốt hẳn, chắc còn phải nghỉ ngơi nhiều. Xem ra là nô tỳ lo lắng vô ích rồi.”

“Chiều nay di nương đến thăm, không phải là thấy ta đã tốt lắm sao? Đều là ta không tốt, làm hại di nương lo lắng.”

Hoàng di nương nói những lời đó là ám chỉ nàng còn bị bệnh mà đã đi thỉnh an Lão phu nhân, chỉ trích nàng không đem thân thể của Lão phu nhân để vào mắt.

Chờ xem, xem nàng làm thế nào từng bước lật đổ Hoàng di nương và Thẩm Uyển âm.

Nàng nhàn nhạt quét mắt nhìn các di nương khác, Hoa di nương nhíu miệng bộ dáng cao cao tại thượng, khinh thường, Dương di nương một bộ dáng cung kính, làm như vừa rồi chuyện gì cũng không phát sinh. Mặt mày Tổng di nương tươi cười nhưng trong mắt lóe lên tia khinh thường, nếu không để ý kỹ còn tưởng ảo giác.

thật có ý tứ.

“Phụ thân, không phải người nói muốn đưa cho con bộ....” lời Uyển âm còn chưa nói xong, Thẩm lão phu nhân đã khoát tay chặn lại “Được rồi, muốn nói gì chờ cơm nước xong rồi nói.”

Lão phu nhân không tỏ thái độ gì với Từ Oánh.

Như vậy xem ra Tiết ma ma đã giúp nàng.

Có tiền có thể bắt quý đây cối xay a.

Tiểu nha hoàn “Vâng” một tiếng, bắt đầu dọn cơm.

Sau khi Thẩm lão phu nhân và Thẩm lão gia ngồi xuống, Từ Oánh và Uyển âm lần lượt ngồi xuống.

Hoàng di nương vì sinh được Uyển âm nên có chút mặt mũi hơn các di nương khác, được ban ngồi xuống.

Từ Oánh thấy trong mắt Hoàng di nương lóe lên không cam lòng, lại không thể không tươi cười cảm tạ lão phu nhân.

không cam lòng mới tốt, sợ nhất người cái gì cũng không muốn.

trên thực tế, người vô dục vô cầu rất ít a.

Cơm nước xong, mọi người đến gian phía đông uống trà.

“Lão gia, tân hoàng vừa đăng cơ, là thời điểm cần nhân tài, nếu có cơ hội người nên tiến cử nhị đệ người, sau này trong triều cũng có người giúp đỡ.”

Lão phu nhân có ba nam, hai nữ. Con lớn cũng chính là phụ thân của Từ Oánh, hiện tại giữ chức Hộ bộ thượng thư, quan nhị phẩm.

Con thứ hai giữ chức Hà Nam Bố chính ti đều sử, quan thất phẩm, nội viện có hai đích tử, một đích nữ, và mấy thứ tử thứ nữ.

Con thứ ba là thứ xuất nuôi trên danh nghĩa lão phu nhân, làm một thương gia nhân tân, quản lý một ít việc, có một đích tử và hai đích nữ.

“Mẫu thân, con biết rồi.”

Trong mấy người con, người lão phu nhân yêu thương nhất không phải phụ thân và đại cô cô, cũng không phải Tam thúc thứ xuất nuôi bên cạnh mà chính là Nhị thúc. Nhị thúc từ nhỏ nhiều bệnh, lại có cái miệng ngọt có thể dỗ cho lão phu vui.

Lão phu nhân có hai nữ nhi. Đại cô cô gả cho tiểu nhi tử của Ứng Thiên phủ doãn, đương nhiệm Ngũ Quân đô đốc phủ, ngũ phẩm.

Tiểu cô cô gả cao, gả vào Lâm gia, một trong tứ đại gia tộc Trần Nam hậu.

Lâm gia cũng là nhà mẹ đẻ của Thái hậu.

Lúc trước Uyển âm có thể vào cung cũng là do đi cầu tiểu cô cô.

Tiểu cô cô dẫn theo Uyển âm tiến cung gặp Thái hậu, được Thái hậu yêu mến. Sau này tiến cung lại nhận được thánh sủng, tấn phong Quý nhân.

Đời này, nhất định phải để tiểu cô cô ghét Uyển âm mới tốt.

Như vậy cho dù Uyển âm tiến cung cũng không nhận được sự trợ giúp của Thái hậu.

Trong lúc uống trà, Uyển âm lại quán quýt lấy phụ thân muốn danh họa trên quý của tiền triều “Hoàng Hạc tử”.

“Phụ thân, người rõ ràng đã đáp ứng con. Lúc đó còn có nương làm chứng a.” Uyển âm ôm cánh tay Thẩm lão gia làm nũng.

Từ Oánh chỉ nhìn thoáng qua, không lên tiếng.

Hoàng di nương lên tiếng răn dạy Uyển âm, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra tâm tình nàng ta rất tốt.

“Được, được, phụ thân đáp ứng người thì sẽ làm được.” Thẩm lão gia nói xong nhìn Từ Oánh đang yên lặng ngồi một bên: “Oánh nhi, con cũng đến thư phòng, phụ thân đưa cho con bức tranh chữ tiền triều.”

Bị điểm danh, Từ Oánh hơi kinh ngạc, kiếp trước nàng rất ít khi tiếp xúc và nói chuyện với phụ thân, trừ bỏ mấy lần dùng thư xin đến nhà ngoại công, lần duy nhất là đêm trước khi nàng tiến cung.

“Đa tạ phụ thân.”

Thẩm lão gia gật đầu, hần tuy thích tiểu nữ nhi thẹn thùng, nhưng hần vẫn biết được đích thứ khác biệt, nên đối với đích nữ sống nội tâm vẫn rất yêu thương.

Lúc này Từ Oánh lại đang suy nghĩ đến một việc, vì sao phụ thân lại chỉ có hai nữ nhi?

Từ sau khi Hoàng di nương sinh hạ Uyển âm, dù là mẫu thân hay các di nương khác đều không có mang thai.

Chẳng lẽ?

Từ Oánh ngẩng đầu nhìn các vị di nương, đều tuổi trẻ như hoa như ngọc, chẳng lẽ tất cả đều không thể mang thai? không thể có khả năng này.

Hay là phụ thân?

Từ Oánh không muốn đoán tiếp, có một số việc, chỉ có thể điều tra thì mới ra chân tướng.

Uống trà xong, Từ Oánh và Uyển âm theo Thẩm lão gia đến thư phòng.

“Tỷ tỷ, muội dường như cảm thấy tỷ có gì đó thay đổi?” Uyển âm không chớp mắt nhìn Từ Oánh.

“Ồ? Muội nói xem tỷ khác chỗ nào?” Từ Oánh bình tĩnh nhìn lại.

“không có, muối chỉ thuận miệng nói thôi, tỷ tỷ đương nhiên vẫn là tỷ tỷ.” Uyển âm chạm vào ánh mắt Từ Oánh nhanh chóng rời mắt đi.

“Muối muối cũng vẫn là muối muối.” Kiếp này năng sẽ không thật lòng đem nàng ta thành muối muối mà đối đãi.

“Hai đứa ở phía sau to nhỏ gì vậy?” Thảm lão gia dừng lại đợi hai nàng.

“Phụ thân, con tâm sự cùng tỷ tỷ a.” Uyển âm làm nũng.

“Ha ha, nhìn quan hệ giữa hai tỷ muối các con tốt, vì phụ thật vui mừng.”

“Oánh nhi, ta nhớ hồi nhỏ con thích đọc sách, về sau muốn xem cái gì cứ đến thư phòng tìm.”

“Vâng, phụ thân.”

Kiếp trước nàng trầm mê trong thế giới tươi đẹp mà sách mang lại, đối với sự hiểm ác, dơ bẩn của đời sống lại không biết chút gì.

Đời này, nàng sẽ không trầm mê vào bất kỳ thứ gì nữa, chỉ có báo thù.

Vì báo thù, nàng phải nhẫn nhịn, phải bắt được tâm của Hoàng thượng.

“Uyển âm, đây là tranh của con. Giữ cẩn thận đó.”

“Đa tạ phụ thân.”

“Oánh nhi, con có thích bộ tranh chữ nào không?”

“Phụ thân, nữ nhi muốn dùng tranh chữ đối lấy phụ thân đồng ý cho nữ nhi học trà nghệ.”

“Ồ? Oánh nhi muốn học trà nghệ? Vì sao?”

“Chỉ là lúc trước trong sách đọc được trà kinh, liền có chút hứng thú với trà nghệ a.”

“Ngày khác vì phụ sẽ thỉnh nữ sư phụ cho con. Tranh chữ con cũng chọn một bộ đi.”

“Nhiều như vậy, đa tạ phụ thân.”

“Uyển âm có muốn học?”

“Uyển âm không thích mấy thứ này, Uyển âm chỉ muốn bồi bên cạnh phụ thân.”

“Ha ha” Thảm lão gia sung sướng cười vài tiếng.

Uyển âm âm thầm bĩu môi với Từ Oánh, chỉ những người hạ đẳng mới học trà nghệ, nàng khinh thường học nó.

Từ Oánh hơi giương khóe môi, Đương kim hoàng thượng thích nhất là uống trà a.

Kiếp trước Lý đáp ứng từ một cung nữ trèo lên. Hoàng thượng cực kì thích trà nàng ta phao, Lý đáp ứng chính là trường kỳ thánh sủng không suy a.

Lúc đó bao nhiêu phi tần âm thầm học trà nghệ, nhưng lại không thể so với trà mà Lý đáp ứng phao.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rằm tháng bảy

Ngày chậm rãi trôi qua, Từ Oánh thức đêm làm cho Lão phu nhân một đôi bao gối đầu thêu tơ vàng, mỗi buổi sáng đứng giờ đi thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân chậm rãi bắt đầu ăn điểm tâm nàng làm.

“Hôm nay Oánh nhi và Uyển âm theo giúp bà già này dùng bữa đi.” Lão phu nhân nhìn hai tỷ muối như hoa trước mặt nói.

“Vâng, tổ mẫu.” Từ Oánh cung kính hành lễ.

Uyển âm ôm cánh tay Lão phu nhân, thân thiết nói: “Tổ mẫu, âm nhi muốn ăn thủy tinh bí đao chỗ tổ mẫu a.”

“Được, được, sẽ kêu người làm cho còn mèo tham ăn nhà ngươi” Lão phu nhân điểm lên chop mũi của Uyển âm.

Thoạt nhìn là một bức tranh hòa hợp rộn ràng.

Gần như mỗi lần Lão phu nhân giữ các nàng ở lại dùng bữa, Uyển âm sẽ diễn một màn này.

Có người nguyện ý diễn trò, nàng cũng vui ý mà xem.

Mấy tháng nay số lần lão gia đi chỗ của Hoàng di nương giảm đi rất nhiều. Nguyên nhân là do vị Liễu di nương mới được nâng vào, hạ nhân thì đều phùng cao thái thấp, những ngày này Hoàng di nương trải qua cũng không được như ý.

Hoàng di nương càng không được như ý thì càng muốn quyền quản gia trong tay lão phu nhân, nàng ta càng muốn được phù chính. Bằng không làm di nương, Thảm lão gia cưới Phu nhân mới vào cửa, nàng ta lại phải cúi đầu với phu nhân.

Mấy tháng nay, Từ Oánh dùng tiền sắp xếp một ít cơ sở ngầm trong viện của các di nương, có tiền sẽ có người thay nàng làm việc, trong nhà mà không có quyền, nàng lại không có mẫu thân, dù là đích nữ thì như thế nào?

Cho nên nàng luôn biểu hiện đoan trang hào phóng. Nàng nhớ được sau rằm tháng bảy năm nay Lão phu nhân bị bệnh một thời gian, đây là cơ hội của nàng, cơ hội duy nhất.

Trước tiên nàng muốn trừ bỏ Vương ma ma.

“Oánh nhi thấy nhiều ngày nay tổ mẫu có chút mệt mỏi, lát nữa Oánh nhi muốn phao cho tổ mẫu chén trà thư tùng cam cúc. Tuy mấy ngày nữa là rằm tháng bảy nhưng tổ mẫu cũng phải chú ý thân thể, không cần làm lụng quá mức vất vả.” Từ Oánh tươi cười nói.

“Được, được, trà Oánh nhi phao là uống ngon nhất. Cũng không uống công phụ thân ngươi tìm nữ sư phụ về dạy riêng.”

“Vâng, ân đức của phụ thân Oánh nhi luôn ghi nhớ trong lòng.”

“Ngươi có tâm lòng như vậy là tốt rồi. Mau, mau đến bên cạnh tổ mẫu.” Tâm tình lão phu nhân cực tốt.

Uyển âm ở một bên trừng mắt phẫn hận với Từ Oánh.

“Muội muội, sao muội lại nhìn tỷ như vậy?” Từ Oánh bày ra bộ dáng bị Uyển âm dọa sợ.

Uyển âm không ngờ Từ Oánh sẽ nói như vậy trước mặt mọi người, biểu cảm trên mặt chưa kịp thu hồi đã bị Lão phu nhân nhìn thấy.

Sắc mặt Lão phu nhân trầm xuống “Uyển âm, hôm nay trở về chép mười lần “Hiếu kinh” ngày mai mang đến chỗ Tiết ma ma.”

“Vâng.” Uyển âm không dám có bất mãn gì.

“Đây mới là bắt đầu thôi, Thảm Uyển âm.” Từ Oánh yên lặng nghĩ.

Dùng bữa xong, Từ Oánh phao một ly trà Thư tùng cam cúc cho Lão phu nhân “Tổ mẫu, trà này có tác dụng xua tan mệt mỏi, rất dễ học. Chốc nữa Oánh nhi sẽ chỉ lại cách phao cho Thái Liên, khi nào tổ mẫu muốn uống cũng tiện hơn.”

Thái Liên mới vào nhưng Tiết ma ma luôn coi nàng ta như con gái nuôi. Nàng không cần Thái Liên và Tiết ma ma làm gì cho nàng, chỉ cần họ trước mặt Lão phu nhân không thêm mắm dặm muối, đó chính là đại ân với nàng.

“Ân, chủ ý này không tệ.” Lão phu nhân nhấp một ngụm trà nói.

Khi Từ Oánh đi rồi, Lão phu nhân nói với Tiết ma ma đang đứng một bên “Quả nhiên không có nhìn lầm nàng, nói không chừng về sau Lão đại còn phải dựa vào nàng.”

Tiết ma ma gật đầu đáp “Tam tiểu thư nhìn đoan trang trầm ổn, lại là người có tâm cơ.”

“Ân, vẫn còn phải mài dũa nhiều.”

Từ Oánh trở về Phù Dung viện phân phó Đào nhi: “Ngươi lặng lẽ đi tìm.”

Đào nhi rời đi, Từ Oánh nhìn Vương ma ma đang ngồi cắn hạt dưa, khúc môi khẽ giương lên.

Mấy tháng nay, trừ bỏ sai Đào nhi chạy mấy việc bên ngoài, nàng ngẫu nhiên cũng sai tam đẳng nha hoàn Xảo nhi phụ giúp một số việc vặt.

không giống Đào nhi ôn trọng, ôn nhu chăm sóc, Xảo nhi là người nhanh mồm miệng, nhạy bén quả quyết. Sau này vào cung, nàng cũng cần những người như vậy.

Trước khi vào cung, nàng sẽ bồi dưỡng các nàng thành những phụ tá đắc lực.

Nhưng trước đó nàng phải khảo sát lòng trung thành của hai nàng.

Nếu lần này thua thì chứng minh nàng vẫn chưa nhìn thấu nhân tâm.

Sáng sớm Từ Oánh và Uyển âm đến thỉnh an, Lão phu nhân dặn buổi tối không cần thỉnh an, khóa hết sân viện, xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài.

Quay đầu hỏi Tiết ma ma những lễ vật tể tử đã chuẩn bị thỏa đáng chưa, sau khi bố trí xong xuôi, lại phân phó mấy dị nương, rồi cho mọi người giải tán.

Rằm tháng bảy là tết Quỷ, buổi tối chỉ có nam tử, có dương khí mạnh được coi là có thể trấn áp được quỷ hồn, mới được phép đi lại, còn lão nhân và hài tử thì phải ở trong nhà.

Trong Phù Dung viện, Vương ma ma muốn xin phép về nhà, Từ Oánh bĩu môi nói: “Ma ma lưu lại trực đêm đi, tối nay Óánh nhi cảm thấy sợ hãi.”

Vương ma ma lại nói: “Tiểu thư tốt của nô tỳ, tôn nhi của nô tỳ còn nhỏ, nô tỳ sợ hấn bị dọa sợ...”

“Các người nghe xem” Từ Oánh ngắt lời Vương ma ma “Ta đường đường là một tiểu thư lại không quan trọng bằng tôn nhi của ma ma.”

Các nha hoàn trong Phù Dung viện tụ tập xem náo nhiệt, còn dùng tay chỉ trỏ Vương ma ma.

Trong mắt các nàng Từ Oánh là kẻ yếu. Huống chi ngày thường Vương ma ma còn hay trách phạt các nàng.

Vương ma ma không còn cách nào chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Từ Oánh nhếch môi, đêm nay người chính là nhân vật chính, nếu không ở lại, tuồng hay sao có thể diễn?

Màn đêm đen nhánh, cửa viện cũng đã sớm khóa. Bốn phía đều bị Vương ma ma dán bùa, nếu Từ Oánh không ngăn lại, Vương ma ma còn muốn giả tạo khoa trương hơn nữa.

Giờ Tuất canh ba, Vương ma ma mang chân đệm đến tây sương phòng, vừa bước vào vừa nói “Lâu rồi không trực đêm cho tiểu thư.”

“Đúng vậy, ma ma.”

“Tiểu thư đang làm gì vậy?” Vương ma ma nhìn Từ Oánh đang bận rộn dưới ánh nến. “Ân, ta đang làm một ít y phục cho mẫu thân, trước đây mẫu thân thích nhất y phục lam nhạt, Vương ma ma người nói xem, mẫu thân có thích y phục này không?”

“Đương nhiên thích, y phục tự tay tiểu thư làm, phu nhân tất nhiên sẽ rất yêu thích.” Trán Vương ma ma toát đầy mồ hôi.

“Ân, tối nay mẫu thân đến là có thể biết người có thích hay không rồi.” Từ Oánh chớp mắt nhìn Vương ma ma.

Vương ma ma lau trán đầy mồ hôi, “Ma ma nóng vậy sao, mau mở cửa sổ cho thoáng.”

“Vâng” Vương ma ma đẩy cửa sổ, thì thấy có một bóng trắng lướt qua.

“A!” Vương ma ma sợ đến mức hét âm lên.

“Sao vậy, ma ma?” Từ Oánh đi tới hỏi Vương ma ma.

“Có quỷ, có quỷ a.” Vương ma ma thì thào nói.

“Sao có quỷ được, là ma ma hoa mắt thôi.”

“thật sự là quỷ a” Vương ma ma quay đầu nhìn Từ Oánh.

“A” chân Vương ma ma nhũn ra, té thẳng trên mặt đất.

không biết từ khi nào Từ Oánh đã nằm trên đất mà một nữ quỷ mặc y phục màu lam, lưỡi đỏ thè ra, mắt róm máu xuất hiện trước mặt Vương ma ma.

Y phục này vừa vặn chính là y phục màu lam mà Từ Oánh làm.

“Ma ma, thường ngày ta đối với người không tệ, vì sao người lại hại ta?”

“không phải ta, không phải ta.” Vương ma ma sợ đến mức khóc rồi bời.

“không phải người thì ai? Diêm Vương thấy ta chết thảm, cho phép ta lấy mạng người hại ta, người đền mạng cho ta.”

“không phải ta, là Hoàng di nương sai ta hại người, phu nhân, tha cho ta đi, người là Hoàng di nương hại a...” Vừa nói vừa không ngừng dập đầu.

“Trả mạng đi.” một đôi tay lạnh như băng đặt vào cổ Vương ma ma, mang theo mùi hương hoa Bách Hợp nhàn nhạt mà khi còn sống phu nhân yêu thích nhất. Vương ma ma tròn tròn mắt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, hốc mắt rỉ máu của nữ quý. Hôn mê bất tỉnh.

Khi Vương ma ma tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng nữ quý, trong không khí vẫn lưu lại hương hoa bách hợp nhắc nhở Vương ma ma chuyện vừa nãy không phải giấc mộng.

“Phụ thân.” Từ Oánh nằm trên đại kháng tỉnh lại, thấy Thảm lão gia vội vàng dậy hành lễ.

“Con nghỉ tiếp đi, không cần hành lễ.” Thảm lão gia ngăn động tác của Từ Oánh: “đi báo với Lão phu nhân, Oánh nhi không có việc gì, để lão phu nhân nghỉ ngơi sớm đi” Lại quay đầu nói với Vương ma ma đang sợ muốn tè quần: “Vương ma ma, đây là chuyện gì?”

“Lão gia, là phu nhân, phu nhân trở về trả thù...” giọng của Vương ma ma run rẩy.

“Hò nháo! Vì sao phu nhân lại trở về trả thù? Trả thù cái gì?”

Vương ma ma nhìn Thảm lão gia, lại phảng phất như nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của nữ quý: “Lão gia, là Hoàng di nương sai nô tỳ hạ độc, không liên quan đến nô tỳ, tất cả là do Hoàng di nương...”

Hoàng di nương vừa chạy tới nghe thấy những lời Vương ma ma nói, thiếu chút nữa bị dọa ngất “Lão gia, người đừng nghe bà ta nói bậy, quan hệ giữa thiếp và tỳ tỳ như thế nào, ngài là người biết rõ nhất a.”

Thảm lão gia đen mặt nghe Hoàng di nương vội vàng giải thích: “Chuyện này ta sẽ tra rõ ràng.”

Hoàng di nương trừng mắt với Từ Oánh trước khi đi bỏ lại một câu “Tam tiểu thư thật hảo thủ đoạn.”

Các di nương khác thấy không còn trò hay để xem cũng lần lượt rời đi, Liễu di nương trước khi đi nhìn Từ Oánh với ánh mắt ý vị thâm trường.

Đến khi Phù Dung viện khôi phục lại yên tĩnh, Đào nhi và Xảo nhi mới nhẹ nhàng thở ra.

“Làm nô tỳ sợ muốn chết, tiểu thư, nô tỳ suýt chút nữa là bị lộ.” Xảo nhi khoa trương vỗ ngực.

Đào nhi cười, ngắt mũi Xảo nhi “Phi, ta là thấy người diễn trò rất vui về a.”

“Tất cả là nhờ tài hóa trang của Đào nhi tỳ.”

Từ Oánh nhìn các nàng nháo, cũng vui vẻ nở nụ cười.

Mặc kệ cuối cùng phụ thân xử lý chuyện này thế nào, Vương ma ma chắc chắn không thể quay về Phù Dung viện, về phần Hoàng di nương, nàng biết một lần cũng không thể trừ bỏ được bà ta.

Dù sao bà ta cũng sinh cho phụ thân một nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quần gia

Khi Hoàng di nương trở lại viện, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Hồng Nhụy thấy thế cho tất cả các nha hoàn khác lui xuống, chỉ giữ lại Hoàng ma ma.

“không nghĩ tới, nó trong ngày thường vô thanh vô tức nhưng lại có thể bày ra chuyện đâm ta một đao.” Hoàng di nương nắm chặt khăn tay, sắc mặt âm trầm.

“Di nương, lần này là chúng ta sơ sẩy, nay nàng đã lộ nanh vuốt, sau này chúng ta sẽ dễ đối phó hơn.” Hoàng ma ma đưa chén trà vào tay Hoàng di nương.

“Chỉ sợ lần này lão gia đã nổi lên nghi ngờ. Vương ma ma đúng là được việc không đủ mà bại việc có thừa, xem ra không thể lưu bà ta lại.” Hoàng di nương nhấp một ngụm trà nói.

“Kìa, chúng ta động thủ sao?” Hồng Nhụy nhỏ giọng nói.

“không, nếu đêm nay chúng ta động thủ sẽ bị người đề ý, đợi đến khi trời sáng....” Hoàng di nương lộ ra ánh mắt ngoan lệ nói.

Lúc này Liễu di nương cũng đang nói với nha hoàn Hàn Giang.

“Bố cục Tam tiểu thư giảng ra thật có ý tứ.”

“Ý di nương là, việc xảy ra hôm nay là do Tam tiểu bố trí? Nhưng dù có thể đem Vương ma ma đuổi đi, Lão gia cũng chưa chắc xử lý Hoàng di nương a.”

“Lần này trong lòng Lão gia đã có nghi kỵ, lần sau chỉ cần... Hàn Giang, chuẩn bị lễ ngày mai đến bái phỏng Tam tiểu thư”

“Vâng.”

Hôm sau, khi Từ Oánh đến Vạn Cúc Đường, Uyển âm và vài vị di nương đã có mặt.

Xem ra, chuyện đêm qua đã có ảnh hưởng nhất định đến tất cả mọi người.

“Oánh nhi thỉnh an tổ mẫu. Hôm nay Oánh nhi đến chậm, mong Tổ Mẫu trách phạt.”

“Là các nàng đến sớm. Hôm qua có bị kinh hách? Lát để Tiết ma ma cầm lệnh bài mời đại phu đến xem.” Lão phu nhân mở miệng nhàn nhạt nói, như có như không nhìn các vị di nương.

“Tạ tổ mẫu quan tâm.”

“Vương ma ma trong viện con không dùng được nữa, ta làm chủ để Tiết ma ma đi Phù Dung viện chiêu cố con.”

Các vị di nương có sắc mặt khác nhau, Hoàng di nương cũng liếc mắt lại, đây chính là cho Từ Oánh mặt mũi a.

“Đa tạ Tổ Mẫu, Tiết ma ma hầu hạ người nhiều năm, cháu gái sao dám cướp người của người a. không bằng để vú nuôi của con quay về chiêu cố con.”

Lão phu nhân cũng theo bậc thang mà xuống “Vây cũng tốt, chẳng qua là khổ cho con.”

“Đa tạ tổ mẫu.” Tân ma ma bị oan uổng, điểm này trong lòng mọi người trong nhà đều rõ ràng.

Trở lại Phù Dung viện, Từ Oánh cho gọi Quýt nhi, mấy tháng nay nàng luôn trọng dụng Đào nhi, vắng vẻ Quýt nhi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra ẩn tình trong đó.

“Quýt nhi, ngày thường ngươi không thiếu việc ăn cây táo rào cây sung a. hiện nay Vương ma ma cũng không có khả năng bảo vệ ngươi. Bản tiểu thư hạ ngươi xuống làm tam đẳng nha hoàn, ngươi có ý kiến gì không?”

Quýt nhi run rẩy, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Từ Oánh, ban đầu nàng ta cho rằng tiểu thư sẽ xử lý nàng ta, nhưng sau này tiểu thư chẳng những không phạt mà ngẫu nhiên còn thưởng cho nàng ta một ít trang sức.

Nàng ta không nghĩ đến có thời điểm tiểu thư sẽ giáng nàng ta xuống làm nha hoàn tam đẳng.

Nàng ta có thể cự tuyệt sao? Nàng ta còn phải mang ơn tiểu thư.

“Nô tỳ tuân mệnh, đa tạ tiểu thư.”

“Lui xuống đi.” Từ Oánh phát tay, phân phó Đào nhi “Từ nay ngươi là đại nha hoàn của Phù Dung viện, Phù Dung viện giao cho ngươi.”

Đào nhi trình trọng: “Đa tạ tiểu thư, nô tỳ và Tân ma ma sẽ làm trâu ngựa hầu hạ tiểu thư.”

“Ân, gọi Xảo nhi vào đây.”

“Vâng”

“Tiểu thư, người gọi nô tỳ?” Xảo nhi hành lễ nói.

“Ân, hiện Quýt nhi đã bị ta biếm làm nha hoàn tam đẳng, Đào nhi lên làm đại nha hoàn, tính tình Lê nhi chất phác, cũng không thể quản hết được, từ giờ trở đi ngươi sẽ là nha hoàn nhị đẳng, ngươi có ý kiến gì không?”

“Tiểu thư làm khó nô tỳ, có thể làm nha hoàn nhị đẳng, buổi tối nô tỳ cũng cười mà tỉnh lại.”

“Ân, trừ bỏ tiền lương hàng tháng, ta sẽ thưởng thêm cho ngươi.”

“Tiểu thư...”

“Cứ như vậy đi, lui xuống đi.” Từ Oánh đánh gãy lời Xảo nhi.

Nàng vừa ngồi vào đại kháng bên cửa sổ muốn thêu thùa, tiểu nha hoàn bên ngoài báo “Liễu di nương đến thăm”

“Mời di nương đến đông sương phòng”

Đào nhi giúp Từ Oánh đi hài, khó hiểu hỏi: “Liễu di nương đến làm gì a?”

“Chỉ sợ sau việc hôm qua, nàng ta muốn đầu quân về phía chúng ta.” Từ Oánh phân phó Đào nhi “Người chú ý động tĩnh của Quýt nhi, nàng ta bị biếm thành nha hoàn tam đẳng nhất định sẽ không cam lòng”

“Vâng”

Từ Oánh mang theo Lê nhi đến đông sương phòng, Liễu di nương đang uống trà thấy nàng đến, vội vàng hành lễ “Tam tiểu thư.”

Từ Oánh làm bán lễ “Liễu di nương.”

Liễu di nương một thân y phục tố sắc, đầu cài một đôi trâm ngọc, bộ dáng thanh tú, phá lệ nhàn nhã.

“Nô tỳ nghe nói Tam tiểu thư là một tay phao trà hảo, nay được ném thử, quả nhiên là hảo.”

“Di nương khách khí.”

“Lúc nô tỳ còn ở nhà, cũng đi theo mẫu thân học qua phao trà, ngày khác hi vọng có thể luận bàn cùng tiểu thư.”

“Ồ? Mẫu thân di nương cũng là người phao trà? Ta thật là muốn lãnh giáo di nương a.”

Liễu di nương là lương gia tử, nâng vào với thân phận quý thiếp, lại hiểu biết chữ nghĩa, Hoàng di nương kiêng kỵ nàng cũng có vài phần đạo lý.

“không dám nhận lãnh giáo, chẳng qua mẫu thân nô tỳ có vài phương pháp tổ truyền thôi.”

Nhàn thoại vài câu, Từ Oánh tiễn Liễu di nương, trên mặt hiện lên tươi cười nhàn nhạt.

Xem ra ngày lành của Hoàng di nương sắp hết rồi.

Sau khi thu thập một chút, Từ Oánh đến phòng chính chờ nữ sư phụ dạy nàng phao trà.

Quả nhiên buổi tối khi đến đến Vạn Cúc Đường thính an, Thẩm lão gia nói đến việc hôm qua, Vương ma ma bị quỷ ám, phạt một trăm trượng, nhưng không nghĩ rằng Vương ma ma ăn phải đồ ăn hống đi kiết lý, mới đánh được hai mươi bản đã chết.

nói xong còn ý vị thâm trường nhìn qua Hoàng di nương.

“Oánh nhi, ngày mai vi phụ sẽ mời Tân ma ma về phủ.”

“Đa tạ phụ thân, Oánh nhi vô cùng cảm kích” Từ Oánh tươi cười phúc thân với Thẩm lão gia.

Quả nhiên hôm sau Tân ma ma được trở lại phủ, nhìn Tân ma ma dáng người suy yếu, tóc đã ngã hoa râm, Từ Oánh không kiềm được nước mắt.

Kiếp trước không biết Tân ma ma trải qua nửa đời còn lại như thế nào, chắc chắn là không dễ chịu gì.

“Tiểu thư, người đừng khóc a, người làm khó lão nô” Tân ma ma cũng nước mắt lưng tròng “Có thể gặp lại tiểu thư, lão nô đã mãn nguyện rồi.”

Từ Oánh lau nước mắt: “Ma ma về sau Phù Dung viện phải nhờ ma ma và Đào nhi rồi.”

“Lão nô nhất định sẽ không cô phụ tiểu thư”.

Quả nhiên đầu tháng tám, Lão phu nhân chẳng may nhiễm phong hàn, phải tĩnh dưỡng, vài di nương nhân cơ hội này rục rịch muốn quyền quản gia, nhất là Hoàng di nương.

Cuối cùng lão phu nhân quyết định chia đều để Từ Oánh và Uyển âm học quản gia, Tiết ma ma ở bên cạnh chỉ điểm.

Sau khi Từ Oánh và Uyển âm tạ ơn lão phu nhân, một phen dọn dò lão phu nhân tinh dưỡng thật tốt, mới bắt đầu bắt tay chuẩn bị gia yến tết trung thu.

“Hại vị tiểu thư, giờ mời hai khách mời hai vị đến phòng khách gặp các ma ma quản sự.”

“Đa tạ ma ma.” Từ Oánh và Uyển âm phúc thân với Tiết ma ma.

Từ sau rằm tháng bảy, Hoàng di nương xem như hoàn toàn bị thất sủng. Trước đây dựa vào việc bà ta nuôi dưỡng tiểu nữ nhi, hơn nữa bình thường bà ta ôn nhu hiểu chuyện, một tháng lão gia thế nào cũng sẽ ở chỗ Hoàng di nương nghỉ mười ngày nửa tháng. Nhưng bây giờ đã hơn nửa tháng lão gia

cũng không bước vào sân của Hoàng di nương.

Ra khỏi Vạn Cúc đường, Uyển âm hừ lạnh với Từ Oánh. Đều tại nàng ta hại nương thất sủng.

Trở lại Lan Hiên viện, Uyển âm làm nũng với Hoàng di nương: “Nương, nữ nhi không muốn cùng quản gia với Từ Oánh.”

“Cũng không có cách nào khác, Nương muốn dựa vào chuyện lần này lấy được quyền quản gia, làm cho phụ thân nương đến Lan Hiên Viện. Nhưng hiện tại xem ra là không thể rồi. Nhưng mà Uyển âm, Tổng ma ma quản khổ phòng là người của nương, con có thể để cho nó quản khổ phòng đến lúc đó, nếu khổ phòng thiếu hụt gì đó, tất cả tội lỗi sẽ đều là của nó.”

“Như vậy có được không?” Uyển âm không xác định nói.

“không sao đâu, bên người nó cũng không có người biết quản gia giúp đỡ, nó tất nhiên sẽ không hiểu. Đến lúc đó lão phu nhân vì chặn miệng người khác, không thể không để một mình con quản gia.”

“Vẫn là nương tốt với nữ nhi nhất.”

“Nương chỉ có một mình nương, không tốt với nương thì tốt với ai a?”

Giờ mùi hai khắc, Từ Oánh đến phòng khách đã thấy Uyển âm ngồi ở ghế chủ vị, Tiết ma ma đứng bên cạnh.

“Người đâu, mang ghế cho Tiết ma ma” Từ Oánh phân phó tiểu nha hoàn.

“Tam tiểu thư làm khó nô tỳ.”

“Tiết ma ma người là người lão phu nhân phái đến chỉ điểm chúng ta, coi như là một nửa sư phụ, sao có thể đứng a?”

Sắc mặt Uyển âm khó coi vài phần, vừa rồi nàng ta luôn để Tiết ma ma đứng, chẳng phải sẽ khiến người khác nghĩ nàng ta không tôn trọng trưởng bối sao?

Uyển âm hòa hoãn sắc mặt nói với Từ Oánh: “Tỳ tỳ, muội thấy nếu tỳ muội cũng quản lý tất cả hạng mục, như vậy rất dễ loạn a.”

Từ Oánh nhếch khóe môi: “Muội nói có đạo lý. Muội định quản như thế nào a?”

“Muội muốn quản lý phòng bếp, cùng việc mua đồ, việc vất vả quản lý khổ phòng và khuê phòng phải làm phiền tỳ rồi.”

“Vậy cứ làm theo lời muội đi.”

Phòng khách yên tĩnh, chỉ có tiếng va chạm ly trà của Từ Oánh, Uyển âm là muội muội, lại là thứ nữ, lúc này nàng ta không thể vượt mặt Từ Oánh mà mở miệng. Nàng ta liếc mắt nhìn Từ Oánh, phát hiện vẻ mặt Từ Oánh trấn tĩnh.

Từ Oánh nhìn một vòng các ma ma quản sự, trước tiên phải cho các nàng xem sắc mặt, sau này mới có thể quản lý.

“Lần đầu tiên ta quản gia, có chỗ nào không hiểu còn mong các vị ma ma vui lòng chỉ giáo.” Từ Oánh nhân dịp nói.

Các ma ma quản sự thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi Tam tiểu thư thật khủng bố, so với thường ngày như hai người khác nhau.

“Vừa rồi chúng ta đã thương lượng, Ta sẽ quản lý khổ phòng và khuê phòng. Ma ma quản sự là ai?”

một dáng người nhỏ bé nhưng tinh thần phấn chấn bước ra: “Nô tỳ là Tổng ma ma quản lý khổ phòng.”

Tổng ma ma là thân tín của Hoàng di nương, tất nhiên biết nên làm thế nào.

“Tổng ma ma đứng lên đi. Tết trung thu cứ ấn theo quy củ hàng năm để chuẩn bị, nhưng lúc đó, người nhiều việc nhiều khó tránh khỏi có người đục nước béo cò. Như vậy đi, thừa dịp mấy ngày này, ma ma thống kê lại khổ phòng, viết thành danh sách. Chờ qua tết trung thu, lại thống kê lại lần nữa. Như vậy thiếu cái gì cũng có thể kịp thời phát hiện.”

Từ Oánh nhìn Tổng ma ma đang rút đầu thành một khối, lại nhìn một vòng vài vị ma ma, mấy vị ma ma đó từ kinh ngạc chuyển sang bội phục, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tổng ma ma.

“Tỳ tỳ, như vậy sợ là không ổn, hiện tại tổ mẫu bị bệnh, mấy việc này có thể làm bệnh của tổ mẫu càng nghiêm trọng.” Uyển âm vội vàng mở miệng.

“Sao muội có thể nói như vậy? Bệnh của tổ mẫu sẽ được bỏ tất phù hộ, thanh lý khổ phòng là bỏ cũ thay mới. Sao muội có thể nghĩ là nó sẽ làm tổ mẫu bệnh nặng hơn? Tiết ma ma người thấy sao?”

“Tam tiểu thư nói có lý.”

Từ Oánh cười cười nhìn Uyển âm xanh cả mặt, trong ngày thường nàng ta không ít bạc cho Tiết ma ma a.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trung thu gia yến

Về đến Phù Dung viện, Từ Oánh thở phào nhẹ nhõm, kiếp trước nàng là một Quý Nhân được sủng ái nên không quá để ý chuyện trong cung, lúc này trong lòng nàng cũng rất khẩn trương.

“Tiểu thư, người mệt mỗi một ngày, đến ăn chút điểm tâm rồi nghỉ một lát.” Tân ma ma bụng đĩa điểm tâm đến.

Từ Oánh nghe nói mới cảm thấy bản thân quả thật có chút mệt mỏi, gật đầu ăn một khối hoa quế cao, dựa vào đại kháng nghị tạm.

Uyển âm về Lan Hiên viện của Hoàng di nương, đem bộ chén thanh hoa thượng đẳng hất xuống đất.

“Tiện nhân Từ Oánh, trước mặt nhiều ma ma quản sự như vậy làm cho nữ nhi mất mặt, nữ nhi nhất định phải đòi lại gấp đôi.” Từ nhỏ nàng ta luôn ghen tỵ vì Từ Oánh là đích nữ, khắp nơi muốn cười lên đầu lên cô nàng, trước đây Từ Oánh luôn coi nàng ta như tỷ muội tốt, nàng ta chưa từng có cảm giác địch thù khác biệt, không nghĩ đến hôm nay điều đó lại làm nàng ta mất mặt như vậy.

Hoàng di nương thấy Uyển âm lộ vẻ hung quang, sai tiểu nha hoàn dọn dẹp rồi mới xoa người nói với Uyển âm.

“Trước đây là chúng ta xem thường nó, cho rằng nó là đứa thành thật, dễ khi dễ, không nghĩ đến có thể cản lại chúng ta hai lần. Uyển âm con không cần nóng vội, di nương còn rất nhiều biện pháp.”

“Di nương mau nói xem người còn biện pháp nào a?” Uyển âm khẩn trương hỏi.

Hoàng di nương ghé sát tai Uyển âm thì thầm. Uyển âm càng nghe ý cười trên mặt càng lớn, sau khi nghe xong thúc giục Hoàng di nương mau chóng thực hiện.

“Uyển âm đừng vội, chúng ta sẽ để nó tự đắc vài ngày.”

đang chợp mắt, Từ Oánh bỗng thấy lạnh sống lưng.

Hàng ngày Từ Oánh và Uyển âm đến thỉnh an tổ mẫu, sau đó đến phòng khách nghe các ma ma quản sự bẩm báo.

Rất nhanh trung thu gia yến đã đến, Từ Oánh cảm thấy thời gian trôi qua thật mau, nàng để Tổng ma ma và Tiết ma ma kiểm kê kho phòng, quả nhiên thiếu rất nhiều được liệu và đồ cổ.

Thừa dịp không ai để ý nàng để Tân ma ma vụng trộm đem Tổng ma ma đến Phù Dung viện.

Tân ma ma ở bên ngoài làm việc nặng, khí lực lớn, lại gọi thêm hai thô sử bà tử thừa dịp đêm tối trói Tổng ma ma mang đến.

“Có ai nhìn thấy không?” Từ Oánh hỏi Tân ma ma.

“Tiểu thư yên tâm, bọn lão nô chuyên chọn đường nhỏ để đi, hướng chi trời tối, cũng không ai phát hiện ra.” Tân ma ma để Tổng ma ma quỳ trên đất, lấy giẻ trong miệng bà ta ra.

không biết lúc này bà tử nào nhét giẻ vào miệng Tổng ma ma, mùi vị đó, làm bà ta muốn nôn, sau khi giẻ được lấy ra, bà ta la toáng lên với Từ Oánh:

“Tam tiểu thư, vì sao đêm hôm ngai lại bắt lão nô đến đây? Lão nô không phục, lão nô muốn bẩm báo Lão phu nhân.”

Từ Oánh không để ý bà ta, phân phó Tân ma ma thưởng bạc cho các bà tử, sau khi nhóm bà tử lui xuống mới lạnh lùng nhìn Tổng ma ma đang quỳ trên mặt đất “Tổng ma ma, đây là sổ sách của kho phòng, thiếu bao nhiêu chắc trong lòng người cũng rõ ràng. Bằng không chúng ta đi tìm lão phu nhân? Ắn?”

Tổng ma ma nghe Từ Oánh nhàn nhạt nói, trong lòng giật mình, bà ta biết vì sao Tam tiểu thư lại bắt bà ta đến đây, chỉ là bà ta ý vào việc Từ Oánh không dám xử lý bà ta mới dám kêu gào như vậy.

“Ta còn nghe nói nhi tử của ma ma hầu hạ bên cạnh lão gia?”

Trong lòng Tổng ma ma cả kinh, bà ta chỉ có một nhi tử này, luôn hầu hạ bên cạnh lão gia, được lão gia yêu thích, không biết vì sao thời gian trước lại bị lão gia phạt ba mươi đại bản, đến giờ vẫn còn chưa xuống được giường.

Chẳng lẽ chuyện này liên quan đến Tam tiểu thư?

Trán Tổng ma ma đầy mồ hôi, bà ta đã coi thường vị Tam tiểu thư này. Có câu, chó không sủa là chó cắn người, đừng nhìn Tam tiểu thư trước kia ôn nhu mà khinh.

Nhưng bà ta vẫn không tin.

“Tam tiểu thư tha mạng, lão nô thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra, nhất định là người bên dưới dò trò.” Tổng ma ma quyết định, đi một bước xem một bước.

“Ồ? Xem ra là Tổng ma ma cũng vừa mới biết?” Từ Oánh cảm chén trà nhấp một ngụm.

Tổng ma ma vội gật đầu “Sổ sách đều là Tiết ma ma quản, lão nô thật sự không biết.”

Từ Oánh nhìn biểu cảm của Tổng ma ma, thấy bà ta vẫn còn muốn chối quanh, nhân nhát nói “Nghe nói tiểu tôn tử của ma ma sắp đi học đường, không biết lão gia có thể cho tiểu tôn tử của ma ma ân điển này không?”

Khỏe mắt Tổng ma ma giật giật, cố gắng áp chế nỗi khiếp sợ trong lòng, không có mấy người biết tôn tử của bà ta sắp đến tuổi đi học, ân điển này còn chờ lão gia ban cho, không nghĩ đến Tam tiểu thư đã biết, còn nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Tổng ma ma hung hăng dập đầu với Từ Oánh, bà ta không thể lấy tiền đồ của tôn tử ra đùa được.

“Xin Tam tiểu thư phân phó.” Tam tiểu thư không giống trống khua chiêng bắt bà ta đến đây, nhất định là còn có chỗ cần bà ta hỗ trợ.

Từ Oánh tán thưởng nhìn Tổng ma ma, thật là thông minh, chẳng qua là chọn sai chủ tử.

“Cũng không có chuyện gì, chỗ Hoàng di nương, ma ma cứ xử như trước đây, có dị động gì thì phải báo lại cho ta, Tôn tử của ma ma sẽ được đến học đường đọc sách.”

Tổng ma ma chưa xót nuốt nước miếng, thủ đoạn của Tam tiểu thư thật tốt, bắt bà ta giám thị Hoàng di nương, lại cho bà ta một quả táo, để bà ta có khổ cũng không thể nói ra.

“Nương, trán người làm sao vậy?” Tổng Thuận, nhi tử của Tổng ma ma hỏi, con dâu bà ta cũng đứng lên “Nương, con đi mời đại phu.”

“không sao, trên đường về, nương không để ý ngã một cái. Thân thể con thế nào?” Tổng ma ma không để ý vẩy tay.

“đã tốt hơn nhiều, chỉ là chưa xuống giường đi lại được.”

“Con nói cho nương biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao lão gia lại sai người đánh con?”

“Nương, con cũng không biết. Con vẫn theo lệ vào thư phòng bưng trà đổ nước cho lão gia.”

“Chỉ như vậy?”

“Vâng, chỉ như vậy. Lão gia thấy con bước vào thì phân phó người đánh con.”

“Thuận tử, con suy nghĩ kỹ lại xem, còn xảy ra chuyện gì khác nữa không?”

“Nương, hôm nay người sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“không, chỉ là nương lo lắng cho con.” Tổng ma ma sợ Tổng Thuận nhìn ra được điều gì vội vàng trở về phòng.

Tổng Thuận hỏi nương tử “Nương làm sao vậy?”

Nương tử Tổng Thuận nâng mắt nhìn bà bà, rồi cup mắt khâu giày “Nương cũng chỉ là lo lắng cho tướng công.”

Ngày trung thu gia yến, Từ Oánh dậy từ sớm chuẩn bị, hôm nay dù có thế nào cũng không thể để xảy ra chuyện, Hoàng di nương sẽ không bỏ qua cơ hội này, nàng phải nâng cao tinh thần chuẩn bị ứng chiến.

Tuy rằng là gia yến nhưng có không ít người đến bái phỏng, đồng liêu với lão gia, thông gia, họ hàng, những lúc như thế này không thiếu người đi lại. Thâm lão gia ở đại sảnh tiếp khách, sợ là không để ý được đến hậu viện.

“Ma ma báo các tiểu nha hoàn trực, hôm nay phải nâng cao tinh thần, xem xét trông coi viện thật kỹ, để tránh xảy ra sai sót.” Từ Oánh lo lắng dặn dò Tần ma ma.

“Tiểu thư yên tâm, lão nô sẽ trông coi Phù Dung viện thật tốt.” Tần ma ma trịnh trọng nói.

Từ Oánh bật cười “Ma ma làm gì nghiêm túc vậy.”

“Tiểu thư, thời gian trước tiểu thư đối phó Hoàng di nương như vậy, với tính tình nàng ta, nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù.” Tần ma ma nhìn Từ Oánh với ánh mắt không đồng ý.

“Ma ma không nên lo lắng quá, chúng ta bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn.” Từ Oánh nghiêm mặt nói, trong mắt là kiên định.

Tần ma ma chưa bao giờ nhìn thấy Từ Oánh như vậy, trước đây khi nói chuyện nàng đều ôn nhu, chưa bao giờ nói lớn với ai, hiện giờ không chỉ quản gia tốt mà còn rất có chủ trương, nghĩ đến tiểu thư chắc cũng chịu không ít khổ cực. Bản thân cũng không giúp được gì nhiều, chỉ có thể đi theo tiểu thư, chăm sóc tiểu thư thật tốt, vì thế gật đầu “vâng” một tiếng.

“Ma ma nên vấn tóc kiểu gì thì tốt a.” Từ Oánh nhìn bản thân trong gương.

“Năm đó phu nhân cũng có bộ tóc đen như vậy a” Tần ma ma cười nói với Từ Oánh.

Từ Oánh nhìn bản thân ở trong gương, tóc đen mềm mại như thác, khuôn mặt thanh tú, làn da mịn màng, đôi mi cong cong ôm lấy đôi mắt ngập nước, từ đó có thể tưởng tượng ra sau này sẽ là mỹ nhân như thế nào, nàng nhẹ nhàng thở dài, trong trí nhớ của nàng ký ức về mẫu thân đã có chút mờ hồ, chỉ nhớ rõ mẫu thân là người ôn nhu.

“Tần ma ma, chúng ta đi thỉnh an Lão phu nhân.” Thu lại ánh mắt bi thương, nàng nhất định sẽ báo thù cho mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trung thu gia yến

Khi Từ Oánh đến Vạn Cúc Đường, Tiết ma ma đang hầu hạ Lão phu nhân rửa mặt chải đầu, Từ Oánh hơi sững sốt, sao hôm nay Lão phu nhân lại dậy trễ như vậy?

Lão phu nhân mặc một thân y phục màu lam thêu tú ngân kim thái, đầu mang bộ diều Xích Kim, một đôi khuyên trân châu nam hải, nhẹ nhàng nhưng lộ ra ung dung, quý phái, thoát nhìn tinh thần tốt hơn rất nhiều.

“Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu cảm thấy thân thể tốt hơn chưa?”

Lão phu nhân cười với nàng “Tốt hơn nhiều, làm khó con luôn phải đến thỉnh an.”

“Xem tổ mẫu nói kìa, cháu gái không thể ở bên người chăm sóc, đã là bất hiếu, tổ mẫu còn trêu ghẹo cháu, cháu không nghe theo người.” Từ Oánh nói xong bĩu môi, lôi kéo tay Lão phu nhân, nơi hậu viện này Lão phu nhân chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

“Miệng con thật là ngọt, lại còn bố trí bà lão này.” Lão phu nhân nhìn thần thái của Từ Oánh, biến hóa của nàng trong nửa năm nay bà luôn xem ở trong mắt, không còn nhút nhát, yếu đuối, nay nàng cơ trí, xử lý mọi việc thỏa đáng, ban đầu bà giật mình sau đó cảm thấy vui vẻ, nếu dạy dỗ thỏa đáng, về sau nàng nhất định có thành tích.

Từ Oánh cúi đầu khước môi nở nụ cười.

“Đến giờ cơm? Tuổi càng ngày càng nhiều, khó có hôm lại ngủ ngon như vậy.” Đây là bà đang giải thích lý do dậy muộn. “Là cháu đến sớm, kiểm cơm của tổ mẫu a.” Từ Oánh vừa nói xong, tiểu nha hoàn báo Tứ tiểu thư và di nương đến.

“Cho các nàng vào đi.”

Uyển âm bước vào, mặc y phục màu hồng thêu hoa hồng, đầu mang trâm Xích Kim gắn hồng ngọc, một đôi khuyên tai trân châu, miêng anh đào nhỏ nhắn, nỷ lệ, kiều diễm.

không thể không nói, Uyển âm có thể được Hoàng Thượng sủng ái, tư sắc tất nhiên không thể bình thường.

Trái lại, Từ Oánh một thân y phục màu trắng thêu phù dung, đầu cài một bộ trâm ngọc, khuyên tai phi thúy, khuôn mặt thanh tú không trang điểm, làn da trắng như trứng gà bóc phát ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh mắt sáng ngời, đơn giản mà tao nhã, là một phiên bản động lòng người khác.

Từ Oánh cười cười, nhìn Uyển âm hành lễ với mình “Muội muội”

Uyển âm kiều ngạo nhìn Từ Oánh, lạy Lão phu nhân “Tổ mẫu, cháu gái chúc ngài ngày nào cũng là ngày hôm nay.”

Lão phu nhân nhìn hai cháu gái trước mặt, một kiều diễm, một đoan trang, về sau Lão đại chắc cũng chỉ dựa vào hai nữ nhi này.

“Uyển âm đứng lên đi, con cũng đã là đại cô nương, sau này không thể bướng bỉnh, phải học tập tỷ tỷ con.”

Trong mắt Uyển âm hiện lên vẻ không phục, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

“Ngồi xuống đi.” Lão phu nhân nói xong, có nha hoàn mang điểm tâm lên.

Các di nương cũng trang điểm xinh đẹp. Hoàng di nương mặc gấm Tứ Xuyên thêu hoa mẫu đơn bằng tơ vàng, Nếu nàng nhớ không nhầm, gấm Tứ Xuyên này chỉ có hai cuộn, một cuộn ở chỗ Lão phu nhân, một cuộn khác Lão gia thường cho Hoàng di nương.

Lão phu nhân cũng không có may y phục hoa lệ như vậy, Hoàng di nương đây là đánh vào thể diện của Lão phu nhân.

Quả nhiên khi nhìn thấy y phục của Hoàng di nương, sắc mặt Lão phu nhân trầm xuống không hỏi han đến nàng ta. Hoàng di nương nhìn sắc mặt của Lão phu nhân cũng hơi hận vô cùng, đều là bà ta hiểu thấu, muốn thể hiện trước mặt Lão phu nhân. Lão phu nhân vốn đã giận bà ta, nay lại càng sinh khí, bà ta còn trông vào Lão phu nhân đem bà ta phủ chính, lão bất tử này, sao còn không chết?

Liễu di nương lại rất thanh nhã, một thân y phục Tố Tử nguyệt, vắn tóc phao gia kế, mang đôi trâm ngọc. Luận thân phận, Liễu di nương là quý thiếp, thân phận cao hơn Hoàng di nương, nhưng lại luôn điệu thấp.

Nhưng Hoàng di nương có Uyển âm.

Mẫu bằng tử quý, mẫu cũng bằng nữ quý.

Kiếp trước sau khi Uyển âm lên làm Quý nhân, Lão phu nhân liền làm chủ đem Hoàng di nương phủ chính.

Đời này nàng sẽ làm cho Hoàng di nương không lên nổi mặt bàn!

Các di nương khác cúi đầu, lúc đầu khi biết lão gia không đi chỗ của Hoàng di nương mà đi chỗ của Liễu di nương, các nàng cảm thấy có chút hi vọng, nhưng giờ thì các nàng xem như hiểu rồi.

Muốn tranh cũng tranh không được.

“Lão phu nhân, không biết năm nay các cô nãi nãi sẽ mang bánh trung thu có nhân mới gì a.” Hoàng di nương nói.

thật là hảo tâm tư, biết rõ Lão phu nhân đang giận bà ta, mà còn bày ra vẻ mặt không có việc gì xảy ra, vui vẻ thảo luận với Lão phu nhân.

Quả nhiên Lão phu nhân mỉm cười “Cũng là nhà chồng các nàng dung túng, hàng năm đều để ngoại tôn, ngoại tôn nữ mang bánh trung thu cho ta, cũng không sợ chị em chồng chê cười.” Ngừ khí cũng không có nửa phần lo lắng.

“Đó đều là do các cô nãi nãi như hoa như ngọc, nhà ai cũng thích.” Hoàng di nương tiếp tục vuốt mông ngựa.

“Tổ mẫu, Vận Diễm tỷ tỷ cũng tới a.” Uyển âm làm nũng nói.

Vận Diễm là đích nữ của tiểu cô cô, từ nhỏ giao hảo với Uyển âm, kiếp trước Uyển âm có thể vào cung, Vận Diễm giúp đỡ không ít.

“cô cô của người chắc là cho tiểu hầu nhi đó đi a.” Lão phu nhân thoải mái cười nói.

“Chuyện gì làm mẫu thuận cao hứng vậy a?” Thảm lão gia bước vào

“Lão gia.” Các di nương hành lễ với Thảm lão gia, Từ Oánh và Uyển âm cũng đứng lên phúc thân.

Thảm lão gia phát tay cho mọi người đứng lên.

“Phụ thân, tổ mẫu đang nói đến Vận Diễm biểu tỷ a.” Uyển âm mở miệng giải thích.

“Ồ? Nếu Vận Diễm đến để cho nha đầu đó bồi bên mẫu thân” Thảm lão gia mỉm cười nói “Gần đây Từ Oánh và Uyển âm quản gia không tồi, thực đơn cũng rất tốt.”

“Đa tạ phụ thân khích lệ, là Tiết ma ma chỉ đạo hảo, con và Uyển âm là dính hào quang của Tiết ma ma a” Từ Oánh phúc thân nói.

“Tam tiểu thư thật là lại làm khó lão nô.” Tiết ma ma vội hành lễ, không dám nhận.

Tam lão gia vội mang phu nhân của hần Lâm thị cùng con trai trưởng Thảm Thiên Hạo, đích nữ Thảm Trầm Nhan vào thỉnh an Lão phu nhân.

“Mẫu thân, hài nhi đến chậm, mong người lượng thứ.” Tam lão gia hơi hạ thấp người, hần cũng không thể cúi sâu như đại lão gia, vì thân thể hần béo, có chút không tiện.

thật có ý tứ.

Tam lão gia được nuôi dưới danh nghĩa Lão phu nhân, được lão phu nhân cho sản nghiệp, vì sao trừ lễ tết Tam lão gia cũng không bao giờ hỏi phủ?

“Con đến đã làm ta thật cao hứng.” Lão phu nhân gật đầu.

Lâm thị cùng các con cùng bái kiến Lão phu nhân.

“Tiết ma ma, mang điểm tâm mà phòng bếp mới làm cho Thiên Hạo và Trầm Nhan.” Lão phu nhân đối xử rất tốt với các cháu, bằng không cũng sẽ không tha thứ cho việc vô lễ của các nàng và còn để các nàng học quản gia.

“Đa tạ tổ mẫu.”

Trầm Nhan im lặng đứng cạnh Từ Oánh, không phải Trầm Nhan thích đứng cùng Từ Oánh, mà là nàng ta không thích đứng một chỗ với Uyển âm. Phụ thân nàng ta là thứ xuất, khiến cho nàng ta có định kiến mãnh liệt về quan niệm đích thứ.

Từ Oánh cũng không tỏ vẻ gì, kiếp trước trừ bỏ Uyển âm, nàng cũng chỉ qua lại với anh Oánh và Liễu Oánh nhà nhị thúc.

Khi trọng sinh, nàng mới hiểu trong nội tâm phụ thân yêu thương Uyển âm nhiều như thế nào. Vì Uyển âm là thứ xuất, tên không được lấy từ “Oánh”, vì vậy mà phụ thân lấy từ “âm” phát âm gần giống “Oánh” để đặt tên cho nàng ta.

Sau khi làm lễ với lão phu nhân, mọi người yên tĩnh ngồi trên ghế.

“Lão tam, đã ăn cơm chưa?”

“Hồi mẫu thân, con là đợi hầu người ăn cơm.”

“Tốt, vậy chúng ta đến tây sương phòng dùng cơm.”

Ăn xong điểm tâm, các cô gia lục tục cho người mang bánh trung thu tới, Vận Điềm biểu tỳ quả nhiên đến. Phía đại cô gia lại chỉ sai gã sai vặt mang bánh trung thu tới.

Sắc mặt lão phu nhân có chút khó coi.

Đại lão gia và Tam lão gia mang Thẩm Thiên Hạo đến ngoại viện đãi khách, hậu viện còn lại mấy vị phu nhân và tiểu thư quan gia.

Lão phu nhân giữ mấy vị phu nhân ở lại, còn Từ Oánh và Uyển âm mang các vị tiểu thư đi dạo hoa viên.

Đại lão gia là thượng thư Hộ bộ, quan viên bên dưới sẽ đến chúc nên phụ thân của mấy vị tiểu thư này chức quan đều không cao lắm.

Những phu nhân có cáo mệnh, hôm nay sẽ tiến cung thỉnh an Hoàng hậu và Thái hậu, những người có cáo mệnh cao còn được giữ lại tham gia cung yến.

Nếu mẫu thân nàng còn sống, hàng năm cũng sẽ tiến cung thỉnh an.

Trong hoa viên, nhiều loại hoa đang đua sắc, nhưng Từ Oánh vẫn thích nhất hoa Từ Đẳng.

Khi các vị tiểu thư đi mệt, Từ Oánh mời các nàng vào đình, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ hoa viên, phân phó tiểu nha hoàn dâng trà và điểm tâm.

Nhìn Từ Oánh nổi bật, Uyển âm tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại ghen tỵ. Lôi kéo Vận Điềm nói về quần áo, trang sức đang thịnh hành trong kinh thành.

“Từ Oánh, ngọc trâm của người hình như là dương chi ngọc?” Vận Điềm hỏi.

Ánh mắt của vài vị tiểu thư cũng bị hấp dẫn lại đây, đánh giá ngọc trâm của Từ Oánh, Trầm Nhan cùng nhìn lướt qua.

Từ Oánh cười cười “Đây là hồi môn của mẫu thân ta.”

Mẫu thân Từ Oánh là nữ nhi của Thiên hạ đệ nhất phú thương, của hồi môn tất nhiên là nhiều thứ tốt. Trước kia nàng khinh thường thân phận của ngoại công, không qua lại, kiếp này nàng sẽ bù đắp lại tiếc nuối của kiếp trước.

Trong mắt Uyển âm lộ vẻ ghen tỵ, phải cố gắng trấn tĩnh mãi mới hồi phục.

“Tam tiểu thư, lão phu nhân cho gọi người” một tiểu nha hoàn hành lễ nói.

“Có biết là chuyện gì không?” Từ Oánh cũng không xa lạ với nha hoàn này, nàng đã gặp nô tỳ này mấy lần ở Vạn Cúc đường, là một nha hoàn tam đẳng.

“Hồi tiểu thư, nô tỳ cũng không biết.”

“đã như vậy, các vị tỳ muội, Từ Oánh thất lễ rồi.” Từ Oánh phúc thân.

Từ Oánh rời đi, cũng không bỏ qua ánh mắt lóe lên của Uyển âm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trung thu gia yến (hạ)

Từ Oánh theo tiểu nha hoàn đi một đoạn thì một tiểu nha hoàn mặc y phục xanh hót hải chạy đến.

“Tam tiểu thư, phòng bếp đã xảy ra chuyện, người mau đến xem một chút.” Tiểu nha hoàn thở hổn hển nói.

Phòng bếp xảy ra chuyện?

Chẳng lẽ nha hoàn này mới thật sự là người của Hoàng di nương? Nha hoàn lúc này là lão phu nhân sai đến?

Từ Oánh hơi sững sốt, nhìn nha hoàn áo xanh nói “Xảy ra chuyện gì?”

“Nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ là đi truyền lời thôi.” Ngụ ý là phát sinh chuyện gì cũng không liên quan đến nàng ta.

Đây đã là bấy vì nàng mà thiết lập, nàng không nhảy vào, sao có thể vừa ý Hoàng di nương?

Kiếp này nàng cũng sẽ không vì khiếp đảm mà lùi bước.

“Tiểu thư, chúng ta vẫn là đến gặp lão phu nhân trước.” Đào nhi ở phía sau nói.

“Đào nhi, người đi gặp lão phu nhân, ta đến phòng bếp nhìn xem.” Từ Oánh quyết định rất nhanh, mặc kệ phòng bếp có xảy ra chuyện gì hay không, đây là việc liên quan đến thể diện Thẩm gia, không thể để xảy ra sai lầm nào, nếu lão phu nhân tìm nàng có việc thì cũng sẽ hiểu được dụng ý của nàng.

“Nhưng tiểu thư...” Đào nhi vội vàng nói.

“Đi thôi.” Từ Oánh vỗ tay Đào nhi.

Từ Oánh đi theo nha hoàn mặc y phục xanh đến phòng bếp.

trên đường đi, Từ Oánh ngửi được trên người nha hoàn này có mùi huân hương nồng nặc, một tam đẳng nha hoàn có thể có huân hương thượng hạng như vậy?

Nàng lập tức cảnh giác, nhưng vẫn chậm một bước, trên đường từ hoa viên đến phòng bếp phải đi qua vài chỗ hẻo lánh, nàng bị huân hương làm cho choáng váng, trên người dần không còn khí lực, nàng muốn gọi người đến, nhưng lại không thể phát ra thanh âm nào.

Cũng may y thức của nàng vẫn còn thanh tỉnh.

“Tam tiểu thư, nô tỳ cũng là phụng mệnh làm việc, ngài...” Còn chưa nói xong, người đã bỏ chạy.

Từ Oánh vô lực ngã trên mặt đất, tâm tư Hoàng di nương thật ngoan độc, nàng vẫn là chủ quan, cho rằng hậu viện nhiều người bà ta sẽ không dám hành động.

Nàng quên rằng, hậu viện mới là nơi nguy hiểm, dơ bẩn nhất, tựa như năm đó trong hậu cung nàng sinh hạ Lân nhi.

Huệ phi sử dụng kế vu hại nàng hãm hại nhị hoàng tử, từ trong cung của nàng tìm ra chứng cứ, cung nữ của nàng đứng ra chỉ điểm.

Uyển âm một mực chắc chắn nàng là chủ mưu, muốn hại nhị hoàng tử để Lân nhi của nàng thành hoàng tử duy nhất.

Nàng không có đường chối cãi, không có gì xác thực hơn việc muối mè của nàng đứng ra làm chứng, quả nhiên Hoàng thượng nghe xong giận tím mặt, biếm nàng vào lãnh cung. Còn làm liên lụy đến đứa con bé nhỏ của nàng.

Nàng ở lãnh cung nản lòng thoái chí, nàng hận Uyển âm, hận Huệ phi, hận Hoàng hậu ở phía sau trợ giúp, nàng cũng hận Hoàng thượng vì đã không tin nàng.

Nhưng nàng không tuyệt vọng.

Uyển âm bóp chết con nàng trước mặt nàng, nàng cảm thấy trời đất sụp đổ.

Nàng không còn gì để lưu luyến, không chút do dự uống ly rượu độc của Uyển âm.

Từ Oánh suy nghĩ, không biết đâu là mộng cánh, đâu là hiện thực.

đã thật lâu nàng không nghĩ về kiếp trước, nàng đem tất cả biến thành nỗi hận với Hoàng di nương và Uyển âm.

“Tam tiểu thư ở trong này a, hắc hắc.” Nửa khắc sau vang lên một giọng nói đê tiện, Từ Oánh muốn quay đầu nhìn cũng không thể.

không biết là ai, cũng không biết bên Đào nhi lúc này như thế nào?

“Đừng dài dòng, chúng ta mau đem Tam tiểu thư vào phòng, vừa được ôm mỹ nhân, lại còn nhận được bạc.”

Hoàng di nương muốn hủy danh tiết của nàng!

thật là tâm tư ngoan độc, nếu nàng bị hai người kia chạm vào, nếu không bị đưa đến từ đường xuất gia, cũng sẽ bị gả cho hai bọn hắn.

Đời này nàng sẽ không có cơ hội xoay người.

Từ Oánh muốn phản kháng, là nàng khinh địch, nàng không nên tự tin như vậy, tự cho là nàng sống hơn một đời, là có lợi thế hơn so với người khác.

“Tam tiểu thư, đừng phản kháng, con đường này không người qua lại, nha hoàn của ngươi còn khó bảo toàn bản thân, ngươi tiết kiệm sức đi.”
Giọng nói này là của nam nhân nói chuyện đầu tiên.

Nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt, ông trời để nàng sống lại, chẳng lẽ là vì để nàng chịu nỗi khuất nhục này sao?

“các ngươi là ai? ở đây làm chuyện gì?” một giọng nói trầm ổn vang lên.

Nhiều năm sau, Từ Oánh vẫn luôn nhớ tới giọng nói như thiên âm này.

Nếu Từ Oánh có thể nhìn thấy, sẽ thấy một thiếu niên mặt mũi hăng hái, lông mày hơi nhíu lại, một thân tơ lụa xanh ngọc, chỉ vào một nam nhân muốn động thủ hỏi.

“Ngươi là người nơi nào? Cút, đừng làm hỏng chuyện tốt của gia.”

“Chuyện tốt?” Thiếu niên nhìn thoáng qua thiếu nữ không thể động đậy trên mặt đất, búi tóc loạn, khuôn mặt trắng bệch, vì khăn trương mà chảy rất nhiều mồ hôi.

thật sự chật vật.

Thiếu niên nhìn thấy cảnh này thì hiểu được đang xảy ra chuyện gì, một tay đem hai nam nhân đáng khinh đánh kêu cha gọi mẹ.

Hai nam nhân bị đánh không thể động đậy, nằm trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ.

Thiếu niên cũng không nhìn hai người, chỉ quát một tiếng “Cút”. Hai nam nhân kia nhin đau, khập khiễng rời đi.

Mỹ nhân tuy tốt, bạc cũng tốt, nhưng phải có mạng để hưởng a.

Từ Oánh muốn cảm tạ ơn cứu mạng nhưng cả người lại không có một chút khí lực.

“Nha hoàn của cô nương đâu.” Thiếu niên mở miệng, cách chỗ nàng không gần không xa.

“...”

Thiếu niên ý thức nàng không thể mở miệng, không động đậy, nói một tiếng “thất lễ” rồi bắt mạch cho nàng.

Từ Oánh chỉ cảm thấy cổ tay nóng lên, thiếu niên đã bắt mạch cho nàng.

“cô nương trúng phải mê hồn hương, cũng may lượng không lớn. một khắc sau sẽ không sao.” Thiếu niên ôn nhu nói.

Thiếu niên thả lại bên cạnh Từ Oánh một chiếc khăn tay “Cáo tử”

một khắc sau, Từ Oánh có thể động đậy, nàng chậm rãi nhặt khăn trên đất, trên góc khăn thêu một chữ “Trang”, trên đó còn nhàn nhạt mùi trúc.

“Tiểu thư, Tiểu thư, người không có việc gì chứ.” Đào nhi và Tân ma ma chạy về phía nàng, thấy nàng không có việc gì thì thở phào một hơi.

Từ Oánh đem khăn tay cất vào tay áo.

“Tiểu thư làm lão nô sợ muốn chết.” Tân ma ma vừa nói mắt đã nổi lên hơi nước.

“Ma ma ta không sao, Đào nhi mau dìu ta đứng lên.” Đào nhi và Tân ma ma lập tức dìu Từ Oánh lên.

“Sao các người biết ta ở trong này?” Từ Oánh để Đào nhi giúp sửa sang lại y phục hỏi Tân ma ma.

“Là Xảo nhi, Xảo nhi phát hiện Quýt nhi ở tây sương phòng lên lút, muốn dọa Quýt nhi một trận, không ngờ phát hiện Quýt nhi đang lên lút giấu khăn của nam nhân trong giường của tiểu thư..” Tân ma ma giận dữ nói “Lão nô vội vàng sai Lê nhi đi tìm Đào nhi và Tiểu thư, kết quả nơi nào cũng không tìm thấy, lão nô liền biết đã xảy ra chuyện.”

“Tiểu thư người trúng mê hồn hương?” Tân ma ma không nói chuyện sau đó mà hỏi ngược lại Từ Oánh “Cả người không có khí lực, ý thức lại thanh tỉnh?”

Từ Oánh hơi sững sốt “Sao ma ma lại biết?” không chỉ Từ Oánh kinh ngạc, cả Đào nhi cũng giật mình.

“Sau khi Lão nô bị trục xuất ra khỏi phủ, liền làm hương liệu sống qua ngày, tất nhiên là nhận ra được.”

“Ma ma đã chịu khổ rồi, sau này Đào nhi hãy chăm sóc ma ma thật tốt, ngày khác ma ma hãy chỉ cho Đào nhi cách phối hương liệu, chúng ta không thể mãi bị động như vậy được.” Cho dù về sau vào cung muốn sống yên ổn.

“Vâng”

“Lão nô tuân mệnh.”

Từ Oánh ổn định tinh thần, cảm giác thân thể không hư nhược nữa, chậm rãi đi về phía trước “Đào nhi, vừa nãy xảy ra chuyện gì?”

“Hồi tiểu thư, sau khi cùng tiểu thư tách ra, nô tỳ đi theo tiểu nha hoàn đến chỗ Lão phu nhân, kết quả trên đường tiểu nha hoàn kia bị đau bụng, nô tỳ cũng bị thế, Lê nhi tìm thấy nô tỳ trong.” Đào nhi nói tới đây có chút ngượng ngùng.

“hiện tại người cảm thấy thế nào?”

“đã tốt hơn nhiều a, nhưng vẫn muốn đi Tiểu thư là nô tỳ vô dụng.”

Từ Oánh không ngăn việc nàng tự trách, hiện tại không để nàng nói ra, nàng sẽ mãi mang gánh nặng này trong lòng, đây là điều Từ Oánh không muốn nhìn thấy nhất.

“Tiểu thư, Đào nhi cũng trúng được liệu, nhưng được liệu này chỉ làm cho người ta muốn đi Xí phòng.”

“Được rồi, chúng ta về Phù Dung viện thay đồ, sau đó tính toán.”

Xem ra nha hoàn lúc đầu là do lão phu nhân phái đến. Uyển âm biết âm mưu của Hoàng di nương nhưng lại không biết kế hoạch cụ thể, thấy có nha hoàn đến mời nàng đi lại tưởng là người của Hoàng di nương.

Hoàng di nương muốn hủy danh tiết của nàng, khoản nợ này nàng nhất định phải đòi!

Trong Phù Dung viện, Quýt nhi bị nhốt trong phòng Xảo nhi, Xảo nhi nhìn chăm chăm nàng ta.

“Đào nhi, người nghỉ ngơi đi, ta mang Xảo nhi và Lê nhi ra ngoài.”

Đào nhi cũng biết hiện tại không thể giúp gì, gật đầu xác nhận, trong lòng lại càng hận người khiến nàng bị đau bụng.

Nàng không kịp thời đi gặp lão phu nhân, nhất định sẽ làm lão phu nhân không thoải mái. Dù hiện tại nàng đi cũng đã chậm, không bằng chờ mọi việc kết thúc rồi đến thỉnh tội.

“Xảo nhi, người đi tìm Liễu di nương, nói với di nương....., di nương nhất định sẽ đồng ý.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay” Xảo nhi hùng hổ chạy đi.

Hai người kia chắc chắn sẽ đến chỗ Hoàng di nương bẩm báo, nhưng hậu viện nhiều người, Hoàng di nương biết cũng không thể biết sớm được, không đủ thời gian để thay đổi, nàng chỉ có thể lợi dụng lỗ hổng này, bày ra một cục diện.

“Tân ma ma, ma ma đem người lục soát thật kỹ viện một lần, đem tất cả những thứ không sạch sẽ tìm ra.”

“Vâng”

Nàng chải lại tóc, mang theo Lê nhi đến Vạn Cúc đường của Lão phu nhân.

Vạn Cúc đường vẫn náo nhiệt, tinh thần lão phu nhân không tệ, xem ra bệnh đã khỏi.

“Cháu gái thỉnh an Lão phu nhân, cháu gái đến chậm, mong Lão phu nhân lượng thứ” Từ Oánh hành lễ với lão phu nhân, Hoàng di nương thấy Từ Oánh, mặt hơi biến sắc.

“Làm gì mà bây giờ mới đến?” Lão phu nhân ngữ khí nhàn nhạt, trên mặt vẫn là tươi cười.

“Phòng bếp có một số việc, cháu gái sợ nhiều đến khách quý nên cháu gái tự làm chủ đến phòng bếp trước, thỉnh tỏ mẫu tha thứ.”

“Cháu gái của người thật đoan trang, giỏi giang lại khiêm tốn, thật làm cho người ta thích. không biết về sau công tử nhà ai có phúc rước được nàng dâu như vậy.” nói chuyện là một phu nhân mặc lụa Bích Hà thêu không tước, đầu vấn trụ mã kế, mang một đôi thoa tình ngự phượng khảm hồng ngọc, trước trán mang bộ điều kim tứ điệp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Phản kích

Từ Oánh hơi sững sốt, vị phu nhân này là?

Chợt nghe Lão phu nhân gọi nàng “ Từ Oánh còn không gặp qua Trang phu nhân.”

Trang phu nhân, chủ nhân của chiếc khăn tay cũng họ Trang. Trong kinh thành người họ Trang tính trên đầu ngón tay, họ Trang, lại làm quan chỉ có thể là Ngự tiền thị vệ thống lĩnh Trang Lưu.

không biết chủ nhân chiếc khăn kia là ai?

“ Từ Oánh thỉnh an Trang phu nhân” Từ Oánh hành lễ.

“ Mau đứng lên, thật là hảo hải tử. Vừa nhìn thấy con ta đã cảm thấy chúng ta rất có duyên.” Trang phu nhân lời kéo Từ Oánh tùm tùm nói.

Từ Oánh cúi đầu hé miệng cười, nàng không rõ vị Trang phu nhân này có ý đồ gì, nhà nàng và Trang phủ cũng không lui tới. Kiếp trước nàng cũng chỉ ở cung yến xa xa nhìn thấy vị Trang phu nhân này, khi đó vị Trang phu nhân này rất hăng hái, trượng phu của nàng là người Hoàng Thượng tín nhiệm, là cánh tay phải của Hoàng Thượng.

“ Phu nhân cũng đừng khen nàng, sẽ đem tiểu hầu nhi này sủng lên trời mất.” Lão phu nhân cười hề hề với Trang phu nhân.

“ Mau xem lão phu nhân kia, cháu gái tốt như vậy nếu không cần thì tặng cho nhà ta đi. Nhà ta cũng là thiếu của hiếm như vậy a.” Trang phu nhân lại cùng Lão phu nhân trêu đùa.

Chẳng lẽ vì nàng mà đến?

Đời này nàng cũng không phải là tài nữ gì, hưởng hồ nàng còn chưa mười ba, nếu làm mai có chút sớm.

Trang phu nhân cười vòng tay Lục phi thúy trên tay đeo vào tay nàng.

Từ Oánh vội vàng từ chối, vòng tay này vừa nhìn thấy tỷ lệ là vô cùng tốt, cũng là vật theo Trang phu nhân nhiều năm, nàng sao có thể nhận đại lễ như vậy? Vội vàng nâng mắt cầu cứu lão phu nhân.

“ Phu nhân cho thì con cứ nhận lấy đi” ánh mắt lão phu nhân kén lên, nói với Từ Oánh.

“ Đa tạ phu nhân.”

“ Vẫn là lão phu nhân thông suốt, thời gian không còn sớm, vẫn bồi xin cáo từ.”

“ Tiết ma ma thay ta tiễn Trang phu nhân.”

Hoàng di nương thấy Trang phu nhân đưa cho Từ Oánh cái vòng kia, trong mắt lộ ra ghen ghét, lại bị Liễu di nương quán lấy, cảm thấy phiền, dứt khoát quay đầu nói chuyện cùng với các phu nhân khác, nhưng mấy vị phu nhân lại cùng nói chuyện với Tam phu nhân, không bỏ xuống thân phận mà nói chuyện với một cái di nương, Hoàng di nương càng thêm bức mình.

Liễu di nương cong khóe môi, nàng chỉ cần cuốn lấy Hoàng di nương là được rồi.

Lão phu nhân nói với Từ Oánh “ Một mời sao?”

“không sao ạ, tổ mẫu cảm thấy thân thể thế nào?”

“không có việc gì, ngày mai nghỉ ngơi tốt là được. đã giờ tỵ, các phu nhân cũng sắp phải về, con chuẩn bị đi.”

“Vâng” dù sao cũng chỉ là tết trung thu, các phu nhân chỉ cần đến phủ hỏi thăm, tỏ vẻ tôn kính với bề trên là được.

Lát sau Uyển âm dẫn Trầm Nhan, Vận Điềm và vài vị tiểu thư quan gia từ hoa viên trở về, tất cả đều là khách, phải chu toàn, nàng không có mặt ở đó, tất nhiên Uyển âm có thể lấy thân phận chủ nhân chiêu đãi.

Nhìn thấy nàng hoàn hảo đứng chỗ này, Uyển âm tỏ ra kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Hoàng di nương.

Hoàng di nương nhẹ lắc đầu.

Sau khi các phu nhân và tiểu thư quan gia rời đi, Lão phu nhân phân phó dùng cơm trưa, cơm trưa quả nhiên phong phú.

Cơm xong cả nhà ngồi ở phòng khách dùng trà. một nha hoàn thô sử chạy vào “Lão phu nhân, ở cửa hông có hai nam nhân, nói là....., nói là đến tìm Tam tiểu thư.” Tiểu nha hoàn cẩn thận nói.

Lão phu nhân ném ly trà xuống đất “Ngươi nói cái gì.”

Tiểu nha hoàn sợ đến mức quỳ trên mặt đất, thân mình phát run, Lão phu nhân cũng không nhìn tiểu nha hoàn “Thái Liên, ngươi đi xem là chuyện gì?”

Thái Liên vội vàng “Vâng” một tiếng bước ra.

“Ngoại tổ mẫu, còn có thể là chuyện gì, không phải là biểu tỷ mơ tưởng nam nhân, nhưng là, biểu tỷ a, thế nào lại có tận hai nam nhân tìm tỷ?” Vận Điềm sợ việc không đủ lớn, mở miệng nói.

Từ Oánh nhàn nhạt nhìn xung quanh, trên mặt Liễu di nương vội vàng, Hoàng di nương lộ ra nghi hoặc, Uyển âm và Vận Điềm vui sướng nhìn người gặp họa, Tam phu nhân và Trầm Nhan một bộ việc không liên quan đến mình.

“Vận Điềm!” Lão phu nhân nói “Đây là lời mà một cô nương gia nên nói sao?”

Vận Điềm cúi đầu, không nói chuyện.

Từ Oánh ngồi trên ghế không mở miệng, nàng còn đang suy nghĩ sao Tống ma ma lại làm việc chậm như vậy?

Uyển âm nhìn Vận Điềm bị tổ mẫu quở trách, đứng dậy nói: “Tổ mẫu, tỷ tỷ mới là người làm sai, người không trách mắng tỷ tỷ, lại trách biểu tỷ? Biểu tỷ nói không có sai, nếu không sao tỷ tỷ lại không giải thích?”

Đây là châm ngòi quan hệ giữa Vận Điềm và Lão phu nhân, đồng thời còn muốn Vận Điềm cảm tạ nàng ta vì thay nàng (Vận Điềm) nói chuyện.

Mới mười hai tuổi mà đã suy nghĩ sâu xa như vậy.

“Tổ mẫu nói vậy là muốn tốt cho biểu tỷ. E sợ những lời này truyền ra gây bất lợi cho thanh danh của biểu tỷ, muội muội đã không hiểu được ý của tổ mẫu, lại còn muốn biểu tỷ hiểu lầm tổ mẫu, như vậy có chút không ổn đi.”

Quả nhiên Vận Điềm nghi hoặc nhìn về phía Uyển âm, mặt Uyển âm đỏ bừng, trừng mắt với Từ Oánh.

Hoàng di nương thấy nữ nhi bị nói như vậy, lập tức ngồi không yên “Tam tiểu thư là có ý gì? Uyển âm cũng không có nhiều tâm tư như vậy, bản thân vụng trộm còn muốn đổi trắng thay đen, như vậy mới là chân chính tâm tư thâm độc!”

“Hoàng di nương mở miệng ngậm miệng là nói ta vụng trộm, không biết di nương có tận mắt chứng kiến ta vụng trộm với nam nhân, di nương có bằng chứng gì không?”

“Hừ, người ta cũng đã tìm đến cửa, ta xem Tam tiểu thư còn gì muốn giải thích?”

Từ Oánh cười nhợt nhạt, không để ý đến Hoàng di nương.

Thái Liên mang theo nội vụ tổng quản - Thẩm tổng quản tiến vào.

Vì trong phòng khách có không ít tiểu thư chưa xuất giá nên Thẩm Thực cũng không mang theo hai người kia tiến vào “Hỏi Lão phu nhân, lão nô đã đem hai người kia trở lại, quỳ trong sân, thỉnh lão phu nhân phân phó.”

Lão phu nhân nhìn qua các vị tiểu thư cùng di nương “Các ngươi về trước đi, nàng dâu lão tam và Từ Oánh ở lại.”

“Tổ mẫu, người để chúng con ở lại đi, chúng con có thể xem xem, người phương nào mà dám nói xấu trong sạch của tỷ tỷ, đồng thời cũng từ đó học cách quản gia. Tổ mẫu, người thấy sao?” Uyển âm mở miệng nói.

Vận Điem cũng gật đầu tán thành.

Xem người nào dám nói xấu nàng? Là xem nàng bị thân bại danh liệt như thế nào mới đúng.

Uyển âm nhìn Từ Oánh vẫn không chút hoang mang, để cho người tự đắc, lát sau xem người hết đường chối cãi như thế nào!

Lão phu nhân trầm ngâm, bà tin tưởng Từ Oánh bị oan, nếu không cho các nàng lưu lại, khó trách sẽ hoài nghi kết quả. Lưu lại xem cũng tốt.

Lão phu nhân phân phó tiểu nha hoàn đặt một tấm bình phong phía trước, người bên trong vẫn có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Từ Oánh nhìn hai người quỳ trong viện, một người béo núc ních, quần áo phần nộn, hẳn chắc là “Thiếu gia”, một người khác gầy nhong chắc là gã sai vặt.

“Các người là ai?” Lão phu nhân trầm giọng nói.

“Hồi lão phu nhân, con là tôn nữ tế tương lai của người a. Hôm qua Tam tiểu thư phái nô tỳ nói với con, hôm nay trong phủ nhiều người, để con thừa dịp đến tìm nàng” vị “Thiếu gia” nói.

“Câm miệng!” Lão phu nhân tức giận nói “Người luôn miệng nói biết Tam nha đầu, có chứng cứ gì không?”

“Có, có” ‘Thiếu gia’ lập tức gật đầu “Tam tiểu thư từng nhận ngọc bội đính ước của con.”

“Tổ mẫu, người hãy để nha hoàn đi Phù Dung viện của tỷ tỷ lục soát. Việc này đồn ra, thể diện của tỷ tỷ sao có thể còn a?” Uyển âm ở một bên châm ngòi, trên mặt lại lộ ra thương tiếc và đau xót.

“Người đâu, đi viện của Tam tiểu thư tìm xem” Lão phu nhân phân phó, lại có chút lo lắng nhìn Từ Oánh.

Từ Oánh cảm kích nhìn lão phu nhân, từ đầu đến cuối lão phu nhân đều tin tưởng nàng, để nha hoàn bên cạnh đi tìm vì muốn chứng minh sự trong sạch của nàng.

“Tổ mẫu, nếu đã muốn lục soát, sao lại chỉ lục soát viện của cháu gái? Chuyện này truyền ra ngoài, cháu gái làm gì còn thể diện mà sống?” Từ Oánh nói với lão phu nhân “Muốn lục soát, chỉ bằng lục soát cả phủ, viện của tiểu thư, viện của các di nương, tổ mẫu, người thấy như thế nào?”

Hoàng di nương đột nhiên có chút bất an, Từ Oánh không bị bắt gian tại trận, khi thấy nàng ở Vạn Cúc đường của lão phu nhân bà ta cảm thấy bất an, nhưng thấy Từ Oánh không có bất kì động tác nào, lại yên lòng.

Nhưng giờ nhìn thấy, hai kẻ không còn dùng được này lại đi tố cáo Tam tiểu thư cấu kết cùng bọn hán, thế nhưng Tam tiểu thư mặt vẫn không đổi sắc, là nàng tâm cơ quá sâu hay vẫn còn nắm chắc là sẽ không lục soát được gì?

Đến cùng là chỗ nào không đúng?

“Lão phu nhân, như vậy không ổn, làm lớn như thế sẽ làm người ta nghĩ trong phủ chúng ta có đạo tặc a.” Hoàng di nương mở miệng.

“Di nương nói những lời này là chắc chắn ta và người khác cấu kết a? Từ Oánh thật đau lòng” nói xong còn đưa tay lau khóe mắt.

không phải người yêu thích nhất là diễn trò quan tâm ta như thế nào trước mặt lão phu nhân sao? Hôm nay ta sẽ cùng người diễn trò thật tốt.

Hoàng di nương ghé tòm, trừng mắt với Từ Oánh “Xem tam nha đầu con nói gì kia, di nương nhìn người lớn lên từ nhỏ, đau lòng người còn không kịp, làm sao có thể tin người sẽ làm ra chuyện như vậy? Chỉ là nhân chứng cũng đang ở đây, di nương không thể không tin, lại nói, lục soát toàn phủ động tĩnh quá lớn, chỉ sợ lão gia cũng không đồng ý.”

Hoàng di nương trực tiếp định nàng với tội danh vụng trộm với người, chứng cứ vô cùng xác thực, lại mang lão gia ra tạo áp lực, quả nhiên trong mắt Lão phu nhân hiện ra do dự.

“Hoàng di nương, nếu lục soát sân của ta, sẽ giúp mọi người tin tưởng sự việc này là gian dối, Từ Oánh sẽ không từ chối. Nhưng Hoàng di nương vì sao lại luôn từ chối lục soát, có phải trong viện của di nương có một số thứ không muốn người khác biết?”

Lão phu nhân sau khi nghe những lời này thì nghi hoặc nhìn Hoàng di nương.

Hoàng di nương nghe những lời này, bên ngoài không có thái độ gì nhưng trong lòng lại ân cần hỏi thăm tổ tông của Từ Oánh một lần.

“Tịch Dương, đi mời lão gia và Tam lão gia đến đây.” Lão phu nhân phân phó đại nha hoàn Tịch Dương bên cạnh người.

Trừ Tiết ma ma Tịch Dương là người lão phu nhân tin tưởng nhất. Tịch Dương bên ngoài lạnh lùng, nhưng lại rất xinh đẹp, trong phủ có tiếng là băng sơn mỹ nhân, đại lão gia mỗi lần nhìn thấy nàng thì nửa hồn phách đều bị câu đi. Có lời đồn Lão phu nhân chậm chạp chưa gả Tịch Dương đi là vì muốn lưu nàng làm thông phòng cho đại lão gia.

Trong mắt Tịch Dương thoáng qua khó xử nhưng vẫn hành lễ lui xuống tìm đại lão gia và tam lão gia.

Hoàng di nương nhìn dáng người lung linh của Tịch Dương, hai khối thịt trước ngực xóc nảy theo bước đi, nam nhân hận không thể ngay lập tức chăm sóc hai khối thịt đó, ngay cả nữ nhân không muốn thừa nhận cũng không được, từ nhỏ Tịch Dương chính là một vụ vật. Sớm biết như thế, khi bà ta vào phủ đã tìm cách đuổi nha hoàn này đi, trong mắt bà ta hiện ra ghen tỵ không thể che giấu được.

Liễu di nương nhàn nhạt nhìn qua, lớn lên xinh đẹp thì thế nào, cũng chỉ là đồ chơi của nam nhân, không có nàng sẽ có người khác, nhưng nhìn thấy Hoàng di nương phải cam chịu trong lòng nàng vẫn thống khoái. Chỉ có đứa nhỏ mới là chỗ dựa vững chắc của nàng. Tính ra nàng cũng vào phủ hơn nửa năm, thế nào vẫn không có động tĩnh?

Từ Oánh không chút lo lắng Lão phu nhân đi tìm phụ thân, nàng tin tưởng phụ thân sẽ biết cách xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

“Lão phu nhân, không cần lục soát, con và Tam tiểu thư tâm đầu ý hợp, ít ngày nữa có thể đại hôn...”

“Câm miệng, nhét gì vào miệng bọn hần cho ta” Lão phu nhân tức giận nói.

Tịch Dương hành lễ với Đại lão gia và Tam lão gia, bẩm báo sự việc, hai vị lão gia cảm thấy đây không phải là việc nhỏ, vì vậy tiễn khách xong lập tức đến Vạn Cúc đường.

“Thỉnh an mẫu thân” Đại lão gia và Tam lão gia hành lễ với lão phu nhân, các tiểu thư và di nương hành lễ với hai vị lão gia, rồi tất cả ngồi xuống.

“Kẻ quỷ trong viện chính là tặc nhân? Mẫu thân, trực tiếp cho người đánh, bắt bọn chúng khai ra.” Tam lão gia nói

“không được, vạn nhất chuyện này truyền ra ngoài, tam nha đầu sao có thể ngẩng mặt lên được?” Lão phu nhân khẳng định nói.

Đại lão gia không nói gì, sau một hồi trầm ngâm nói với lão phu nhân “Mẫu thân con thấy Oánh nhi nói có lý, lục soát tất cả các viện một lần, sau này cũng có cơ nói với bên ngoài.”

Lão phu nhân gật đầu “Vậy đầu tiên hãy tìm trong viện của ta”

Hoàng di nương chưa kịp ngăn cản, một đám nha hoàn đã hành động.

“Đa tạ phụ thân và tổ mẫu đã cho Oánh nhi cơ hội chứng minh trong sạch.” Từ Oánh đứng lên hành lễ.

Sở dĩ nàng dám khẳng định phụ thân và tổ mẫu có điều cố kỵ, sẽ không để người tùy ý vu hãm nàng chính là vì vị Trang phu nhân kia.

Trượng phu của Trang phu nhân là tâm phúc của Hoàng Thượng, tất nhiên hiểu rõ tâm tư của Hoàng Thượng. Đột nhiên không mời mà đến chỉ có hai khả năng, một là ý của Hoàng thượng, hai là ý của nhà họ Trang. Nhưng nhà mình và Trang gia không có lui tới, điều đó có thể suy ra đây là ý của Hoàng thượng, muốn hai nhà giao hảo.

Phụ thân không có nhi tử, chỉ có hai nữ nhi. Hoàng thượng vừa đăng cơ không lâu, hậu cung vắng vẻ, ý tứ của Hoàng thượng hết sức rõ ràng.

Kiếp trước Trang phu nhân không có đến phủ. Nhưng từ khi nàng mười ba tuổi, Lão phu nhân mời ma ma trong cung đến dạy nàng và Uyển âm lễ nghi, chiếm hết thời gian luyện thư pháp của nàng, nàng còn thường xuyên hướng Uyển âm oán giận. Chắc ngay từ đầu, đó là báo hiệu vận mệnh phải vào cung của nàng, nhưng chắc lúc đó Lão phu nhân chưa biết đề ai tiến cung thì tốt hơn.

Lão phu nhân đã ngồi hơn nửa ngày, thân thể có chút không chịu được, liền đi đại kháng trong gian phía đông nằm, đợi tin tức.

Lục soát viện của Lão phu nhân cũng chỉ là tìm cho có, không tìm ra được cái gì. Sau viện của Lão phu nhân là lục soát Phù Dung viện của Từ Oánh, bọn nha hoàn tra xét từng góc ngách một.

Mọi người đều dài cổ chờ kết quả, Từ Oánh lại nhàn nhạt ngắm hoa văn trên y phục, trên mặt không một chút sốt ruột.

Đại lão gia nhìn nữ nhi ôn trọng, âm thầm gật đầu. Ý của Hoàng thượng là muốn một trong hai nữ nhi tiến cung, Từ Oánh là đích nữ, nàng có tư cách hơn so với Uyển âm, nhưng nàng từ nhỏ không có mẫu thân, hậu cung lại là nơi ăn thịt người không nhà xương, nàng làm sao có thể sinh tồn?

“Hồi lão gia, trong viện của Tam tiểu thư không tìm được gì” một nha hoàn y phục màu xanh chạy tới báo.

“Cái gì? Làm sao có thể? Các người đã lục soát kỹ chưa?” Hoàng di nương kích động nói, sau đó phát hiện bản thân thất thố, vội vàng giải thích “Nô tỳ thấy hai người kia nói chắc chắn cho nên mới...”

Đại lão gia nghe bà ta nói xong “Sau khi trở về chép mười lần nữ giới, cấm túc nửa tháng”

Hoàng di nương hung hăng trừng Từ Oánh, đều do tiện nhân này, từ sau khi nó ốm dậy, tính cách trở nên trầm ổn, đôi khi bà ta cũng không nhìn ra được nó đang nghĩ gì. Lão gia luôn thiên vị Uyển âm cũng dần đối xử bình đẳng với nó, Lão phu nhân thì càng không cần phải nói, mới nửa năm đã giao cho nó quản gia. Còn bà ta thì sao? Số lần lão gia đến chỗ bà ta ngày càng ít, còn bị chép phạt và cấm túc, nha hoàn bà từ ngày xưa luôn nịnh hót giờ cũng lên mặt với bà ta.

Năm đó khi phu nhân còn sống, bà ta độc sủng hậu viện, địa vị còn uy hiếp cả phu nhân. Nha đầu này mới mười ba tuổi, chẳng lẽ bà ta không đối phó nổi? Lần này nếu không trừ bỏ được nó, nó nhất định sẽ sinh lòng căm ghét, lần sau sẽ không dễ động thủ như vậy.

thật là một đám được việc không đủ, bại việc có thừa! Hoàng di nương trừng mắt với hai kẻ đang quỳ trên mặt đất.

Hai người quỳ trên mặt đất biết được không tìm được ngọc bội trong phòng Tam tiểu thư, trong lòng hoảng sợ. Nếu giải quyết không tốt, e rằng mạng cũng không còn.

Lúc này trong lòng bọn hần hồi hận, nửa tháng trước bọn hần đang ở thanh lâu xem múa, bỗng một người tìm bọn hần hỏi có muốn làm một giao dịch không, sau khi hoàn thành sẽ cho bọn hần một trăm lượng bạc trắng.

Việc làm không cần vốn bọn họ tự nhiên nguyện ý, số bạc cũng không hề nhỏ. Khi bọn hần nhìn thấy Từ Oánh, dù nàng không phải dạng nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng phải dạng cô nương bọn hần có thể mơ tưởng, nên muốn thêm chút “thịt”.

không nghĩ tới việc còn chưa hoàn thành đã bị người đánh đến kêu cha gọi mẹ. Bọn hần muốn tiền nhưng càng muốn mạng. Hai người cảm thấy bảo vệ mạng quan trọng hơn, ai biết mới ra khỏi cửa hồng, một gã sai vặt chặn bọn hần lại, nói chỉ cần tố cáo Tam tiểu thư cấu kết với bọn hần, bạc vẫn được lấy, mà còn cho thêm năm lượng bạc.

Trong lòng bọn hần lại dao động, chỉ cần kêu hai tiếng là có thêm năm lượng bạc, cũng không uổng công đến một chuyến.

Gã sai vặt kia đúng là con của Tổng ma ma, Thẩm Thuận, Từ Oánh dặn dò Xảo nhi sau khi đến chỗ Liễu di nương mới đi thông tri cho Tổng ma ma.

Tổng ma ma nghe lời của Xảo nhi bắt đầu phân vân. Dù sao Hoàng di nương cũng được lão gia sủng ái mười mấy năm, thủ đoạn tất nhiên không ít. Tam tiểu thư lại nắm giữ tiền đồ của tôn tử bà ta, thật sự là làm cho người ta khó xử.

Cuối cùng bà ta vẫn quyết định đi theo Tam tiểu thư, bà ta không dám lấy tôn tử ra đùa, con trai bà ta từ khi bị đánh đến bây giờ lão gia cũng không gọi đi hầu hạ. Bà ta liền gọi con trai theo ý Tam tiểu thư phản phó đi làm.

“Lão gia, nếu Tam tiểu thư trong sạch, hai người kia vẫn lên đánh chết thì hơn, tránh cho sau này thấy ai cũng cần.” Liễu di nương nói.

Hai người đang quỳ nghe thấy sắp bị đánh chết, gấp đến độ liều mạng kêu, nhưng miệng bị nhét giấy chỉ phát ra được tiếng ô ô.

“Phụ thân, bọn họ dường như muốn nói gì đó, nữ nhi muốn xem bọn họ muốn nói gì?” Từ Oánh bấu môi làm nũng với đại lão gia.

Hiếm khi Từ Oánh làm nũng, đại lão gia rất hưởng thụ, vừa định gạt đầu Uyển âm đã vội vã mở miệng “Nếu tỷ tỷ là bị oan uổng cần gì phải nghe bọn hần nói làm gì làm ô uế lỗ tai mọi người.”

“Cậu, cháu cũng muốn nghe xem hai người kia muốn nói gì, Uyển âm sao muội lại đập hững hờ của mọi người?” Vận Diễm nói.

Từ Oánh câu môi cười, ai cũng biết Vận Diễm thích xem náo nhiệt, vừa rồi Uyển âm lại châm ngòi ly gián Vận Diễm và Lão phu nhân việc đó đã để lại trong lòng Vận Diễm một vết nhor, tất nhiên Vận Diễm sẽ không nghe theo sắp xếp của Uyển âm.

Uyển âm trừng mắt, buồn bực Vận Diễm này thật phiền phức. Nàng ta tất nhiên biết hai người kia sẽ nói gì, chỉ sợ những điều đó là bất lợi với Hoàng di nương.

Thấy Hoàng di nương cho nàng một ánh mắt yên tâm, nàng mới buông lỏng nói “Nếu vậy, phụ thân, chúng ta nghe xem bọn hần muốn nói gì a.”

Hoàng di nương tự cho là bản thân làm việc kín kẽ. Bà ta không nghĩ đến là Từ Oánh đã sai Tổng ma ma nhất định phải nhắc nhở bọn họ là đã làm việc cho Hoàng di nương.

“Lão gia tha mạng, tiểu nhân cũng là nhận bạc thay người làm việc a” “Thiếu gia” khóc toáng lên.

Tên sai vặt cũng nói “Chỉ cần sau khi chúng tôi làm xong việc sẽ được nhận một trăm lượng bạc, từ nay về sau sẽ không liên quan gì đến nhau, lão gia tha mạng...”

Đại lão gia nghe xong đập bàn, hôm nay lại có thể xảy ra chuyện như thế này, khiến cho gia đình Tam đệ chê cười, gia đình không yên ổn.

“nói! Là ai? Bằng không ta sẽ đưa các người đi gặp quan.”

“Là, là di nương ở Lan Hiên viện, tiểu nhân nghe thấy người kia nói muốn đi Lan Hiên viện bẩm báo lại với di nương” Tên sai vật nói.

Lan hiên viện!

Hoàng di nương sau khi nghe xong chỉ cảm thấy thân thể choáng váng, sao có thể như vậy? Sao sự tình có thể biến thành như thế này?

“Hoàng di nương!” Đại lão gia tức giận hét lên, không còn bộ dáng tao nhã thường ngày.

“Lão gia, người nghe thiếp nói, thật sự không phải thiếp, thiếp hầu hạ lão gia mười mấy năm, thiếp là người như thế nào lão gia còn không biết sao?” Hoàng di nương vội vàng quỳ xuống, nước mắt như chuỗi trân châu đứt quãng trên mặt, thật sự chộc người vừa nhìn đã thương.

Nếu là trước kia Đại lão gia chắc chắn sẽ tin Hoàng di nương. Nhưng trong nửa năm này, đầu tiên là Vương ma ma nói Hoàng di nương hại chết phu nhân, sau đó Vương ma ma trùng hợp đã chết, chết không đối chứng. Trong ngày thường lại như vô tình nói Từ Oánh thật sự đáng thương, từ nhỏ không có mẫu thân. Khi đó hẳn nghĩ rằng thật lòng đau lòng cho Từ Oánh, hiện tại nghĩ lại thì cảm thấy rằng ta là đang nói Từ Oánh khác mẫu!

Huống chi một nhà Tam đệ còn đang ở đây!

một nha hoàn mặc y phục màu vàng chạy tới “Hồi lão gia. ở Lan Hiên viện tìm thấy một con rối gỗ.”

Lại là Lan Hiên viện!

Đại lão gia cảm thấy gân trên trán giật giật “Đem hai người này nhốt vào phòng củi, mai thẩm tra lại” Lại nói với nha hoàn “Chỉ là con rối gỗ, sao lại chuyện bé xé ra to như vậy?”

Nha hoàn không dám chậm trễ vội vàng mang đến trước mặt lão gia.

Đại lão gia vừa nhìn đã sợ tới mức ném ra “Tìm thấy ở chỗ nào?”

Tiểu nha hoàn quỳ trên đất nói “ở dưới gối đầu của Hoàng di nương.”

Hoàng di nương nhìn con rối gỗ kia sắc mặt trắng bệch. trên con rối rõ ràng viết ngày sinh tháng đẻ của Lão phu nhân.

Nàng tuy luôn hi vọng Lão phu nhân chết đi, nhưng không dám làm ra những chuyện tiểu nhân như thế này!

“Lão gia, cái này không phải của thiếp. Mười mấy năm qua thiếp mỗi ngày thình an, chưa bao giờ dám chậm trễ Lão phu nhân. Lão gia phải tin thiếp, nhất định là có người muốn hãm hại thiếp, lão gia phải tin tưởng thiếp” Hoàng di nương ôm chân lão gia khóc lóc kể lể.

“Phụ thân, không phải là nương. Trong lòng nương tôn kính lão phu nhân còn không kịp, sao nương có thể làm vậy a. Phụ thân phải tin tưởng nương a.” Uyển âm cũng bị dọa đến quỳ trên mặt đất.

“Muội muội, trên đất lạnh mau đứng lên đi. Lại nói mẫu thân của ta đã mất nhiều năm, muội đừng làm rối loạn tôn ti” Từ Oánh đưa tay muốn kéo Uyển âm.

Uyển âm hát tay Từ Oánh ra “Là ngươi, là ngươi hại di nương! Ngươi là quý, ngươi là quý!”

Từ Oánh bị hát tay ra cũng không giận, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân.

“Im miệng cho ta!” Lão phu nhân đi ra từ gian phía đông “Quy củ của ngươi ở đâu? Sao có thể nói chuyện với đích tỷ như vậy! Ngươi tới, đưa Tứ tiểu thư về phòng!”

Uyển âm gãy dựa không đi, nhưng nhóm bà tử khí lực lớn, nửa ôm nửa kéo Uyển âm xuống.

Lão phu nhân thấy rối gỗ trên mặt đất, ánh mắt lóe lên. Người già đều mê tín, huống chi, mấy hôm trước Lão phu nhân còn bị bệnh một trận!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Định đoạt

Lão phu nhân nhìn hai con trai, lại nhìn Hoàng di nương đang quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở, mặt mũi phát tay “thật là gia đình không yên ổn!”

Đại lão gia và Tam lão gia vội vàng quỳ xuống, những người người khác cũng quỳ theo “Mẫu thân đều là hải nhi sai, thỉnh mẫu thân trách phạt.”

“Con cũng là bị độc phụ này lừa gạt, người này...” Lão phu nhân chỉ vào Hoàng di nương “Đưa đến thôn trang đi.”

“không, Lão phu nhân thứ kia không phải của ta. Ta là bị hãm hại, lão phu nhân, ngài phải tin tưởng ta...” Hoàng di nương dập đầu trên mặt đất, rất nhanh trên trán cũng xuất huyết.

“Hoàng di nương, ở trước mặt lão phu nhân sao di nương có thể xưng ‘Ta’? Là thiếp thất không được có cái quyền đó.” Liễu di nương ở một bên nói.

“Tiện nhân nhà ngươi, trong ngày thường ngươi không xưng ta sao? hiện tại lại muốn bỏ đá xuống giếng, tâm tư thật thâm độc. Trách không được chỉ là gà mái không đẻ được trứng.” Hoàng di nương mắng Liễu di nương.

Liễu di nương hai mắt rung rung, ôm ngực làm như rất khó chịu, người điên này nói nàng là gà mái không đẻ được trứng. “Câm miệng, độc phụ này! Đều do ta sủng ngươi, cho nên ngươi dám vô pháp vô thiên, ngoan độc bậc này. Người đâu, đem độc phụ này đến thôn trang” Đại lão gia phần nộ quát.

Hoàng di nương về mặt không thể tin nhìn lão gia, khi Lão phu nhân nói đưa bà ta đi thôn trang bà ta cảm thấy vẫn còn hi vọng, dù sao cũng đã hầu hạ lão gia hơn mười năm, bà ta còn có một nữ nhi...

Nữ nhi? Nữ nhi của bà ta đâu?

“Uyển âm, Uyển âm...”

“Uyển âm đã sớm bị ta đưa về viện cấm túc, hừ” Lão phu nhân mở miệng.

“Lão phu nhân, cháu gái còn có chuyện muốn bẩm báo, sự tình lớn, cháu cũng không dám giấu diếm.”

“Hoàng ma ma bên người Hoàng di nương, thông qua nữ nhi ăn cắp đồ cổ và dược liệu trân quý của kho phòng. Tổng ma ma quản lý kho phòng vì biết là con dâu ăn cắp nên bao che không báo. Mong Lão phu nhân định đoạt.”

“Tiết ma ma, ngươi thấy thế nào?” Chuyện này Tiết ma ma đã nói qua với bà, Từ Oánh chậm chạp không nói ra, Bà còn tưởng nó vẫn còn mềm lòng, không nghĩ tới nó lại biến việc này thành một lưỡi dao sắc bén.

Toàn bộ việc hôm nay là do tam nha đầu sắp xếp?

Lão phu nhân suy xét, sẽ không phải là tam nha đầu. Ai có thể lấy khuê dự ra đùa?. Hơn nữa Tam nha đầu mới mười ba tuổi, chỉ có thể nói Hoàng di nương ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, trách không được luôn luôn không muốn xét viện.

“Hồi lão phu nhân, đúng là có chuyện này.” Tiết ma ma phúc thân “Lúc trước vì chuẩn bị đến tết trung thu, Tam tiểu thư nói không muốn để mọi người hoảng sợ nên mới giấu diếm không nói.”

“Nếu đã như vậy, đem Hoàng ma ma và con gái ra đánh một trăm trượng. Về phần Tổng ma ma, chuyển sang quản lý khuê phòng đi.” Lão phu nhân phân phó.

“không, Lão phu nhân, người không thể đánh Hoàng ma ma, Hoàng ma ma...” Hoàng di nương vội vàng kêu, Hoàng ma ma là bà vú của bà ta, ở bên cạnh bà ta mấy chục năm, cảm tình như mẹ con, là cánh tay của bà ta.

“Còn thất thân làm gì, đem Hoàng di nương ra ngoài.”

“Uyển âm, là Liễu di nương cùng Từ Oánh hại nương, ngươi nhất định phải báo thù cho nương!” Hoàng di nương kêu to, không còn ung dung đẹp đẽ của ngày xưa.

Vừa dứt lời miệng Hoàng di nương đã bị bịt lại, bị bà tử mang đi

Phòng khách lập tức yên tĩnh lại.

“Mẫu thân, không bằng đi mời đạo sỹ làm lễ, xua đi xúi quẩy.” Tam phu nhân xem đủ náo nhiệt mới mở miệng nói.

“Cũng tốt. Tiết ma ma, ngươi tìm ngày đi thỉnh một chút.”

“Vâng.”

“Đều đứng lên đi, các ngươi cũng mệt mỏi một ngày. Tự trở về đi” Lão phu nhân phát tay.

“Vâng” mọi người hành lễ đứng lên, đại lão gia nói “Mẫu thân, hai người kia xử lý như thế nào?”

“Con xem rồi làm đi.”

“Vâng, mẫu thân nên bảo trọng thân thể” Tích Dương và Thái Liên nâng Lão phu nhân vào gian phía đông, đại lão gia phân phó tiểu nha hoàn “Đem con rồi kia đốt đi. Nếu ai truyền chuyện này ra ngoài, đừng trách ta bán người đó vào thanh lâu.”

Đám nha hoàn bà tử đều thấp giọng “ Vâng” một tiếng.

Đại lão gia phát tay đi thư phòng.

Vận Điềm đến Lan Hiên viện, nơi này trở lên lộn xộn, ngoài cửa còn có hai bà tử thô sử canh giữ.

hiện thời Hoàng di nương đã rơi đài, lại không có hi vọng được phục sủng, nha hoàn bà tử tất nhiên là phùng cao thái thấp.

“ Biểu tiểu thư.”

“ Tránh ra, ta muốn gặp Tứ tiểu thư.”

“ Biểu tiểu thư, Lão phu nhân phân phó để Tứ tiểu thư tỉnh dưỡng, ai cũng không được gặp.”

Vận Điềm hừ một tiếng “ Ngay cả ta cũng không được gặp sao?”

“ Việc này, Lão phu nhân...” Bà tử còn chưa nói xong, trong tay đã bị nhét vào mấy khối bạc vụn, cân nhắc thử cũng phải năm lạng bạc.

Bà tử lập tức cười híp mắt “ Biểu tiểu thư mau vào đi, nhưng không nên ở quá lâu.”

Vận Điềm không để ý đến bà tử bước vào, trong viện không còn náo nhiệt của ngày xưa.

“ Tiểu thư, thế nào mà nô tỳ lại thấy lạnh a?” nha hoàn của Vận Điềm nói.

“ Cảm miệng, còn không đi mau” Vận Điềm cũng cảm thấy có chút lạnh, thật là xúi quẩy, về nhà nhất định phải báo mẫu thân thỉnh đạo sỹ làm lễ cho mình.

“ Uyển âm” Vận Điềm xua tay làm bộ phui bụi.

“ Biểu tỳ. sao tỳ lại đến đây?”

“ Ta đến nói với muội, Hoàng di nương bị đưa đến thôn trang, Hoàng ma ma bị phạt trượng. Còn có, trước khi đi Hoàng di nương nói nàng là do Liễu di nương và Từ Oánh hại.”

“ Liễu di nương và Từ Oánh? Ta biết ngay là hai người các ngươi!” Móng tay của Uyển âm đâm vào da thịt nhưng lại không có một chút đau.

“ Muội trong này bảo trọng, ta đi trước” Vận Điềm thật sự một khắc cũng không muốn ở trong này.

Uyển âm ngơ ngác ngồi trên giường, sao sự tình lại biến thành như vậy? rõ ràng là Từ Oánh gặp bất trắc, vì sao cuối cùng lại biến thành di nương.

Là bản thân đã xem nhẹ nàng sao?

không đúng, nàng (U.A) đã sớm biết Từ Oánh không giống với trước kia, nàng (U.A) thậm chí đã đề phòng Từ Oánh, nhưng không nghĩ đến vẫn thua trong tay nàng ta (T.O)

Từ Oánh trở lại Phù Dung viện, thoải mái đuổi thất lung, tuy Hoàng di nương chỉ bị đưa đến thôn trang, nhưng trước mắt nàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

một ngày nào đó, nàng sẽ làm Hoàng di nương muốn sống không được, muốn chết không xong!

“ Đào nhi, muội không thấy bộ dáng chật vật của Hoàng di nương đâu, cùng với thường ngày như hai người khác nhau.” Người bình thường ỏn trọng như Lê nhi cũng nói nhiều hơn.

“ Lê nhi tỳ tỳ, tỳ mau kể lại a” Đào nhi kéo ta Lê nhi, hai tỳ muội đi sang một bên.

Từ Oánh lắc đầu, tùy các nàng “ Ma ma, ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ một lát.”

Tân ma ma vội vàng gọi người chuẩn bị giường chiếu, bản thân thì giúp Từ Oánh tháo trang sức “ Tiểu thư, nếu phu nhân thấy tiểu thư ỏn trọng, giới giang, ở trên trời cũng cao hứng vì tiểu thư.”

“ thật vậy chẳng? Ma ma, ta cũng đã không còn nhớ được bộ dáng của mẫu thân.” Kieếp trước khi nàng 7 tuổi mẫu thân đã qua đời, cũng đã hai mươi năm không có gặp người.

“ Phu nhân tuy là nữ nhi của thương nhân nhưng lễ nghi quy củ lại vô cùng tốt, đến Thái Hậu cũng phải thừa nhận a”

“ thật vậy sao, mẫu thân lợi hại như vậy?”

“Ân, không chỉ có thể, cảm kỳ thư họa mặt nào phu nhân cũng là cao thủ. Năm đó lão gia chỉ ngẫu nhiên gặp phu nhân một lần, thấy được phong tư của phu nhân mới đi cầu thân.”

Trong chí nhớ của nàng, mỗi khi mùa hè đến mẫu thân sẽ làm cho nàng nước ô mai, mùa đông làm canh thịt dê củ cải. Mỗi lần nàng cùng nha hoàn đùa giỡn sẽ giúp nàng lau mồ hôi.

Nàng còn muốn báo thù nữa không?

Có, đây mới chỉ là bắt đầu.

Từ Oánh cời giấy, nằm trên đại kháng “Ma ma, giờ thân gọi ta dậy.”

Tân ma ma gạt đầu, đáp cho Từ Oánh một cái chần mông, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Tiểu thư đang ngủ, các người làm gì thì nhẹ nhàng chút.” Mấy nha hoàn đang náo nhiệt dần dần nhỏ đi nhiều.

Giờ thân một khắc, Tân ma ma đánh thức Từ Oánh “Tiểu thư, ăn chút bánh trung thu đi, là nhân lòng đỏ trứng người yêu thích nhất”

“Được, ma ma bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Là Hàn Giang bên người Liễu di nương đến, thấy người đang ngủ, ngồi một chút liền rời đi.”

“Ân, đã tắt đèn rồi sao?”

“Vâng, bọn nha đầu kia đã tắt hết rồi, có đèn con thỏ, tiểu trư, hăng nga bên nguyệt, buổi tối nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

“Ăn cơm chiều xong, chúng ta đi xem hoa đăng.”

“Năm nay lão gia còn phân phó làm hoa lâu, buổi tối đi xem nhất định sẽ rất đẹp.”

Cơm chiều ăn trong viện, người trong phòng bếp tỉ mỉ, so với trước đây nhiều hơn hai món, nguyên liệu nấu ăn cũng tươi ngon.

“Tiểu thư, này...” Đào nhi chỉ vào hai món mới.

“không có gì, hôm nay chúng ta như thế, bọn họ ít nhiều cũng sẽ nịnh bợ, người không cho các nàng cơ hội, các nàng lại nghĩ bản thân làm sai chuyện gì.” Từ Oánh nhăn nheo chỉ bảo Đào nhi, sau này vào cũng loại chuyện như thế này rất phổ biến.

“Vâng. Là Đào nhi ngu muội.”

“Hôm nay có thêm hai món, còn có rượu hoa quế, mọi người ngồi xuống cả đi, ăn xong, chúng ta cùng đi bái nguyệt.”

Tân ma ma, Đào nhi, Lê nhi, Xảo nhi sau khi từ chối không được, đều ngồi xuống, chỉ là không được tự nhiên. Từ Oánh cũng không nói gì thêm, việc báo thù có ít nhiều còn phải dựa vào các nàng.

Vì ban ngày Lão phu nhân làm việc vất vả nên lại bị bệnh, Từ Oánh đi bái lạy tỏ tấm lòng rồi về Phù Dung viện.

Tân ma ma đã dọn một cái bàn ra sân, có bánh trung thu, điểm tâm, hoa quả và hương nến.

Từ Oánh rửa tay đốt hương, quỳ trước bàn, cung kính cúng bái.

Nếu mẫu thân trên trời linh thiêng, hãy phù hộ con thuận lợi tiến cung, thuận lợi báo thù.

Sau khi cúng Nguyệt thần, Xảo nhi kéo Đào nhi muốn đi hoa lâu ngắm trăng, Từ Oánh cười đồng ý, Tân ma ma ở bên cạnh lại oán trách nàng, trách nàng không quản nghiêm hai người đó.

thật vất vả mới có thể thờ phào một hồi, cứ để cho các nàng nháo.

Từ Oánh đứng trong sân, nhìn hoa đăng phát ra ánh sáng nhợt nhạt, cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mặt nạ

Trăng có khi trong khi khuyết, người có khi thăng, khi trầm

Uyển âm đứng trong Lan Hiên viện, ban ngày nàng ta còn cùng đi nương bàn xem tối nay sẽ mặc gì, bái tế như thế nào, vậy mà hiện tại chỉ còn một mình nàng ta ngắm trăng.

không biết Hoàng di nương ở thôn trang sống có quen không.

“Tiểu thư, cũng đã sang thu, người về phòng thôi.” Bích Nguyệt cầm áo choàng lông chim khoác cho Uyển âm

“Bích Nguyệt ta nhất định sẽ làm cho hai người kia quý xuống dưới chân ta cầu xin tha thứ” Thanh âm hơi nhỏ nhưng lại thập phần kiên định.

Bích Nguyệt làm như không nghe thấy, không nói gì.

Ngày thứ hai, Uyển âm đã tới sớm quý trong Vạn Cúc Đường.

“Tứ tiểu thư, Lão phu nhân hôm qua bị tức đến sinh bệnh, tiểu thư vẫn nên trở về đi.” Tiết ma ma nói.

Uyển âm dập đầu ba cái “Cháu gái tự biết nghiệp chướng nặng nề, cháu gái cam tâm tình nguyện lên chùa cầu phúc cho tổ mẫu, chuộc tội cho di nương.”

Vừa đến viện, nghe được những lời này Từ Oánh không khỏi ngẩn người, không nghĩ đến mới một đêm mà Uyển âm đã nghĩ được đối sách.

So với Hoàng di nương thì nàng ta thông minh hơn nhiều.

Từ Oánh nhếch môi, nếu người đã muốn lên chùa thì ta sẽ thành toàn cho người, để không uổng công bao năm nay người gọi ta một tiếng tỷ tỷ.

“Tiết ma ma” Từ Oánh hành bán lễ “Hôm nay tổ mẫu đã tốt hơn nhiều?”

“một đêm không ngủ ngon, sáng sớm nay có chút đau đầu.”

“đã thỉnh đại phu chưa?”

“Chưa có, Lão phu nhân bảo một chút sẽ khá hơn.”

“Như vậy làm sao được. Tân ma ma, ma ma mau đi tìm Thảm tổng quản mời đại phu, tốt nhất lên đi thỉnh thái y.”

Tân ma ma rời đi, Từ Oánh làm bộ như lúc này mới nhìn thấy Uyển âm “Nha, sao muội lại quý trên đất? Tuy bây giờ còn chưa lạnh, nhưng vẫn là đã vào thu, muội mau đứng lên đi.”

Uyển âm cười cười “Tỷ tỷ, di nương làm sai, muội là đến chuộc tội, không cần tỷ phải lo lắng.”

“Nhưng không phải tổ mẫu bảo muội ở Lan hiên viện tĩnh dưỡng sao?”

Trong mắt Uyển âm thoáng qua tia xấu hổ “Muội tới xin tổ mẫu lên chùa để cầu phúc cho tổ mẫu.”

“Muội muội hiểu tâm làm ông trời cũng phải cảm động, Lão phu nhân biết được nhất định cũng đồng ý.”

Nàng không nghĩ đến chỉ một đêm mà người luôn được nuông chiều như Uyển âm có thể tiến bộ nhanh như vậy, không chỉ vì nàng ta cam tâm tình nguyện lên chùa cầu phúc cho tổ mẫu, mà điều làm nàng kinh hãi là tâm tư nàng ta không thể hiện lên mặt.

Nếu không phải nàng hiểu biết Uyển âm, có lẽ nàng đã để lỡ mất ánh sáng vụt qua mắt nàng ta.

Khó trách kiếp trước nàng không phải là đối thủ của nàng ta, ngay cả hiện tại nàng cũng không nắm chắc có thể thắng được nàng ta.

không thể để Uyển âm vào cung, nàng nhất định phải ngăn chuyện này!

“Lão phu nhân bảo các tiểu thư vào trong.” Thái Liên trong viện bước ra nói.

Lão phu nhân nắm trên đại kháng gần cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, tinh thần ủ rũ.

“Cháu gái thỉnh an tổ mẫu.”

“Đứng lên đi, đêm qua có bái nguyệt thần?”

“Hồi tổ mẫu, đêm qua cháu gái đã bái nguyệt thần, cầu nguyệt thần phù hộ cho tổ mẫu thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi.” Từ Oánh nói, loại lời nói làm người ta vui mừng nàng cũng có thể nói được.

“Àn, tổ mẫu nhờ phúc của con. Từ nha đầu, hôm nay đến là có chuyện gì?”

Uyển âm “Bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất “Tổ mẫu, cháu gái thấy nghiệp chướng của di nương nặng nề, khẩn cầu tổ mẫu cho cháu lên chùa ăn chay niệm phật cầu phúc cho tổ mẫu.” nói xong lại cúi đầu.

Lão phu nhân trầm tư “Nếu ngươi đã có tâm tư này thì đi thôi. Nhớ mang quần áo nhiều một chút, trong chùa cũng không phải như trong phủ.”

“Đa tạ tổ mẫu quan tâm, cháu gái cam tâm chịu khổ, chỉ cần tổ mẫu có thể nhanh khỏe lại, khổ như thế nào cháu gái cũng chịu được.”

“Đứng lên đi, dọn dẹp một chút, mang theo nha hoàn. Để tỷ tỷ ngươi an bài.”

Từ Oánh và Uyển âm “Vâng” một tiếng, thấy Lão phu nhân lộ vẻ mệt mỏi liền đứng dậy cáo từ.

“Tỷ tỷ, về sau trong nhà chỉ còn một mình tỷ quản gia, sẽ không ai dám đắc tội với tỷ. Muội tự hỏi bản thân không làm gì có lỗi với tỷ, vì sao tỷ luôn gây sự, chèn ép muội?”

không làm gì có lỗi? Kiếp trước nàng coi nàng ta là tỷ muội duy nhất, luôn tín nhiệm, có chuyện gì cũng tâm sự với nàng ta. Sau này khi vào cung, trước mặt Hoàng thượng không bao giờ quên nhắc đến nàng ta. Kết quả nàng nhận được cái gì? Là hãm hại, là mối thù giết con!

Nàng không hiểu, các nàng đều là nữ nhi Thẩm gia, cùng vinh cùng bại, vì sao nàng ta lại làm như vậy? Huệ phi cho nàng ta cái gì ưu việt? Hoàng hậu cho nàng ta cái gì ưu việt?

Uyển âm thấy trong mắt Từ Oánh thoáng qua oán hận, nhanh đến nỗi nàng ta tưởng mình hoa mắt

Là hoa mắt sao?

“Muội muội nói gì vậy? Tỷ nghe không hiểu, tỷ sẽ hỏi lại phụ thân, để định ngày cho muội lên chùa.”

“Làm phiền tỷ tỷ.” Uyển âm trên mặt tỏ ra bình thường nhưng trong lòng lại nghĩ về ánh mắt của Từ Oánh.

Nàng ta tuyệt đối không nhìn lầm!

Trở về Phù Dung viện, Xảo nhi bước nhanh về phía nàng “Tiểu thư, Liễu di nương đến, Tân ma ma đã mời di nương đến đông sương phòng.”

“Ân, ta đi thay quần áo trước.”

Từ Oánh rửa mặt, thay một bộ y phục màu vàng, vấn kiểu tóc đơn giản, đi đông sương phòng.

“Tam tiểu thư đã về.” Liễu di nương đứng lên hành lễ “thật là một mỹ nữ, trang điểm nhẹ nhàng cũng là một tuyệt sắc.”

“Di nương quá khen. Lại nói, ta còn chưa kịp đến cảm ơn di nương.” Từ Oánh hoàn lễ.

“Xem Tam tiểu thư nói kia, chúng ta là có cùng một mục đích, muốn nói cảm ơn, phải là nô tỳ cảm ơn tiểu thư.”

Từ Oánh không nói gì, nhàn nhạt nhếch môi. Tuy nàng hợp tác cùng Liễu di nương nhưng sau này ai biết được nàng ta có phải là một Hoàng di nương tiếp theo?

Bất quá cũng không quan hệ, cho dù nàng ta là một Hoàng di nương thứ hai, chẳng lẽ còn có cơ hội gây mối thù giết con?

“Thân thể lão phu nhân đã tốt hơn? Tuy rằng miễn cho mọi người thỉnh an, nhưng phận là dâu con vẫn phải thỉnh an Lão phu nhân. Thỉnh an lại sợ quấy nhiễu Lão phu nhân dưỡng bệnh, thật là khó xử”

“Lão phu nhân lớn tuổi, khó trách có lúc ốm đau, di nương chớ lên lo lắng, hiện tại cũng là thời điểm khó chịu của phụ thân, di nương hẳn là biết nên làm gì cho phải.” Từ Oánh vừa nói vừa nhìn về phía Lan Hiên viện.

Liễu di nương hiểu ý cười cười “Hàn Giang, còn không lấy ra.”

Hàn Giang lấy trong tay áo ra một quyển sách cổ “Đây là do nương thiếp thân lưu lại, bên trong ghi lại trà đạo và một số phương pháp làm điểm tâm. Khó có khi gặp được người yêu thích. Có cái gọi là bảo kiếm tặng anh hùng, hi vọng Tam tiểu thư yêu thích.”

Từ Oánh rất vui mừng, nàng tìm thật lâu mới tìm được một quyển ưng ý.

“Ta từ chối thì thật bất kính, đa tạ di nương.”

“Tam tiểu thư khách khí, thiếp thân cáo từ trước.” Liễu di nương hành lễ mang theo Hàn Giang rời đi.

“đi thông thả, không tiễn.”

Từ Oánh cẩn thận cầm quyển sách, trên mặt tràn đầy ý cười. Tân ma ma ở bên cạnh nhìn tỏ vẻ kỳ quái.

“Tiểu thư, không phải chỉ là một quyển sách thôi sao? Sao lại vui mừng như vậy?”

“Ma ma không biết, quyển sách này chính là bảo bối quyết định vinh sủng sau này của ta”

Tân ma ma nhìn Từ Oánh càng nói càng quá “Tiểu thư tốt của nô tỳ, lát nữa nữ sư phụ sẽ đến, người còn không mau chuẩn bị”

Từ Oánh le lưỡi, khó có khi tâm tình tốt như vậy.

Giờ mùi, trong phòng khách sau khi nghe các ma ma quản sự bẩm báo, lại nghe các ma ma dặn dò các nha hoàn nô bộc, nếu dám truyền chuyện hôm qua ra ngoài, mặc kệ là ai cả nhà đều bị bán vào thanh lâu.

Dù sao việc này cũng liên quan đến khuê dự của nàng.

Các ma ma quản sự đều vâng dạ gật đầu, làm theo lời Lão phu nhân phân phó. Từ hôm nay Tổng ma ma sẽ quản lý khuê phòng, ma ma quản sự quản lý khuê phòng sẽ chuyển sang quản lý khổ phòng.

Tổng ma ma sau khi nghe xong thở phào một hơi, tâm tư của bà ta rốt cục cũng buông xuống. Từ hôm qua con bà ta đã theo hầu lại lão gia, bà ta lại càng lo lắng cho tương lai của mình, nhưng lại không dám đi hỏi Lão phu nhân sẽ xử lý mình như thế nào.

Hiện tại tốt lắm, tuy bà ta chỉ quản khuê phòng, làm một quản sự thoải mái. Nhưng mà hiện tại bà ta lại không còn con dâu, chỉ khổ nhĩ tử và tôn tử, nàng dâu này cũng tâm tư thâm trầm, ngày đến bà ta cũng không nhìn thấu nàng ta.

Chuyện lần này, con dâu bà ta chắc cũng tham gia, ngày đó sai một cái nha hoàn đến, bà ta đã cảm thấy không đúng. Lần này phải chậm rãi tìm hiểu kỹ nàng dâu cho nhĩ tử.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Từ Oánh đi thư phòng tìm đại lão gia nói chuyện của Uyển âm.

“Tuy Hoàng di nương làm sai nhưng Uyển âm vô tội. Uyển âm có phần tâm tư này thì tốt rồi, không bằng chờ qua sinh nhật nó rồi hãy đi.

Nàng chút nữa đã quên, sau tết trung thu chính là sinh nhật Uyển âm.

Hai mươi tháng tám.

Kiếp trước vào ngày này hàng năm Hoàng thượng đề nội vụ phủ mang vài thứ cho nàng ta, sau đó buổi trưa sẽ đến cung của Uyển âm cùng nàng ta ăn mì trường thọ.

Đó là vinh sủng bao nhiêu!

“Vâng, nữ nhĩ sẽ chờ sau sinh nhật của muội muội rồi an bài.”

Thái ý bắt mạch cho Lão phu nhân, kê một ít dược ích khí bổ huyết rồi cáo từ. Mấy ngày nay bệnh của Lão phu nhân có tiến triển tốt, lại không thu hồi quyền quản gia, giống như dự tính của Từ Oánh.

Mỗi ngày Uyển âm đến Vạn Cúc đường thỉnh an, thấy Từ Oánh đều nhiệt tình ẩm ỹ, làm nũng muốn đến Phù Dung viện.

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng cảm thấy Uyển âm chính là một đối thủ mạnh, thời thời khắc khắc đều chú ý nàng ta. không nghĩ tới Uyển âm có thể nhịn, cũng đúng, nếu không làm sao bản thân và nhĩ tử có thể chết thảm trong tay nàng ta!

Mỗi lần như vậy Từ Oánh đều đoan trang cười, thân thiết vỗ tay Uyển âm

đã muốn diễn trò thì cùng nhau diễn!

“Hai cái hầu nhĩ này, thật là.” Tinh thần Lão phu nhân rất tốt, nhìn hai người “Tiết ma ma mang mấy đồ đó lên đi.”

Tiết ma ma vâng một tiếng, bưng một khay gỗ tiến vào, trong khay là hai món đồ trang sức trân quý.

Từ Oánh nhận ra đây là của hồi môn của Lão phu nhân.

Uyển âm nhìn bộ điều điệp luyến hoa khảm đá quý và trâm dương chi ngọc, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, nhưng rất nhanh khôi phục như thường. Từ Oánh lại chỉ nhàn nhạt nhìn một cái, trừ bỏ vẻ giật mình khi Tiết ma ma mang ra, liền không có cảm xúc gì.

Lão phu nhân âm thầm gật đầu, nha đầu Từ Oánh không quan tâm hơn thua, ngược lại Uyển âm lại có chút không lên được mặt bàn, quả nhiên là chui ra từ bụng di nương, không phóng khoáng, cũng may là có chút tâm cơ.

“Đây là hồi môn của mẫu thân ta cho ta, tuy rằng không phải vô cùng tốt, nhưng cũng khó có thể tìm. Hôm nay là sinh nhật Tứ nha đầu, hướng hồ các

người cũng đã lớn, cũng nên có thêm mấy món.”

Sau khi hai người khách sáo từ chối đều đa tạ Lão phu nhân thưởng.

“Tỷ tỷ, tỷ chọn cái nào a?” Uyển âm cười hì hì, nương nàng ta chỉ là một cái di nương, tuy lão gia thường xuyên thưởng một số thứ này nọ, nhưng cũng không phải của nàng ta, nên trong lòng nàng ta cực kỳ yêu thích trang sức.

“Muội chọn trước đi.”

“Sao có thể như vậy được?” Uyển âm nói, trong giọng không giấu được vui mừng.

“Muội không cần khách khí với tỷ. Tỷ lớn hơn muội nên tất nhiên muội được chọn trước, hôm nay lại là sinh nhật muội, thọ tinh là lớn nhất. Hôm nay cũng là tỷ đính hôn quang của muội.”

“không phải tranh, Uyển âm chọn trước đi.” Lão phu nhân lên tiếng.

“Vâng” trong lòng Uyển âm cao hứng, lời này của lão phu nhân chính là cho nàng ta thể diện. Trong lòng nàng so đo, cuối cùng chọn bộ điều khảm đá quý.

Tuy dương chi ngọc tương đối tốt, nhưng bộ điều kia mới thích hợp với nàng ta nhất. không biết khi Từ Oánh nhận cây trâm kia sẽ có biểu cảm gì?

Từ Oánh đã sớm nghĩ đến Uyển âm sẽ chọn bộ điều, bất luận giá trị hay hình thức đều tốt hơn, Uyển âm nhất định sẽ chọn nó. Nàng chỉ không rõ dụng ý của Lão phu nhân?

Nàng bình tĩnh tiếp nhận cây trâm, phúc thân cảm ơn lão phu nhân, Hai người rời khỏi Vạn Cúc đường.

“Tiết ma ma, ta càng nhìn Từ Oánh càng thấy hài lòng, tuổi còn nhỏ mà có thể trầm ổn như vậy, Lão đại không có nhi tử, nói không chừng về sau còn phải dựa và Từ Oánh.” Lão phu nhân nói.

“Đúng vậy, Tam tiểu thư rất trầm ổn, lão nô thấy tính cách đó không phù hợp với độ tuổi này mới đúng” Tiết ma ma nói

“Ân, chúng ta từ từ quan sát.” Lão phu nhân day day thái dương. Tiết ma ma lập tức hiểu ý tiến lên xoa đầu cho Lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thọ yến của thái hậu (1)

Mấy ngày sau, Uyển âm khởi hành đi Bạch Linh tự ở kinh thành, ngày thường ở Bạch Linh tự cũng có hoàng thân quốc thích đến tế bái, ngẫu nhiên cũng có nữ quyền đến ăn chay niệm phật, cho nên Uyển âm đến đây cũng không quá đột ngột.

Mỗi ngày sau khi thỉnh an Lão phu nhân, Từ Oánh ở trong Phù Dung viện, pha trà làm điểm tâm, chiều nghe ma ma quản sự báo cáo, nửa tháng trôi qua thật mau.

một hôm, Lão gia sau khi hạ triều liền lập tức đến viện của Lão phu nhân, đuổi hết bọn nha hoàn bà tử ra ngoài, chỉ giữ lại Tiết ma ma. Lão gia ở trong viện một canh giờ mới đi ra.

Từ Oánh nghe xong nha hoàn bẩm báo, phân phó Đào nhi thưởng cho nha hoàn đó một túi hạt dưa Khang Lộc Ngân, tiểu nha hoàn vui vẻ hành lễ lui ra.

“Tiểu thư, Lão gia nói với Lão phu nhân chuyện gì mà quan trọng vậy? Ngay cả Thái Liên và Tịch Dương cũng không được hầu hạ?”

Từ Oánh xoa hình hoa lệ khắc trên bàn, chuyện gì? Phụ thân vừa hạ triều liền vội vàng đến viện của Lão phu nhân? Gần đây trong triều có biến?

Tân hoàng vừa đăng cơ vài năm, kiếp trước lúc này nàng đang ở nhà đọc sách đánh đàn, không chú ý đến chuyện triều đình, không biết là xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ là chuyện của nàng? Phụ thân nàng là Hộ bộ thượng thư, ngoại tổ phụ là đệ nhất phú thương. Hoàng thượng kiêng kỵ, nói với phụ thân muốn đưa nàng vào cung?

Kiếp trước khi tuyển tú, nàng còn chưa cập kê nhưng vẫn thuận lợi vào cung.

“Đào nhi, mấy ngày này phải quản chặt người của Phù Dung viện, chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ có lời đồn đại.”

“Vâng.” Đào nhi không hiểu lời đồn Tử Oánh nói là gì, nhưng nhìn sắc mặt nàng nghiêm trọng cũng biết việc này ắt không nhỏ.

Giờ thân hai khác, Tiết ma ma đến gặp Tân ma ma muốn thảo luận về việc may đồ cho Lão phu nhân, Tiết ma ma nhìn khuê phòng của Tử Oánh trang trí tao nhã, thuần khiết nói : “ Phòng của Tam tiểu thư trang trí thật làm cho người ta thoải mái, một bình hoa Cảnh Thái Lam cũng là bút tích của đại sư, Tam tiểu thư thật có phúc khí.”

Bình hoa Cảnh Thái Lam trong phòng nàng là do Thái Hậu thưởng cho nương nàng, khen tặng vì nương đoan trang có lễ. Nhiều năm như vậy, người biết chuyện này càng ít, Tiết ma ma chính là một trong số đó.

“Đúng vậy, là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh.”

“Vẫn là Tam tiểu thư thông tuệ.” Tiết ma ma nói xong thì thấy Tân ma ma hốt hải đi đến “ Lão tỷ tỷ, sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ của muội?”

“Còn không phải là vì muốn thảo luận với muội làm giày cho Lão phu nhân, một tháng nữa là thọ yến của Thái Hậu.”

Sinh nhật của Thái Hậu, Lão phu nhân phải vào cung thỉnh an. không giống như tết trung thu, Thái Hậu thông cảm miễn cho Lão phu nhân thỉnh an.

Còn ngày sinh nhật của Thái hậu? Thái Hậu năm nay mới bốn mươi tuổi nhưng bảo dưỡng rất tốt, thoát nhìn như nữ nhân ngoài ba mươi, nhưng lại là người giỏi bày mưu tính kế.

Hai ngày sau Lão phu nhân sai người đến lấy số may cho nàng bốn bộ xiêm y, cũng không quên làm cho Uyển âm đang ở trong chùa ba bộ.

Xem ra Lão phu nhân chuẩn bị trong sinh nhật của Thái Hậu mang các nàng ra mắt Thái Hậu.

Sau khi trở về Tử Oánh gọi Xảo nhi đến: “ Ngươi âm thầm truyền ra ngoài, nhất định phải để người của Hoàng di nương và Tứ tiểu thư ở trong phủ nghe thấy, nói Lão phu nhân muốn mang Tam tiểu thư đi sinh nhật của Thái Hậu, Tam tiểu thư âm thầm chuẩn bị thọ lễ cho Thái Hậu.”

Xảo nhi chần chừ “ Tiểu thư, vì sao muốn nói cho Tứ tiểu thư? Như vậy chẳng phải gây bất lợi cho chúng ta sao.”

“Ngươi cứ truyền như vậy đi, nếu Uyển âm thông minh sẽ tự biết nên làm thế nào.”

“Vâng” Xảo nhi cũng không dám hỏi nhiều, hành lễ lui xuống.

Quả nhiên vài ngày sau Uyển âm ở Bạch Linh tự nghe được tin tức, Uyển âm truy hỏi thô sử bà tử “ Sao ngươi có thể biết được?”

“ Là hai nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Tam tiểu thư nói chuyện trong lúc nhàn rỗi, các nàng nói Tam tiểu thư đang buồn bực vì không biết nên đưa cái gì thì tốt?”

“đã như vậy ngươi hãy tốn nhiều tâm tư một chút, hỏi xem trong khoảng thời gian này Tử Oánh phái người đi mua cái gì. Còn có Thái Hậu nương nương thích cái gì?”

“Vâng, Tứ tiểu thư, nô tỳ cáo lui.”

Uyển âm để Bích Nguyệt thưởng cho bà tử một thỏi bạc, bà tử vô cùng cao hứng, lúc chuẩn bị đi lại nghe Uyển âm hỏi “ Đợi chút, Quýt nhi bên cạnh Tam tiểu thư thế nào?”

“Hồi tiểu thư, Quýt nhi bị Tam tiểu thư phạt trọng.”

Uyển âm không nghĩ đến Tử Oánh ra tay nhanh như vậy, giết gà dọa khỉ, chỉ sợ nhân thù nàng ta bố trí trong Phủ Dung viện không trụ được!

“ Ân, đã biết.” Uyển âm phát tay, bà tử lui ra ngoài, Bích Nguyệt đỡ Uyển âm.

“ Tiểu thư lát nữa phải đi nghe các đại sư tụng kinh, người ăn chút điểm tâm đi.”

“ không cần, điểm tâm không bằng một góc điểm tâm trong phủ. Di nương thế nào rồi?”

“ Sau khi di nương đến thôn trang do bọn hạ nhân không hầu hạ chu đáo, mấy ngày trước bị nhiễm phong hàn. Lại không có người đi thỉnh đại phu, hiện đang nằm liệt giường, vẫn là Hồng Nhụy tỷ tỷ liều chết đi thỉnh đại phu mới giữ lại được một mạng.”

“ hiện tại di nương thế nào?”

“ đã tốt hơn nhiều, có thể ăn một vài thứ.”

Uyển âm ngơ ngác nhìn gốc cổ thụ, móng tay bấm sâu vào da thịt, trong mắt tất cả là phẫn hận.

Di nương, người cô chờ thêm chút nữa, nữ nhi sẽ khiến cho người được vinh quang hồi phủ!

Mấy ngày nay, Lão phu nhân để nàng thêu một bức tranh cho Thái Hậu nương nương, nghe nói đây là ý tứ của Thái Hậu. Uyển âm ở Bạch Linh Tự cũng

làm theo ý của Lão phu nhân.

Từ Oánh thờ phào nhẹ nhõm, nàng đúng là sợ phải vụng trộm chuẩn bị, quang minh chính đại như vậy nàng mới có cơ hội thiết kế Uyển âm.

Chỉ cần làm cho Thái Hậu nương nương chán ghét Uyển âm, cho dù về sau Uyển âm vào cung cũng không có cây đại thụ này để dựa vào, các nàng có thể bất phân thắng bại.

Nàng cực kỳ sợ Uyển âm sẽ tiến cung, tuy nàng trọng sinh nhưng rất nhiều chuyện vẫn đi theo quỹ đạo cũ.

Sau khi nhận được tin tức, Uyển âm lập tức chuẩn bị. Lão phu nhân cho người đưa chỉ màu tía, khi đại sư giảng kinh Uyển âm cũng ở trong phòng thêu thùa.

“Bích Nguyệt, đã thăm dò được Tam tiểu thư thêu cái gì chưa?”

Bích Nguyệt lắc đầu “Tam tiểu thư không cho nhóm nha hoàn vào phòng, mấy ngày nay Tân ma ma cũng không ra khỏi phủ.” Thấy Uyển âm vẫn chưa ngừng tay “Tiểu thư, để ngày mai hãy thêu tiếp, giờ đã tối rồi, sẽ gây tổn thương cho mắt.”

“không sao, ngroi ngủ trước đi. Ta hoàn mảy kim này sẽ đi ngủ.”

Bích Nguyệt không thể đáp ứng, đành ngồi lên ghế con phân chỉ giúp Uyển âm, tiểu thư không cho nàng động vào, mỗi ngày nàng ta khuyên cũng không được, nàng ta cũng chỉ có thể phân chỉ, phối màu như thế nào tiểu thư cũng tự làm.

Năm ngày sau thô sử bà tử đem quần áo đến cho Uyển âm đồng thời mang một tin tức quý đến

“Tứ tiểu thư, Tam tiểu thư gần đây đang tìm một loại hương, lão nô không nghe rõ tên, chỉ biết mùi hương này sẽ dẫn bướm bướm đến, trong thọ yến sẽ mang ra, như vậy Thái Hậu nương nương sẽ khen thưởng Tam tiểu thư ý tưởng độc đáo.”

Uyển âm xoay phật châu trên cổ tay, nếu thật sự có loại hương dẫn bướm bướm đến thì đích xác sẽ được người chú ý. Nhưng Từ Oánh không phải là người nóng vội?

Để Bích Nguyệt thưởng cho bà tử đôi khuyên tai và đưa bà ta ra ngoài. Uyển âm ở trong phòng suy nghĩ.

Bích Nguyệt nhìn khuyên tai trong tay bà tử, cố ý dùng ngữ khí ề ẩm nói “Khuyên tai này tiểu thư thích nhất, ngay cả ta cũng không có được đâu, vẫn là tiện nghi cho bà.”

Bà tử vừa nghe vậy, ý cười lại rạng rỡ vài phần, đây chính là thể diện lớn a, so với giá trị thì càng làm bà ta vui hơn.

“cô nương nói gì vậy, trước mặt tiểu thư thì cô nương là người có thể diện nhất.”

Sau khi tiến bà tử đi, trên mặt Bích Nguyệt hiện ra châm chọc “Tiểu thư cân nhắc ngroi, ngroi liền không biết xấu hổ.”

Uyển âm cẩn thận cân nhắc, cảm thấy thọ yến nhiều hoàng thân quốc thích, nếu nàng ta gây náo động như vậy chỉ sợ sẽ chọc nhiều người ghen ghét. Đến lúc đó mất nhiều hơn được.

Uyển âm thấy trời còn sớm, ngồi thêu nhiều có chút mỏi, liền gọi Bích Nguyệt tới cùng đi dạo trong rừng.

Chẳng lẽ cứ để Từ Oánh gây náo động như vậy sao? Nàng không cam lòng.

một tháng trời qua rất nhanh, năm ngày trước thọ yến Lão phu nhân cho người đến Bạch Linh tự đón Uyển âm về. Uyển âm vừa trở về liền đi Vạn Cúc đường dập đầu với Lão phu nhân, Lão phu nhân nhìn Uyển âm gầy yếu, trong lòng cũng cảm động.

“Tứ nha đầu, chịu khổ rồi. Sao lại gầy như vậy?”

“Tổ mẫu, cháu gái không khổ. Ở trong chùa, mỗi ngày nghe đại sư giảng kinh, cầu phúc cho tổ mẫu, mỗi ngày trôi qua cháu càng kiên định.”

“Hào, thật là hào hài tử. So với trước kia thì đã ôn trọng hơn nhiều, đã mang bộ dáng của đại cô nương. Mau, đến ngồi bên tổ mẫu” Lão phu nhân cười vỗ tay.

Uyển âm cười đáp ứng “Vâng” đến ngồi bên cạnh Lão phu nhân, Lão phu nhân thấy Uyển âm tiến lùi tự nhiên, càng nhìn càng vừa lòng.

“Thọ lễ của Thái Hậu đã chuẩn bị tốt chưa?”

“đã làm tốt lắm, cháu gái còn phải thỉnh tổ mẫu nhìn trước.” Uyển âm phân phó Bích Nguyệt mang vào.

Lão phu nhân nhìn đường thêu ngay ngắn, ở giữa thêu một chữ thọ thật to, gật đầu nói “Được, được, chỉ là có chút sơ sai. Dù sao Thái Hậu nương nương cũng chưa lớn tuổi lắm, vẫn còn thích náo nhiệt.”

“Cháu sẽ dựa theo ý tổ mẫu thêu lại một chút.”

“ Ần, thêu thêm hoa mẫu đơn đi, nhìn vui mừng.”

“Vâng” Uyên âm cung kính đáp.

“ Ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, ngồi xe ngựa hồi lâu cũng mệt nhọc, tối không cần đến thỉnh an.”

“ Đa tạ Lão phu nhân.”

Uyên âm vừa vào phủ Từ Oánh đã biết, nàng ở Phù Dung viện vừa xem sổ sách vừa nghe Xảo nhi bẩm báo.

“ Tiểu thư tốt của nô tỳ, sao người vẫn lạnh nhạt ngồi đây? Tứ tiểu thư hồi phủ, hơn nữa Lão phu nhân rất vui mừng.”

“ Khi Uyên âm đi Bạch Linh tự, ta đã biết sẽ có ngày này, Đào nhi đâu?”

“ Đào nhi đang cùng Tân ma ma điều hương a, mấy hôm nay buổi tối nô tỳ đều bị tra tấn bởi mùi hương kia a.”

“ Lát nữa Đào nhi đến, ta sẽ bảo ngươi không muốn ngửi thấy mùi hương.” Từ Oánh trêu Xảo nhi.

“ Tiểu thư tốt, tha cho nô tỳ đi, nếu để Đào nhi biết sẽ không bỏ qua cho nô tỳ, ngày nào cũng bắt nô tỳ ngửi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thọ yến của thái hậu (2)

Uyên âm rời đi một tháng, nhìn Lan Hiên viện không còn huy hoàng như ngày xưa, trong lòng thương cảm.

“ Bích Nguyệt, người đến khuê phòng lấy một ít chỉ màu về đây, buổi tối ta bắt đầu thêu.”

“ Tiểu thư, người đi đường xa vất vả, nô tỳ thấy đã thêu tốt rồi, vẫn là không nên động châm.”

“ Còn không mau đi.” Đây là ý tứ của Lão phu nhân, dù nàng ta có cảm thấy là về chân cho rấn thì cũng không thể không làm.

Từ Oánh nhìn Đào nhi cao hứng bước vào hỏi “ Thành công?”

“ Đúng vậy, thật không ngờ Tân ma ma có thể điều chế thành công loại hương này.”

“ Ngươi cùng Tân ma ma vất vả rồi, mấy hôm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt, thọ yến của Thái Hậu ta muốn dẫn ngươi tiến cung.”

Đào nhi thu hồi ý cười trịnh trọng đáp “ Vâng”

“ Lui đi, buổi tối Xảo nhi theo ta thỉnh an Lão phu nhân.”

Khi xem sổ sách có một ý niệm lóe lên trong đầu nàng, ý niệm mà trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Kiếp trước, nàng đã vào cung, vì sao Hoàng Thượng còn để Uyên âm tiến cung? Tuy từ xưa tỷ muội thờ chung một phu quân cũng có, nhưng phụ thân nàng chỉ có hai nữ nhi, như thế cũng quá khiến người ta chú ý.

Nàng lác đầu, có lẽ nàng vĩnh viễn cũng không hiểu được tâm tư của Hoàng Thượng.

Buổi tối khi đi thỉnh an Lão phu nhân quả nhiên thấy Uyên âm. Từ Oánh dẫn đầu hành lễ sau đó nói “ Muội đã về, vốn buổi chiều tỷ muốn đến thăm muội, nhưng lại ngại muội đường xa vất vả, làm ảnh hưởng đến muội nghỉ ngơi.”

Uyên âm vội vàng trả lễ “ Tỷ nói gì vậy, nói thế khác nào tỷ muội chúng ta là người xa lạ.”

Đây là đang nói nàng không thật tình coi Uyên âm là muội muội, chỉ thể hiện trước mặt người khác.

“ Tổ mẫu, hôm nay nhìn tinh thần người thật tốt, muội muội trở về người rất cao hứng?” Từ Oánh quay sang nói với Lão phu nhân.

“ Người già tất nhiên là hi vọng con cháu quây quần.” Lão phu nhân cười yếu ớt, không biết thật sự là do Uyên âm đi Bạch Linh tự cầu phúc cho Lão phu nhân hay bởi nguyên nhân khác mà sức khỏe của Lão phu nhân ngày càng tốt. “ Sắp tới là thọ yến của Thái Hậu, trong cung nhiều quy củ, ta đã thỉnh một ma ma giáo dưỡng, mấy ngày sau ngoài việc thêu thùa, hai đứa hãy theo ma ma học thật tốt.”

Lúc này thỉnh ma ma giáo đường, cho dù các nàng không tiến cung, cũng không có gì sai.

“vâng” Từ Oánh và Uyển âm đáp lời.

“Còn có, Từ Oánh cũng là cô nương, quản gia cũng khiến con mệt chết. không bằng thừa dịp này, giao lại cho bà lão này quản thôi.”

“Như vậy lại khiến Lão phu nhân vất vả. Đều là do cháu vô dụng, cháu thấy Liễu di nương là người thông minh nhu thuận, không bằng để di nương trợ giúp tổ mẫu quản gia.” thật ra Từ Oánh đã sớm biết Lão phu nhân sẽ thu lại quản gia, một tháng trước chưa thu là vì thân thể không cho phép.

Nàng đã sắp xếp xong người của mình. Tiến cử Liễu di nương chẳng qua là muốn bán cho nàng ta một ân tình, dù gì bây giờ cũng là mình hữu.

Lão phu nhân suy tư một lát, gật đầu “Liễu di nương rất tốt, để cho nàng ta học hỏi thêm đi.”

“Cháu gái thay mặt Liễu di nương cảm ơn tổ mẫu.”

Uyển âm ở một bên không nói gì, cúi đầu nghiên cứu hoa văn trên giấy. Lão phu nhân nhìn thấy âm thầm gật đầu.

“Ân, nay ta sẽ không giữ các cháu lại ăn cơm, ngày mai ma ma giáo đường sẽ tới, nhớ phải nghiêm cần học tập.”

“Vâng, cháu gái sẽ không phụ tấm lòng của tổ mẫu.” Hai người nói xong liền lui xuống.

Ra ngoài, trời đã đen ngòm. Bây giờ là cuối thu, trời tối sớm, Xảo nhi và Bích Nguyệt đã cầm đèn lồng chờ ở hành lang.

“Tiểu thư, mặc thêm áo choàng đi.” Đào nhi bắt chập gió lạnh đi tới “Nghe nói muốn trở trời.” Tân ma ma bị thấp khớp, chỉ cần trở trời sẽ rất khó chịu.

“Ân” Từ Oánh để Đào nhi khoác thêm áo choàng lông thỏ thêu lá sen của ngân trang tơ lụa.

Uyển âm cũng được nha hoàn khoác thêm áo choàng, giống như của Từ Oánh nhưng không thêu lá sen.

“thật là khéo.” Từ Oánh nhìn thoáng qua Uyển âm nói.

“Đúng vậy tý tý, thật là khéo.” Uyển âm cười ngọt ngào. Áo choàng này là phụ thân sai người làm, vì đích thứ khác nhau, Từ Oánh chọn kiểu dáng này, Uyển âm không thể nổi bật hơn Từ Oánh.

không nghĩ đến đại lão gia cũng làm cho Uyển âm áo choàng không sai biệt lắm với nàng, trừ việc hoa văn là thêu hoa hải đường.

Phụ thân mặc dù để ý nàng là đích nữ, nhưng vẫn thích Uyển âm như cũ. Trừ bỏ tên, nàng và Uyển âm không có gì khác biệt.

Ngay cả nha hoàn, Uyển âm cũng được phân lệ giống nàng, hai đại nha hoàn, bốn nha hoàn nhị đẳng, tám nha hòa thô sử.

Đào nhi tự biết làm sai, do lúc đó vội vàng, tùy tiện cầm một cái không để ý kỹ, lại lấy áo choàng tiểu thư không thích nhất.

“Muội muội đi thôi” Từ Oánh nhàn nhạt nhìn thoáng qua Uyển âm, cho dù tất cả mọi người thương người thì như thế nào?

Xảo nhi cầm đèn đi trước xoi đường, bóng cây lác lác, nhìn từ xa làm cho người ta có chút khiếp sợ.

“không biết tý tý thêu cho Thái Hậu nương nương cái gì a?” Uyển âm bước nhanh vài bước sánh vai cùng Từ Oánh.

“Cũng không thêu cái gì đặc sắc, chỉ là ít kinh văn thôi.”

“Tý thật là tý mỉ, muội không ngờ đến.”

Sau đó hai người không mở miệng nói chuyện, một đường trầm mặc.

Hôm sau khi đi thỉnh an Lão phu nhân, quả nhiên thấy một vị ma ma giáo đường đứng bên cạnh Lão phu nhân, ước chừng bốn mươi tuổi, tóc được vấn tỉ mỉ, đứng thẳng tắp.

Sau khi thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân giới thiệu vị ma ma “Đây là Kim ma ma, là người ở trong cung xuất ra.”

Hai người hành lễ với Kim ma ma, Kim ma ma không chút hoang mang tránh đi, chỉ nhận của các nàng bán lễ.

“Về sau hai đứa theo Kim ma ma học hỏi, Kim ma ma không cần khách khí với các nàng.”

“Vâng”

Kim ma ma là người nghiêm cần, dạy lại các nàng cách đi đứng ngồi, nói chuyện,, mỗi ngày các nàng trở lại trong viện chỉ muốn đặt lưng xuống ngủ.

Rất nhanh thọ yến của Thái Hậu đã đến.

Ngày đó Từ Oánh bị Tân ma ma gọi dậy từ sớm rửa mặt trái đầu, trang điểm hoa lệ, vấn tóc kiểu Sơ nguyên bảo, mang quyền hoa màu lục hồng, băng đô Xích Kim khảm phi thúy, hoa tai nam châu. Váy màu vàng thêu lá sen kết hợp với áo choàng màu đỏ. Rạng rỡ, lóa mắt.

Uyển âm nhìn thấy Từ Oánh trang điểm như vậy hơi sùng sốt, đứng lên khen “ Hôm nay tỷ tỷ cực kỳ xinh đẹp.”

Lão phu nhân cũng gật đầu “ Đúng vậy, Uyển âm trang điểm cũng rất đẹp”

Uyển âm vấn tóc song bình kế, đeo bộ điều điệp luyện hoa mà Lão phu nhân tặng, vòng châu hoàn thúy, áo màu hồng đào, váy màu xanh, khuyên tai thúy tím màu lam. Như một nụ hoa chớm nở, trong veo như nước, không mang áo choàng

Lão phu nhân trang điểm trịnh trọng hơn nhiều, mặc y phục của nhất phẩm mệnh phụ, đầu mang bích trâm Xích Kim, hoa tai phi thúy, đeo vòng tay phi thúy, thoát nhìn rất có tinh thần.

Đêm qua có mưa nhỏ, lại có tuyết rơi nên lạnh hơn rất nhiều, Lão phu nhân nhìn Uyển âm mặc đơn bạc liền phân phó Tịch Dương đi lấy áo choàng lông hồ ly lửa đến.

“ Áo này màu sắc sỡ, ta thường xuyên không mặc, con cầm đi. Sau khi về Tam nha đầu cũng đến đây chọn một món đi”

Từ Oánh và Uyển âm tạ lão phu nhân, ba người ngồi vào ba xe ngựa, hướng về phía cửa cung.

Từ xa nhìn lại Từ Oánh và Uyển âm rất tương xứng, không phân biệt được đích thứ.

Từ Oánh áp chế kích động, đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh nàng tiến cung nên có chút khấn trương.

Cửa cung có rất nhiều xe ngựa, Lão phu nhân báo gia môn, một tiểu thái giám dẫn các nàng đi vào bằng cửa hồng.

Thời tiết trở lạnh, Thái Hậu không mở tiệc ở ngự hoa viên, các phu nhân tiểu thư đến đều tự giác đi tìm những người quen thuộc trò chuyện, không khí náo nhiệt lại có trật tự.

Uyển âm và Từ Oánh tách ra, Uyển âm đi tìm Vận Diễm còn Từ Oánh lại ngơ ngác đứng bên cửa sổ.

Kiếp trước, nàng đã nhiều lần tham gia thọ yến của Thái Hậu nhưng chưa bao giờ có tâm trạng như thế này, rất muốn gặp lại cố nhân nhưng lại sợ hãi nhìn thấy các nàng.

Hoàng hậu, Quý phi nương nương, Huệ phi, Hiền phi, Đoan phi, Ngọc tần. ...

Giờ ty, Hoàng hậu đỡ Thái Hậu tiến vào theo sau là Quý phi, Huệ phi, đại sảnh nhất thời rơi vào yên lặng, các phu nhân tiểu thư thỉnh an Thái Hậu “ Thần phụ cung chúc Thái Hậu thiên tuế, Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Sau đó thỉnh an Hoàng Hậu “ Thần phụ tham kiến Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Cuối cùng là thỉnh an các vị nương nương.

“ Bình thân.” Thái Hậu mở miệng.

Từ Oánh nhìn Hoàng Hậu nương nương tươi cười đầy mặt, đoan trang đứng sau Thái Hậu, chắc là vì có thể kích thích Quý phi cho nên cười đặc biệt tươi.

Quý phi nương nương là thân muội muội của Tần tướng quân, năm mười bốn tuổi được nâng vào phủ Thái Từ làm quý thiếp. Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, Tần tướng quân trả lại binh phù, làm người giàu có nhân từ.

Tuy không có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn nhưng Quý phi lại luôn thánh sùng không suy. Hàng tháng số lần Hoàng Thượng đến chỗ của Quý phi gần bằng đến chỗ của Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu tất nhiên là rất kiêng kị Quý phi, ngày thường Quý phi lại điềm đạ, không dính vào phân tranh của hậu cung. Đối với Hoàng Hậu lại luôn cung kính, không ai có thể tìm ra chút sai lầm nào.

Kiếp trước người duy nhất không tham gia hãm hại nàng chính là Quý phi nương nương.

“ Hoàng Thượng giá lâm” một thái giám hô to.

Các phu nhân tiểu thư quỳ trên mặt đất.

“ Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, cung chúc mẫu hậu thiên tuế.” Giọng nói trầm ổn của Hoàng Thượng vang lên làm Từ Oánh không nhịn được run rẩy.

Giọng nói này nàng quen thuộc biết bao nhiêu, bao đêm nàng vì người tôn quý nhất thiên hạ này mà trần trọc, vì nam nhân này mà tranh giành tình cảm.

“Bình thân.”

“Mẫu hậu, yến hội có thể bắt đầu?” Ngừ khí khẳng định, có khí phách của vị thượng giả.

“Truyền lệnh xuống, bắt đầu đi.”

Lão phu nhân được an bày ở hàng thứ hai, đối diện chính là Huệ phi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thọ yến của thái hậu (3)

Sau khi Huệ phi sinh hạ nhị hoàng tử, khí điềm rất tốt, tuy Hoàng Thượng không thăng nàng làm Quý phi nhưng trong tứ phi lại luôn coi nàng làm chủ.

Sau một điệu múa Huệ phi tươi cười đứng lên hướng về phía Thái Hậu “Thiếp thân cung chúc Thái Hậu nương nương thiên tuế.” nói xong thướt tha uống một ly rượu, không quên ném đến chỗ Hoàng Thượng một cái mị nhãn.

Thái Hậu cũng nể tình nhấp một ngụm rượu “Huệ phi có tâm.” Trừ bỏ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đây là người duy nhất Thái Hậu uống rượu.

Khỏe miệng Huệ phi tươi hơn nữa. “Thái Hậu nương nương, thiếp thân thấy hôm nay có rất nhiều muối muối, thiếp thân thật sự tò mò các vị muối muối sẽ dâng thọ lễ gì ạ?”

Lời này là quá phận, trên mặt Hoàng Hậu nương nương rất khó coi. Huệ phi lại đắc ý nhìn Hoàng Hậu.

Trong đại sảnh một lần nữa rơi vào im lặng. Thái Hậu không mở miệng, những người khác cũng không dám mở miệng.

“Trẫm cũng rất hiếu kỳ.” Hoàng Thượng mở miệng, cho Huệ phi mặt mũi.

Từ Oánh nhìn Huệ phi dương dương tự đắc, trong lòng lại suy nghĩ có lẽ nàng thua ở trên người Hoàng Thượng?

Kiếp trước nàng được Hoàng Thượng sủng ái mấy tháng, sau đó Hoàng Thượng càng ngày càng lãnh đạm với nàng, khi nàng mang long thai mới có thể một lần nữa nhận được ân sủng.

“Ai gia cũng muốn nhìn xem một chút.”

Lần này nữ quyền tham gia yến hội cũng không nhiều, nhà mẹ đẻ Thái Hậu- Trần Nam Hậu Lâm phủ, Quang Lộc đại phu- Tào phủ, Hộ bộ thượng thư- Thẩm phủ, Tả bộ chính sử- Hàn phủ. Mấy người Vận Diễm vội vàng tiến vào quỳ thỉnh an Thái Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu và mấy vị nương nương.

“Miễn lễ, ngừng đầu cho ai gia nhìn xem” Thanh âm thanh lãnh, Từ Oánh ngừng đầu nhưng mắt vẫn buông xuống nhìn mặt đất, như thể trên đó có thể nở hoa.

“Đầu là cô nương tốt.” Thái Hậu nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói, trong hậu cung thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân, có mấy người có thể coi là khuynh quốc chi tư, nhưng trong mắt bà cũng là mây khói.

“Thái Hậu nương nương, đây là một chút hiếu tâm của thần nữ.” Vận Diễm không chút lưỡng cố mở miệng, nha hoàn phía sau dâng lên một tòa Ngọc Quan âm, tướng mạo có tám phần giống Thái Hậu “Cung chúc Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Thái hậu tin phật, ý cười sâu hơn vài phần “Người có tâm.”

Tào cô nương dâng lên một phật châu bằng đàn mộc “Thái hậu nương nương, đây là phật châu được Tổ duyên đại sư cung phụng bảy bảy bốn chín ngày, mong Thái Hậu không chê cười.” Tổ Duyên đại sư là một vị sư phụ hợp nhãn duyên của Thái Hậu, làm người thanh lãnh, trừ bỏ xã giao với Thái Hậu nương nương, ngay cả Hoàng Hậu cũng không cho mặt mũi, thể diện của Tào gia thật lớn!

“hảo” Thái Hậu nói một câu cũng không quá nhiệt tâm.

Từ Oánh nâng tranh thêu Kim Cương kinh “Thái Hậu nương nương đây là Kim Cương kinh do thần nữ thêu. Cung chúc Thái Hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Cũng không nói nhiều.

Thái Hậu nhìn thoáng qua Từ Oánh “Trình lên ta xem” Thái giám lập tức bước xuống cẩn thận mang đến trước mặt Thái hậu.

Thái Hậu xem gật đầu “Làm khó ngươi, ta nhớ mẫu thân ngươi trước đây cũng là người tri thư đạt lễ như vậy.”

Trong mắt Huệ phi hiện lên ghen ghét, nàng ta nghĩ ra cách đó để ra oai phủ đầu với các vị tiểu thư, không nghĩ đến tất cả lại lọt vào mắt Thái Hậu.

Tào cô nương cũng ném ánh mắt sắc như dao cho Từ Oánh, phụ thân nàng ta tần tần khổ khổ cầu xin Tổ Duyên đại sư nhiều ngày, mà chỉ nhận được một chữ “Hảo”! một bức thêu lại được Thái Hậu tự mình xem?

Hoàng Hậu nương nương nhàn nhạt nhìn nàng, không nói gì, dường như không để nàng vào mắt.

“Đa tạ Thái Hậu khen ngợi.”

Uyển âm cúi đầu, trong mắt thoáng qua phần hận, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay để bản thân giữ bình tĩnh.

“Thần nữ bất tài, mong Thái Hậu nương nương không trách.” Uyển âm mở bức tranh thêu thọ đồ, hơi ngẩng đầu.

Thái Hậu cũng để người mang lại xem, xem xong vừa lòng gật đầu nói “Các vị tiểu thư đều tài đức vẹn toàn, thưởng.”

“Đa tạ Thái Hậu nương nương.”

“Đứng lên đi, trên đất lạnh” Thái Hậu nương nương cao hứng ban ân điển cho các nàng.

Thái Hậu nương nương ban thưởng, Hoàng Thượng và Hoàng hậu cũng ban thưởng.

Nhóm tiểu thái giám bụng khay gỗ nối đuôi nhau tiến vào, chính tề có thứ tự không phát ra chút âm thanh nào.

không biết từ chỗ nào có mấy con bướm bướm bay vào, sắc mặt Thái Hậu nương nương lạnh vài phần nhưng không nói gì. Bướm bướm bay vài vòng rồi bay về phía Uyển âm.

Trăm điệp triệu phượng.

Uyển âm nhất thời không có phản ứng gì, nàng ta luôn cảm thấy Từ Oánh sẽ động tay chân trên bức thêu của nàng ta, không nghĩ đến bản thân mới là mục tiêu.

Ánh mắt Thái Hậu híp lại, thì ra là vậy, thì ra là vậy!

Ý cười của Hoàng Thượng ngày càng lớn “Ngươi là cô nương nhà ai?”

Hoàng Hậu và Huệ phi nâng mắt nhìn Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng tươi cười, trong lòng thầm hận, tiểu nha đầu này dám trước mặt các nàng câu dẫn Hoàng Thượng!

Uyển âm bùm một tiếng quỳ xuống, “Gia phụ là Hộ bộ thượng thư- Thảm Lăng Thiên.”

“Nữ nhi của Thảm đại nhân” Lão phu nhân thấy sắc mặt của Thái hậu không tốt liền bước lên phía trước quỳ xuống, Từ Oánh thấy thế cũng quỳ xuống.

“Năm nay bao nhiêu?” Hoàng Thượng làm như không phát hiện sắc mặt của Thái Hậu khác thường vẫn hứng thú hỏi Uyển âm.

Trong lòng Từ Oánh rơi lộp bộp, bướm bướm là nàng cho Đào nhi thả ra. Nàng vốn định lợi dụng điểm này khiến Thái Hậu răn dạy Uyển âm, kể từ đó nàng ta không thể vào cung cũng như không thể gả cho người có gia thế trong sạch, nàng sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết.

Nàng tính sai rồi sao? Vì sao Hoàng Thượng lại có hứng thú với Uyển âm?

Kiếp trước khi Từ Oánh ở lãnh cung, nghe được một nữ nhân duy nhất ý thức còn chút thanh tỉnh nói qua, Thái Hậu nương nương sợ nhất chính là người được tiên đế sủng ái nhất- Bạch phi.

Lúc đó nàng liền dùng việc nghe ngóng chuyện này để giết thời gian.

Khi tiên hoàng còn sống cực kỳ sủng vị Bạch phi này, sủng đến nỗi nâng lên làm Quý phi nương nương. Thái hậu kiêng kỵ không thôi. Vị Bạch phi này tinh thông đàn hát, trên người lại có một mùi hương đặc trưng có thể dẫn bướm bướm tới.

Lúc đó trong cung mọi người đều truyền tai nhau “Trăm điệp triệu phượng”

Sau này không biết thế nào mà Tiên hoàng biếm Bạch phi vào lãnh cung, từ đây không có tin tức.

“Hoàng Thượng, không biết các đại thần bên ngoài như thế nào?” Thái Hậu nhàn nhạt mở miệng, ngăn cản lời Hoàng Thượng muốn nói.

“Nhi thần đi nhìn xem” Hoàng Thượng không muốn trong thọ yến của Thái Hậu lại làm mất mặt mũi của Thái Hậu nên rời đi. Khi đến trước mặt Uyển âm lại nhìn thoáng qua với ánh mắt thâm sâu.

Uyển âm mới mười hai tuổi, đủ thành thực nhưng vẫn chưa hết tính trẻ con, da nhẵn nhụi bóng loáng như trứng gà bóc, mắt to vút sáng biểu cảm đáng yêu. Nếu Uyển âm có gì dễ hấp dẫn Hoàng Thượng thì Từ Oánh nghĩ chắc là điểm đó.

Hoàng Thượng đi rồi, các phi tần cũng không còn tinh thần. Thái Hậu nương nương nói với Lão phu nhân đang quỳ trên mặt đất “Cháu gái của ngươi gan cũng đủ lớn” Ngừ khi không nghiêm khắc nhưng biểu cảm lại rất nghiêm túc.

Lão phu nhân dập đầu “Thái Hậu nương nương, đều là thần phụ quản gia không nghiêm.”

Thái hậu cũng không muốn chèn ép quá mức “Cũng không thể trách ngươi, dù sao một đứa cháu gái khác của ngươi cũng hợp mắt ta, về sau hãy thường xuyên tiến cung bồi ai gia.”

Từ Oánh cảm tạ, lĩnh thưởng. Thái Hậu cũng không xử phạt Uyển âm, điều này là Từ Oánh thất vọng. Uyển âm vẫn chưa hồi phục tinh thần, vẫn chìm đắm trong cuộc trò chuyện với Hoàng Thượng.

Hoàng thượng mất hoa mây kiêu, mũi cao thẳng, gờ tay nhắc chân đều có khí phách của bậc quân vương. Huống chi lúc nói chuyện với nàng lại ôn nhu, khiến cho nội tâm của Uyển âm đập bang bang.

Nếu vào cung nàng có thể bồi bên cạnh Hoàng Thượng. Ý niệm này kêu gào trong đầu nàng ta.

Kế tiếp Từ Oánh im lặng xem diễn, Uyển âm lại thỉnh thoảng nhìn ra cửa xem Hoàng Thượng có đến không.

Huệ phi ngồi đối diện các nàng mở miệng “Hai vị muội muội thật có bản sự, về sau vào cung sẽ có nhiều náo nhiệt.” Nàng ta thấp phần ghen tỵ, thật là trộm gà không được còn bắt nạt gà, một người lọt vào mắt Hoàng Thượng, một người được Thái Hậu khen ngợi. Mặc kệ là ai tiến cung cũng uy hiếp đến nàng ta.

“Nương nương khen thật rồi” Từ Oánh không kiêu ngạo không xiểm nịnh nói, lúc này trong nội tâm nàng thật muốn hất chén trà nóng vào mặt Huệ phi nhưng trên mặt lại vẫn phải biểu hiện kính sợ. Chuyện đêm nay mặc dù Uyển âm không bị Thái Hậu xử phạt nhưng lại được Hoàng Thượng chú ý, đến cùng là vẫn chói mắt.

Thái Hậu và Hoàng Hậu còn đang ở đây, Huệ phi cũng không dám quá phận, chỉ có thể trừng mắt nhìn Từ Oánh và Uyển âm.

Sau khi yến hội kết thúc, Lão phu nhân mang các nàng hồi phủ, dọc đường sắc mặt Lão phu nhân xanh mét.

Về phủ còn không kịp rửa mặt chải đầu đã bắt hai nàng quỳ trên đất “nói, hôm nay là xảy ra chuyện gì?”

Uyển âm không mở miệng, gắt gao cắn môi, ngoại trừ nàng bị Thái Hậu ghét, lại thành công khiến Hoàng Thượng chú ý, Lão phu nhân hoài nghi nàng làm chuyện này cũng là bình thường.

nói là Từ Oánh làm sao? Từ Oánh nhất định đã đem mọi chứng cứ xóa sạch sẽ, nói không chừng lại phát hiện ở Lan Hiên viện chứng cứ tố cáo nàng, giống như khi đi nương bị hãm hại không có đường chối cãi.

Từ Oánh không sợ Uyển âm sẽ khai ra nàng vì nàng có biện pháp thoát thân. không ngờ từ đầu đến cuối Uyển âm không mở miệng nói chuyện.

“Uyển âm sao chép ba trăm lần nữ giới và nữ huấn, khi nào xong mới được xuất viện” Lão phu nhân mệt mỏi phát tay.

“Vâng” Uyển âm thuận theo gật đầu.

“Tam nha đầu, tuy ngươi không làm sai nhưng đạo lý nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại ngươi cũng biết đi, ngươi sao chép một trăm lần đi”

“vâng” Từ Oánh thuận theo gật đầu, nhất vinh câu vinh? Nàng rất muốn hỏi đã như vậy thì sao kiếp trước Uyển âm lại làm như thế với nàng

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Cửa cung sâu như biển (1)

Từ khi Uyển âm bị Thái Hậu răn dạy, trừ bỏ đi Bạch Linh tự cầu phúc, thời gian còn lại đóng cửa ở trong viện.

Từ Oánh trở thành trọng điểm bồi dưỡng của Lão phu nhân, năm sau sẽ có ý chỉ chính thức bắt đầu tuyển tú ba năm một lần. Ngoại trừ các thiếu nữ trong kinh đủ tuổi, từ tháng năm các nơi sẽ rục rịch tuyển tú nữ vào kinh.

một năm trong nháy mắt trôi qua, Từ Oánh đứng ở hành lang nhìn những bông tuyết bay đầy trời, Lão phu nhân tiết lộ, Thái hậu nương nương đã điều động nội bộ nàng, không quá tháng năm nàng sẽ tiến cung.

Đây là điều mà nàng luôn chờ đợi, tiền cung báo thù cho bản thân và cho con. Nhưng trong những đêm dài nàng luôn tỉnh dậy trong ác mộng, đối với thâm cung theo bản năng vẫn sợ hãi.

Ở thâm cung người mang lại ấm áp cho nàng là Hoàng thượng, người vô tình nhất thiên hạ.

Mười năm tháng giêng, Tân ma ma chải đầu cho Từ Oánh, Từ Oánh cảm thấy mí mắt giật vài cái, hù cho Tân ma ma lập tức đi đập đầu với bồ tát. Lúc đó Từ Oánh còn giễu cợt Tân ma ma chuyện bé xé ra to, sau này nghĩ lại đó thật sự là điềm báo nhưng cũng không thể vẫn hồi.

Hàng năm vào ngày này Thái hậu nương nương sẽ thắp hương ở Hoàng Hoa tự trong cung, năm nay lại bộc phát đi Bạch Linh tự.

Vừa vặn mừng một mười năm Uyển âm sẽ đi Bạch Linh tự. Chủ trì Bạch Linh tự luôn không để ý phạm tục, trong mắt chỉ có phạt, cho nên không được lòng Thái Hậu, Thái Hậu chỉ thích Tổ Duyên đại sư. Lần này đến Bạch Linh tự vì Tổ Duyên đại sư đến gặp chủ trì Bạch Linh tự.

Uyển âm và các nữ quyến khác bị yêu cầu tránh mặt, không được ra khỏi phòng. Sau khi Uyển âm nghe nói Hoàng Thượng cũng đến liền lệnh cho Bích Nguyệt đi làm một việc.

Đây là cơ hội duy nhất của nàng ta, Thái hậu đã điều động nội bộ Từ Oánh tiền cung, nàng ta sẽ nắm chắc cơ hội này.

Hoàng Thượng nghe kinh thấy buồn chán liền mang theo Ngụy công công bên người nhiều năm đến rừng cây, thấy một nữ tử đưa lưng về phía hắn, một thân y phục màu trắng đơn bạc, gió thổi qua nàng tựa hồ như không thấy lạnh. trên đầu chỉ cài một cây trâm nhỏ, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu. Mười hai tuổi cơ thể chưa phát dục hoàn toàn nhưng nơi nào có vẫn nên có.

Uyển âm xoay người, ánh mắt vụt sáng, bướm bướm bay ra từ bàn tay. Non nớt kiều mị. Tại thời khắc này trong lòng Hoàng Thượng rung động sâu sắc.

“Thần nữ gặp qua Hoàng Thượng.” Uyển âm không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, di nương đã nói qua, nam nhân thích đi chinh phục.

“Miễn lễ” Hoàng Thượng bước đến trước mặt Uyển âm “Trẫm tựa hồ đã gặp ngươi.”

“Hỏi Hoàng Thượng, gia phụ là Hộ Bộ thượng thư Thẩm Lăng Thiên. Thần nữ có tham gia thọ yến của Thái Hậu.” Uyển âm cụp mắt, bướm bướm vẫn còn bay chung quanh nàng ta, tóc nàng bay phấp phới trong gió giống như bay nhảy cùng bướm. Nam nhân trong thiên hạ chỉ cần nhìn thấy một màn này đều sẽ động tâm hướng chi người có thể có được tất cả nữ nhân trong thiên hạ như Hoàng Thượng.

“thật thú vị” Hoàng thượng có vẻ rất hứng thú với việc bướm bướm bay tới bay lui “Bướm bướm luôn vây quanh ngươi như vậy.”

“Thần nữ không biết. Chỉ là ngẫu nhiên thôi.” Từ sau thọ yến của Thái Hậu Uyển âm luôn suy sết tại sao Thái Hậu lại răn dạy nàng, rõ ràng lúc đầu Thái Hậu cũng khen ngợi nàng, trừ việc có bướm bướm xuất hiện.

Hoàng thượng cảm thấy hứng thú với việc mấy con bướm bướm này, Thái hậu lại như phạm vào đại kỵ mở miệng quở trách nàng. Sau khi về phủ nàng ta phải chép rất nhiều nữ giới, nàng ta cũng biết được Từ Oánh làm sao để dẫn dụ bướm bướm đến.

Nhưng nàng ta không có cao thủ như Tân ma ma, chỉ có thể dùng rất nhiều hương liệu để dẫn bướm bướm đến trong chốc lát. Nàng sai Bích Nguyệt chuẩn bị thật nhiều bướm bướm để nắm lấy cơ hội này.

“Ồ? thật thú vị” Đây là lần thứ hai Hoàng Thượng nói thú vị. Ngụy công công thức thời lui xuống, lưu lại không gian cho Hoàng Thượng “thật là thơm”

Uyển âm mặc xiêm y đơn bạc, ngày thường lại là tiểu thư được nuông chiều, đứng trong gió hồi lâu thân mình có chút lung lay. Hoàng Thượng thấy thế liền một phen ôm mỹ nhân vào lòng, dùng long bào cuốn lấy Uyển âm “Trẫm mang ngươi đến một địa phương tốt hơn.”

Uyển âm then thùng, đầu chôn vào ngực Hoàng Thượng, nàng thành công, nàng có thể giúp di nương trở về, có thể cười lên đầu Từ Oánh.

Hoàng Thượng tuổi trẻ khí thịnh, lại thường xuyên luyện võ, trong lòng lại ôm một tiểu cô nương mười hai tuổi, tất nhiên không cần bao nhiêu sức lực. Hoàng Thượng ôm Uyển âm vào phòng chủ trì chuẩn bị cho hắn nghỉ trưa, nhẹ nhàng đặt Uyển âm lên sạp nói : “Sợ sao?”

Uyển âm đỏ mặt lắc đầu “Có Hoàng Thượng ở đây, thần nữ không sợ.”

“Ha ha từ hôm nay sẽ phải sửa miệng.” Hoàng Thượng nói xong điểm nhẹ lên mũi Uyển âm

“Hoàng Thượng.” Uyển âm then thùng kêu một tiếng

Bọn thái giám chờ ở ngoài phòng mặt không đỏ, tim không đập nhanh nghe âm thanh từ trong phòng truyền ra. Hồi lâu nghe Hoàng Thượng phân phó “Mang nước.”

Hoàng Hậu đoan chính quỳ trên bồ đoàn nghe chủ trì giảng kinh, cung nữ Minh Nguyệt tiến vào nhỏ giọng nói với cung nữ bên người Hoàng Hậu sau đó lui ra. Trầm Yên nghe xong biết đây không phải là việc nhỏ, vội vàng quỳ xuống nhỏ giọng nói với Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu thấy thế lấy cớ đi nhà xí, hỏi Trầm Yên đã xảy ra chuyện gì mà rối loạn? Trầm Yên không dám giấu, vội đem tất cả mọi chuyện bẩm báo.

Hoàng Hậu cả kinh, ném khăn lên mặt đất “Nghe rõ ràng sao? Hoàng Thượng ở đây muốn dùng nước.”

“Vâng.”

“Hoang đường, thật là hoang đường!” ngón tay Hoàng Hậu thon dài, móng tay màu hồng bấm vào lòng bàn tay “Thái Hậu đã biết chưa?”

“không biết” Trầm Yên nhỏ giọng trả lời “Tin tức là tiểu Tô tử bên người Hoàng Thượng truyền đến.”

“Tốt, diu bản cung về nghe kinh.” Trầm Yên kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng lập tức cúi đầu hiểu rõ.

Thái Hậu là loại người nào? Dám ở phạt môn câu dẫn Hoàng Thượng, về sau nàng ta sẽ phải ném mùi đau khổ.

Hoàng Thượng nhìn Uyển âm ngủ thiếp ở bên cạnh, phân phó Ngụy công công “Ban thưởng Quý nhân, ba ngày sau vào cung.”

Ngụy công công cúi đầu xác nhận, lại một vị thành công leo lên giường Hoàng Thượng.

Khi công công tuyên chỉ đến Thẩm phủ, Uyển âm chưa về phủ. Lão phu nhân, đại lão gia và Từ Oánh vội vàng quỳ xuống tiếp chỉ, trong lòng đoán thăm xem là chuyện gì.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thứ nữ Uyển âm của Hộ Bộ thượng thư Thẩm Lăng Thiên, tính dung ôn nhu, đoan trang thành tính, tư chất nết tuệ. Sắc phong Quý nhân, ba ngày sau tiến cung, khâm thờ!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Đại lão gia đưa cho công công một phong bao nặng trĩu “Thỉnh công công vào trong uống trà.”

“Lão nô còn phải về phụng chỉ, không dám ở lâu” Công công nhét phong bao vào tay áo “Thượng thư thật có phúc khí.”

Khách khí tiền công công, Đại lão gia trở về Vạn Cúc Đường, Lão phu nhân đang nóng ruột chờ mong “Hỏi được cái gì không?”

“không có. Nhưng cũng không phải chuyện xấu.” Đại lão gia ngồi xuống nhấp một ngụm trà “Mẫu thân, ba ngày sau Uyển âm tiến cung, cũng nên đón Hoàng di nương trở về?”

Từ Oánh ở bên cạnh không dấu vết liếc Đại lão gia một cái, nàng biết một khi Uyển âm tiến cung thì Hoàng di nương sẽ được đón về phủ.

Hoàng di nương bồi bên cạnh Đại lão gia mười mấy năm, chung quy là vẫn có tình cảm. Lâu như vậy rồi Lão phu nhân cũng đã nguôi giận.

“Việc này không vội, đợi Tứ nha đầu về rồi tính toán.” Mặc dù không lập tức đáp ứng, nhưng cũng không phản đối “Chỉ đáng thương Tam nha đầu. Thái Hậu cũng đã lên tiếng, nếu không thể tiến cung thì không biết gia đình nào còn muốn?”

Đại lão gia ngẩng đầu nhìn Từ Oánh. Từ Oánh cúi đầu nhìn mũi chân không nói gì. Đột nhiên Đại lão gia cảm thấy áy náy.

“Tam nha đầu không tiến cung cũng tốt, trong cung là nơi ăn thịt người không nhà xương” Đại lão gia tuy là trả lời Lão phu nhân nhưng lại nhìn Từ Oánh.

Từ Oánh phúc thân “Nghe theo phụ thân an bài.” Trong giọng nói không thể hiện gì nhưng trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Việc nàng sợ hãi nhất vẫn phát sinh, mà một biện pháp đối phó nàng cũng không có. rõ ràng Thái Hậu không thích Uyển âm, vì sao nàng ta vẫn có thể vào cung?

Nàng thì sao? không tiến cung làm sao nàng có thể báo thù? Chẳng lẽ tìm một người gả đi, từ đây sống cuộc sống đơn giản, không phải nàng chưa từng nghĩ qua viễn cảnh đó, trong thâm tâm cũng từng mong đợi cuộc sống như vậy, nhưng nàng trọng sinh một đời không phải để hưởng thụ!

Nàng trọng sinh, nhưng mẫu thân và con nàng đang ở nơi nào? Những khổ cực của bọn họ còn ai nhớ tới?

Lão phu nhân nhìn Từ Oánh luôn cúi đầu, đây là cháu gái bà gửi gắm nhiều hi vọng nhất, ngay cả ma ma trong cung cũng khen không ngớt, chẳng lẽ thật sự chỉ gả cho một gia đình phú quý bình thường?

Đến cuối cùng thì Uyển âm vẫn là thiếu kiên nhẫn.

Chạng vạng Uyển âm mới ngồi kiệu về phủ. Hoàng Thượng thương tiếc thân thể nàng nhu nhược liền đem xe ngựa đôi thành kiệu để nàng được thoải mái.

Nàng ta quả thật đã chiếm được nam nhân tôn quý và ôn nhu nhất.

“Thẩm Lăng Thiên và gia quyến gặp qua Quý Nhân.” Đại lão gia quỳ gối ở cửa, ngay cả Lão phu nhân cũng hơi quỳ xuống càng không cần nói đến Từ Oánh, Liễu di nương và các vị di nương khác.

“Tổ mẫu và Phụ thân mau đứng lên.” Uyển âm trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Vẫn là nên có lễ tiết.” Lão phu nhân mở miệng, không nghe ra được là cao hứng hay thất vọng.

“Tỷ tỷ và các vị di nương cũng mau đứng lên” Uyển âm làm bộ giờ mới nhìn thấy Từ Oánh và nhóm di nương “Mọi người mau vào thôi.”

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, ngày mai sẽ nói chuyện sau, Uyển âm mau trở về nghỉ ngơi.” Đại lão gia mở miệng, Lão phu nhân cũng đồng ý.

Uyển âm không có dị nghị gì gật đầu, tuy ngồi kiệu thoải mái hơn xe ngựa nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên thân thể vẫn không khỏe, Hoàng Thượng cũng ôn nhu không thể làm khó dễ bản thân. Nhưng sau cùng vẫn là ép buộc nàng, Uyển âm nghĩ đến đây mặt hơi đỏ lên may mắn do trời tối không ai nhìn thấy.

Từ Oánh đứng ở xa xa nhìn Uyển âm phong quang vô hạn cũng chú ý tới Uyển âm đỏ mặt, ở Bạch Linh tự Hoàng Thượng cứ vội vàng hạ chỉ thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cửa cung sâu như biển (2)

Trở lại Phù Dung viện Từ Oánh đứng bên cửa sổ nhìn tuyết ngoài trời rơi ngày càng nhiều, trên mặt đất rất nhanh đã phủ một lớp tuyết dày.

“Tiểu thư, sao lại xuống giường?” Đào nhi trực đêm nghe thấy động tĩnh tiến vào, thấy Từ Oánh đi chân trần đứng bên cửa sổ.

Vội vàng đi giày cho Từ Oánh lại phủ thêm một lớp áo choàng da hồ ly “Tiểu thư người tội gì phải như vậy? Làm thân thể lạnh như vậy, không phải chỉ có chúng ta đau lòng” lúc nâng mắt nhìn Từ Oánh thì nước mắt đã giàn rụa.

“Tiểu thư...”

Từ Oánh nâng tay đánh gãy lời Đào nhi muốn nói “Đào nhi, theo ta đi dạo, mấy khi mới gặp được tuyết rơi lớn như vậy.”

Đào nhi im lặng một lát “Vâng, nhưng tiểu thư phải mặc thêm xiêm y.”

Từ Oánh lắc đầu “Ta không lạnh.”

Tuyết vẫn rơi rất nhiều, Từ Oánh không để Đào nhi bung dù, mang theo một đèn lồng, hai người đánh thức ma ma trực đêm ở cửa hông, dặn không cần khóa cửa, thân ảnh được bao phủ bởi ánh đèn trong đêm tuyết. Mai lâm ở một góc hẻo lánh phía tây Thảm phù, nàng đi qua hơn nửa phủ, đôi giày cũng ẩm nhưng Từ Oánh giống như không phát hiện vẫn đi về phía trước.

Thất tha thất thủ đến Mai Lâm, Từ Oánh dừng lại “Đào nhi, đem đèn lồng chiếu cao một chút” “Đào nhi nghe lời, ánh sáng mờ mờ từ đèn lồng chiếu vào đóa hoa mai phía trên, không biết sao Từ Oánh nhìn cảnh này những oán khí tích tụ trong lòng vui đi rất nhiều.

Tĩnh lặng hồi lâu Từ Oánh mới nói với Đào nhi đang đông lạnh bên cạnh “Đào nhi, về thôi. Việc đêm nay đừng để các nàng biết.” Nàng không hy vọng Tần ma ma lo lắng.

“Vâng, tiểu thư.” Đào nhi không nói một câu dư thừa nào, đỡ Từ Oánh trở về.

Sau khi tắm rửa Từ Oánh nằm trên giường nhìn hoa văn trên đỉnh màn, nghe tiếng gió vù vù bên ngoài bắt giắc đi vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại Từ Oánh nhìn hoa mai cắm trong bình Cảnh Thái Lam bắt giắc mỉm cười.

Tần ma ma vẫn cho Từ Oánh kiểu tóc Sơ nguyên bảo kế, Từ Oánh nhìn bản thân trong gương đồng cười cười “Đào nhi mang bộ diêu hoa mai cho ta.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Tiểu thư, nhìn người như vậy có tinh thần hơn rất nhiều.” Tần ma ma nhìn Từ Oánh mang trâm hoa mai, tinh thần tựa hồ rất tốt.

“Muội muội có việc vui, tất nhiên phải trang điểm thật tốt.” Từ Oánh nhếch môi. Bên ngoài tuyết đã ngừng, đập vào mắt là một mảnh tuyết trắng, Từ Oánh hít một hơi thật sâu, đi dọc hành lang đến Vạn Cúc đường.

Uyển âm ngủ đến khi tự tỉnh mới đến Vạn Cúc đường thỉnh an, Lão phu nhân cũng không nói gì mỉm cười để nàng ngồi xuống. Dưới mắt Lão phu nhân có cuồng thâm, nghĩ đến chắc đêm qua cũng không ngủ ngon.

“Tỷ tỷ.” Uyển âm thỉnh an Lão phu nhân xong lại hành lễ với Từ Oánh, hù cho Từ Oánh vội vàng tránh đi, cung kính hành lễ với Uyển âm “Gặp qua Quý nhân”

“Tỷ tỷ làm vậy, muội biết để mặt ở đâu?” tuy Uyển âm nói thế nhưng trên mặt lại toàn ý cười.

Từ Oánh không nói gì, tiếp tục bóp chân cho Lão phu nhân, Lão phu nhân nhìn Uyển âm dần dò:

“Ngày sau tiến cung muốn đem theo người nào?”

“Hồi tở mẫu, Bích Nguyệt và Biển Xanh hầu hạ cháu gái đã quen, cháu muốn mang các nàng tiến cung.”

“Đây là điều đương nhiên. Vào cung cũng không thể một mình, vẫn nên mang theo người có thể sử dụng, Bích Nguyệt và Biển Xanh không tệ, hôm nay để các nàng nghỉ một ngày về thăm thân nhân của các nàng.”

“Đa tạ ân điển của tở mẫu.” Uyển âm cười như mặt trời tháng ba “Cháu gái còn có một chuyện...”

Lão phu nhân phát tay đánh gãy lời Uyển âm “đã phái người đi đón Hoàng di nương.”

Uyển âm tươi cười đến đáy mắt, cung kính hành lễ với Lão phu nhân.

“Hai ngày này muốn ăn gì, làm gì thì cứ nói với tở mẫu. Đến cung thì vào cung cũng không có phương tiện...” Lão phu nhân cẩn thận dặn dò một lần, đến khi không còn gì để nói mới để Uyển âm lui ra “Di nương của ngươi rất nhanh có thể về, đi xuống đi.”

“Cháu gái cáo từ.”

Từ Oánh luôn cúi đầu bóp chân cho Lão phu nhân, đến khi Uyển âm đi rồi mới ngẩng đầu.

“Tam nha đầu, khổ cho con rồi.” Lão phu nhân vuốt tóc Từ Oánh.

Mũi Từ Oánh chưa xót, ngày thường Lão phu nhân đối đãi với nàng và Uyển âm không có gì sai biệt, chung quy là do nàng không hiểu chuyện, không đến thỉnh an, Lão phu nhân bị bệnh nàng cũng chỉ mỗi ngày đến xem, nói chuyện. Trong lòng Lão phu nhân lại thương nhớ nàng.

“Trước kia ngươi không hiểu chuyện, ta không có ý tưởng muốn cho ngươi vào cung, hiện giờ lọt vào mắt Thái Hậu, lại phát sinh ra loại chuyện như này. Tuy trọng đại nhưng vẫn có cách đưa ngươi vào cung tuy nhiên như thế trong phủ sẽ tổn thất rất lớn.”

“Tở mẫu, cháu gái mình bạch.” Từ Oánh tựa đầu vào đầu gối Lão phu nhân, ánh mắt trống rỗng nhìn phương xa, nàng thật sự phải buông tha sao?

“Mẫu thân ngươi là nữ tử quật cường, Lão gia sau khi muốn nâng Hoàng di nương vào, không lâu sau lại có Uyển âm. Mẫu thân ngươi nuốt không trôi cục tức, sau đó không cho phép lão gia tiến vào phòng nàng, sinh hạ ngươi cũng không thay đổi. Ta thường nghĩ nếu mẫu thân ngươi không quật cường như vậy, nói không chừng ngươi sớm đã có huynh đệ để dựa vào.” Lão phu nhân giống như hồi nhỏ vỗ lưng an ủi nàng.

Mẫu thân, nếu mẫu thân còn sống thì thật tốt.

“Tở mẫu nhất định sẽ tìm cho ngươi một gia đình tốt.”

Trở lại Phù Dung viện, Từ Oánh cảm giác giống như nằm mơ, nàng dường như mới ngủ ở chỗ Lão phu nhân, ngủ tận một canh giờ. Chắc là do hôm qua đi Mai Lâm quá muộn.

Buổi chiều, Vận Diễm đến phủ tìm Uyển âm, Từ Oánh cũng lười ra ngoài, ở Phù Dung viện luyện chữ. đã tạm thời không phải vào cung, nàng lại ham thích sở thích trước kia.

Tiểu nha hoàn báo lại, Vận Diễm tặng Uyển âm rất nhiều trang sức, đều có giá trị xa xỉ, Từ Oánh gật đầu tiếp tục luyện chữ.

Xảo nhi lấy mấy lượng cho tiểu nha hoàn mua đường ăn, quay đầu lo lắng nhìn Từ Oánh.

Từ Oánh làm như không phát hiện “Đừng nhìn ta với vẻ mặt đó, có câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Chẳng qua là tạm thời không thể vào cung mà thôi.”

Xảo nhi nghe xong thì tin tưởng, cao hứng rời đi.

Từ Oánh đặt bút trong tay xuống, nhìn ngoài cửa sổ, chỉ mong tất cả vẫn còn đường vân hồi.

Thái hậu khi biết Hoàng Thượng ở Bạch Lý tự sủng hạnh Uyển âm thì bức bối không thôi. Thứ nhất bà kiêng kỵ Hoàng Thượng đã biết sự tình, thứ hai đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng công khai ngỗ nghịch bà.

Từ khi Hoàng Thượng còn nhỏ bà luôn quản lý nghiêm khắc, Hoàng Thượng cũng không chịu thua kém, đến bây giờ vẫn luôn hiếu thảo với bà, lại không thể tưởng tượng nổi, cô nương bị bà mở miệng trách phạt, Hoàng Thượng lại sủng hạnh còn phong làm Quý Nhân.

“Cổ Hoa, lần này Hoàng Thượng là muốn đánh vào mặt ai gia.” Bị gọi tên là Đỗ ma ma bên cạnh Thái Hậu “Nương nương, lần này Hoàng Thượng cũng chỉ là vô ý.”

“Vô ý? Ai gia không cảm thấy như vậy, ngươi nói có phải Hoàng Thượng...”

“Nương nương.” Đổ ma ma đột nhiên hạ giọng “Hoàng Thượng là con của người, sao có thể cố ý làm vậy?”

Thái Hậu không nói gì, thật lâu sau mới nói “Cứ vậy đi, chờ khi tuyển tú lại chọn thêm vài cô nương vừa mắt.”

“Nương nương, Thẩm Uyển âm có một đích tỷ, cũng là người có tâm địa. Người xem...”

“Nhìn xem đi.” Thái Hậu nhắm mắt.

Sau khi Hoàng Hậu hồi cung không tránh được bị Huệ phi ám phúng vài câu. Liễu quý phi cung kính thỉnh an không nói gì ngồi một bên. Hoàng hậu nhìn Liễu quý phi vĩnh viễn mang bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, trong lòng tính kế.

“Quý phi, Bản cung thấy Trường Nhạc cung không đủ náo nhiệt, không bằng để Thẩm quý nhân chuyển vào làm bạn với người?” Thái Hậu không thích Uyển âm, đến lúc đó Hoàng Thượng chán ghét Uyển âm từ đó cũng sẽ lấy sang chán ghét Liễu Hành Tư?

“Nô tỳ tuân chỉ.” Quý phi đứng dậy phúc thân rồi lại ngồi xuống không nói chuyện.

Hoàng Hậu bị ghen một phen, quay đầu nhìn các phi tần ngồi bên dưới, đều xinh đẹp không gì sánh nổi. Trong hậu cung sẽ càng ngày càng có nhiều mỹ nhân nhưng như thế thì sao? Nàng là Hoàng hậu, là người duy nhất có thể đồng huyệt với Hoàng Thượng!

Giao đãi vài công việc trong cung, Hoàng Hậu phát tay để các vị phi tần lui ra.

Từ Phụng Nghi cung đi ra, ẩn theo phân vị Quý phi rời đi Huệ phi mới đứng dậy đi theo, lỗ mũi còn “Hừ” một tiếng, thanh âm mặc dù không lớn nhưng Thục phi và Hiền phi cũng nghe được.

“Muội muội trong cung của ta mới có mấy loại hoa mới, muội có muốn đến xem?” Hiền phi nói với Thục phi

“Tỷ tỷ mời sao muội có thể không đi?” Thục phi thân thiết kéo tay Hiền phi.

Thục phi, Hiền phi đi rồi, Vinh tần đang được sủng ái đứng dậy rời đi.

Đêm đông gió lớn, ngày mai chính là ngày Uyển âm vào cung. một đêm này Từ Oánh không ngủ, nhìn chằm chằm đỉnh màn ngăn người.

Uyển âm và Hoàng di nương cùng to nhỏ cả đêm, hôm sau nàng ta cũng có cuồng thâm, phần miễn cưỡng mới có thể che khuất nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến sắc đẹp của nàng ta.

Đây là lần đầu tiên từ sau trung thu Từ Oánh gặp Hoàng di nương, thoát nhìn bà ta gầy đi rất nhiều chắc ăn không ít khổ. Nhìn kỹ dưới mắt còn có rất nhiều nếp nhăn, so với trước thì già đi rất nhiều.

Hoàng di nương hành lễ với Từ Oánh, lời kéo tay nàng hỏi han phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Uyển âm, phụ thân không cầu con làm rạng rỡ tổ tông, chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được rồi.” Lão gia nhìn nữ nhi xinh đẹp lo lắng dặn dò.

“Phụ thân, nữ nhi biết” Uyển âm cũng chảy hàng lệ “Tổ mẫu nhất định phải bảo trọng thân thể. Di nương cũng phải bảo trọng...”

Thái giám tới đón Uyển âm có chút không kiên nhẫn, Uyển âm kịp thời dừng lại cung kính dập đầu với Lão gia và Lão phu nhân ba cái.

“Phụ thân, tổ mẫu, di nương, Uyển âm cáo từ.”

“Cung đưa Quý Nhân.” Lão gia, lão phu nhân quý xuống tiễn đưa Uyển âm

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cửa cung sâu như biển (3)

Đông đi xuân đến, dương liễu xanh, rù dài, Từ Oánh ngồi bên cửa sổ nhìn mấy gốc hải đường, không biết khi hoa hải đường nở sẽ là cảnh tượng như thế nào, nhất định là thập phần đẹp mắt, sắc đỏ nhàn nhạt cả một góc, thu hút bướm bướm vây quanh. Đêm đẹp đa tình ở chỗ dưới ánh trăng trong hương thơm hoa, uống rượu với bằng hữu.

Tiền gió đông, chắc cũng giống như trước đây?

Nghe Xảo nhi nói trong cung Uyển âm rất được sủng ái, hàng tháng Hoàng Thượng sẽ lâm hạnh một hai ngày, càng không cần nói những ngày ngẫu nhiên

tới chỗ nàng ta dùng bữa nói chuyện phiếm. Đại khái vì tuổi còn nhỏ, nửa năm trôi qua cũng không thụ thai, đây chính là điều lo lắng của Hoàng đế nương, nửa năm qua luôn tìm phương thuốc sinh con. Quyền lợi trợ giúp quán gia cũng từ Liễu đế nương biến thành Hoàng đế nương, Hoàng đế nương rất đặc ý nhưng Lão phu nhân vẫn không đem bà ta phù chính.

Tháng năm, kì tuyển tú hừng hực tiến hành, đại bộ phận tú nữ các nơi đã vào kinh, đây là kỳ tuyển tú đầu tiên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ nên tổ chức rất lớn, có thể nói là tất cả mọi người đều chú ý theo dõi. Hậu cung không thiếu mỹ nữ, các tú nữ đều muốn tỏa sáng trong kỳ tuyển tú, một khi vào cung sẽ làm rạng rỡ tổ tông.

Mấy ngày gần đây Từ Oánh cũng hao gầy một chút, tuy biết nàng vô vọng tiến cung nhưng Lão phu nhân vẫn để ma ma giáo dưỡng chỉ dạy cho nàng, chỉ là trong đêm dài tĩnh lặng Từ Oánh khó tránh khỏi lo lắng cho tương lai của mình.

nhẹ nhàng thở dài, ngày mai chính là ngày tuyển tú, ít nhiều nàng vẫn có chút khẩn trương, trong cung đã có Uyển âm nàng nên đi nơi nào?

Sáng sớm Từ Oánh đã bị Tần ma ma gọi dậy, chỉ cho phép uống hai ngụm trà nhuận họng. Tóc vấn kiểu Bách hợp kế, băng đô Xích Kim, trâm thất bảo ngọc bích linh lung, váy hồng khuyên tai nam châu Xích Kim,

Lão phu nhân nhìn thấy gật đầu, vỗ nhẹ tay nàng “Tam nha đầu, không cần sợ, huân quý nhà cũng là có ân huệ lang.”

“Cháu gái mình bạch” Từ Oánh phúc thân “Cháu gái cáo từ”

“đi đi” Lão phu nhân gật đầu với nàng

Sơ khảo, nàng cũng không cần lo lắng, với thân phận hiện giờ của Uyển âm, nàng ta sẽ không dám công khai động thủ. Chỉ sợ và trung khảo bị Hoàng Thượng “lược” bài tử. Dù là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không đoán được tâm tư của Hoàng Thượng.

Các nơi đã loại đi rất nhiều mỹ nhân, hiện tại tất cả đều là mỹ nhân toàn sắc vẹn toàn, đập vào mắt là mảnh diễm lệ, các tú nữ trúng tuyển hoặc ngồi hoặc đứng khăn trang, người nói chuyện không nhiều lắm hoặc ngắm hoa hoặc cúi đầu nhìn xiêm y của bản thân.

Mỹ nhân như hoa.

một cung nữ mặc y phục màu vàng bùng trà nóng tới, Từ Oánh lấy một ly lại thưởng cho cung nữ đó ít bạc vụn. Cung nữ sau khi nhận thưởng hướng nàng phúc thân, thân mình như đụng phải cái gì ngã về phía nàng, tay nắm lấy xiêm y của nàng.

Hoàn hảo bên cạnh là bàn đá nên Từ Oánh không có ngã xuống, nhưng y phục là xiêm y mùa hè mỏng manh, bị lôi kéo rách một lỗ trước ngực.

Biến cố đột nhiên này làm nhóm tú nữ bị dọa. một tú nữ kịp phản ứng lại, đi đến bên cạnh xem xiêm y của Từ Oánh.

“Cũng may rách không lớn lắm vẫn có thể chữa được.”

Từ Oánh nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, nàng tất nhiên biết cung nữ này là người của ai, nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất nói: “Ngươi lui xuống tìm cô có quản sự lĩnh phạt đi.”

Uyển âm ở trong cung muốn đối phó với một tú nữ như nàng rất dễ dàng, cũng có người muốn nhân cơ hội này thu thập Uyển âm, nàng không lo lắng việc này, chỉ là quần áo?

Tú nữ kia lấy trong tay áo ra một hầu bao, bên trong lại là châm tuyến, điều này khiến Từ Oánh kinh ngạc nhỏ, trên đầu tú nữ mang một cây trâm hoa ngọc lan, khuyên tai trân châu, ăn mặc tao nhã lịch sự, Từ Oánh vừa nhìn liền lập tức thích.

“Tay nghề của di nương ta vô cùng tốt, ta chỉ học được tám phần.” Tú nữ cúi đầu, lập tức xe chỉ luôn kim, Từ Oánh há hốc mồm muốn hỏi tên nàng ta, tú nữ lại như biết nàng muốn mở miệng “Ngươi không thể nói chuyện, điểm xấu” Trước đây Từ Oánh cũng nghe qua chuyện này, mang theo cảm kích, lĩnh phần nhân tình này cũng không mở miệng nói chuyện.

Vừa khâu xong thì có thái giám truyền Từ Oánh và vài tú nữ khác tiến điện, Từ Oánh chưa kịp hỏi tên của nàng ta, nàng ta đã sớm lui sang một bên, Từ Oánh không lớn tiếng ồn ào, đi theo thái giám tiến điện. Đúng lúc tú nữ phía trước là Hàn tiểu thư của Bố chính sứ đã gặp trong thọ yến của Thái hậu, gật đầu chào hỏi, từ đó giảm bớt sự khẩn trương.

Từ Oánh chỉnh lại y phục và điều chỉnh sắc mặt nghiêm túc tiến vào, nghe theo khẩu lệnh của thái giám quỳ xuống hành lễ, sau đó cùng các tú nữ khác đứng lên, khoanh tay chờ thái giám tư lễ xưng tên bước ra khỏi hàng tham kiến. Chỉ nghe thái giám tư lễ thét lên từng cái tên:

“Chi nữ sử tư vận muối Chiết Giang, Phùng Tô, mười sáu tuổi”

“Chi muội tri huyện Hà Nam An phủ, Hà Phương Tú, mười bảy tuổi.”

Trong điện mặt đất trơn bóng, trên cột là cửu long dát vàng sống động như thật, cung nữ thái giám cúi thấp đầu đứng một bên không nói gì, chỉ có thanh âm như hoàng anh của các tú nữ quanh quẩn trong điện. Hoàng Thượng chỉ mang một thông thiên quan, tinh thần không tệ, hứng thú đánh giá các nàng. Ngồi bên phải Hoàng Thượng là Hoàng Hậu, đội mũ phượng, y phục đồ thẫm thêu phượng hoàng vàng, thoạt nhìn so với thọ yến Thái Hậu thì dụng tâm trang điểm hơn. Thái Hậu ngồi bên trái Hoàng Thượng trên đầu chỉ cài cây trâm san hô như ý, khuyên tai phi thủy, trang nghiêm lại không mất thân phận.

Vài vị tú nữ phía trước hành lễ thỏa đáng, ứng đối tự nhiên, nhưng đều có chút khấn trương không nói lên lời. Hoàng Thượng ngẫu nhiên nói vài câu chọc cho Hoàng Hậu phải ghé mắt nhìn. Nhưng toàn bộ bài tử đều bị lược, Hoàng hậu dường như thờ phào nhẹ nhõm.

“Chi nữ Tả bố chính sứ, Hàn Phong, mười lăm tuổi” Hàn Phong bước ra, cúi đầu phúc thân “Thần nữ Hàn Phong tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Hậu nương nương, Hoàng thượng vạn tuế vạn phúc, Hoàng Hậu thiên tuế cát tường, Thái hậu phúc như đông hải.”

Thanh âm trầm ổn của Thái Hậu vang lên “Ai gia nhớ được đứa nhỏ này đoan trang trầm ổn, lưu bài tử đi.”

“Thần nữ đa tạ Thái Hậu ưu ái.” Hàn Phong phúc thân lui xuống, Hoàng Thượng cũng không có dị nghị gì với ý kiến của Thái Hậu.

“Chi nữ Hộ Bộ thượng thư, Thẩm Từ Oánh, mười ba tuổi.” thanh âm của Thái giám tư tế vang lên, Từ Oánh bước ra một bước, cung kính phúc thân “Thần nữ Thẩm Từ Oánh tham kiến Hoàng Thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương, cung chúc thánh an, Thái hậu nương nương cát tường, Hoàng Hậu nương nương cát tường.”

Hoàng Thượng hứng thú đánh giá Từ Oánh “Ngươi là tỷ tỷ của Thẩm quý nhân?”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

“Ai gia nhớ người đã dâng Kim Cương kinh trong thọ yến, bức thêu đó rất được lòng ai gia, Hoàng Thượng người xem không bằng lưu bài tử của nàng đi?” Thái Hậu nhớ Thẩm quý nhân ở tự lý đánh vào mặt bà, nửa năm nay lại không thất sủng, coi như có chút bản lĩnh. Nghe nói tỷ muội các nàng bất hòa, không bằng đặt cùng một chỗ xem ai có bản lĩnh hơn.

“Nhi thần cảm thấy không ổn, sợ là Thẩm ái khanh sẽ trách nhi thần đem tất cả nữ nhi của hần nhét vào hậu cung.”

“Đó là phúc khí của Thẩm ái khanh.” Thái hậu xoay phật châu trên cổ tay không mở miệng, Hoàng hậu xoay người nói với thái giám tư lễ “Còn không mau đem bài tử lưu lại.”

Từ Oánh thờ phào nhẹ nhõm, tuy may mắn vào cung nhưng chắc chắn phận vị không cao. Cũng may vào được cung, không vội, nàng sẽ đem những người hâm hận nàng và con nàng dẫm nát dưới chân, Uyển âm vào cung cũng tốt, để các nàng bắt đầu ở nơi nào thì kết thúc ở nơi đó!

Chờ các tú nữ tham kiến xong, lại theo khẩu lệnh của thái giám dập đầu tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng hậu, Thái Hậu, sau đó lần lượt ra khỏi điện. Lúc này Từ Oánh mới cảm thấy phía sau lưng đầy mồ hôi, đã là tháng năm, vẫn là nóng a.

Kiếp trước, nàng là do Hoàng Thượng điều động nội bộ, tất cả đều thuận lợi, trực tiếp lưu lại bài tử, đâu có mạo hiểm như hiện tại?

“Muội muội, ngày sau vào cung mong muội muội chỉ điểm một hai.” Chi nữ Tả Bố Chính sứ, Hàn Phong nghiêng đầu nói với nàng, giọng nói không tốt, cùng người đoan trang trong điện như hai người.

“Lời này phải là muội nói mới đúng, ngày sau mong tỷ tỷ chỉ bảo nhiều hơn.” Từ Oánh cũng cười đáp lại.

“Chắc thái giám đã đến phủ tuyên chỉ, không biết chúng ta sẽ tiến cung vào ngày nào?” Trong giọng nói có chút phiền muộn.

“Tỷ tỷ sao phải phiền lòng, hồi phủ sẽ biết thôi.”

“Là tỷ tỷ nghĩ nhiều.”

Ngoài cung xe ngựa của Thẩm phủ đã sớm chờ, trong tay Đào nhi cầm áo choàng màu trắng thêu hoa mai, Xảo nhi sốt ruột nhìn cửa cung. Thấy Từ Oánh bước ra vội vàng đỡ lấy nàng “Tiểu thư...” cũng không mở miệng nói tiếp.

Từ Oánh thân thiết tạm biệt với Hàn Phong, lên xe ngựa. Cung nữ hành lễ “Cung đưa tiểu chủ.” trên mặt Đào nhi và Xảo nhi hiện lên vui sướng.

“Tiểu thư, mặc thêm đi.” Đào nhi phủ thêm áo choàng cho nàng, Từ Oánh cười chế nhạo Xảo nhi “Buổi sáng ta phân phó mang theo điểm tâm, người có mang theo không?”

Ở ngoài điện chờ gần một ngày, nội tâm lại thấp thỏm, vì phòng ngừa nên đã một ngày Từ Oánh chưa ăn gì.

“Tiểu thư có mang theo.” Xảo nhi lập tức mang hộp thức ăn ra “Tần ma ma nói điểm tâm này dễ tiêu hóa.”

Từ Oánh cầm lấy ăn một miếng, quả nhiên xốp mềm, hương vị lưu lại trong miệng, trong lòng nàng lại nhớ đến vị tú nữ kia, không biết nàng ta có được lưu lại bài tử không? Nàng ăn vài miếng điểm tâm Đào nhi liền vội ngăn nàng tiếp tục ăn.

“Tiểu thư, dù sao cũng là điểm tâm, vẫn nên để về phủ ăn canh nóng.” Từ Oánh lưu luyến bỏ điểm tâm xuống.

Đến Thẩm phủ, đại lão gia, Lão phu nhân và các vị di nương đã ra cửa nghênh đón, nàng chưa có vị phân, đại lão gia quỳ xuống nói “Thẩm Lăng Thiên cùng gia quyến bái kiến Tiểu Chủ.”

Đây chính là quần thần có khác.

Mặc dù lần trước Uyển âm tiến cung cũng thế, nhưng không phải so bản thân trải qua nên cảm xúc trong lòng không có nửa điểm dao động. Kiếp trước nàng có chút vui sướng, hiện tại lại có chút khổ sở, chẳng lẽ nàng đã coi nơi này là nhà?

“Tổ mẫu mau đứng lên, phụ thân...” Từ Oánh nhìn trên mặt Tổ mẫu có ý cười, trong mắt lại có nước mắt, đến cùng vẫn là duyên tiếc nàng tiến cung.

trên mặt Hoàng di nương mang theo ý cười nhưng thoát nhìn cứng nhắc. Nửa năm nay bà ta hô mưa gọi gió đã quen, sao tiểu tiện nhân này lại có thể vào cung? Uyển âm không ngáng chân nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Khải tường cung

Đêm đến, Lão phu nhân sai Tiết ma ma đến Phù Dung viện, Từ Oánh vừa rửa mặt chải đầu xong thấy Tiết ma ma thì hơi sùng sốt “Sao ma ma lại đến đây?”

“Lão phu nhân lo lắng, phái lão nô đến xem tiểu thư. Tiểu thư, Lão phu nhân có chuyện muốn nói riêng với người.” Từ Oánh gạt đầu hiểu ý “Để Tân ma ma bồi ma ma một chén trà.”

“Đa tạ Tam tiểu thư.”

Nửa đêm Từ Oánh khoác áo choàng đến Vạn Cúc đường, Lão phu nhân vỗ bên cạnh “Tam nha đầu, đến đây.” Ngực khí như già đi rất nhiều.

“Tổ mẫu.” Từ Oánh cúi gầy leo lên sập, cho nha hoàn bà từ lui ra, nhỏ giọng nói chuyện cùng Lão phu nhân.

“Tam nha đầu, hãy kể một chút chuyện hôm nay tuyển tú.”

“Vâng” Từ Oánh nhỏ giọng kể lại, việc tiểu cung nữ kia cũng nói đến, Lão phu nhân trầm tư một lát nói “Ta thấy việc con tiến cung là do một tay Thái Hậu thúc đẩy, Hoàng Thượng chắc cũng không vui. Vào cung, mọi việc đều phải suy xét thật kỹ, tổ mẫu không cầu con nổi bật, chỉ cần bình an vô sự là tốt rồi.”

“Tổ mẫu...” Từ Oánh nước mắt rung rung, cảm giác có người sùng ái thật tốt, nàng cũng sẽ không hối hận một đời.

“Tam nha đầu nghe tổ mẫu nói. Ngày thường con và Uyển âm ở trong phủ tiểu đánh tiểu nháo tổ mẫu sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, hiện tại hai tỷ muội các con cùng vào cung, là nhất vinh câu vinh. Nếu muội muội con làm gì sai thì con phải khoan dung cho nó.” Ý muốn nói về việc tiểu cung nữ ban ngày.

“Tổ mẫu yên tâm, Oánh nhi minh bạch.” Hiểu là một chuyện nhưng làm lại là chuyện khác.

Lão phu nhân sai Tiết ma ma cầm một tập ngân phiếu thật dày và rất nhiều bạc vụn “Trong cung nhân tình cũng phải chuẩn bị, con cầm lấy. Nếu không đủ thì phái người truyền tin cho tổ mẫu.”

“Tiến cung mang theo Đào nhi và Xảo nhi đi, hai người các nàng một ỏn trọng, một cơ trí lanh lợi. Ở trong cung không có người tin cậy cũng giống như bước trên băng mỏng, nhớ nhất định phải tìm được người tin cậy, nếu không ngốc một chút cũng tốt.”

“Còn có Lê nhi bên cạnh con, tốt xấu gì cũng hầu hạ con nhiều năm, không phạm phải sai lầm gì, ngày khác ta sẽ tìm cho nàng một gia đình tốt để gả đi, coi như tận tình chủ tớ. Tân ma ma thì để bà ta trông coi Phù Dung viện.”

Kiếp trước nàng không biết Lão phu nhân có muốn dặn nàng như vậy hay không nhưng Tiết ma ma thì có mang cho nàng chút ngân phiếu, dặn nàng mọi sự cẩn thận.

Đêm nay Từ Oánh ngủ trên sập với Lão phu nhân, một đêm này không mộng mị. Hôm sau rời giường vài cái di nương cũng đến thăm.

Đại lão gia cũng đưa cho Từ Oánh một ít ngân phiếu, dù không nhiều như Lão phu nhân nhưng cũng đủ. Lại vỗ vai nàng dặn dò, không thể hành động theo cảm tính, phải giữ bình an mới tốt.

Thái giám truyền ý chỉ ngày tiến cung và vị phân của nàng, năm nay theo phân vị của các tú nữ thì phân vị của nàng không thấp cũng không cao, phân vị thường tại, ban thưởng hào “Ngọc”. Mặc dù thấp hơn Uyển âm một giai nhưng cũng không bôi nhọ thân phận của nàng. Kiếp trước nàng cũng tiến cung với thân phận thường tại nhưng không được ban thưởng hào, đến khi hoài long thai mới được phong Quý nhân.

Qua mấy ngày các đại thần chấp lễ và thái giám cung nữ chuẩn bị nghi thức đón Từ Oánh tiến cung, nàng là tiến vào bằng tuyển tú, nên nghi thức tiến cung so với nửa năm trước của Uyển âm thì phô trương hơn rất nhiều. Rất nhiều người đến xem náo nhiệt, cũng có không ít người đến chúc mừng, một nhà có đến hai tiểu chủ thật làm người ta ghen tỵ đỏ mắt.

Pháo hoa, cổ nhạc vang lên, giờ lành đã đến, Từ Oánh rung rung bái biệt Lão phu nhân và Đại lão gia, gật đầu với Tân ma ma ở phía sau vụng trộm gạt lệ, lên kiệu hoa, tiến về phía cửa cung.

Lần này tú nữ có mười lăm người, mỗi lần có ba người tiến cung, tiến cung cùng Từ Oánh là các tú nữ có phân vị ngang hàng: Lưu thường tại và Từ đáp ứng, Từ Oánh không biết hai người này. Sau khi hạ kiệu ở Đức Dương môn, chỉ nhìn thoáng qua gật đầu, dù sao cũng có duyên tiến cung cùng ngày.

Từ Oánh quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cung, bầu trời trong xanh, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hài tử đùa giỡn, tiếng cha mẹ đang quát lớn. Cảnh đó chỉ sợ nàng không còn có thể nhìn thấy. Trong cung tường cao ngói ngọc, điêu lan ngọc thể, một mảnh phú quý. Nhưng nơi này lại là chiến trường của nàng, chiến trường nàng không được lựa chọn. Nàng thống hận nơi dơ bẩn này, nhưng lại không thể không liều mạng tiến vào. Thái giám, cung nữ, tiểu chủ đều biết nơi này dơ bẩn nhưng lại không thể không lựa chọn con đường này.

Trừ bỏ đấu tranh tựa hồ không còn lựa chọn nào khác.

Đã có thái giám chờ sẵn ở Đức Dương môn, Từ Oánh, Lưu thường tại và Từ đáp ứng được tiểu thái giám dẫn về cung. Từ Oánh đi dọc theo con đường hai bên tường đỏ thẫm trong một chén trà nhỏ, lại đi theo con đường đá cuội trong ngự hoa viên, có thể thấy trong hoa viên hoa bướm vui đùa, đá thanh tuyền, khi đến một tòa cung điện trước mặt, hoa nở trắng trên tường, cửa cung có nước sơn màu đen, trên bảng hiệu viết: Khải Tường cung.

Trong Khải Tường Cung đứng đầu là Hiền phi, phân vị chính tam phẩm, chấp chương sự vụ trong cung. Hiền phi yêu hoa cỏ, nơi này cách khá xa Thanh Lương điện của Hoàng Thượng, lại gần kề với Ngự hoa viên. Lúc trước mọi người đều nói sau lưng là Hiền phi ngọc, kiếp trước nàng cũng đã từng nghĩ như vậy. Chỉ là sau này nàng mới biết được, chỉ cần Hoàng Thượng đến ngự hoa viên giải sầu sẽ đến ngồi ở Khải Tường cung.

Nàng cảm thấy may mắn Hoàng Hậu không phân nàng đến cung của Huệ phi, nàng sợ những ả nhân của bản thân với Uyển âm sẽ sụp đổ khi sống chung với Huệ phi, kiểm củi ba năm thiếu trong một giờ.

Khải Tường cung có ba viện, bước vào là phòng ngoài, sau đó là một đường chữ thập rải đá, Hiền phi ở chính điện, hai bên là Thiên điện cho các tiểu chủ có phân vị thấp. Trong sân có mấy khối đá Thái Hồ, bên trái là trúc xanh, bên phải là mấy gốc quế, gốc lựu, xanh xanh đỏ đỏ vừa thanh lịch vừa tao nhã. Phía sau là một hoa viên nhỏ, có đủ các loại hoa, tất cả đều là báu vật của Hiền phi.

Chỉ sợ khi hè đến đây là nơi yêu thích của bọn muỗi a.

Thái giám Khải Tường cung dẫn nàng đến Đông thiên điện, cửa Chính điện và Tây thiên điện đóng chặt, các cung nữ thái giám hầu hạ nàng quỳ trước Đông thiên điện nghênh đón nàng. Nàng thoáng nhìn cẩn thận, quả nhiên thấy những gương mặt quen thuộc.

Kiếp trước cung nữ chương sự Tô Noãn cùng thái giám tổng lĩnh Lâm Ngôn đến cuối cùng cũng không nói là nàng làm hại nhị hoàng tử, cuối cùng hai người họ bị Hoàng Hậu loạn côn đánh chết ném ra bãi tha ma, trên người không có chỗ nào lành lặn.

“Nô tỳ (nô tài) tham kiến Ngọc thường tại, Ngọc thường tại cát tường” Lâm Ngôn và Tô Noãn cùng bốn thái giám và sáu cung nữ dập đầu bái danh.

Nàng cực kỳ vui mừng nhưng không lập tức cho bọn họ đứng lên, trong viện yên ắng một lúc lâu sau đó nàng mới tươi cười cho bọn họ đứng dậy.

“Về sau các người là người của ta, quan trọng nhất là trung thành, nếu để ta phát hiện các người hai lòng, thì sẽ bẩm báo Hoàng Hậu đuổi các người ra khỏi cung. Nếu các người trước sau như một, ta sẽ không bạc đãi các người.”

“Nô tài (nô tỳ) chắc chắn trung thành và tận tâm.”

Đào nhi thưởng bạc cho tiểu cung nữ và thái giám, thái giám tổng lĩnh Lâm Ngôn và cung nữ chương sự Tô Noãn theo Từ Oánh tiến vào nội điện. Chính giữa điện có đôi câu đối, là bút pháp của thần đế tiên triều “Hương trung có khác vận, thanh cực không biết hàn.”

Ca tụng hoa mai, Từ Oánh nhợt nhạt cười, thật hợp khẩu vị của nàng, chẳng trách tám biển ngoài Đông Thiên điện đề: Hương Vận hiên.

Hậu viện có bình phong bằng gỗ lê khắc sen tĩnh để ngăn thành hai gian. Phòng trong có một sạp mỹ nhân nước sơn còn mới, trên giường chần đệm cũng mới tinh, màn thêu trăm hoa, trên bàn trà là bình hoa Cảnh đức lam cắm hoa hải đường.

“Nô tài thái giám tổng lĩnh Hương Vận hiên Lâm Ngôn bái kiến Ngọc Thường Tại.”

“Nô tỳ cung nữ chương sự Hương Vận hiên, Tô Noãn tham kiến Ngọc Thường Tại.”

“Đứng lên đi, về sau mọi việc lớn nhỏ trong cung giao cho các người, ta không cần gì khác, chỉ cần trung thành.” Từ Oánh uống một ngụm trà do Xảo nhi phao, không phải loại nàng từng uống. Ngẩng đầu liếc nhìn Xảo nhi, không nói gì thêm.

“Nô tài (nô tỳ) chắc chắn trung thành với tiểu chủ.”

Đào nhi thưởng cho Lâm Ngôn và Tô Noãn một ít bạc, Lâm Ngôn lui xuống lo công việc, Tô Noãn ở lại bồi Từ Oánh đi Noãn các.

Mọi vật trong Noãn các đều hoàn hảo, đây là nơi Hoàng Thượng lâm hạnh, trong ngày thường cũng không có người lui tới, Từ Oánh chỉ nhàn nhạt nhìn qua, quay đầu hỏi Tô Noãn “Trước đây người là cung nữ của cung nào?”

“Nô tỳ trước đây là người của Trường Lạc cung, được Hoàng Hậu nương nương điều toi hầu hạ Tiểu Chủ.”

“Ồ?” Từ Oánh nhíu mày, kiếp trước nàng không biết Tô Noãn lại là người trong cung của Quý phi, chỉ thân cận với Quýt nhi mang từ trong phủ đến, cuối cùng Quýt nhi bị mua chuộc, Tô Noãn lại luôn trung thành với nàng.

Tô Noãn vội vàng quỳ xuống “Tiểu chủ, trước đây trong cung của Quý phi, nô tỳ chỉ là cung nữ hạ đẳng, được Hoàng Hậu nương nương tín nhiệm mới có thể hầu hạ Tiểu Chủ, nô tỳ không dám hai lòng.”

“Đứng lên đi” Từ Oánh cười cười “Ta tất nhiên là tin tưởng ngươi.”

Tô Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, trong nháy mắt hiểu rõ, đứng dậy đỡ Từ Oánh “Tiểu Chủ, chúng ta phải đi bái kiến Hiền Phi nương nương.”

“Àn, ai là chủ của Tây Thiên điện?”

“Hiện tại chưa có chủ nhân, nghe nói mấy ngày nữa tú nữ mới tấn phong, Thu đáp ứng sẽ chuyển vào.”

Thu đáp ứng? Từ Oánh hoàn toàn không có chút ấn tượng, kiếp trước thời điểm các tú nữ tiến cung tựa hồ cũng không có Thu đáp ứng. Quý đạo tuy phần lớn không thay đổi nhưng cũng có nhiều chuyện thay đổi rất lớn.

Tỷ như kiếp trước nàng tiến cung với phân vị thường tại nhưng không có phong hào. Uyển âm với sự trợ giúp của Thái Hậu tiến cung với phân vị đáp ứng thăng lên làm Khôi, hiện tại lại trực tiếp làm Quý nhân.

Hiện tại nàng lại nhờ vào Thái Hậu mới có thể tiến cung, nhân sinh thật đầy châm chọc.

Thậm chí lúc trước nàng còn không biết Lưu Thường Tại và Từ đáp ứng.

Từ khi nàng tiến vào đến giờ Khải Tường điện của Hiền phi luôn đóng chặt, nếu đi quấy rầy sợ không ổn. Tô Noãn như nhìn ra bản khoản của Từ Oánh nói “Tiểu Chủ yên tâm nô tỳ đã phái Sương Trân đến tuần vấn Hiền phi.”

Từ Oánh tán dương nhìn Tô Noãn, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ban cho

Sương Trân dẫn theo cung nữ chường sự bên người Hiền phi, Cầm Sát, tới gặp Từ Oánh “Gặp qua Tiểu Chủ.” Cầm Sát phúc thân “Nương nương thỉnh Tiểu Chủ đến tây sương phòng trong chính điện Khải Tường Điện.”

Từ Oánh gật đầu, Đào nhi và Tô Noãn một trái một phải đỡ Từ Oánh, Sương Trân cúi đầu đi phía sau, Cầm Sát ở phía trước dẫn đường.

Trong chính gian của Khải Tường điện đặt một chiếc bàn, trên có lọ hoa Bạch Lan mới hái, bên trong có một cỗ hương thơm thanh nhã. Nhìn thoáng qua màn sa Thanh Dương của đông sương phòng, đây là nơi Hoàng Thượng lâm hạnh. Từ Oánh nhân nhặt liếc qua, sau đó theo cung nữ vào tây sương phòng.

Vẫn là bài trí đơn giản, Hiền phi mặc váy toái hoa thụy sa thêu bách hợp, dựa vào đại kháng bên cửa sổ chợp mắt, thoạt nhìn có vẻ mệt mỏi. Thấy nàng tiến vào thì tươi cười vẫy tay “Ngọc thường tại đến.”

“Tham kiến Hiền phi nương nương.” Từ Oánh quy củ hành lễ.

Ý cười của Hiền phi càng sâu “Về sau tỷ muội chúng ta cùng hầu hạ Hoàng Thượng, tất nhiên là tỷ muội tình thâm.”

“Là tỷ tỷ nâng đỡ.”

“Muội muội cũng là người lanh lợi, vào mùa hè thân mình bản cung luôn không tốt, mấy ngày gần đây lại càng lợi hại. Muội muội thiếu cái gì cứ nói với Bản Cung.”

“Vâng” Từ Oánh cho Đào nhi một ánh mắt, Đào nhi hiểu ý mang bức thêu hai mặt trăm tử vui đùa dâng lên “Tỷ tỷ, đây là chút tâm ý của muội.”

Nữ nhân trong hậu cung luôn không cưỡng lại được bức thêu trăm tử đồ, nàng lại thêu hai mặt, tuy mất nhiều công phu, nhưng lại rất sống động, chọc người yêu thích.

“Muội muội thật sự khéo tay.” Hiền phi nhiều năm vô sinh, sau khi nhận lấy cảm thương thức một lát “Trừ hoa cỏ thì ngay cả châm tuyền bản cung

cũng không động đến, để muối muối chề cười rồi.”

“Muối sao dám chề cười tở, ai cũng biết hoa do tở dưỡng đến Thái Hậu cũng cực thích.” Trước kia Hiền Phi là một cung nữ dưỡng hoa trong cung Thái hậu, bảy tuổi tiến cung luôn hầu hạ bên cạnh Thái Hậu. Sau khi Hoàng Thượng khai phủ thì tiến vào làm thị thiếp, rồi lên đến sủng phi, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ được phong làm Hiền phi.

Hoàng Thượng đối với Hiền phi cũng đủ, một cung nữ nhỏ nhỏ được phong phi vị, đây là tấm gương để các cung nữ phấn đấu.

Nhưng nhiều năm như vậy lại vô sinh, đây là cái gai trong lòng Hiền phi. Tuy đến giờ Hoàng Thượng cũng mới chỉ có hai nhi tử, Đại hoàng tử do Hoàng hậu sinh và Nhị hoàng tử do Huệ phi sinh.

“Đây là gấm Tứ Xuyên mới của năm nay, màu sắc vừa vặn thích hợp với muối.” Cẩm Sất dâng lên một cuộn gấm Tứ Xuyên màu xanh nhạt, từ xa nhìn lại như nước hồ xanh mát, trông rất đẹp mắt.

“Đa tạ Hiền phi tở tở.” Từ Oánh phúc thân, đây là Hiền phi muốn mượn sức của nàng, ngày hè chói chang, màu sắc như thế sao có thể không hợp với Hiền phi? Chẳng qua là muốn thuận nước dong thuyền, Hoàng Thượng sủng hạnh Từ Oánh thì Hiền phi cũng được lợi.

Sau khi cáo từ Hiền phi, Từ Oánh để Đào nhi hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay xiêm y đơn giản. Sau khi do dự một lát, Đào nhi mới mở miệng “Tiểu thư, Hiền phi nương nương có ý gì ạ?”

“Chỉ là một cuộn gấm Tứ Xuyên mà thôi, cũng không phải nhận không nổi.” Từ Oánh nhàn nhạt nói.

Chờ khi tất cả tú nữ vào cung, bá kiến Hoàng Hậu nương nương và các vị phi tần, nội vụ phủ sẽ tạo bài tử cho các nàng, các nàng chính thức được thị tẩm

“Tiểu thư, Thảm quý nhân ban thưởng” Xảo nhi phúc thân, thấy chỉ có Từ Oánh và Đào nhi, đề phòng trên mặt giãn ra “Tiểu thư, dù gì người cũng là tở tở, sao Tứ tiểu thư có thể...”

“Xảo nhi, Đào nhi.” Từ Oánh đánh gãy lời Xảo nhi “Những gì khi còn trong phủ ta dặn dò các người quên hết rồi sao? Ở trong cung phải thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm, phải biết rằng tai vách mạch rừng!”

Xảo nhi và Đào nhi cúi đầu “Về sau phải gọi ta là Tiểu Chủ, đừng gọi sai nữa”

Từ Oánh thấy các nàng cúi đầu sợ hãi, ôn nhu nói “Các người là cánh tay trái tay phải của ta, phải biết ở trong cung mọi tính toán của ta phải dựa vào các người. hiện tại Uyển âm là Quý nhân, ta phải đi bá kiến nàng ta.”

Đào nhi và Xảo nhi ngẩng đầu “Nô tở biết sai, thỉnh Tiểu Chủ trách phạt.”

“Ân, chúng ta đi xem Thảm quý nhân ban thưởng cái gì.”

Bích Nguyệt bên người Uyển âm đặt trên mặt bàn một cái khay, bên trong có một cây trâm Xích kim gắn ngọc nam hải khắc hình hoa quế, Từ Oánh nhìn trong lòng mình bạch. Dù thế nào trước mặt người khác các nàng cũng là thân tở muối.

Thoạt nhìn Uyển âm tốt với nàng? Nhưng vì sao không tự mình đưa đến, như vậy không phải càng thể hiện thân thiết sao?

“Tiểu chủ, Tiểu chủ của nô tở mấy ngày nay thân mình khó chịu, mong Tiểu Chủ thứ lỗi” Bích Nguyệt phúc thân nói.

Thân mình không khỏe?

“Quý nhân bị sao vậy? Hôm nay bản cung cũng không có việc gì, không bằng đến Trường Lạc cung thăm Quý nhân.”

“Đa tạ Tiểu Chủ, thái y nói Tiểu chủ phải tĩnh dưỡng” trong mắt Bích Nguyệt thoáng qua hoảng loạn.

Từ Oánh gật đầu “Nếu như thế, ngày khác bản cung sẽ sang thăm Thảm Quý nhân”

“Vâng”

Đào nhi đỡ Từ Oánh vào nội thất, Từ Oánh dựa vào kháng, duỗi duỗi thắt lưng “Ta chớp mắt một chút, sợ rằng buổi chiều sẽ bận rộn.”

Đào nhi thả vào lư hương chút hương an thần, mùi hương thanh mát truyền đến, Từ Oánh lại hơi có chút phiền chán. Gió thổi man mát, không quá nóng. Đào nhi lại ngồi quạt một bên, Từ Oánh xuyên qua cửa sổ nhìn mấy góc lư, ánh mắt lại không có tiêu cự.

Hôm nay là ngày mười chín tháng năm, kiếp trước khi nàng vào cung thời tiết cũng như thế này. Nàng vui mừng đến thỉnh an Huệ phi, mỗi ngày ngắm trông Hoàng Thượng sủng hạnh nàng.

Hiện tại nàng lại không có chút chờ đợi nào nhưng nàng biết kết cục của việc không được sủng ái. Vì báo thù nàng chỉ có thể để bản thân được sủng ái, chuyên sủng.

Nàng nửa tỉnh nửa ngủ, Tô Noãn lặng lẽ tiến vào “Tiểu chủ, có muốn dùng ngọc thiện?”

“Ăn” bữa ăn trong cung đều có quy củ, kiếp trước nàng đã được làm qua, huống chi khi còn ở Thâm phủ ma ma giáo dưỡng cũng nói qua, tất nhiên sẽ không phạm lỗi.

Sau khi rửa tay, Từ Oánh ngồi trên bàn khắc hoa lê, đồ ăn được mang đến theo phân lệ, vì không biết tương lai ai sẽ được sủng ái nên nội vụ phủ không dám hà khắc.

Nhấp một ngụm trà súc miệng. Sương Trân ở một bên chia thức ăn, ngẫu nhiên có tiếng chén sứ va chạm, một bữa cơm này không có tiếng động.

Ăn xong, trà liền được dâng lên, vẫn là loại trà buổi sáng, nàng thoáng nhíu mày.

“Tiểu Chủ, hiện tại chỉ có loại trà này, người nhân nại một chút.” Xảo nhi nói xong bước vào, trong tay là một chén sứ nhỏ màu xanh “Nhưng có nước ô mai, Tiểu chủ muốn nếm thử một chút không?”

“Thôi, ngày mai chúng ta đi ngự hoa viên hứng sương sớm, hôm nay cứ như vậy đi.”

“Ngọc thường tại, nương nương nói canh bách hợp này là chút tâm ý của nương nương, để ngài nếm thử.” một thanh âm ôn nhu vang lên, là Cẩm Sát bên người Hiền phi.

“Trời nóng như vậy còn phiền cô cô phải đi một chuyến, đã làm cô cô lo lắng. Phiền cô cô thay ta đa tạ Hiền phi nương nương.” Từ Oánh cho Tô Noãn một ánh mắt, Tô Noãn hiểu ý, thân thiết kéo tay Cẩm Sát sang một bên nói chuyện.

Giờ mùi một khắc, Từ Oánh truyền tất cả cung nữ thái giám của Hương Vận hiện đến chính gian, sau khi nhìn một hồi mới mở miệng “Đứng lên cả đi. Buổi sáng vội vàng chưa kịp biết tên của các người, hiện tại tự báo danh đi, bắt đầu từ Sương Trân.”

“Nô tỳ nhị đẳng cung nữ của Hương Vận hiện, Sương Trân tham kiến Ngọc Thường Tại.”

“Nô tỳ, nhị đẳng cung nữ của Hương Vận hiện, Sương Lạc tham kiến Ngọc Thường Tại.”

Sương Trân, Sương Lạc là nhị đẳng cung nữ, ngoài ra còn có ba tam đẳng cung nữ phụ trách quét dọn và việc nặng linh tinh. Thái giám tiêu Lâm tử và tiêu Đào tử phụ trách trực đêm.

Buổi sáng Từ Oánh có thể trấn an bọn họ nhưng lại cố ý kéo dài thời gian, chính là muốn xem bản tính của bọn họ, những kẻ nịnh hót, lười làm tất nhiên phải nhanh chóng đuổi ra.

“Sau này mọi việc của Hương Vận hiện sẽ do Tô Noãn và Lâm Ngôn phụ trách, các người có chuyện gì cũng phải bẩm báo với bọn họ. Bản cung sẽ không bạc đãi các người.” Sau đó phân phó Đào nhi và Xảo nhi “Thường, về sau chúng ta chính là người một nhà, các người không được phép hai lòng.”

Cung nữ, thái giám quỳ xuống dập đầu tạ ơn, Từ Oánh phát tay để bọn họ lui xuống. Quay đầu nói với Tô Noãn đứng phía sau “Tô Noãn, bọn họ là người của cung nào?”

“Người của ai không quan trọng, mấu chốt là tương lai sẽ là người của ai, chắc trong lòng bọn họ cũng có tính toán.” Tô Noãn châm cho Từ Oánh một chén trà, Từ Oánh nhấp một ngụm nhìn Tô Noãn.

“Nô tỳ thấy tiểu chủ có vẻ không thích Bích Nguyệt phiêu tuyết, nô tỳ cả gan đổi sang trà Vân vụ mà Quý phi nương nương thường dùng.” nói xong lại đỏ mặt.

“Người có tâm.” Từ Oánh cười vỗ tay nàng, xoay người trong mắt toàn là ý cười.

Giờ mùi canh ba, Thái Hậu nương nương ban cho một ít vải dệt và trang sức. Lúc sau Hoàng Hậu nương nương và các vị Quý phi, Huệ phi, Thục phi cũng ban thưởng.

Đội tiếp nhận mọi thứ xong cũng là giờ thân, Từ Oánh nhìn sắc trời còn sớm, gió thổi nhẹ, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

“Tiểu chủ Thâm quý nhân bị Hoàng hậu nương nương cảm tức một tháng.”

“Cảm tức, vì sao?”

“nói là đức dung khiêm khuyết.” trong lòng Từ Oánh hiểu rõ nhưng trên mặt không thể hiện gì “Như vậy là chúng ta cũng bớt đi một việc.”

“Nơi này của muội thật nhẹ nhàng khoan khoái.” một giọng ôn nhu vang lên, Từ Oánh quay lại thấy Hàn Phong đang đứng dưới gốc quế, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười “Sao tỷ tỷ lại đến đây?”

“Hôm qua ta tiến cung, hôm nay không có nơi nào để đi, đành phải đến kiểm chén trà của muội muội.” Hàn Phong cười nói.

Từ Oánh muốn hành lễ với Hàn Phong, Hàn Phong được phong Quý nhân, cao hơn Từ Oánh một giai, theo cung quy phi tần phân vị thấp phải hành lễ

với phi tần phân vị cao, nhưng lại bị Hàn Phong ngăn lại “Chúng ta trong thọ yến của Thái Hậu đã gặp mặt một lần, khi tuyển tú lại cùng một hàng. Muội muội làm như vậy thật không thú vị?”

Từ Oánh đứng dậy nắm tay Hàn Phong “Chỉ là thời gian ngắn như vậy, nơi này của muội muội cũng không kịp phao trà.”

“Có gì a? Tỷ tỷ cũng không ghét bỏ.”

Vào chính điện, Hàn Phong nhìn bố cục phòng ốc nói “Nơi này của muội thật tao nhã.”

“Tỷ tỷ khen trật rồi, đây là Hiền phi nương nương lo lắng.”

“Đúng vậy, dù sao cũng là nơi ở. Tỷ thấy muội ban thường không ít đồ, muốn làm người khác đỏ mắt?”

“Tỷ nói như vậy làm muội muốn tìm một lỗ chui vào a. Lại nói, tỷ ban thường chẳng lẽ còn ít hơn muội?”

“Đúng là không ít, chỉ là chúng ta cũng chỉ là tú nữ” Hàn Phong nhấp một ngụm trà “Quả nhiên là trà ngon”. Thấy không có người khác, chỉ có Đào nhi và cung nữ bên cạnh Tổ Trĩ, hạ giọng nói “Muội muội, chúng ta ở trong cung nếu không có người có thể dùng thì nửa bước cũng khó đi, người bên cạnh nhất định phải trung thành, bằng không ngay cả chết như thế nào cũng không biết.”

Nghe những lời tâm huyết như vậy, Từ Oánh cảm kích nhìn Hàn Phong “Tỷ tỷ nói phải, muội nhất định sẽ chú ý.”

“Chờ ngày mai khi đám tú nữ cuối cùng vào cung, chúng ta sẽ bái kiến Hoàng Hậu. Rất nhanh chúng ta có thể thị tẩm” trong mắt Hàn Phong tràn đầy ao ước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Diệu nhân

Tô Noãn tiến vào: “Tiểu Chủ, bữa tối bày ở phòng khách?”

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời đang tối, tịch dương đỏ rực một chân trời, giống như một loại lửa cháy “Muội muội, quán quýt muội nửa ngày trời, đã trễ như vậy.”

“Tỷ tỷ, không bằng lưu lại dùng bữa tối với muội? Muội cũng muốn đến cung của tỷ nhìn một lát.”

“Hảo a, nhưng dù sao cũng muộn quá” Hàn Phong có chút khó xử, lại nhìn trời “Cũng được, dùng bữa xong chắc trời cũng chưa tối hẳn.” Từ Oánh kinh ngạc nhưng cũng không nói gì thêm.

Vẫn ăn không tiếng động, Hiền phi nương nương biết Hàn Phong ở đây liền ban thêm một món ăn. Dùng bữa và trà xong, Từ Oánh liền đi cùng Hàn Phong.

Hàn Phong ở Thái Vi cung của Vinh tần, nằm ở hướng đông nam hoàng cung, muốn đến cũng phải đi qua nửa hoàng cung. Bái biệt Hiền phi, Từ Oánh mang theo Đào nhi đi theo Hàn Phong, ngày hè tháng năm đúng là thời điểm đẹp để đi dạo, liễu rủ là lướt, ngô đồng cao ngất, bạch dương xào xạc, bầu không khí cực tốt.

Hàn Phong được Tổ Trĩ đỡ, nàng cũng đi chậm, Từ Oánh bắt động thanh sắc nhìn Hàn Phong.

“Muội muội không bằng ngày khác chúng ta đi ngự hoa viên một chút, lấy chút hoa làm điểm tâm, cùng với trà của muội, nhất định là mỹ vị.”

“Đó cũng là chuyện tốt, chỉ sợ đến lúc đó tỷ chỉ lo cho Hoàng Thượng mà quên mất muội.” Từ Oánh trêu ghẹo Hàn Phong.

Hàn Phong then thùng cười, vẫn dặn dò Từ Oánh “Lời này của muội không thể nói a, tư sắc của ta chỉ trung bình, khó mà lọt vào mắt hoàng thượng.”

“Chẳng lẽ tỷ là con sâu trong bụng Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng nghĩ gì tỷ cũng biết? Huống chi tỷ tài tình như vậy, Hoàng Thượng sẽ rất thích tỷ.”

“Càng nói càng hồ nháo, muội không được nói nữa. không biết Thẩm đại nhân giáo dưỡng muội như thế nào, sao lại nhanh mồm miệng như vậy.”

Có lẽ nàng thật sự thích Hàn Phong, trước mặt Hàn Phong phá lệ nói nhiều. Những lúc không nghĩ đến báo thù thì Từ Oánh cũng chỉ là cô nương mười ba tuổi.

Đến Thái Vi cung trời đã hơi tối, cửa lại đóng chặt. Tổ Trĩ gõ cửa, một cung nữ mặc xiêm y màu vàng mở cửa. Hàn Phong bước lên hỏi tiểu cung nữ “

Sao đóng cửa sớm như vậy? Vinh tần nương nương đã nghỉ ngơi rồi sao?”

Tiểu cung nữ cúi đầu “Hàn quý nhân cát tường, nương nương chưa ngủ, chỉ là vào canh giờ này Thái Vi cung sẽ đóng cửa.”

Hàn Phong gật đầu không nói gì thêm. Vào sân, hai bên đường toàn hoa sen, Từ Oánh hơi sững sốt, Hàn Phong ở bên cạnh lặng lẽ nói “Đây là do Hoàng Thượng ban thưởng, Vinh Tần yêu hoa sen, nhưng lại cố tình không đến bên hồ.”

Vinh tần yêu hoa sen, nàng cũng từng nghe qua, nàng còn biết từ nhỏ Vinh tần từng bị đuổi nước, kiếp trước còn từng ngã xuống hồ Nguyệt Minh trong cung, may mắn cứu kịp thời mới không xảy ra chuyện, chỉ là sau này thân mình suy yếu đi rất nhiều.

Vinh tần ở đại điện của Thái Vi cung, Hàn Phong và Từ oánh muốn đi bái kiến thì cung nữ chướng sự Sơ Đồng vén rèm bước ra “Gặp qua hai vị tiểu chủ, Nương nương vừa mới thưởng sen trong sân, bị gió thổi hiện tại đau đầu lợi hại.”

Từ oánh cười nhìn Sơ Đồng, đây cũng là người lợi hại, luôn làm như vô ý nhắc đến hoa sen Hoàng Thượng ban, ý chỉ nương nương của nàng thánh sùng không suy.

“Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.” Hàn Phong và Từ Oánh lui ra, đi đến Đông thiên điện.

“Để muội chê cười.” Hàn Phong ngượng ngừng nói.

“Tỷ nói gì vậy, chẳng lẽ chúng ta còn sợ đối phương chê cười?”

Tám biến Đông thiên điện đề: Phương hoa hiên., Từ Oánh cười nói “Tỷ nói cung của muội tao nhã, nơi này của tỷ bất nhã sao? Trong viện bố trí như phương hoa nở, chân thật là một đóa phương hoa.”

“vẫn là sơ sài chút.” Chính gian bài bố không khác với Hương vận hiên lắm, nhưng trên tường không có câu đối mà là bức tranh quan thế âm, bệ hoa sen thập phần chói mắt. trong phòng bài trí rất nhiều đồ sứ, đặc biệt Cảnh Thái Lam chiếm đa số.

Vào phòng trong, giường là gỗ trầm hương điêu khắc hải đường, bình phong chia nội viện làm hai, gian trong tối hơn, trên bàn bày một mâm điểm tâm, trên sạp mỹ nhân là chiếu thanh trúc, lịch sự tao nhã.

Ngồi một lát, Từ Oánh đứng dậy cáo từ, Hàn Phong để Tổ Trễ đưa hai người ra khỏi Thái Vi cung, Đào nhi cầm đèn lồng, chậm rãi đi trên con đường rải đá.

“Tiểu Chủ, con đường này hình như không phải về Khải Tường cung.” Từ Oánh không để ý đến Đào nhi vẫn bước về phía trước.

Người càng ngày càng ít, Đào nhi hơi có chút bất an, Từ Oánh vỗ tay nàng “Ta muốn đi dạo một lát.”

một tòa cung loang lổ xuất hiện, hai thái giám đang trực, trời tối, thái giám không thấy rõ Từ Oánh là ai, chưa bao giờ có người đến lãnh cung vào giờ này.

“Tiểu chủ, cửa lãnh cung đã khóa, người có chuyện gì ngày mai hãy đến.” một thái giám khách khí nói, chắc nghĩ nàng là quý nhân nếu không cũng sẽ không nói chuyện ôn tồn như vậy, loại thái giám này nàng đã từng được lĩnh giáo qua rồi.

“Tiểu chủ..” Đào nhi nghe nói là lãnh cung thì thanh âm hơi run lên, đây là nơi mà mọi người trong cung kiêng kỵ, xui quấy.

Từ Oánh đứng một lúc lâu, thái giám không kiên nhẫn đang muốn đuổi nàng thì nàng đứng dậy, bên trong có bao nhiêu đáng sợ nàng là người biết rõ nhất, không biết con nàng có được đầu thai vào gia đình tốt?

Nàng đồng thời cũng không biết, vừa có một thân ảnh màu vàng đứng cách nàng không xa tĩnh lặng nhìn nàng hồi lâu mới rời đi.

Trở lại Khải Tường cung, cửa cung đã đóng, tiểu cung nữ ra mở cửa, Từ Oánh nghe được các nàng vụng trộm thảo luận hôm nay Hoàng Thượng lại đi Giáng Tuyết hiên.

Nàng biết ở Giáng Tuyết hiên có Tuyết tần, trời sinh tính tình đậm bạc cao quý, nàng ta không muốn ở cùng ai, nên đến Giáng Tuyết hiên. Trong viện trồng rất nhiều hải đường, mỗi khi cánh hoa rơi xuống tựa như những bông tuyết đỏ, nên được đặt là Giáng tuyết. Chỉ là nơi này cách xa Thanh Lương điện mà lại gần lãnh cung, nên mệnh danh xui quấy.

Cố tình Tuyết tần không thèm để ý đến điều đó. Hoàng Thượng lại cực thích tính tình lãnh đạm của nàng ta, tuy mỗi khi Hoàng Thượng đến nàng ta cũng không thèm để ý nhưng Hoàng Thượng lại cực thích đến Giáng Tuyết hiên.

Trong lòng Từ Oánh căm ghét, nàng vừa đi lãnh cung cũng không thấy đi giá của Hoàng Thượng, đoán là Hoàng Thượng dùng xong bữa tối đã rời đi, nghĩ đến đây trong lòng nàng hơi dễ chịu chút.

Tô Noãn đã sớm lấy ngai thảo huân phòng, lại thêm hương an giấc vào lư hương, thấy nàng trở về phúc thân nói “Tiểu Chủ hiện nên nghỉ ngơi? Ngày mai Thu đáp ứng trong Tây sương điện sẽ tiến cung, theo lý sẽ đến bái kiến người,:

“Ân, Tô Noãn hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.”

“vâng”

“Tô Noãn, Tuyết tần của Giáng tuyết hiền là một đại mỹ nhân?”

“Trong hậu cung không thiếu nhất chính là mỹ nhân, hôm nay người này mai người khác, cũng không là chuyện lạ. Chung quy nhan sắc sẽ tàn phai, quan trọng nhất là bắt được tâm của Hoàng Thượng, bằng không thì có con nối dòng cũng tốt.” Nghe qua thì Tô Noãn không có trả lời vấn đề của nàng, nhưng những điều cần nói đều đã nói hết, ý tứ trong lời nói cũng là muốn chỉ điểm nàng một hai, thật lạnh lợi.

Nằm trên giường, ánh trăng chiếu vào, gió nhẹ phát phơ, người khó ngủ như Từ Oánh cũng ngủ không mộng寐.

Hôm sau giờ mẹo, Từ Oánh rửa mặt chải đầu, mặc y phục xanh nhạt thêu hoa sen, đầu vẫn Lư vân kế, cài một bộ điêu bạch ngọc khắc Ngọc Lan, đeo khuyên tai lẳng phiến kết dây. Nhân lúc Hiền phi đi Phụng Nghi cung thỉnh an Hoàng Hậu, Từ Oánh liền đi dạo phía sau Khải Tường cung.

Giống như phía trước, sau điện chia làm chính điện và thiên điện. Chỉ là người ở không giống nhau, ở đây là cung nữ thô sử. Vào hậu hoa viên, trăm hoa đua nở, bướm bướm dập dờn, Từ Oánh cười nói với Xảo nhi “không cần đi ngự hoa viên, chỗ này cũng có nhiều điều để ngắm.” Lại nghĩ đến Hiền phi yêu hoa như mạng, cúi đầu nói “Quên đi, chúng ta vẫn là đi ngự hoa viên hái hoa đi.”

“Chờ tiểu chủ thành chủ một cung, tất nhiên là có thể tùy tiện hái hoa pha trà, làm điểm tâm.” Xảo nhi vui vẻ nói.

“Lời này không được nói lung tung.”

Trong ngự hoa viên bày một số kỳ thạch, giai mộc hành, tử đằng cỏ bách, bản đu dây bách hoa, con đường lát đá cũng nhiều, mang theo một tư vị khác. Từ Oánh lệnh Xảo nhi hái một ít cánh hoa liền về Khải Tường cung, cũng không ở ngự hoa viên lâu.

Hiền phi vừa thỉnh an Hoàng Hậu trở về, thấy nàng hái cánh hoa thì cười để nàng làm một chút điểm tâm ném thử, Từ Oánh tất nhiên đáp ứng, ở lại trong chốc lát mới hỏi Hương Vận hiền.

Rất nhanh thái giám mang Thu đáp ứng vào Tây thiên điện, Từ Oánh xuyên qua cửa sổ nhìn, là một đại mỹ nữ, rất có phong tình của vùng Giang Nam.

Thu đáp ứng cũng là một diệu nhân, vào Tây thiên điện không bao lâu liền đi Khải Tường điện báo kiến Hiền phi. Lúc đi ra, vẻ mặt tươi cười đến Hương Vận hiền.

“Tỷ tỷ vạn phúc.” Từ Oánh ở trong phòng nghe thanh âm thanh thúy dễ nghe của Thu đáp ứng vội vàng ra ngoài nhận hành lễ “Sao muội muội không nghỉ ngơi một chút? Đào nhị, mau dâng trà.”

“Tình tình muội muội nôn nóng, muốn nhanh một chút gặp tỷ tỷ. Về sau Họa Phiến còn mong tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

“Tất nhiên là phải làm như thế, nghe giọng của muội như là người Vĩnh Phong.”

“Tỷ tỷ thật hiểu biết, nguyên quán của muội ở thành Vĩnh Phong, tỷ tỷ có thân nhân ở Vĩnh Phong?”

“một nhà ngoại tổ phụ ta ở Vĩnh Phong, thật là lâu rồi mới nghe thấy, có chút hoài niệm.”

Họa Phiến làm như thật cao hứng. “nói như vậy, Họa Phiến và tỷ tỷ coi như là nửa đồng hương, thật là có duyên phận.”

Ngoài cửa Lâm Ngôn cao giọng bẩm báo Nội thị Hoảng An đến truyền chỉ, Từ Oánh và Họa Phiến vội vàng đi tiếp chỉ, trong lòng Từ Oánh biết Hoảng An là thái giám tổng lĩnh bên cạnh Hoàng Hậu, đến chắc là để truyền ý chỉ.

Cung kính quỳ xuống, giọng thái giám vang lên “Phụng khẩu dụ của Hoàng Hậu nương nương, giờ mẹo ngày mai cung tần mới tiến cung đến Thê Nguyên điện của Phụng Nghi cung tham kiến Hoàng Hậu nương nương và các phi tần.”

Tiếp chỉ xong, Từ Oánh cho Tô Noãn một ánh mắt, Tô Noãn hiểu ý tiến bước Hoảng An. Trong lòng Từ Oánh thầm nghĩ: Sau ngày mai các nàng có thể chính thức được thị tẩm.

“Tỷ tỷ, muội xin cáo từ trước, muội muốn thu thập một chút.”

“Muội mau về chuẩn bị đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thê nguyên điện

Hôm sau canh bốn Tử Oánh đã rời giường, tắm rửa thay quần áo, đây là lần đầu tiên các cung tần mới yết kiến Hoàng Hậu và các vị phi tần, tất nhiên là vô cùng quan trọng.

Tóc vấn Sơ hương kế, trên mặt phủ một lớp phấn, Sương Lạc bùng hộp trang sức tiến vào. Tử Oánh nhìn “Bạch Ngọc phi thúy thoa đi.”

“Tiểu chủ đây là lần đầu tiên gặp các vị nương nương, sao không trang điểm long trọng một chút, để các nàng không coi thường chúng ta.” Sương Trân nói.

Tử Oánh nâng mắt nhìn Sương Trân “Vẫn không lên quá nổi bật”

“Vâng” Sương Trân cúi đầu xác nhận, xoay người lấy xiêm y cho nàng, là cung trang màu xanh nhạt thêu hoa lải, bên hông là đai lưng màu trắng, làm dáng người nàng càng thêm cao gầy.

Tô Noãn vén màn tiến vào, thấy nàng ăn mặc như vậy cũng gật đầu “Tiểu Chủ mặc như vậy không sai.”

Thu đáp ứng đã ở trong viện chờ nàng từ sớm, vẫn là xiêm y hôm qua chỉ là bỏ ngoại sam, trên đầu chỉ có một trâm bạc, trong búi tóc lại ẩn hiện mấy đóa đinh hương, nhìn là một phen ý vị khác.

“đã để muội chờ lâu.” Tử Oánh phúc thân, Thu đáp ứng kéo tay Tử Oánh “Muội cũng mới thu thập xong, chúng ta mau đi.”

Lên kiệu, bọn thái giám vững vàng nâng kiệu, Tô Noãn và Lâm Ngôn đi ở hai bên, Tử Oánh câu được câu không nói chuyện với Họa Phiến.

Đến Thê Nguyên điện của Phụng Nghi cung, các cung tần mới đã đến phân nửa, Tử Oánh nhìn lướt qua, thấy tú nữ từng giúp nàng khi tuyển tú, e ngại cung quy chỉ gật đầu mỉm cười với nàng, cũng không nói chuyện.

Hàn Phong thấy nàng cũng chỉ gật đầu, hai người các nàng là do Thái hậu điều động, cùng với các cung tần khác có khác biệt, vị phân cũng không thấp nên làm việc phải điều thấp, Hàn Phong ăn mặc cũng theo quy củ.

Các phi tần đều ngồi vào vị trí, bên trái Hoàng Hậu là Liễu quý phi, tinh thần tựa hồ không tốt, thoạt nhìn có chút trắng bệch. Xiêm y của quý phi cũng đơn giản, trên đầu chỉ cài trâm bạch ngọc, mấy đóa hoa tươi ẩn hiện trong búi tóc. Bên phải là Huệ phi, trang điểm cực kỳ lộng lẫy, trên đầu là trâm vàng hình bướm bướm khảm hồng ngọc, hài màu hồng đào, tóc đen, mị nhãn không gì sánh nổi.

Huệ phi nhìn thấy Tuyết tần ngồi cô độc, lạnh lùng cười “Tuyết tần muội muội, sao hôm nay lại đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương? thật là khách quý a.”

Trong điện nhất thời an tĩnh nhìn hai người, một ít nhất gan thì đã cúi đầu. Tuyết tần đứng lên phúc thân với Huệ phi “Hôm nay thân mình muội muội lạnh lẽo nên tới thỉnh an Hoàng hậu. Ý tốt của Hoàng Thượng muội muội không dám từ chối, còn thỉnh tỷ tỷ thông cảm”

Lời này thật cao minh, vừa nói đến việc không thỉnh an Hoàng Hậu là được Hoàng Thượng chấp thuận, thứ hai Hoàng Hậu nương nương cũng không nói gì, một Huệ phi có quyền gì mà lên tiếng.

Huệ phi tức giận không ít, nhưng cũng không nói gì. Tử Oánh âm thầm tán dương Tuyết tần cơ trí, không trách Hoàng Thượng lại quyền uy không rời.

Thanh âm của Hoàng An truyền đến: Hoàng Hậu nương nương giá lâm.

Các vị nương nương và tiểu chủ không nói gì, cúi đầu quỳ xuống. Tử Oánh dùng khóe mắt nhìn Hoàng Hậu được một đám cung nữ vây quanh ngồi lên ngai vàng, mọi người trầm miệng nói “Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Hoàng hậu mặc cung trang đỏ thắm thêu phụng hoàng, cổ áo và tay áo thêu mẫu đơn, trên đầu mang mũ phụng hoàng khảm hồng ngọc, trước trán rủ xuống hồng ngọc bảo kết, rất trang trọng quý khí “Bọn muội muội bình thân.”

Thanh âm của Hoàng An vang lên, các cung tần mới hành đại lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu ban thưởng một chút gấm vóc trang sức, mọi người dập đầu tạ ơn. Tử Oánh chỉ cảm thấy chân có chút nhũn ra, kiếp trước cũng không có phiền toái như vậy.

“Chúng tiểu chủ tham kiến Quý phi nương nương.”

Tử Oánh lại quỳ xuống, Quý phi nhân nhạ nói một câu “Đứng lên đi” rồi thôi.

Kế tiếp là Huệ phi, Huệ phi muốn trấn áp các nàng nên làm như không chú ý để các nàng quỳ một lúc lâu, nàng đúng là sợ Huệ phi sẽ đem khó chịu chỗ Tuyết tần xả lên người các nàng.

Sau khi hành lễ xong, Hoàng Hậu nói “Các vị muội muội về sau hầu hạ Hoàng Thượng, nên như thế nào thì thế đó. Trong mắt bản cung không chứa được một hạt cát, các muội muội phải sống chung hòa thuận, hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt.”

Mọi người quỳ gối đáp ứng “vâng” Hoàng Hậu hỏi Hoàng An “Thái hậu nương nương nói thế nào?”

“Thái hậu nương nương nói mấy ngày gần đây thân thể khó chịu, tâm ý của các vị Nương nương đã biết, các vị phi tần và tiểu chủ không cần thỉnh an, để cho Hàn quý nhân và Ngọc thường tại đến vấn an là được.”

“Hàn quý nhân và Ngọc thường tại đi thỉnh an Thái Hậu đi” Hoàng hậu sững sốt một chút mới nói.

Từ Oánh và Hàn Phong bước ra khỏi hàng hành lễ với Hoàng hậu, nháy mắt liền có rất nhiều ánh mắt lạng lẹ đánh giá các nàng, Huệ phi càng không kiêng nể nhìn các nàng.

“Hai vị muội muội thật có phúc khí, được Thái hậu nương nương coi trọng.” Ngừ khí của Huệ phi có chút chua xót.

“Nô tỳ không dám.” Từ Oánh và Hàn Phong vội vàng nói.

Hoàng Hậu mở miệng “Thời gian không còn sớm, các vị muội muội quỳ an đi.”

Quý hoàn an, Huệ phi cũng không dám nói gì, Hàn Phong cảm kích nhìn Hoàng Hậu. Ra khỏi Thế Nguyên điện, Từ Oánh và Hàn Phong theo Hoàng An đến Thọ Khang cung của Thái Hậu.

Thái hậu đang ở tây thiên điện lễ Phật, Từ Oánh và Hàn Phong ở phòng khách trong đông thiên điện chờ nửa canh giờ, cung nữ chường sự Đỗ Nhược mới bước ra dẫn các nàng vào chính điện.

Thái hậu mặc quần áo đơn giản, thấy các nàng tiến vào thì vẫy tay: “Mau đến ngồi bên cạnh ai gia.” Từ Oánh và Hàn Phong hành lễ mới ngồi xuống ghế nhỏ bên cạnh Thái hậu.

“Ồ trong cung đã quen chưa?” bộ điệu của Thái Hậu phản quang dưới ánh mặt trời làm Từ Oánh có chút thất thần.

“Hồi Thái hậu nương nương, nô tỳ ở trong cung đã quen.” Hàn Phong trả lời.

“Còn con?” Thái Hậu hỏi Từ Oánh, Từ Oánh vội vàng nói “Nô tỳ ở trong cung cũng đã quen, Nô tỳ là dính phúc trạch thâm sâu của Thái hậu nương nương.”

Thái hậu cười cười “thật mau miệng.”

Sau khi lui ra Từ Oánh vẫn còn hơi kinh ngạc, Thái Hậu kêu các nàng tới đây thật sự chỉ để thỉnh an, cái gì cũng không nói, ngay cả ám chỉ cũng đều không có.

Nhưng vì sao chỉ để hai người các nàng đến? Nàng không tin Thái Hậu chỉ là muốn các nàng thỉnh an đơn giản như vậy.

“Muội muội, ta về trước, khi nào có thời gian sẽ đến Hương vận hiến tìm muội.”

“Tỷ tỷ đi thông thả” Đến chỗ rẽ, Từ Oánh đi hướng đông, Hàn Phong đi hướng nam.

“Tô Noãn, người nói Thái hậu là có ý gì?”

“Chỉ sợ Thái hậu là muốn thử tiểu chủ và Hàn quý nhân, làm việc giống trồng khua chiêm như vậy không phù hợp với tác phong thường ngày của Thái Hậu.”

“Thử ta và Phong tỷ tỷ?” Từ Oánh suy xét một lát, chẳng lẽ kiếp trước Thái Hậu đề Uyển âm tiến cung là vì muốn đào tạo người của mình, nhưng là vì sao?

Tình cảm của Thái Hậu và Hoàng Thượng rất tốt, Hoàng Thượng cũng cực kỳ hiếu thuận, nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, Lâm gia Trần Nam hậu cũng rất hiếu tiến lui, không đưa nữ nhi tiến cung, danh tiếng trong dân chúng cũng rất tốt.

không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, lại nghĩ đến tú nữ ngày đó, liền phân phó Tô Noãn đi hỏi thăm.

Trở lại Hương Vận hiến, tháo trang sức trên đầu xuống, tuy hôm nay Hoàng Thượng sẽ lật bài tử của cung tần mới, nhưng nàng vẫn còn biết tự lượng sức nên không hy vọng quá nhiều.

Ấn qua ngo thiện, Từ Oánh nằm trên sạp mỹ nhân chuẩn bị chợp mắt, Tô Noãn vén màn tiến vào “Tiểu chủ, nô tỳ hỏi thăm được, đó là Tô đáp ứng, người Ứng Châu, phụ thân là huyện lệnh Ứng Châu.”

Từ Oánh gật đầu, Tô Noãn nói tiếp “Khéo là, Tô đáp ứng ở tây thiên viện của Thái Vi cung.”

“Ồ? Đúng là có duyên với Phong tỷ tỷ.” Nghĩ một lát lại nói “Chuẩn bị lễ, chúng ta đến thăm một chút.”

“Vâng”

Sau khi Tô Noãn lui xuống, Đào nhi ở một bên nói “Tiểu Chủ, có thể tin tưởng Tô Noãn cô cô?”

“không được tin quá” Từ Oánh nhìn đầu ngón tay, nàng làm người hai đời nhưng cũng không nhìn thấu Tô Noãn.

Kiếp trước nàng ta trung thành bảo hộ nàng, khi biết nàng ta từng là người của Quý phi nàng cũng không quá bất ngờ, nàng ta lại biết nàng không thích uống Bích Nguyệt phiêu tuyết khiến nàng rất ngạc nhiên, lại đổi sang trà Vân vụ nàng thích uống càng làm nàng nghi hoặc.

Tô Noãn giống như một đám mây mù, nàng không biết có nên tin hay không. Hoặc Tô Noãn ở trong cung đã lâu, chứng kiến nhiều việc một châm thấy máu nên mới lạnh lợi như vậy. hiện tại nàng chỉ có thể chọn tin tưởng, hi vọng nàng không nhìn nhầm người.

“Xảo nhi đâu?”

“Nàng đang đi cùng mấy tiểu cung nữ, phương diện này nàng ấy rất có kinh nghiệm a, không bao lâu đã biết tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong cung a.”
Đào nhi đáp cho Từ Oánh một tấm chăn mỏng nói.

Giờ mùi Từ Oánh rửa mặt chải đầu, mang theo Đào nhi đến Thái Vi cung, Vinh tần đang nghỉ trưa, nàng không dám làm phiền liền đến Phương hoa hiên.

“Sao muội muội lại đến đây?” Hàn Phòng vừa mới tỉnh ngủ, thấy nàng thì ngạc nhiên nói.

“Hôm nay không phải đến vấn an tỷ tỷ, là lôi kéo tỷ tỷ đi gặp ân nhân.”

“Ân nhân? Ta có quen sao?” Tô Trễ chải tóc cho Hàn Phong, Hàn Phong ngai mùi nồng của dầu bôi tóc hoa hồng “Dùng dầu bôi tóc hoa lai đi.”

“Chính là Tô đáp ứng ở Tây thiên điện. Khi tuyển tú là nàng đã hỗ trợ muội.”

“Ồ? thật khéo, ta thấy Tô Muội muội cũng rất dễ ở chung”

Tây thiên điện là Kiềm hà các. Gõ cửa, một cung nữ mở cửa thấy các nàng thì vội vàng hành lễ.

“Tiểu chủ của các người đâu?” Hàn Phong nói.

“Hồi Quý nhân, tiểu chủ đang ở trong phòng.” Cung nữ sợ hãi nói, khi nói Tô đáp ứng đi ra từ phòng trong thấy các nàng thì ý cười càng sâu.

“Muội muội gặp qua Hàn quý nhân, Ngọc thường tại.”

Từ Oánh vội vàng nâng Tô đáp ứng “Ngày đó thật sự cảm ơn muội muội ra tay trợ giúp.” nói xong phúc thân với Tô đáp ứng.

“Chỉ là việc nhỏ, tỷ đừng nhắc đến nữa. Các tỷ tỷ mau ngồi xuống.”

Hàn Phong mở miệng “Ta nghe xong nửa ngày cũng không biết là chuyện gì a?”

Từ Oánh cười kể lại một lần “Thế thì chính xác là phải nên cảm ơn muội muội” Hàn Phong đồng tình nói.

“không biết khuê tỵ của muội muội?” Từ Oánh hỏi.

“Muội là Tô Mai Ngôn”

“Tay nghề của Mai Ngôn muội muội thật tốt” Hàn Phong chỉ vào khăn tay thêu được một nửa trên đại kháng nói “Đường thêu chân thật sống động.”

“Tỷ tỷ khen trật rồi.”

Hoàng Thượng đang phê tấu chương ở Thanh Lương điện, thái giám nội vụ phủ bưng một khay trình lên “Hoàng Thượng, nên lật bài tử rồi.”

Hoàng Thượng nhíu mày, nhìn mười năm bài tử của cung tần mới, từng người hiện lên trong đầu, khi nhìn thấy bài tử của Ngọc thường tại bất giác trong đầu hiện lên bóng người ngoài lãnh cung.

Ý tứ của Thái Hậu là thứ nữ Thảm gia là Quý nhân, không có đạo lý nào đích nữ lại thấp hơn. Trong lòng Hoàng Thượng không đồng ý, nhưng vì đạo hiếu nên ban thưởng danh hào “Ngọc” mới áp chế được chuyện này.

Cố tình lại nhìn thấy Từ Oánh trước lãnh cung thương tâm muốn chết. Trong lòng Hoàng Thượng không cao hứng nhưng cũng rất tò mò, trong lòng cô nương này nghĩ gì? Liệu mạng để vào cung, không phải nên cao hứng sao?

Thái hậu đã có tâm đề bạt nàng, hẳn chỉ là thuận theo có gì không được?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thị tắm

Ngón tay thon dài của Hoàng Thượng chỉ vào bài từ “Ngọc thường tại” nói “Cái này đi.”

“Nô tài đi thông tri tiểu chủ chuẩn bị, Hoàng Thượng vạn an.”

“Ân” Hoàng Thượng cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Thái giám tổng lĩnh kính sợ phòng bụng khay lui ra, nhìn sắc trời nói “Chỉ sợ thời tiết muốn thay đổi.”

Tô Noãn bưng một chén nước ô mai tiến vào, thấy Từ Oánh đang thêu túi ngũ phúc nói “Tiểu chủ nghỉ ngơi một chút, ném thử nước ô mai đi, là Xảo nhi làm.”

Từ Oánh buông xuống, cầm lấy thìa bạch ngọc, uống một ngụm, chua chua ngọt ngọt uống rất ngon. Lúc này Lâm Ngôn ở ngoài cửa bấm báo “Tiểu chủ, thái giám kính sợ phòng đến tuyên chi.”

Tay Từ Oánh run lên, vài giọt nước ô mai rơi xuống xiêm y. Tô Noãn cao hứng cười rộ lên “Tiểu chủ, thật sự là việc vui a.”

Việc vui sao? Có lẽ đi, chỉ khi nàng cùng cố được địa vị ở trong cung mới có thể hành động.

Nhưng sao nàng lại có thể là người đầu tiên thị tắm? Đến cùng là đã sai ở đâu?

Thay đổi xiêm y, Từ oánh cho thái giám truyền chỉ tiến vào. Tiểu thái giám hành lễ, cười hướng Từ Oánh nói “Chúc mừng tiểu chủ, hôm nay Hoàng Thượng lật bài từ của ngài, giờ đậu Phụng Loan xuân sẽ đến đón.”

“Thưởng” Từ Oánh phân phó Tô Noãn cầm bạc thưởng cho tiểu thái giám, tiểu thái giám cao hứng lui xuống.

Hiền phi tự mình đến Hương vận hiền, thân thiết kéo tay nàng “Muội muội, nữ nhi đều khó tránh có lần đầu tiên, không cần khẩn trương. Tắm rửa thay quần áo sẽ có thái giám đến đem muối lên Phụng Loan xuân.” Nghĩ nghĩ lại nói “Hoàng Thượng cũng là người ôn nhu.”

Tất nhiên nàng biết Hoàng Thượng là người ôn nhu, điều nàng sợ hãi cũng không phải điều này, cuối cùng chỉ gật đầu phúc thân tạ Hiền phi nương nương. Hiền phi rời đi, Thu đáp ứng cũng đến chúc mừng, sợ chậm trễ nàng lên nói vài câu rồi rời đi.

“Tiểu chủ, tắm rửa đi” Tô Noãn đỡ Từ Oánh và phòng tắm.

Cánh hoa hải đường trời nổi trong thùng gỗ, khói trắng lượn lờ, hương hoa bốc lên từng đợt. Mức nước đỏ từ cổ xuống, da thịt như tơ lụa. Từ Oánh lặn xuống, tóc đen tỏa trên mặt nước, cảm giác hít thở không thông làm nàng thanh tỉnh không ít.

Có gì phải sợ, cửa này nhất định phải vượt qua. Huống chi kiếp trước cũng đã từng trải qua.

Tô Noãn mặc cho Từ Oánh sa y hồng nhạt, vốn sắc mặt hồng nhuận lại càng có thể thay com. Giờ đậu vừa đến, Từ Oánh nghe được tiếng lenh kenh, thùng thùng, là xe Phụng Loan xuân đến đón nàng.

Lầu son, khánh nhạc sênh ca, cung tần người khóc kẻ cười. Bao nhiêu cung tần hồng nhan tóc bạc, lúc trước thừa hưởng ân trạch, nay lại một mình thủ cung.

Tô Noãn và Từ Oánh ngồi trên Phụng Loan xuân đến Thanh Lương điện của Hoàng Thượng, trên đường Tô Noãn luôn nắm tay Từ Oánh, hơi ẩm từ lòng bàn tay giúp nàng yên tâm hơn.

đi chân trần trên nền nhà lát ngọc thượng đẳng, trơn bóng như gương, trong không khí thoang thoảng mùi ngọc la và hải đường, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nội thất vẫn như xưa, cúi đầu vượt qua cửa màu đỏ, chạm vào thảm lông cừu, lòng bàn chân không cảm thấy lạnh như trước.

Tô Noãn chỉ có thể đưa Từ Oánh đến cửa điện, Từ Oánh gật đầu đi về phía trước. đi qua tầng tầng lớp lớp màn che đến phòng trong, chỉ có nàng và thân ảnh màu vàng.

trên ngư sập trải thảm màu vàng, trên mặt thêu Cửu Long ngũ sắc, đằng long trên màn trường như muốn bay lên, hai bên đế nền đỏ to như cánh tay hải tử, dùng tơ vàng khắc kim long ngũ trảo, chiếu trong điện sáng như ban ngày.

Dịch Thục Cảnh đang phê duyệt tấu chương, làm như không biết nàng đến. Nàng phúc thân “Hoàng Thượng vạn phúc kim an.”

Hoàng Thượng nhàn nhạt “ân” một tiếng, đầu cũng không nâng lên. Từ Oánh mệt mỏi dứt khoát tự đứng lên, thấy Hoàng Thượng không để ý nàng liền vụng trộm xoa đầu gối.

Đứng một lúc lâu, thấy Hoàng Thượng vẫn chăm chú phê duyệt tấu chương. Từ Oánh liền ra nhà gian pha trà. Kiếp trước lúc này một tay phao trà của Lý đáp ứng còn chưa bị Hoàng Thượng phát hiện, nàng muốn chiếm lấy tiện nghi này.

Dịch Thục Cảnh thấy nàng đi ra ngoài, ánh mắt hơi lóe lên, cô gái này thật không biết phân biệt, hần không mở miệng, nàng thể nhưng mặc kệ hần đi ra

ngoài!

Nàng không giống như những nữ nhân khác vội ôn nhu bóp vai cho hắn, nếu không cũng nên thành thật đứng một bên chờ ý chỉ của hắn.

Trong lòng Dịch Thụy Cảnh rất tức giận, nhưng làm Hoàng Thượng lâu như vậy, bản lĩnh hỷ nộ không hiện lên mặt vẫn có. Thấy Từ Oánh bụng một chén trà Lục xuân hoa lại hắn mới sáng tỏ “Hoàng Thượng, nô tỳ phao trà, ngài giải lao một chút” ngữ khí tinh tế dịu dàng.

Dịch Thụy Cảnh gạt nước trà, trong chén trà như hiện lên bức tranh phong thủy, xanh xanh một mảng sinh cơ “không nghĩ đến Ngọc thường tại lại có bản lĩnh này” Sớm biết vậy đã không giận đối với Thái Hậu, trực tiếp cho người vào cung pha trà cũng tốt.

“Nô tỳ bất tài” Từ Oánh vội vàng làm bộ sợ hãi.

Dịch Thụy Cảnh nhấp một ngụm trà, thấy là hương hoa lại nhưng lại có hương của thanh chi, thanh thuần. Thấy nước trà xanh biếc, thâm tâm đã vui mừng. Nhấp một ngụm hương thơm và vị ngọt tràn ngập trong miệng, thật lâu cũng không tiêu tan.

“Sur phụ là người nơi nào?”

“Nữ sur phụ Triệu vũ tiên.”

Uống xong chén trà, Dịch Thụy Cảnh cũng phê duyệt tấu chương xong “Phao trà không sai, sau này có thất sủng cũng có nghề khác để làm.”

Lời này không chút khách khí, Từ Oánh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, không biết bản thân làm sai ở đâu, chọc giận Hoàng Thượng nói ra những lời này? Vội vàng quỳ xuống nói “Nô tỳ sợ hãi.”

Dịch Thụy Cảnh không để ý đến nàng, đến trước sạp nói “Cởi áo”

Từ Oánh sững sốt một lát mới phản ứng lại là Hoàng Thượng kêu nàng cởi áo, vội vàng đứng dậy đến trước mặt cởi áo cho Hoàng Thượng.

Thân mình tinh trắng hiện ra, lúc này Hoàng Thượng chỉ mặc nội y màu vàng, tuy Từ Oánh có kinh nghiệm cũng phải đỏ mặt.

Cánh tay dài của Dịch Thụy Cảnh kéo Từ Oánh vào trong ngực, trong miệng và mũi tràn ngập mùi Long tiên hương, thân mình nàng run nhẹ nhẹ.

“Nàng sợ lắm?”

“Nô tỳ không dám, chỉ là nô tỳ không khống chế được nội tâm vui mừng.” Từ Oánh buồn buồn nói.

“Vậy để Trẫm xem nàng có bao nhiêu vui mừng.” Dứt lời liền ôm ngang nàng đến long sạp.

Màn trướng hạ xuống, Từ Oánh bị đặt lên sạp, Dịch Thụy Cảnh dường như rất thưởng thức biểu cảm lúc này của Từ Oánh, nhìn thật lâu. Lâu đến mức Từ Oánh mở to mắt nhìn lại hắn.

Từ Oánh nhìn nam nhân trước mặt, đây là phu quân mà nàng nhận định từ trước, cũng là phu quân mà nàng không bao giờ có thể một đời một đôi, thậm chí cuối cùng không tin nàng, vứt bỏ nàng còn làm liên lụy đến con của nàng.

Trong ngực nghẹn một cục tức, Từ Oánh nghĩ nghĩ, ngồi dậy, mị nhãn như tơ nhìn Dịch Thụy Cảnh “Hoàng Thượng, để nô tỳ hầu hạ ngài.”

một bàn tay đụng đến nơi nào đó đang bành trướng, ánh mắt Dịch Thụy Cảnh tối sầm, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Từ Oánh. Nhìn đến làm cho Từ Oánh phải sợ hãi, cục tức trong ngực cũng vô tung vô ảnh.

“Tiếp tục” Dịch Thụy Cảnh buông tay, Từ Oánh liền lui về phía sau, Từ Oánh không biết nên làm thế nào cho phải, Dịch Thụy Cảnh lại cầm tay nàng đặt vào nơi nào đó đang ngẩng đầu.

Từ Oánh vừa chạm vào, liền như bị phỏng, dường như lớn hơn so với lúc trước. Trong lòng sợ hãi, mắt nhắm lại.

“Nàng sợ hãi?” Dịch Thụy Cảnh nâng mặt nàng lên “A, vừa rồi không phải rất lớn mật sao?”

không đợi nàng trả lời, nhét vật nào đó vào miệng nàng. Hơi thở của Dịch Thụy Cảnh hào hển, trong một chén trà mới buông tha cho Từ Oánh, Từ Oánh vội vàng xuống sạp, lấy khăn tay màu vàng phun những thứ trong miệng ra.

Dịch Thụy Cảnh nhìn cảnh này, nơi nào đó vừa mới rú xuống lại rục rịch muốn ngóc đầu dậy, Từ Oánh muốn chạy lại bị Dịch Thụy Cảnh kéo trở lại.

Việc này như chọc giận Dịch Thụy Cảnh, hắn không để ý thân thể nàng còn khô ráp động thân tiến vào, nàng bị đau đón để lại vài vết cào trên lưng Hoàng Thượng.

Từ Oánh không biết bản thân ngủ lúc nào, đến khi mặt trời lên cao nàng mới tỉnh lại.

“Ai ở bên ngoài?” Từ Oánh cảm thấy phía dưới đau đón khó nhịn, thất lưng như muốn rụng ra.

“Tiểu chủ, là nô tỳ” Giọng Tô Noãn truyền đến “Tiểu chủ muốn rửa mặt chải đầu?”

“hiện tại là canh mấy? Hoàng Thượng đâu?”

“Hồi tiểu chủ, đã là giờ mẹo. Hoàng Thượng vào triều, dặn dò chúng nô tỳ không cần đánh thức Tiểu Chủ, ước chừng Hoàng Thượng cũng sắp hạ triều.”

Từ Oánh nghe nói Hoàng Thượng sắp đến, những hình ảnh tối qua lại hiện lên, vội vàng để Tô Noãn hầu hạ nàng thay y phục.

Tô Noãn tiến vào thấy trên người Từ Oánh xanh xanh tím tím cũng giật nảy mình. Vội vàng cúi đầu hầu hạ Từ Oánh mặc y phục.

Từ Oánh mặc xiêm y, rửa mặt chải đầu liền về Khải Tường cung, chịu đựng đau đớn, ngồi trên ghế “Hoàng Hậu nói thế nào?”

“Hoàng Hậu nương nương đồng tình lần đầu tiên Tiểu Chủ hầu hạ Hoàng Thượng miễn cho người thỉnh an.”

“Chúng ta đi thôi.” Từ Oánh phân phó, nàng là người đầu tiên thị tẩm đã làm không ít người ghen tỵ, lại ngủ trên sạp của Hoàng Thượng một đêm, phải biết trừ Hoàng Hậu, các phi tần sau khi thị tẩm sẽ được thái giám nâng đỡ, hưởng chi nàng còn dấy muộn, mong là Hoàng hậu không nghĩ là nàng có ý.

ở trong cung muốn đứng vững và trừ bỏ Huệ phi, nàng phải bảo trì quan hệ với Hoàng hậu.

Sau khi thỉnh an các phi tần đều đã tự về cung của mình, Phụng nghi cung không còn náo nhiệt như sáng sớm, nhìn có chút quạnh quẽ.

Theo quy củ, phi tần sau khi thị tẩm phải đến hành lễ tam quỹ cửu bái với Hoàng hậu, sau khi nàng hành lễ xong Hoàng hậu nghiêm mặt làm như đang mơ ngủ. Từ Oánh hoàn lễ những vẫn không dám đứng lên.

Từ Oánh cảm thấy cả người không có chỗ nào không khó chịu. Quý một nén hương, thân mình có chút lung lay. Lúc này Hoàng Hậu mới tròn tròn mắt nói “Sao muội muội còn quý? Mau đứng lên. Vừa đến mùa hè, xương cốt của bản cung lại lười biếng, Trầm Yên, sao không đánh thức bản cung?”

Cung nữ chường sự Trầm Yên phúc thân với Từ Oánh” Tiểu chủ, nô tỳ biết sai.”

Từ Oánh tươi cười “cô cô mau đứng lên. Mùa hè đến cả người đều khó chịu, nô tỳ cũng muốn tìm một chỗ trốn đi a”

Sau khi hàn huyên, Hoàng Hậu dặn nàng không được sủng mà kiêu, phải vì Hoàng Thượng khai chi tán điệp, Từ Oánh vâng dạ trả lời. Hoàng Hậu mệt mỏi, vẫy tay để Từ Oánh lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trà hương

Từ Oánh ngồi trên ghế một lúc mới thở dài một hơi, giữa hai chân đã sớm chết lặng, trong lòng tính toán, người đầu tiên thị tẩm sẽ bị mọi người chú ý, ngay cả Hoàng Hậu cũng không để ý thể diện mà chính nàng, trong lòng các phi tần khác khó tránh khỏi cũng ghi hận nàng.

Nàng không trêu chọc họ, họ cũng sẽ đối phó nàng.

Trở lại Khải tường cung, lại đi bái kiến Hiền phi nương nương, Hiền phi nhiệt tình hỏi han sức khỏe của nàng, rồi cho nàng về Hương Vận tiên nghi ngơi.

“Chuẩn bị nước” Từ Oánh phân phó Xảo nhi, hiện giờ nàng chỉ muốn tắm rửa một lần.

“Tiểu chủ, nước đã chuẩn bị tốt.” Xảo nhi đỡ Từ Oánh đến phòng tắm, đến khi nước ấm lướt qua da thịt, nàng mới cảm thấy thoải mái một chút.

Hai mắt Xảo nhi ngẩn lệ “Tiểu chủ...” nói không ra lời.

Từ Oánh hiểu là Xảo nhi thấy dấu vết trên người nàng, chỉ dặn Xảo nhi không được lộ ra.

Sao Hoàng Thượng lại thú tính như vậy? Cùng với Hoàng Thượng ôn nhu trong ký ức của nàng như là hai người khác nhau. Đường như rất chán ghét nàng, nếu không sao lại đưa thứ kia nhét vào miệng nàng? Nghĩ trên đây Từ Oánh cảm thấy dường như trong miệng tràn ngập hương vị kia, vội kêu Xảo nhi dâng trà.

Nhấp một ngụm trà mới cảm thấy miệng không có hương vị khác thường. Xảo nhi ở một bên không rõ, nghĩ nàng khát liền tình tứ hỏi nàng có muốn thêm một ly?

Nằm trên đại kháng bên cửa sổ, rất nhanh Từ Oánh liền ngủ. Hoàng Thượng chán ghét nàng như vậy, đại khái sẽ không thắng vị cho nàng, kế tiếp nàng còn có trận chiến phải đánh.

“Tiểu Chủ đến giờ dùng bữa?” Tô Noãn bưng một ly trà tiến vào, Từ Oánh mơ màng tỉnh lại, nhìn cây cối xanh tốt ngoài cửa sổ, tâm tình cũng tốt lên.

“Bây trong phòng đi.”

“Vâng, Thái hậu vừa cho Phò công công đến ban thưởng, thấy người còn đang ngủ không dám làm phiền.”

Thái hậu! Xem ra Thái hậu là muốn mượn sức nàng.

“Rất nhanh Hoàng Hậu cũng sẽ ban thưởng.” Từ Oánh nói, Hoàng Hậu giỏi nhất là thể hiện hiền lành rộng lượng, huống chi việc này còn có thể lấy lòng Thái Hậu.

Tô Noãn muốn nói lại thôi “Sao vậy?”

“Tiểu Chủ, chỉ là Hoàng Thượng cũng không ban thưởng gì đó, trước đây sau khi phi tần thị tẩm đều sẽ ban thưởng vài thứ.”

Từ Oánh sùng sốt, đúng vậy, kiếp trước sau mỗi lần thị tẩm, Hoàng Thượng đều ban thưởng này nọ đến chỗ nàng.

Từ Oánh nhìn mặt trời xuyên qua lá cây “không có gì, hiện tại cũng không thể quản nhiều như vậy.”

Hoàng Thượng đang nghị sự cùng các ngoại thần trong Ngự Thư phòng, chờ vị đại thần cuối cùng rời đi, Ngự công công bưng một chén trà tiến vào dâng cho Dịch Thụy Cảnh.

“Hoàng Thượng, người muốn ban gì cho Ngọc thường tại?” Hoàng Thượng cầm chén trà nhấp một ngụm.

Ban thưởng gì sao? Tồi qua bản thân không khống chế được, lại giống như tiểu hài tử mới lớn chưa trải qua sự đời. Mỗi khi tiến vào, địa phương kia gát gao vây chặt bản thân, thoải mái đến nỗi hận không phải ra ngoài.

Nhưng khi chạm phải ánh mắt nàng, hần vừa muốn yêu thương lại vừa muốn tra tấn nàng.

Đó là ánh mắt gì? Mang theo oán hận, không quan tâm, mặc cho số phận.

không có vui thích!

hần không cho phép có thứ bản thân không khống chế được tồn tại, để cho nữ nhân không biết tốt xấu đó tự sinh tự diệt trong cung đi, phát tay với Ngự công công, Ngự công công biết ý lui ra.

Trà trong tay thế nào không có hương vị như hôm qua.

Tiểu Huyền từ đồ đệ của Ngự công công, thấy sư phụ bước ra, liền tiến lên đỡ Ngự công công “Sư phụ, Hoàng Thượng muốn thưởng gì cho Ngọc thường tại?”

Ngự công công phát tay, Tiểu Huyền từ kinh ngạc há hốc miệng, sao có thể, rõ ràng hôm qua Hoàng Thượng muốn Ngọc thường tại cả buổi tối, từ khi hần hầu hạ đến nay, Hoàng Thượng chưa bao giờ hành động như thế.

“Hy giặc không hiện lên mặt, muốn ta nói bao nhiêu lần nữa.” Ngự công công làm bộ muốn đánh Tiểu Huyền từ, Tiểu Huyền từ cơ trí tránh đi.

“Sư phụ, lần sau đệ tử sẽ chú ý, người đừng tức giận.”

Dùng xong ngọc thiện, Từ Oánh cảm thấy thân mình tốt hơn nhiều “Tô Noãn chuẩn bị lễ, chúng ta đến chỗ Hàn tỷ tỷ” nghĩ một chút lại thôi” Quên đi, ngày khác chúng ta sẽ đi.”

Trong cung tỷ muội trở mặt thành thù vì Hoàng Thượng ân sủng rất nhiều, lúc này nàng đi, trong mắt người khác chính là điều vô dương oai.

Cho dù Hoàng Thượng không thích nàng, nàng vẫn còn Thái Hậu làm chỗ dựa.

Từ Oánh cười tự đắc, kiếp trước nàng trăm phương nghìn kế muốn lấy lòng Thái hậu mà không được, hiện tại Thái hậu lại rất ưu ái nàng, đúng là làm cho người ta phải trào phúng.

“Tiểu chủ, khi nào chúng ta đi khấu tạ Thái Hậu.”

“hiện giờ Thái Hậu đang nghỉ trưa, đợi lát đi.”

Từ Oánh cầm khăn ra thêu, Đào nhi ở bên cạnh phân chỉ “Tiểu Chủ, người thêu khăn cho Hoàng Thượng sao?”

Từ Oánh dừng một chút, không gặt đầu cũng không lắc đầu, tiếp tục lấy chỉ xanh thêu lá trúc.

Giờ Thân, Từ Oánh mang theo Tô Noãn đến Thọ Khang cung của Thái Hậu, Phó công công thỉnh an, dẫn Từ Oánh đến Đông thiên điện “ Thái hậu mới tỉnh ngủ, Tiểu chủ chờ một lát.”

“ Đa tạ công công.” Từ Oánh nhìn Tô Noãn, Tô Noãn hiểu ý xuất một hà bao cho Phó công công, Phó công công cười rạng rỡ thu vào tay áo.

Chờ trong thời gian nhấp một chén trà, Từ Oánh được dẫn vào chính điện, Thái hậu đang dựa trên sập mỹ nhân, Đỗ ma ma bóp chân cho người.

“ Nô tỳ tham kiến Thái Hậu nương nương, Thái hậu vạn phúc kim an.” Từ Oánh quy củ dập đầu thỉnh an.

“ Đứng lên đi, hôm qua thị tắm mệt mỏi? Ai gia nghe nói tối qua ngủ lại Thanh Lương điện?”

“ Nô tỳ không sao, là do nô tỳ ham ngủ, làm rối loạn quy củ.”

“ Ân, lần sau phải chú ý, không thể rối loạn quy củ.” Thái Hậu được bóp đến thoải mái, ra hiệu Đỗ ma ma dừng tay. “ Ngồi đi”

một tiểu cung nữ bê ghế tiến vào, Từ Oánh tạ ơn, hơi ngồi xuống.

“ Hoàng thượng là người trọng tình, nhưng quan trọng nhất là phải có đứa trẻ. So với ân sủng gì đó đều trọng yếu hơn, con nối dòng của Hoàng Thượng đơn bạc, người phải nắm bắt cơ hội này.”

Từ Oánh cúi đầu nghiêm cẩn nghe Thái Hậu nói chuyện trong cung, hiện tại nàng có thể chắc chắn Thái hậu muốn mượn sức nàng.

“ Đây là đôi vòng tay theo ai gia từ hồi còn trẻ, mặc dù không trân quý, nhưng cũng là vật kỷ niệm. Bây giờ thưởng cho người, phải hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt.” Đỗ ma ma bung một khay tiến vào, bên trong là vòng tay phi thủy, nhìn tỷ lệ cũng chỉ là hàng trung đẳng.

“ Nô tỳ tạ ơn ân điển của Thái Hậu, nhưng lễ nặng như vậy nô tỳ không dám nhận”

“ Ai gia cho thì người cứ cầm lấy” Thái Hậu tỏ ra không vui.

“ Vâng, nô tỳ tạ ơn Thái hậu nương nương.”

Từ Oánh cầm vòng tay, đeo vào tay, Thái hậu lúc này mới gật đầu hài lòng.

“ Trở về nghỉ ngơi nhiều một chút, tranh thủ hoài con nối dòng.”

“ Vâng”

Ngồi trên ghế, Từ Oánh vuốt ve vòng trên cổ tay, Thái Hậu đã ban thưởng, nay lại thưởng thêm cho nàng một lần nữa?

“ Tô Noãn, theo người Thái Hậu là có ý gì?” Từ Oánh nhẹ giọng nói.

“ Nô Tỳ cảm thấy đây là Thái hậu coi trọng tiểu chủ, phần ân sủng này không biết có bao nhiêu người mơ ước” Tô Noãn thấp giọng nói.

Rất nhiều cung tần mơ ước, hiện thời coi như nàng có chỗ dựa vững chắc. Mặc dù không biết chỗ dựa này muốn dùng nàng vào việc gì, chẳng qua nàng cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Vậy nàng ở Khải Tường cung là vì cái gì? Hiện phi xuất ra từ hậu cung, là người của Thái hậu.

Sắc mặt Từ Oánh trầm xuống, Tô Noãn dường như cũng nghĩ ra gì đó sắc mặt rất khó coi “ Nô tỳ biết phải nói thế nào.”

Khó khăn thở một hơi, xem ra con đường báo thù của nàng còn rất dài, hiện tại ngay cả bản thân nàng cũng khó bảo toàn.

Mặt trời ngả về tây, bầu trời như bị nhuộm thành màu đỏ. Lá liễu rủ xuống, lá ngô đồng đang quay vòng theo gió. Dương thụ sần sật, không biết thời tiết tốt như thế này sẽ kéo dài được bao lâu?

Bữa tối, nội vụ phủ chuẩn bị nhiều hơn hai món ăn, Xảo nhi bĩu môi, Từ Oánh cười trừ gheo “ không biết khi tiểu chủ của người thất sủng, có phải người sẽ đem miệng kéo đến hồng không?”

“ phi phi, Tiểu chủ miệng quạ đen” Xảo nhi vội vàng phi vài tiếng lên mặt đất.

“ Muội thật là hào hứng, xem chúng ta đến rất đúng thời điểm” Vén màn tiến vào là Hàn quý nhân và Tô đáp ứng. Từ Oánh vội vàng đứng lên, kéo tay hai người.

“ Hàn tỷ tỷ, Tô muội muội, sao hai người lại đến đây?”

“ Còn không phải là kiểm cơm ở chỗ muội” Hàn Phong cười nói “ Còn có chúc mừng muội muội thị tẩm”

“Tỷ đừng trêu muội, ngày khác muội sẽ đến đòi lại.”

Trong tay Tổ Trẻ cầm một hộp thức ăn “không nháo với muội, ta mang theo mấy món ăn, hôm nay chúng ta cùng nhau ăn một chút.”

Tô đáp ứng ngược ngùng cười “Tỷ cũng không được cất giấu đồ tốt a.”

“Tô tiểu chủ yên tâm, tiểu chủ không lấy ra, chúng nô tỷ cũng sẽ lấy ra” Xảo nhi sáng khoái nói.

“Sao tỷ có thể dạy được nô tỷ lanh lợi như vậy, hôm nào phải chỉ giáo cho muội đó.” Tô Mai Ngôn đùa.

“Tô Noãn, đi thỉnh Thu đáp ứng đến đây, bốn người chúng ta cùng ăn mới náo nhiệt.”

Tô Noãn lĩnh mệnh đi xuống, lát sau Thu đáp ứng vén màn tiến vào.

“Nơi này của tỷ thật náo nhiệt a” Hành lễ xong ngồi xuống.

“Mặc dù bốn người chúng ta không cùng tiến cung, nhưng cùng là tú nữ. ở trong cung lại là nơi ăn thịt người không nhả xương, chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực” Hàn Phong nói.

“Đúng, những điều Hàn tỷ tỷ nói chúng muội muội nhất định ghi tạc trong lòng” Từ Oánh trêu ghẹo.

Tô Mai Ngôn, Họa Phiến gật đầu đồng ý, bốn người lấy trà thay rượu uống một ly.

Ăn uống xong, bốn người ngồi trên đại kháng dưới gốc cây, đến khi cửa cung sắp đóng mới rời đi.

“Ngày khác chúng ta đến Thái Vi cung dùng bữa” trước khi rời đi Hàn Phong nói.

“Ân, chúng ta nhất định phải ăn nhiều hơn, để Hàn tỷ tỷ mang món ngon nhất ra” Từ Oánh nói.

“con mèo tham ăn này” Hàn Phong điểm mũi Từ Oánh.

“Còn không phải do tỷ tỷ, Xảo nhi đưa tỷ tỷ và Mai Ngôn trở về.” Hàn Phong và Mai Ngôn cáo từ về Thái Vi Cung, Họa Phiến cũng cáo từ về Tây thiên điện.

Nơi này vui đùa an tĩnh, trong Sướng An cung lại âm u.

“không nghĩ đến tiện nhân kia lại giống như muội muội hồ ly tinh của nàng ta, làm cho Hoàng Thượng lưu nàng ta lại Thanh Lương điện qua đêm” Huệ phi hất một chén trà nóng lên tay tiểu cung nữ, tiểu cung nữ bị bỏng cũng không dám lên tiếng, chỉ cắn môi cúi đầu.

“Nương nương chó lên tức giận” Cung nữ chường sự Thanh Ngưng bưng trà tiến vào “không phải Hoàng Thượng không ban thưởng cho nàng ta sao? Nàng ta cũng giống muội muội của mình, đều là Hoàng Thượng nhất thời thấy tươi mới.”

Thanh Ngưng liếc mắt, tiểu cung nữ biết ý vội lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hạch nhân bắt nhân

“Hoàng Thượng nhất định là không thích nàng ta, nói không chừng là bắt nàng ta quỳ cả đêm trong Thanh Lương điện.” Càng nói hai mắt càng sáng “Đúng, như vậy mới hợp lý.”

“Hừ, tiện nhân, không cho người nếm thử bản lĩnh của bản cung, người sẽ nghĩ là có mệnh làm nương nương!”

“Hoàng Thượng, nên lật bài tử rồi” Thái giám kính sự phòng bụng khay tiến vào.

Dịch Thụy Cảnh không ngần đầu lên vẫy tay để thái giám lui xuống, trong lòng phiền chán không thôi.

Hôm sau canh bốn Từ Oánh đã dậy rửa mặt chải đầu, đây là lần đầu tiên sau khi thị tẩm đi gặp cung tần, nàng trang điểm nhẹ nhàng, tùy ý dùng một trâm cài và khuyên tai trân châu.

“Đây không phải là Ngọc thường tại sao? Hôm nay sao lại đến sớm như vậy” Tường tần mở miệng, nàng ta đã sớm đầu quân cho Huệ phi, ý vào Huệ phi có ân sung, cuộc sống trong cung cũng tốt hơn so với các phi tần khác.

“Tuồng tàn cát tường” Từ Oánh hành lễ, không để ý đến nàng ta.

“Ngọc thường tại đúng là biết ‘ quý cù’” Huệ phi che miệng cười duyên, hai chữ ‘ Quý cù’ phát ra rất nặng. Hoàng hậu ngồi bên trên lạnh mặt, không chen vào. Các phi tần khác hoặc ào ào hùa theo hoặc ngồi một bên xem diễn.

Chỉ có Hàn quý nhân, Tô đáp ứng và Thu đáp ứng lo lắng nhìn nàng, Từ Oánh hướng các nàng cho một ánh mắt yên tâm.

“Huệ phi nương nương quá khen” Từ Oánh làm bộ như không nghe hiểu ý của Huệ phi, bộ dáng vô tội.

Huệ phi làm như gặp thứ gì đó ghê tởm, sau đó nhủ thầm nói “ Hôm nay Nhị hoàng tử có chút nóng trong người, thái y dặn phải ăn đồ mát, không biết Ngọc thường tại có rảnh đến giúp đỡ một chút.”

“Được tận tâm vì Nhị hoàng tử là phúc khí của nô tỳ.” Từ Oánh không thể cự tuyệt mà còn phải tạ ơn Huệ phi, ngay cả Hoàng Hậu cũng không nói gì.

Huệ phi ngồi trên ghế một lát rồi rời đi, trước khi đi nói “ Ngọc thường tại, nhanh một chút đuổi kịp.”

Từ Oánh quỳ gối đáp ứng “ Vâng” Hiền phi lo lắng nhìn thoáng qua Từ Oánh, cũng đứng lên rồi đi.

“Muội muội, làm sao bây giờ?” Hàn Phong kéo tay Từ Oánh.

“Có thể làm gì, tận tâm vì Nhị hoàng tử cũng tốt.” Kiếp trước nàng bị vu oan hãm hại Nhị hoàng tử, Huệ phi làm vậy không khác gì dẫn sói vào nhà?

Sưong An cung chỉ có Huệ phi và Nhị hoàng tử, bố cục đơn giản giống Khải Tường cung, trong viện trồng Ngọc Lan và Hải Đường. Hoa Ngọc lan nở từng chùm, trong sương sớm lại càng làm cho người ta yêu thương, Hải đường đỏ rơi như tuyết, còn muốn nhiều hơn ở Giảng tuyết hiên.

Khi Sưong An cung đổi chủ, thì cảnh đẹp đó mới được phô bày.

“Ngọc thường tại, mời vào.” Thanh Ngưng dẫn Từ Oánh vào chính điện.

Huệ phi nằm trên sạp mỹ nhân, tiểu cung nữ đang nhuộm móng cho Huệ phi, màu hồng đào hơi thắm, có vài phần giống màu của máu.

“Nô tỳ tham kiến Huệ phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an” Từ Oánh phúc thân hành lễ.

“Bản cung nghe nói, trước đây Ngọc thường tại được ma ma giáo dưỡng trong cung chỉ dạy, đúng là không tệ.” Huệ phi xuy một tiếng cười nói.

“Nô tỳ không dám” Từ Oánh luôn bảo trì bộ dáng hành lễ. Trước mặt Hoàng Thượng nàng luôn không để ý lễ tiết vì nàng hận.

Hận hấn tin vào chuyện thị phi. Nàng mang theo ý đập nổi chìm thuyền, tốt nhất để Hoàng Thượng không làm hạnh nàng.

Nàng quy củ hành lễ với Huệ phi cũng vì hận, nàng phải ẩn nhẫn tích thực lực để cần trả nàng ta một miếng.

một nén hương sau, cung nữ đã nhuộm móng tay cho Huệ phi rất tốt. Huệ phi nhàn nhạt nhìn móng tay, cảm thấy rất tốt, cong khéo môi. Từ Oánh chỉ cảm thấy hai chân run lên, chân bắt đầu ần ần đau.

“Đứng lên đi” Huệ phi nói “Hôm nay ngời tới thể hiện lòng thành với Nhị hoàng tử. Thái y nói Nhị hoàng tử ăn nhiều hạnh nhân có thể giúp hạ nhiệt, làm phiền Ngọc thường tại.”

Cung nữ bưng một khay hạnh nhân tiến vào, nhưng lại không mang theo dụng cụ bóc, không phải muốn nàng dùng tay không bóc?

“thật không may, dụng cụ bóc hạnh nhân trong cung đều bị mất, Ngọc thường tại chịu ủy khuất rồi.”

Bóc vài hạt, tay Từ Oánh muốn sung đồ lên, Huệ phi nằm trên sạp mỹ nhân thương thức thảm trạng của nàng “ không biết khi Hoàng Thượng thấy tay của ngời sẽ có cảm nghĩ gì.?”

“ Thanh Ngưng, Ngọc Thường Tại bóc thật chậm, mau giúp Ngọc thường tại.”

“Vâng” Thanh Ngưng bưng một ít sấp du nóng bỏng đến, đồ lên tay Từ Oánh, Từ Oánh cảm thấy tay nóng bùng đau đớn, nhưng loại đau đớn đó không thể bằng một phần đau đớn trong quá khứ.

Cấn răng tiếp tục bóc hạnh nhân, cũng là đau thấu tâm can “ Cũng có vài phần cốt khí, vậy xem ngời cứng rắn hay canh hồng lệ của ta cứng rắn!”

Canh Hồng Lệ! Canh Hồng Lệ hảo, được làm từ sấp nến, dùng lửa nung nóng thừa dịp chưa đông lại mà nhò lên tay, từng giọt rơi xuống đều đau thấu tin gan.

“Hoàng Thượng giá lâm” tiếng Thái giám vang lên, Huệ phi vội vàng để cung nữ thu dọn, mấy giọt sấp trên tay Từ Oánh cũng được lấy đi sạch sẽ.

Hạnh nhân cũng được chuyển thành hạt sen.

Tâm tư Huệ phi rất nặng, cũng rất có thù đoạn.

Huệ phi trừng mắt cảnh cáo nàng, cười đứng dậy nghênh đón Hoàng Thượng “Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

“Ái phi mau đứng lên.” Hoàng Thượng cười nâng Huệ phi dậy, thấy Từ Oánh thì khẽ cau mày “Ngọc thường tại không ở trong cung mà chạy loạn làm gì.”

Giọng nói có chút gay gắt, Huệ phi cười mở miệng “Hoàng Thượng, là nô tỳ tìm muối muối bóc hạt sen cho Nhị hoàng tử a.”

“Ái phi cũng nên tìm một người cơ trí.” Vẫy tay để Từ Oánh lui ra.

Từ Oánh lập tức rời đi, ra ngoài còn nghe được giọng của Huệ phi “Hoàng Thượng sao lại đến giờ này a?”

“Tất nhiên là do nhớ ái phi và hoàng nhi.”

“Tiểu Chủ” Tô Noãn đón nàng, Từ Oánh đánh gãy lời nàng ta “Hồi cung, ta có chút mệt mỏi.”

Trong Hương Vận hiên, Xảo nhi và Đào nhi gấp đến độ xoay vòng, thấy Tô Noãn đỡ Từ Oánh trở về, thờ phào một hơi.

“Sương Trân đi báo với Hàn quý nhân và Tô đáp ứng tiểu chủ đã trở lại.” Đào nhi chỉ huy nói.

Xảo nhi bước lên “Tiểu Chủ chịu ủy khuất?”

Từ Oánh mệt mỏi nằm trên sạp mỹ nhân, hai tay lộ ra ngoài, Xảo nhi nhìn thấy phải hô ra tiếng “Tiểu chủ...”

Tô Noãn tiến lên một bước “Huệ phi có thể ra tay độc ác như vậy, canh hồng lệ này rất dễ để lại sẹo.”

Nghe đến đây ngay cả Đào nhi cũng rơi lệ “Huệ phi tâm tư ngoan độc, chẳng lẽ Hoàng hậu cũng mặc kệ sao?”

Hoàng Hậu ước gì Huệ phi làm như vậy, cũng không cần quan tâm, làm như ông đác lvoij.

“Tiểu chủ muốn truyền thái y?”

“Quên đi, cũng chỉ là vết thương nhỏ, không quan trọng. Đào nhi bôi cho ta ít thuốc chống sẹo là được rồi.”

“Vâng”

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Tô Noãn nói “Tiểu chủ, cũng may là Hoàng Thượng kịp thời xuất hiện.”

Hôm nay cũng may là Hoàng Thượng xuất hiện, nếu không hai tay của nàng sợ là đã bị hủy.

Đêm đó Hoàng Thượng ngủ lại Sướng An cung, kế tiếp lâm hạnh Hàn quý nhân, Lưu đáp ứng, Tô đáp ứng, nhưng lại không lật đến bài tử của nàng.

Nửa tháng liên tiếp, Hoàng Thượng không triệu hạnh Từ Oánh, ngay cả Hàn quý nhân cũng được tuyên triệu hai lần.

Mỗi cung tần sau khi thị tẩm đều được ban này nọ, dần dần có tin đồn thực ra Từ Oánh không phải được sủng ái mà là thất sủng, chọc Hoàng Thượng sinh khí.

“Đề nô tỳ biết là ai nói sẽ cắt lưỡi ném cho chó ăn” Xảo nhi cắn răng nói.

“Nhìn xem Xảo nhi của chúng ta kìa, sao ta không biết muối lại có một tật xấu động một chút là muốn cắt lưỡi người ta nhỉ.” Từ Oánh trêu ghẹo.

“Tiểu chủ vẫn còn trêu nô tỳ.” Xảo nhi chà chà chân không thuận theo nói “Nội vụ phủ cấp hương ngày càng kém.”

“Vậy lát nữa chúng ta đi ngự hoa viên hái hoa.” Tay Từ Oánh dường nửa tháng cũng đã tốt.

“Có gọi thêm Hàn quý nhân hoặc Thu đáp ứng?” Tô Noãn hỏi.

“Thôi, không cần đâu” gần đây Hàn quý nhân được sủng ái, số lần đến chỗ nàng cũng ít đi.

Về phần Thu đáp ứng, đến nay vẫn chưa được lật bài tử, cả ngày nhốt mình ở tây thiên điện, ngẫu nhiên mới đến ngồi chỗ nàng. Nàng không nên đi quấy rầy nàng ấy.

Từ Oánh nhìn Tô Noãn, cảm thấy càng ngày càng không hiểu, nàng thất sủng hơn nửa tháng, Tô Noãn vẫn giống kiếp trước không bỏ nàng.

Chẳng lẽ nàng hiểu lầm Tô Noãn? Nàng đã nghĩ nhiều?

“Cung nữ thái giám phía dưới có dị động gì không?”

“Hồi tiểu chủ, có mấy tiểu thái giám không an phận đã bị Lâm Ngôn dạy dỗ, cũng thành thật hơn.”

“Về sau mấy chuyện này hãy trực tiếp đuổi đi, không cần bẩm báo ta, ta miếu nhỏ không chứa chấp được hòa thượng lớn.”

“Vâng” tất cả cùng đáp ứng, Từ Oánh thấy trời không nắng gắt “Chúng ta đi ngự hoa viên.”

Xảo nhi và Đào nhi đi theo, Tô Noãn ở lại Hương Vận hiên “Đào nhi, Tô Noãn có gì khác thường không?”

“Hồi tiểu chủ, nô tỳ không phát hiện Tô Noãn cô cô có gì bất thường, trong ngày thường cô cô cũng không tiếp xúc với người khác.”

“Ân”

“Tiểu chủ còn muốn nô tỳ theo dõi nàng?”

“không cần”

Tháng sáu trời nóng bức, Từ Oánh chọn giờ này đi vẫn chưa quá nắng.

“Tiểu chủ, phía trước có hoa bóng nước, chúng ta hái về nhuộm móng tay.”

“Ngươi khi nào thì muốn nhuộm móng tay, rõ ràng là ham vui” Từ Oánh trêu ghẹo “Nô tỳ chỉ thấy đi hái sẽ thú vị...”

nói xong thấy nghi thức màu vàng xuất hiện trước mắt, Hoàng Thượng dẫn theo một nữ tử đi về tranh. Từ Oánh nhìn người kia có chút quen mắt, nhìn kỹ mới nhớ ra đó là Lưu đáp ứng cùng tiến cung với nàng.

Nghe nói Lưu đáp ứng là tay tỳ bà giỏi, hiện thời xem ra cũng là cao thủ vẽ tranh.

Từ Oánh lặng lẽ thối lui, thấy Hoàng Thượng chuyên chú chắc là không phát hiện ra nàng. Nàng cũng không muốn đi phá hỏng tâm tình của Hoàng Thượng.

đi một đoạn xa, Từ Oánh mới vỗ ngực, trong lòng thâm kêu xúi quẩy “Xem ra Ngọc thường tại rất thanh nhàn.”

một thanh âm mát rượi vang lên trên đầu nàng, Từ Oánh vội vàng hành lễ “Hoàng Thượng vạn phúc kim an.”

Bên người Hoàng Thượng chỉ có Ngụy công công “nhìn thấy Ngọc thường tại chỉ sợ cũng không thể vạn phúc kim an.”

Những lời này hù cho Xảo nhi và Đào nhi phải quý xuống. Dịch Thụy Cảnh tiến lên một bước, một tay chạm vào ngực nàng “không biết Ngọc thường tại cảm thấy thế nào?”

Vừa rồi hần thấy nàng, nàng lại nghĩ hần không phát hiện, quay đầu bỏ chạy, uy nghiêm của hần nàng để đâu? Nàng không đem hoàng đế hần để vào mắt, thật muốn biết trong đầu nàng có gì, tất cả đều là lá cây sao?!

“Nô tỳ không dám.” Từ Oánh thoát khỏi tay hần muốn quý xuống, hành động này chọc giận Dịch Thụy Cảnh, hần không để ý đang là ban ngày ôm Từ Oánh lên.

Từ Oánh kinh hô một tiếng, tuy nô tỳ thái giám không dám nhìn, nhưng không tránh khỏi sẽ gặp phi tần đi dạo ngự hoa viên.

Dịch Thụy Cảnh ôm nàng đến núi giả, vén quần áo của nàng lên, tiến vào.

Từ Oánh đau đến rơi lệ, dường như Dịch Thụy Cảnh cũng biết cảm giác của nàng, động tác hơi hòa hoãn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bàn nhược trì

Từ Oánh gắt gao cắn môi, nàng sợ sẽ hô thành tiếng, càng sợ bản thân không khống chế được mà cắn Dịch Thụy Cảnh.

Dịch Thụy Cảnh lúc này cũng không dễ chịu, phía dưới của Từ Oánh sít sao, hần không rời đi được, lại không dám động sợ nàng đau không chịu nổi.

Tưởng rằng vắng vẻ nàng nửa tháng là có thể quên nàng, hần không thiếu mỹ nhân, cũng không thiếu mỹ nhân muốn điên loạn đảo phượng với hần. Chỉ

có Từ Oánh là ngoại lệ? Mỗi lần thấy hân nàng đều hận không thể đi đường vòng, luôn trung bộ đáng lạnh lùng với hân. Thậm chí hân không biết tại sao khi thấy nàng là không không chế được, không quan tâm tới thể diện.

Núi giả cộ làm lưng nàng phát đau, phía dưới được đường nửa tháng cũng nóng bùng đau đớn. Nếu như bị người phát hiện, ban ngày nàng dám làm ra chuyện này, không cần đến Thái Hậu, Hoàng hậu sẽ đem nàng ra xử tử.

Tội danh này nàng không gánh nổi.

“Hoàng Thượng.” Từ Oánh hít một hơi nói “Buông tha cho nô tỳ, như thế là vi phạm tổ chế.”

“Buông tha nàng?” Dịch Thụy Cảnh vì nàng chống cự mà hít một ngụm lạnh khí, nàng chính là do trời phái xuống chính đồn hân.

“Là, nếu Hoàng Thượng muốn nô tỳ có thể lật bài từ, thuận tiện thăng vị phân cho nô tỳ.”

“Khẩu vị thật lớn” Dịch Thụy Cảnh thông thả tiến vào sâu hơn “Còn mơ tưởng muốn thăng vị phân?”

Thanh âm trong miệng Từ Oánh phát ra như mèo kêu, Dịch Thụy Cảnh nhìn nàng làm nàng xấu hổ. Ánh nắng chiếu vào một góc nhỏ trong núi giả, Dịch Thụy Cảnh đứng ngược nắng làm nàng không nhìn rõ biểu cảm của hân.

“Hoàng Thượng” là thanh âm của Ngụy công công. Hoàng Thượng đang trong trạng thái cao trào làm như không nghe thấy, Từ Oánh ghé vào tai hân nói nhỏ “Hoàng Thượng, Ngụy công công tìm ngài.”

“nói” ngữ khí của Hoàng Thượng thập phần không vui, còn mang theo hơi lạnh. Nhưng không rời Từ Oánh mà còn cố tình giật giật.

“Trang thống lĩnh cầu kiến.” thanh âm của Ngụy công công cũng thấp đi vài phần.

“Kêu hân buổi tối lại tới, nâng kiệu đến đây.” Làm như xem thấu suy nghĩ của Từ Oánh thấp giọng nói bên tai nàng “không phải muốn thăng vị phân sao? Vậy hãy làm trăm vừa lòng.”

Rốt cục rời đi, Từ Oánh thở dài một hơi, cúi đầu nhìn mặt đất còn sót lại dịch trong suốt.

Dịch Thụy Cảnh không chút hoang mang, dùng ánh mắt ra hiệu cho Từ Oánh hỗ trợ, hơi híp mắt mang theo nguy hiểm, khuôn mặt tuần lẳng mang vẻ không chân thực.

Từ Oánh lấy khăn tay, quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng cúi, may mà Trang thống lĩnh xuất hiện kịp thời, đánh gãy động tác tiếp theo của Hoàng Thượng.

Sửa sang lại cho Hoàng Thượng xong, Từ Oánh bắt đầu chỉnh đốn y phục của mình, Hoàng Thượng rõ ràng mất hứng, nàng cũng không dám kêu Đào nhi và Xảo nhi tiến vào. Trong lòng thở dài một hơi, tựa hồ bản thân không như kiếp trước.

“Hoàng Thượng, kiệu đã đến.” Ngụy công công nhỏ giọng nói.

“Ân” Dịch Thụy Cảnh ôm ngang Từ Oánh, đang sửa sang y phục, đem nàng nhét vào kiệu, bản thân cũng tiến vào.

“Hoàng Thượng?” Từ Oánh giật mình nhìn Dịch Thụy Cảnh, xem ra việc hôm nay vẫn chưa xong.

Bọn thái giám vững vàng nâng kiệu, Dịch Thụy Cảnh ôm Từ Oánh vào lòng “Tiếp tục” nói xong lại cời xiêm y của nàng, y phục mùa hè mỏng manh, bị Dịch Thụy Cảnh lôi kéo qua bả vai.

Ngực bị hân xoa nắn thành các loại hình dạng, Dịch Thụy Cảnh nhỏ vụn hôn môi, vành tai Từ Oánh. Xiêm y như vắt vẻo trên người nàng.

Từ Oánh khóc không ra nước mắt, xiêm y là không mặc được rồi, tội danh cũng xác thực, không biết ngày mai sẽ truyền ra những phiên bản như thế nào nữa. Hoặc nói Hoàng hậu và Huệ phi sẽ trừng trị nàng như thế nào?

Ông trời, nàng còn chưa báo được thù!

Dịch Thụy Cảnh thấy nàng không chuyên tâm, liền hung hăng cắn nàng một ngụm, Từ Oánh bị đau khô phục lại tinh thần, trừng hân, tất cả là do hân cảm đau. Kiếp trước khi nàng thích hân, hân không tin nàng. Kiếp này nàng muốn cách hân thật xa, hân lại đến trêu chọc nàng!

“Lá gan không nhỏ.” Dịch Thụy Cảnh hít một ngụm khí “Hay là gan của nàng luôn không nhỏ.” Vừa nói vừa thoát tiết khổ của nàng.

“Hoàng Thượng, đang ở trên kiệu.” Từ Oánh gắt gao cầm lấy. nếu Hoàng Thượng muốn nàng ở trên kiệu, nàng thật sự sẽ không xong. Thái Hậu cũng chưa chắc bảo vệ được nàng.

Dịch Thụy Cảnh không quan tâm “không sao, dù sao kiệu cũng rộng.” hân nhin thật vất vả, nàng thật là khắc tinh của hân.

Nếu chuyện này truyền ra, Hoàng Thượng cũng bị nước bọt của ngr sử dìm chết.

“Hoàng Thượng” Từ Oánh nức nở “Người nhin một chút.”

Dịch Thụy Cảnh không phải người mềm lòng, làm như không nghe thấy Từ Oánh nức nở, nhưng cũng không động thủ, chỉ là chỗ nào đó chậm chạp không nhỏ xuống.

Từ Oánh run run cúi bỏ thất lưng của Hoàng Thượng. Nàng còn không có lớn mật để Hoàng Thượng phải chịu đựng vì nàng. Dịch Thụy Cảnh chẳng buồn hừ một tiếng, nàng hé miệng ngậm lấy vật nào đó đang bành trướng, chả trách mỗi lần nàng đều đau lợi hại.

Làm như vậy chẳng khác gì chịu nhục, nhưng nàng không nói ra ngoài thì cũng không ai biết.

Chờ trong miệng tràn ngập mùi vị kia, Dịch Thụy Cảnh mới rời đi, lấy khăn lau, khoe miệng nàng tràn ra dịch trắng ngà, lòng Từ Oánh động đập, tiến lên hôn môi Dịch Thụy Cảnh.

Thừa dịp hân không phòng bị, chuyển hết sang miệng hắn, đây vốn là của hắn, trả lại hắn là điều đương nhiên.

Đến khi nghe thấy tiếng Dịch Thụy Cảnh nuốt xuống, Từ Oánh mới rời đi. Trong kiệu là một mảng im lặng không còn không khí không giương cung bạt kiếm như vừa rồi. Trước kia nàng chưa từng nhìn kỹ mắt hắn, không phát hiện thì ra mắt hắn lại đẹp như vậy, lông mi còn dài hơn cả nàng.

“Ngươi thật lớn mật.” Dịch Thụy Cảnh nhìn nữ nhân đang nằm trên người hắn “hừ” một tiếng. “Nàng còn ngồi trên người ta, ta không dám cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì.”

Hắn không có xưng “trẫm” nhưng Từ Oánh lại không để ý, chỉ vội vàng xoay người ngồi xuống bên cạnh hắn, y phục không thể mặc, Từ Oánh khóc không ra nước mắt.

Hít sâu một hơi, Từ Oánh hé mắt nhìn Dịch Thụy Cảnh “Hoàng Thượng thấy hương vị thế nào?” Nàng làm chịu khuất nhục như vậy, còn không phải do hắn cầm đầu!

“Nàng hắn là biết rõ hơn trẫm.” Dịch Thụy Cảnh không cam lòng yếu thế nói.

“Hoàng Thượng, đã đến Bàn Nhục tri.” Ngự công công ở một bên nhắc nhở.

Bàn Nhục tri là ôn tuyền dẫn vào cung, có ba hồ, phân chia nơi Hoàng Thượng tắm rửa và phi tần tắm rửa, nhưng chỉ khi được Hoàng Thượng cho phép mới được tiến vào, đây là lần đầu tiên Từ Oánh bước vào.

Vén một góc rèm, Từ Oánh chưa kịp nhìn thấy gì, Dịch Thụy Cảnh vén rèm bước xuống, y phục của Từ Oánh không chỉnh tề, cúi đầu không dám nhìn người khác, bên tai truyền đến tiếng cười khê của Dịch Thụy Cảnh “Nơi này không có người.”

Từ Oánh ngẩng đầu, quả thật cung điện to như vậy nhưng lại không có ai, chả trách Ngự công công có thể hầu hạ Hoàng Thượng lâu như vậy, đúng là người tùy cơ ứng biến.

Sàn bạch ngọc không lạnh lẽo như Thanh Lương điện, chân tiếp xúc với sàn là một mảnh ấm áp. Sàn trơn bóng hiện lên bóng dáng của nàng và Hoàng Thượng dựa vào nhau, ba hồ bốc hơi nóng mờ ảo. Nơi Hoàng Thượng tắm rửa là Xích kim long thủ, sau là Ngọc Phương đầu, nơi tần phi tắm là Thanh Ngọc Loan điều.

“cởi áo cho trẫm” Dịch Thụy Cảnh nâng tay, Từ Oánh yên lặng cởi áo cho hắn, nàng đoán không được tâm tư của Hoàng Thượng, nghĩ nghĩ quyết định không mở miệng nói chuyện. Huống chi trước đó nàng còn hôn hắn, còn cho hắn ăn thứ dơ bẩn kia, xem ra mỗi lần hoan ái cùng Hoàng Thượng nàng luôn đánh mất lý trí.

Chỉ sợ lần này không được thắng vị phân, không bị biếm vào lãnh cung đã tốt lắm rồi.

Hoàng Thượng chỉ còn lại áo lót, trong hơi nước mờ ảo nhìn như mới hai mươi tuổi. Nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt thả lỏng, ánh nắng chiếu trên mặt hắn, tranh sáng tranh tối, có thể nhìn rõ sống mũi thẳng tắp.

Y phục của Dịch Thụy Cảnh sắp thoát hết, hai người không phải lần đầu hoan ái nhưng đây là lần đầu tiên bình tĩnh như vậy.

Yếm màu tím thêu hoa mai, Dịch Thụy Cảnh nhìn lại cười cười “Yếm này thật trong trắng thuần khiết.”

“Nô tỳ không có kiến thức rộng rãi như Hoàng Thượng.” Từ Oánh nhìn không được phản kích, nàng không phải người chanh chua, nàng có thể chịu đựng Huệ phi, lại không nhìn được mà lộ nanh vuốt trước mặt Hoàng Thượng.

“Tự nhiên” Dịch Thụy Cảnh bước xuống hồ, vươn tay kéo theo Từ Oánh, Từ Oánh không kịp chuẩn bị, liền uống mấy ngụm nước hồ.

“Tựa hồ nàng quên mất trẫm là ai?” Dịch Thụy Cảnh nhíu mày, nàng lại dám giận dỗi hắn.

Từ Oánh ngẩng đầu ướt sũng, trong mắt cũng có hơi nước, thoát nhìn như vật nhỏ vô hại. Nhưng Dịch Thụy Cảnh biết bộ mặt thật của nàng.

Nước hồ ấm áp vây quanh da thịt nàng, nếu không có người trước mặt thì nàng có thể hưởng thụ một phen. Tất nhiên Dịch Thụy Cảnh không để cho nàng được tốt, nắm lấy má nàng hôn xuống.

Hai phiến môi gấn bó, Dịch Thụy Cảnh không vội vàng, mang theo tia ôn nhu. Đến khi Tử Oánh thở hổn hển mới buông nàng ra.

Dịch Thụy Cảnh nhìn cảnh đẹp trước mắt, tóc nàng tan tác trên mặt nước, cái trán cao của nàng, mày nhíu lại, híp mắt, mũi cọ vào mũi nàng, môi gấn trong gang tấc, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Tử Oánh được đặt lên phiến đá khắc đồ án hoa sen, hôn lên môi hắn. Những chuyện nàng đã làm cũng đáng chết trăm lần, cần gì phải chịu hắn ức hiếp.

Nội tâm nàng lúc này cũng mềm mại, nếu như không trải qua kiếp trước, nàng đã tin tưởng Hoàng Thượng là sủng ái nàng.

Nàng biết Hoàng Thượng là người ôn nhu, nếu như nàng không chọc giận hắn, thì nàng không phải làm những chuyện khuất nhục kia.

“Nếu không phải trầm biết Thẩm ái khanh không có lá gan lớn, trăm đã hoài nghi là nàng đi ra từ thanh lâu.” Dịch Thụy Cảnh đánh lát chút hảo cảm cuối cùng của Tử Oánh.

Thanh lâu? Nghe được những lời này của Hoàng Thượng, nếu là người nhu nhược sợ rằng đã thất cổ thể hiện trung trinh.

Tử Oánh cũng nhíu mi nhìn hắn chằm chằm nói “Nô tỳ không dám.”

“Nàng không dám? Nàng biết đại bất kính là gì không?” Dịch Thụy Cảnh nói xong nhét một ngón tay vào miệng nàng, lúc rút ra còn mang theo tia trong suốt

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chưởng thượng ân

Tử Oánh xấu hổ đến đỏ mặt “Nô tỳ không biết.”

“Hừ” Hiển nhiên Dịch Thụy Cảnh không tin “Trăm cũng không tin nàng sẽ giác ngộ.” Phía dưới đi vào một nửa thì không tiến thêm nữa, Tử Oánh cảm giác phía dưới đang lớn dần lên nhưng nàng không đau đớn.

Cảm giác này không giống như trước kia, dù cảm thấy hắn đang lớn lên nhưng phía dưới lại cảm thấy thật hư không.

Nàng nâng mắt nhìn Dịch Thụy Cảnh, hắn đùa bỡn “Ngọc thường tại có việc gì sao?”

hắn không tin nàng không động tình, hắn sẽ chịu đựng xem nàng sẽ làm như thế nào! hắn muốn để nàng khó chịu, xem nàng còn dám cả gan làm loạn không.

“Hoàng Thượng” Tử Oánh nâng mắt mờ sương nhìn hắn “Sao người có thể như vậy?” không vào cũng không ra.

“Sao, Ngọc thường tại không hài lòng?”

không hài lòng, vô cùng không hài lòng. Tử Oánh nghĩ vậy nhưng cũng không thật sự nói ra miệng.

Nàng không thoải mái xoay người, khát vọng, phía dưới Dịch Thụy Cảnh lại lớn hơn, chống đỡ làm nàng càng thêm khó chịu.

Cảm giác thân thể kêu gào được lấp đầy.

“Hoàng Thượng, van cầu người.” hai tay Tử Oánh đặt lên cổ hắn, lúc này trong mắt nàng chỉ có hắn, trong mắt hắn cũng chỉ có nàng.

một lát vui thích, nàng muốn quên hết chuyện kiếp trước, nàng không muốn làm Tử Oánh đoan trang yên tĩnh, nàng chỉ muốn làm chính mình.

“Hoàng Thượng.” Bị nàng nhìn chằm chằm, Dịch Thụy Cảnh không nói lên lời tư vị trong lòng mình, nguyên bản muốn làm nàng khó chịu, kết quả là bản thân còn khó chịu gấp bội.

Tiến vào hoàn toàn, hai người không nhận được đều rên thành tiếng, từng đợt ra vào làm dịch thủy roi đầy đất, nàng được hắn đưa lên bờ.

Dường như chưa thỏa mãn, hắn ôm nàng lên sạp mỹ nhân, lại một phen điên loạn đảo phượng.

Sắc trời đen thui, Tử Oánh mệt mỏi ngủ thiếp đi. Dịch Thụy Cảnh cúi đầu nhìn nàng “Lặng lẽ nâng về” Ngay công công không biết bước ra từ đâu, cúi đầu xác nhận.

Tiểu Huyền từ sờ sờ đầu, không ngờ lại hầu hạ Ngọc thường tại.

“Những thứ khác an bài xong rồi sao?”

“Hồi Hoàng Thượng đã an bài xong, Ngọc Thường Tại không xuất hiện ở Ngự hoa viên, là Hoàng Thượng triệu Lưu đáp ứng đến ôn tuyền.”

“Àn, Trang Lưu đâu?”

“Trang đại nhân đang chờ người ở Ngự thư phòng.” Dịch Thụy Cảnh thu thập một chút, khởi giá đi Ngự thư phòng.

Hôm sau, Từ Oánh tỉnh lại thấy Tô Noãn đang ngồi trước giường quạt cho nàng, vội đưa cho nàng một ly trà.

Từ Oánh nhấp một ngụm, nhớ tới mọi việc hôm qua, cực kỳ ưu sầu, không cần nhìn cũng biết chắc chắn trên người nàng xanh xanh tím tím.

Tô Noãn nói trước “Tiểu chủ, nửa đêm qua Ngụy công công lạng lẽ sai người nâng người về, dặn chúng nô tỳ không được truyền ra ngoài.”

Từ Oánh nghĩ một lát nói “không cần lộ ra ngoài, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.”

Rửa mặt chải đầu xong liền cùng Thu đáp ứng đi thỉnh an Hoàng Hậu, Thu đáp ứng chưa được sủng ái, nội vụ phủ cất xén phân lệ, xiêm y vẫn là chất liệu khi tiến cung Hoàng Hậu ban thưởng.

“Tối qua muối ngủ có ngon không?”

“Rất ngon, mọi muốn đi tìm tỳ tỳ thêu thùa, không nghĩ đến tỳ đi ngủ sớm như vậy.”

“Hôm qua ta có chút mệt mỏi.” Dịch Thụy Cảnh phái Đào nhi và Xảo nhi về Khải Tường cung, nói với người ngoài là nàng đã đi nghỉ.

“Tỳ tỳ nghe nói không, hôm qua Hoàng Thượng truyền Lưu đáp ứng đi Bàn Nhược trì, ân sủng đó hơn chúng ta một phần, ngay cả Hàn tỳ tỳ cũng phải nể mặt vài phần.”

Thấy Từ Oánh không lên tiếng, Thu đáp ứng cho rằng lời này làm Từ Oánh mất hứng nên không mở miệng nói chuyện.

Trong Từ Oánh đang nổi sóng to gió lớn, lần thị tẩm này Kính sự phòng cũng không có ghi lại, đừng nói thăng vị phân, đến ban thưởng nàng cũng không có. trên người nàng lại xanh xanh tím tím.

Lần sau, nếu có lần sau, nhất định nàng phải để Hoàng Thượng thăng vị phân cho nàng.

Đến Phụng Nghi cung của Hoàng Hậu, thấy Tô đáp ứng đang một mình ngắm hoa bên ngoài điện, Từ Oánh và Thu đáp ứng đi qua “Muội muội, sao lại ngắm hoa một mình, Hàn tỳ tỳ đâu?”

Tô Mai Ngôn hành lễ với Từ Oánh, phúc thân với Thu đáp ứng “Hôm nay Hàn tỳ tỳ bị phong hàn, đã cáo tội với Hoàng hậu, xin miễn thỉnh an.

“đã mời thái y chưa? Lát nữa chúng ta đến xem tỳ tỳ.”

Canh giờ đến, ba người không nói chuyện, bái kiến Hoàng Hậu nương nương.

“Gần đây Hoàng Thượng triều chính bận rộn, các vị muội muội phải tỳ mĩ hầu hạ” Hoàng Hậu mặc cung trang ngồi trên, tóc búi tỳ mĩ, trong Thê Nguyên điện có mùi như có như không.

Mọi người ứng “Là” Hoàng Hậu dặn dò chút công việc mới thôi.

“Hôm nay Lưu đáp ứng thật có sắc mặt.” Huệ phi nương nương nhìn móng tay “Đến Bàn Nhược trì cũng có thể bước vào. Hoàng Hậu nương nương cũng chỉ được đến hai ba lần.” nhìn Hoàng hậu nhún mày.

Trước đây Hoàng Hậu thỉnh chỉ mới được đến Bàn Nhược trì, lại bị một phi tử lấy ra nói, làm nàng ta bị mất mặt, huống chi Hoàng Hậu luôn luôn sĩ diện.

“Huệ phi, nếu muội muốn đến Bàn Nhược trì, Bản cung sẽ thay muội xin ý chỉ của Hoàng Thượng.” Hoàng hậu không khách khí trả lời.

“Hoàng hậu nương nương thật quan tâm muội, muội còn chờ Hoàng Thượng tự mình mang nô tỳ đi Bàn Nhược trì.” Huệ phi cười hề hề trả lời.

Lưu đáp ứng như người ngoài cuộc nhìn Hoàng hậu và Huệ phi đấu đá. Hôm qua Hoàng Thượng mang nàng đi Ngự hoa viên vẽ tranh, được một nửa đột nhiên Hoàng Thượng rời đi. Ngụy công công mang nàng đến Thanh Lương điện, nàng cho rằng Hoàng Thượng muốn sủng hạnh nàng, đợi đến nửa đêm Hoàng Thượng cũng không đến.

Hôm nay lại truyền ra là nàng được Hoàng Thượng mang đến Bàn Nhược trì, Ngụy công uyển chuyển ám chỉ đây là ý của Hoàng Thượng, nàng tất nhiên là vui vẻ nhân. Chính như Huệ phi nói, phân ân sủng này không phải ai cũng có.

Có điều, vì sao Hoàng Thượng lại làm như vậy?

Sau khi thỉnh an xong, Từ Oánh, Thu đáp ứng và Tô đáp ứng đi Thái Vi cung thăm Hàn quý nhân. Phương Hoa hiền vắng vẻ, cung nữ thái giám đều dè dặt cẩn trọng.

“Tỷ tỷ, đã tốt hơn chưa? Thái y nói như thế nào?” Hàn Phong nằm trên giường, trời tháng sáu mà lại đắp chăn thật dày, mặt nhìn gầy hơn trước kia không ít.

“Các muội mau ngồi xuống.” Hàn Phong nhột nhột cười, không hoạt bát khả ái như xưa” Tổ Trĩ mau dâng trà.”

Mọi người theo thứ tự ngồi xuống, Tổ Trĩ đỡ Hàn Phong dựa vào gối “Sao tỷ tỷ lại bị phong hàn?”

“Hôm qua gió lớn nên hôm nay dậy liền có chút đau đầu, cần gì phải thỉnh thái y. Ta nghe nói Lưu đáp ứng được đến Bàn Nhược trì?”

“Tỷ không thấy được biểu cảm của Huệ phi và Hoàng Hậu đâu, haha.” Thu Họa Phiến vui vẻ.

Từ Oánh bị Huệ phi ám toán, mọi người vừa sợ vừa hận Huệ phi, thấy Huệ phi phải cam chịu tất nhiên vui mừng.

“Sợ rằng Lưu đáp ứng sẽ thắng vị phân.” Tô Mai Ngôn thần nhiên nói, trên tay vẫn không ngừng thêu.

Mọi người trầm mặc, Thu Họa Phiến càng thất lạc, nàng còn không được sủng ái, cùng nhau vào cung, Lưu đáp ứng đã được thắng vị phân.

Từ Oánh vỗ tay “Lâu rồi chúng ta không tụ tập, chờ Hàn tỷ tỷ khỏe lại, mọi người đến Hương Vân hiền náo nhiệt một chút.”

“Vậy muội nên chuẩn bị tốt một chút.” Hàn Phong điểm mũi Từ Oánh.

Rời Phương Hoa hiền, Từ Oánh và Họa Phiến đi Khiêm hà các của Mai Ngôn uống trà “nói vậy Huệ phi chắc chắn không bỏ qua cho Lưu đáp ứng “trên bàn trà có đĩa điểm tâm, nhưng đã nguội, nghĩ đến những ngày này Mai Ngôn cũng không dễ chịu.

“Nàng ta sinh Nhị hoàng tử, mẫu bằng tử quý, ngay cả Quý phi nương nương cũng bị nàng ta đè đầu cưỡi cổ” Họa Phiến nhấp một ngụm trà nói “Tỷ tỷ, hình như hôm nay Thẩm quý nhân hết hạn cấm túc.”

Uyển âm? Tính thời gian cũng không sai biệt lắm.

“Tin tức của muội thật linh thông.” Từ Oánh cười Họa Phiến, Họa Phiến cũng cười phụ họa “Trong cung nhàm chán, muội lại không giỏi thêu thùa như Mai Ngôn, cho nên mới hay đi nghe ngóng.”

“Là ta vô ý, làm muội thương tâm.”

Rời khỏi Thái Vi cung, mặt trời có chút độc, Tô Noãn che ô cho Từ Oánh, đi một lát đã đổ mồ hôi “Tỷ tỷ, không bằng chúng ta vào Thiên Thu đình nghỉ một lát.” Họa Phiến chỉ vào đình bên hồ Yên Hà nói.

“Được” bốn phía Thiên Thu đình treo rèm châu, gió thổi qua phát ra tiếng đình đang vui tai, trong ngày hè cũng rất mát mẻ.

Tô Noãn và Lục Xuân bên cạnh Họa Phiến dùng khăn lau ghế, lại cầm quạt tròn quạt cho hai vị tiểu chủ “Muội xem, hoa sen trong hồ nở thật nhiều.”

“Đúng vậy, thật đẹp, so với hoa sen ở Thái Vi cung còn muốn đẹp hơn.”

“Đúng thật là: Cá sấu đường tổ hồng bích, gió nổi lên châu lục.” Từ Oánh cười mở miệng, cũng không cảm thấy nóng nữa “Khi trời mát mẻ có thể đến đây một chút.”

“Tiểu chủ, cẩn thận bậc thềm” một giọng nói vang lên đánh gãy lời Từ Oánh và Họa Phiến, một cung nữ y phục màu hồng đào đỡ thân ảnh màu xanh nhạt phù quang vào Thiê Thu đình.

Từ Oánh và Họa Phiến liếc nhau, không nghĩ vào giờ này mà Tuyết tần lại đi dạo, vội vàng đứng dậy hành lễ “Tham kiến Tuyết tần.”

Tuyết tần dường như cũng không ngờ trong đình có người, thấy các nàng cũng chỉ gật đầu, cung nữ vội vàng trải khăn, đặt hộp thức ăn lên bàn đá.

“Nếu Ngọc thường tại và Thu đáp ứng không để ý thì ngồi uống với bản cung một chén trà” Tuyết tần nhàn nhạt nói, gần đây nửa tháng Hoàng Thượng cũng chỉ đến bồi nàng ta dùng bữa một lần, nghĩ đến Tuyết tần cũng không phải cái gì cũng không cần.

“Vâng” Từ Oánh và Họa Phiến ngồi xuống, cảm thấy hoa sen cũng không đẹp lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cánh ve

Tuyết tần sắc luôn lạnh lùng, khí chất tất nhiên là phi thường. Là năm Gia Khánh thứ ba, Hoàng Thượng đi Giang Nam mang về, chi tiết trong đó nàng không biết.

Kiếp trước nàng bị biếm vào lãnh cung, Tuyết tần được chẩn có thai, chắc cũng vì nguyên do này mà Hoàng Thượng không chút do dự biếm nàng vào lãnh cung.

Tuyết tần nhấp một ngụm trà, ánh nắng gay gắt, gió cũng mang theo chút oi bức, Từ Oánh không hiểu, sao Tuyết tần không ở Giảng Tuyết hiền tránh nắng mà lại đến Thiên Thu đình?

“Trước đây bản cung thích nhất là chèo thuyền hái hạt sen.” Tuyết tần chậm rãi nói “Nghe nói Thu đáp ứng là người Vĩnh Phong, chắc cũng biết đến trò này.”

“Hồi nương nương, trước đây nô tỳ cũng thích chèo thuyền hái hạt sen. không ngờ là nô tỳ trèo cao, có cùng sở thích với nương nương.” Thu đáp ứng cười nói.

“Tiền cung cũng đã lâu. Bản cung lâu rồi không được đi hái hạt sen, thật là tưởng niệm.”

Tựa hồ Tuyết tần nhớ đến quãng thời gian thiếu nữ, trong giọng nói có chút nhớ nhà.

Về Khai Tường cung, Từ Oánh uống một chén trái cây ướp lạnh mới không cảm thấy nóng. Thoạt nhìn là Tuyết tần nói chuyện xưa với Họa Phiến. đến khi mặt trời lên qua đỉnh đầu, Tuyết tần tỏ thái độ khác lạ. mời Họa Phiến đến Giảng Tuyết hiền.

Cẩn thận nhớ lại, vào thời gian này kiếp trước cũng không xảy ra chuyện gì lớn, sao Tuyết tần lại như vậy?

“Tiểu chủ, nội vụ phủ không cho người mang băng đến, trời nóng như vậy, sao chúng ta chịu được.” Xảo nhi tiến vào, oán giận nói với Từ Oánh.

“Trong cung, cung nhân đều phủng cao thái thấp, lần này nội vụ phủ nói thế nào?” Từ Oánh cũng không oán trách.

“Hoàng công công nói Lưu đáp ứng kêu nóng, nên đã đưa hết sang bên đó.” Xảo nhi tức giận bất bình “Tiểu chủ, rõ ràng đó không phải là ân sủng của nàng ta.”

“Xảo nhi, không được nhắc đến chuyện này. hiện thời nàng ta đang ở đầu sóng ngọn gió nhưng lại không biết thu liễm, sẽ làm người khác ghen ghét. Nàng ta không biết hay là do ngu xuẩn.”

“Tiểu chủ, đến giờ dùng bữa?” Tô Noãn nói “Được, bày trong phòng đi, Đào nhi hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.”

Dùng xong ngọc thiện, đổi sang quần áo bình thường, Từ Oánh vẫn cảm thấy cả người toàn mồ hôi, cung điện yên tĩnh, chỉ có tiếng ve kêu trên cây, thật là phiền chán. Ánh mặt trời chiếu vào bình nych nhân trên bàn trà.

“Tô Noãn” Tô Noãn đang đứng quạt ngẩng đầu lên “Tiểu chủ, muốn uống trà sao?”

“Chuẩn bị lễ, chúng ta đi thăm Thăm Quý nhân.” Vào cung lâu như vậy cũng nên đi thăm “hảo” muội muội của nàng.

nói xong xoay người ngồi dậy, đến phòng khách tĩnh tâm phao trà, đến khi hương trà tràn ngập phòng mới miễn cưỡng áp chế phiền muội trong lòng.

Bước vào cửa Trường Lạc cung, một cổ mát mẻ ập đến, Liễu quý phi luôn điệu thấp, ở trong cung cũng có vài phần uy vọng, nội vụ phủ tất nhiên là mang băng đầy đủ.

Yên âm ở tại Đông Thiên điện, Lệ Xuân hiền. Để tiểu thái giám thông báo, Từ Oánh mới mang Đào nhi tiến vào. Tô Noãn xin phép đi vấn an Quý phi.

Bố cục ở Lệ Xuân hiền giống Hương Vận hiền, bình phong chia phòng làm hai. Ấn kỷ, cung phiến, một khay bút thiên thanh đã cũ, trên đó treo bốn năm loại bút lông, trên kỷ án bày vài bức họa.

“tỷ tỷ” Yên âm kêu một tiếng cũng không hành lễ, Từ Oánh không so đo với loại chuyện nhỏ này, luận lễ phải là nàng hành lễ với Yên âm, không biết sao Từ Oánh cũng không hành lễ nói “Sắc mặt muội muội có vẻ tốt hơn nhiều.”

“Đúng vậy, dù sao Quý phi nương nương đối xử với muội cũng rất tốt. Nghe nói tỷ cũng đã thị tẩm” Yên âm cũng không để Bích Nguyệt dâng trà.

“Tin tức của muội thật linh thông, tỷ nhớ trước đây đến mùa hè muội luôn khó chịu, sao giờ muội lại không dùng băng?” Từ Oánh làm bộ che miệng “Muội đừng trách tỷ nói sai, băng này còn tùy thân phận mà phân.”

Yên âm cười cười “Tỷ tỷ càng ngày càng thiếu kiên nhẫn.” không chút để ý Từ Oánh trào phúng.

Từ Oánh cũng không để ý việc Yên âm không tiếp lời, nếu chút việc nhỏ ấy mà Yên âm cũng để trong lòng thì đã không phải là Yên âm có thể hại chết nàng.

“Nghe nói tỷ tỷ còn không bằng một đáp ứng được sủng ái.” Uyển âm cầm một bánh đậu xanh tinh tế ăn “Thái Hậu nương nương thật thích tỷ tỷ”

“Thái hậu nương nương đối với ta rất tốt. Chỉ là vừa tiến cung biết muội muội bị cấm túc, tỷ lo lắng hồng luôn”

“đã làm tỷ tỷ lo lắng” Hai người cảm thấy nói chuyện như vậy cũng không có ý tứ, liền không ai mở miệng nói chuyện.

Đến Trường Lạc điện bái kiến Liễu quý phi, Liễu quý phi đang nằm trên sạp mỹ nhân được cung nữ hầu hạ ăn chè hạt sen bách hợp, thấy các nàng tiến vào thì xúc miệng để cung nữ lui xuống.

“Các muội mau ngồi đi. Trời như này cũng chỉ có các muội là ưa đi lại.”

“Nương nương nói gì vậy. chúng muội muội đứng trước người cũng phải thất sắc. Nương nương yêu yên tĩnh, không giống như bọn tiểu hầu nhi muội.” Uyển âm thuận thực quý xuống bóp chân cho Quý phi.

“Miệng muội như bôi mật vậy, luôn đỏ bản cung cao hứng”

Từ Oánh cười nhìn, chỉ cảm thấy một màn này rất quen thuộc, giống như phương thức ở chung của Uyển âm và Lão phu nhân khi còn ở Thẩm phủ.

“Đây là Ngọc thường tại sao” Liễu quý phi quay đầu nhìn Từ Oánh “thật là một diệu nhân, chả trách Tô Noãn luôn khen người là chủ tử tốt.”

“Nương nương khen trật rồi, Tô Noãn được nương nương dạy dỗ nên mới có thể tri kỷ như vậy.”

Cáo từ hồi cung, Từ Oánh cảm thấy đầu đau lợi hại, buổi sáng sau khi thỉnh an Hoàng hậu trở về, nàng cảm thấy dị thường phiền lòng.

không bao lâu, Tổ Trĩ bên người Hàn Phong hốt hải chạy vào, nhìn thấy nàng liền quỳ xuống “Tiểu chủ, xin hãy cứu tiểu chủ của nô tỳ.”

“Hàn tỷ tỷ làm sao?” Từ Oánh bị hù nhảy dựng lên, vội đề Đào nhi nâng Tổ Trĩ dậy. Tổ Trĩ lại cố tình không đứng lên “Tiểu chủ, từ sáng đến giờ tiểu chủ nhà nô tỳ vẫn không tỉnh” nói xong khóc không thành tiếng.

“Trước tiên đừng khóc, nói cụ thể ta xem”

Sau khi Từ Oánh và Họa Phiến rời đi, Hàn Phong liền ngủ bất tỉnh, Tổ Trĩ nghĩ chắc do mệt mỏi. Đến giờ cơm, dù nàng ta gọi thế nào Hàn Phong cũng không tỉnh, lúc này Tổ Trĩ mới kích động.

“Thình thái y chưa?”

“đã thình Bàng thái y, chẩn mạch hồi lâu cũng không biết là bệnh gì, chỉ nói là tật cũ của Tiểu chủ tái phát. Ngọc tiểu chủ, người cùng tiểu chủ giao hảo, phiền người mau đến xem tiểu chủ của nô tỳ.”

Từ Oánh cảm thấy đầu đau lợi hại những vẫn theo Tổ trĩ đến Thái Vi cung.

Sắc mặt Hàn Phong kém hơn so với lúc sáng, lộ ra xanh trắng. Cửa sổ khép chặt, trong phòng nồng nặc mùi thuốc, Từ Oánh sai cung nữ mở cửa sổ.

nói đến ân sủng ngoài Lưu đáp ứng thì Hàn Phong đứng thứ hai, có người muốn hại nàng cũng có khả năng.

Như vậy sẽ là ai? Sợ rằng Hàn Phong cũng không phải đơn giản là bị phong hàn, mới vài canh giờ mà người đã thành như thế này.

Trong đầu xoẹt qua ý tưởng gì đó, nhanh đến nỗi nàng không nắm bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lưu hoa

Từ Oánh phân phó Đào nhi “đi thỉnh Từ thái y, nhất định phải là Từ thái y” Đào nhi đáp lời, nhanh chóng rời đi.

Kiếp trước ngoại tổ phụ của nàng tiến cử Từ thái y cho nàng, mặc dù nàng khinh thường một nhà ngoại tổ phụ, nhưng luôn biết bọn họ sẽ không hại nàng. Nàng có thể ở trong cung bình an sinh hạ đứa nhỏ, tránh né nhiều âm toán, Từ thái y chính là công thần.

Từ thái y ôm hòm thuốc đến, hấn mới hai mươi tuổi, so với kiếp trước khi nàng gặp hấn thì hấn trẻ hơn nhiều. hiện tại Từ thái y cũng chỉ là thái y vô danh trong Thái y viện, Từ thái y hành lễ tiến lên bắt mạch cho Hàn Phong.

“Tổ Trễ mau đem thuốc đến đây” Từ Oánh phân phó, Từ thái y kinh ngạc chau mày, cũng không nói gì thêm.

Sau khi xem mạch lại xem thuốc, Từ thái y nhủ mảy, kê đơn rồi mang hòm chuẩn bị rời đi, cái gì cũng không nói.

Từ Oánh biết Từ thái y không quen các nàng, sẽ không vội vàng nói các nàng. Tự mình tiễn Từ thái y đến hành lang “Từ thái y không biết Hàn tỷ tỷ nhiễm phải bệnh hung hiểm gì?”

“Hàn tiểu chủ, nóng trong người, uống vài chén thuốc là có thể khỏi.” Từ thái y khom người trả lời.

“Từ thái y, ta cho người mời thái y là biết thái y có bản lĩnh, hơn nữa ngoại tổ phụ của ta và gia phụ thái y lại là đồng hương, hiện tại không có người ngoài, Từ thái y cứ nói đừng ngại.”

Từ thái y kinh ngạc một chút “không biết ngoại tổ phụ của tiểu chủ có phải họ Tân?”

“Đúng vậy, không nghĩ đến Từ thái y cũng biết người.”

“Gia phụ từng nhiều lần nhắc đến Tân lão gia tử, không nghĩ đến ở trong cung lại gặp được người” Dừng một chút nói “Hàn quý nhân là bị trúng độc?”

Mặc dù Từ Oánh thấy kì quái nhưng không nghĩ đến là bị trúng độc “Là độc gì? Có thể cứu được không?”

“Tiểu Chủ đừng lo lắng, may là phát hiện kịp thời, uống mười ngày được là ổn. Trong thuốc có nhiều hơn một loại. Người dùng độc muốn cho Hàn tiểu chủ nhìn như là bị phong hàn, nhưng không biết tại sao lại cho thêm một loại, làm cho chất độc nhất thời phát tác” Cũng không nói rõ là độc gì, Từ Oánh cũng không miễn cưỡng tiễn Từ thái y.

Dặn dò Tổ Trễ chăm sóc Hàn Phong, Từ Oánh mang Đào nhi hồi Khải Tường cung, trên đường Đào nhi như có chuyện muốn nói lại thôi, Từ Oánh không nhìn được nói “Có chuyện gì thì mau nói, chỉ có ta và người có gì mà không nói được”

“Nô tỳ cảm thấy bệnh tình của Hàn tiểu chủ thật kỳ quái”

“Tất nhiên là kỳ quái, Từ thái y nói là trúng độc.. Đào nhi, người biết Hàn tỷ tỷ trúng độc gì không?”

“Nô tỳ nghĩ thấy trong không khí lưu lại mùi trúc đào và đỗ quyên, hai loại hoa này đều có độc. Chắc hung thủ tinh luyện hai loại này, nhưng không biết vì sao lại hung hiểm như vậy.”

Đúng vậy, nhất định là hung thủ dùng trúc đào và đỗ quyên để làm cho bệnh tình của Hàn Phong thoát nhìn như bị phong hàn, kế hoạch như vậy nàng cũng phải vỗ tay khen một tiếng hảo, không ai có thể tra ra được. Nhưng vì sao lại thêm một vị thuốc, như vậy không phải vẽ chân cho rắn sao?

sẽ là ai đây?

Tô Noãn xông phòng bằng Huân ngải thảo, trong không khí vẫn còn lưu lại mùi nhàn nhạt, thấy nàng thì cười hành lễ “Tiểu chủ, đã đến giờ cơm”

“Bây ở phòng khách đi.”

Sau khi rửa mặt chải đầu Từ Oánh ngồi xuống dùng bữa, đồ ăn đã sớm lạnh, phân lệ cũng ít, ba món chay và một chén cháo, thờ dài một hơi, quả nhiên ở trong cung không được sủng ái thì rất thê thảm.

Cho dù được sủng ái thì cũng phải lo lắng đề phòng, cuộc sống trong cung thật là gian nan.

“Nội vụ phủ càng ngày càng lớn mật.” tức giận đề nghị một ngày muốn phát ra “Ta còn như thế này, nô tỳ các người không phải còn kém như thế nào nữa.”

Tô Noãn cúi đầu, Đào nhi bước lên “Tiểu chủ, đồ ăn lạnh rồi. Nếu ăn không được, lát nữa nô tỳ làm chút điểm tâm.”

“Thôi” Từ Oánh thở dài, Khải Tường cung có phòng bếp, nhưng chỉ có Hiền phi mới được dùng, các nàng muốn dùng thì phải xin phép, cần gì ép buộc như vậy.

Mười ba tháng sáu, trăng đã có chút tròn, Từ oánh ăn xong liền để Lâm Ngôn chuyển sạp đến gốc cây lựu, bóng cây lắc lư, hoa lựu như mã não, hương thơm phảng phất trong gió, cực kỳ thích ý.

“Lựu hoa dưới bạc la y, thức dậy lại tìm kỳ.” Từ Oánh lầu bầu một tiếng, nâng mắt nhìn hoa lựu trên cành, ánh trăng mờ mờ xuyên qua tán cây như trăm ngàn vì sao mờ ảo, thỉnh thoảng nổi lên cơn gió cuốn theo mùi hương ngào ngạt.

Sau khi tắm rửa đã không còn oi bức như ban ngày, phe phẩy quạt tròn không bao lâu thì ngủ mất.

Thân mình đột nhiên bay lên, Từ Oánh hoảng hốt mở to mắt. Từ trước đến nay trừ khi quá mệt mỏi nếu không nàng luôn ngủ không sâu. Dịch Thụy Cảnh bình ổn ôm nàng vào gian trong, thấy nàng tỉnh lại thì hơi nhếch môi.

Từ Oánh vẫn chưa kịp phản ứng lại, sao Hoàng Thượng lại đến đây, không phải hôm qua mới.. Nghĩ đến việc tối qua Từ Oánh lại đau đầu, Dịch Thụy

Cảnh nhìn biểu cảm của nàng, hơi đoán được nàng nghĩ gì, ánh mắt tối sầm, phun ra những lời nói làm tổn thương người khác “Mới một ngày không gặp mà Ngọc thường tại đã quên mất bản thân dưới thân trầm rền rĩ như thế nào?”

Sắc mặt Từ Oánh rực đỏ “Việc thay mặt đổi đào, Hoàng Thượng làm cũng rất là thuận thực.” Buổi sáng sau khi thình an Xảo nhi nói Hoàng Thượng chuẩn bị thăng vị phân cho Lưu đáp ứng.

“Xem ra oán niệm của Ngọc thường tại rất lớn a.” Dịch Thụy Cảnh ném Từ Oánh xuống đại kháng dưới cửa sổ, Tô Noãn và Đào nhi sớm đã không thấy đâu.

Bị rơi rất đau, trên người còn tím lức này càng khó chịu, nàng cảm thấy sợ hãi, không dám chống đối Hoàng Thượng, ngồi dậy ôn nhu nói “Hoàng Thượng, có muốn dùng trà? Hay là tắm rửa?” nói xong đã đứng trên đất.

Dịch Thụy Cảnh nhìn nàng một bộ lấy lòng, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng trên mặt lại nghiêm túc “Pha trà đi”

Từ Oánh như được đại xá, sang phòng khác pha trà. Cảm thấy sao hôm nay phao trà lại nhanh như vậy, lại kéo dài một chút mới mang vào.

Dịch Thụy Cảnh dường như rất mệt, ngồi trên giường xoa mi tâm, Từ Oánh cảm thấy trong lòng máy động, Hoàng Thượng như vậy nàng chưa bao giờ nhìn thấy, nàng luôn cảm thấy không gì là hấn không làm được. Mười bảy tuổi đăng cơ, bình chiến loạn ở biên cương, khai thông đường biển, giảm bớt lao dịch, sưu thuế, rầm rộ mở khoa cử. Năm năm chưa từng bỏ một buổi triều nào.

Thấy nàng sững người tại chỗ, Dịch Thụy Cảnh nhếch mi “Nàng định đứng đó bao lâu? Chẳng lẽ trầm phải đến chỗ nàng?”

Cảm xúc khác thường trong lòng Từ Oánh bị đánh tan tành, sao nàng lại cảm thấy hấn mệt mỏi, rõ ràng hấn chính là cảm thú!

“Hoàng Thượng mời dùng trà.” Dịch Thụy Cảnh nhấp một ngụm, trong miệng lưu lại mùi hương. Thấy nàng đứng yên tại chỗ, bỗng nhiên buông chén trà xuống, đưa tay về phía nàng. “Đến đây.”

Ngữ khí ôn nhu, Từ Oánh cứng đờ một chút xong vẫn ngoan ngoãn bước đến, tay Dịch Thụy Cảnh dài, kéo nàng đến, nàng không kịp chuẩn bị liền ngã ngồi vào lòng hấn. Nàng theo bản năng đẩy giũa, hấn nhanh chóng cố định nàng “Thế nào? Ngọc thường tại không muốn ngã vào lòng trầm?”

“Nô tỳ không dám” Từ Oánh tránh không thoát, trong lòng bắt đầu có dự cảm không tốt.

“không dám?” Dịch Thụy cảnh trào phúng “Trầm nhớ được hôm qua nàng nhưng rất hương thụ” Tay hấn chui vào trong áo nàng, nàng kháng cự tránh né về sau.

Điều này chọc giận hấn “Có điều gì mà nàng không dám? Ngoài miệng nói không dám nhưng trong lòng lại ước gì cách trầm thật xa, Trầm không biết trong ngày thường nàng còn làm ra được chuyện như thế nào.”

Những lời này rất nghiêm trọng, nàng muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì. hấn cũng không cho nàng cơ hội, hai tay nắm lấy nơi mềm mại, thường thức nơi đó dưới tay hấn biến thành đủ loại hình dạng, đến khi nàng từ hồng nhật biến thành đỏ ửng.

Dường như quần áo trời buộc hấn, hấn vung tay xé rách, tiếng vải xé truyền đến, nàng khóc không ra nước mắt, xiêm y lại hồng rồi.

hấn xoay người đặt nàng lên bàn, bày ra tư thế làm nàng cảm thấy nhục nhã không thôi. Nhưng những việc nhục nhã nàng cũng đã đều làm qua. Thân thể nàng buộc chặt, khô ráp căn bản là chịu được vật cực đại của hấn, hấn lại cường chế tiến vào, nàng cắn chặt môi, không kêu một tiếng.

hấn hừ lạnh một tiếng, tách môi nàng ra, thanh âm đứt quãng cũng không thể che giấu, cảm giác đau đớn truyền đến, nàng cảm thấy lần này đau đớn hơn rất nhiều so với những lần trước, hai tay gắt gao nắm cạnh bàn.

Trán nàng chảy không ít mồ hôi, hoàn toàn không có sự ôn nhu như hôm qua, chỉ có xâm lược và đau đớn, thanh âm của nàng như tiếng nước chảy, muốn kim nén cũng không được. Trước ngực có chút đau, hấn dùng như biết nàng khó chịu. hai tay phủ lấy tiểu bạch thỏ.

“Hoàng Thượng, đau quá” Nước mắt nàng như hoa lê đài vũ, thanh âm lại ái muội đến cực điểm, phía dưới Dịch Thụy Cảnh lại sưng hơn vài phần.

hấn cúi đầu cười bên tai nàng, thấy nàng không có phản ứng, hấn ôm nàng đến giường, nhấc hai chân nàng lên, động thân tiến vào.

Đến khi đem tất cả tinh hoa phóng vào hoa tâm, hấn mới rút ra, nàng cảm thấy như vừa rơi từ trên mây xuống, thân thể giống như lá xoay theo gió.

“Chuẩn bị nước” Dịch Thụy Cảnh phân phó Ngụy công công, Ngụy công công ứng “Là” cho người nâng thùng tiến vào.

hấn ôm nàng vào thùng, tắm rửa đơn giản, thấy mắt nàng dịu lại “Ngủ đi”

Từ Oánh như được đại xá, nhắm hai mắt nặng nề ngủ. May mắn hôm nay hấn không quá thú tính

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Dạ vũ

Ban đêm mưa to gió lớn, lá cây trong gió kêu xào xạc. Từ Oánh ngủ không an ổn, trong mộng là tiếng con nàng khóc đứt ruột gan. Dịch Thụy Cảnh thấy nàng ngủ không yên, liền đem nàng ôm vào ngực, ngửi mùi Long Diên hương, Từ Oánh dần yên ổn lại. Những bóng ma trong lòng đều tan đi, chỉ còn hơi ấm của hắn.

Khi tỉnh lại đã là canh tư, phòng yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng mưa rơi, mảnh trăng buông xuống, bức thêu trên màn thật trắng trẻo, chờ khi nào rảnh nhất định phải đổi lại. Dịch Thụy Cảnh không có trên giường, nàng không để ý cả người đau đớn, vội vàng mặc trung y, giày cũng không mang đi ra phòng ngoài.

Tiểu Huyền tử đang hầu hạ Dịch Thụy Cảnh mặc quần áo, thấy nàng đã tỉnh, mắt nàng mờ lung không giống ngày thường, lại có vài phần khả ái, hoạt bát.

nói đến thì nàng cũng chỉ là cô nương mười lăm tuổi.

“Hoàng Thượng vạn phúc kim an.” Từ Oánh hành lễ, nếu để Hoàng Hậu biết nàng không hầu hạ Hoàng Thượng mặc quần áo, thế nào cũng bắt nàng chép “Nữ giới” một trăm lần.

“Hôm qua Ngọc thường tại biểu hiện rất tốt, nói không chừng lần sau Trẫm sẽ thăng vị phân.” Cuối cùng tiểu Huyền tử cũng thất xong ngọc bội, Dịch Thụy Cảnh quay đầu nói với Từ Oánh.

“Nô tỳ tạ ơn Hoàng Thượng.”

Dịch Thụy Cảnh ngồi ở bàn trà nhấp một ngụm, lại ăn chút điểm tâm “Hình như Ngọc thường tại đã quên bàn trà này” nói xong còn nhíu nhíu lông mày.

Nàng làm sao có thể quên bàn trà này, không phải hẳn muốn nhắc nhở nàng hôm qua đã chịu nhục như thế nào sao! Nàng cố tình không để hắn được như ý.

“Nô tỳ không dám” Mặc dù không phục, nhưng dù sao hắn cũng là vua một nước, lá gan của nàng còn không lớn như vậy.

“Hoàng Thượng đã là giờ mẹo canh ba.” Ngụy công công nhỏ giọng nhắc nhở, vào canh giờ này Hoàng Thượng phải thượng triều.

“Bãi giá” Dịch Thụy Cảnh không muốn nhìn thấy mặt nàng lúc này, nói xong bước ra ngoài, Từ Oánh ước gì hắn mau chóng rời đi, lập tức quỳ xuống hành lễ “Cung tiễn Hoàng Thượng.”

Dịch Thụy Cảnh đi đến bình phong thì dừng lại, Từ Oánh dùng đuôi mắt nhìn thấy hắn dừng lại thì tim đập thình thịch, sợ Hoàng Thượng sẽ không vào triều sớm. Thấy Dịch Thụy Cảnh phân phó Tiểu Huyền tử “Mang mấy miếng điểm tâm theo.”

Tiểu Huyền tử vội ứng “Là”, đến bàn trà thấy có mấy miếng điểm tâm nhưng đã lạnh, chắc là làm từ hôm qua, nghĩ một lát nói với Từ Oánh “Ngọc thường tại, điểm tâm này đã lạnh, làm phiền người làm một ít cho nô tỳ mang về cho Hoàng Thượng.”

Từ Oánh bực mình, vừa rồi hắn còn ăn hơn phân nửa, nô tài như người sao lại lảm chuyện như vậy, Từ Oánh biết không thể đắc tội với tiểu Huyền tử, nên ôn tồn gật đầu đồng ý.

Nàng cảm thấy Hoàng Thượng có ý phân phó như vậy!

Làm điểm tâm rất tốn thời gian, nàng còn phải đi thỉnh an Hoàng Hậu, không thể để các phi tần khác nói nàng thịnh sủng mà kiêu, hiện tại nàng chưa đủ năng lực bảo vệ bản thân, nàng không thể trở thành cái gai trong mắt người khác.

Còn đang cân nhắc, Tô Noãn và Đào Nhi bước vào, thấy nàng đi chân trần trên đất thì bị dọa nhảy dựng lên. Đào Nhi vội vàng đem giày cho nàng, lái nhai “Tiểu chủ, sao người lại đi chân trần, không may bị ốm thì sao” nói xong lại lăm bầm “Nếu Tần ma ma ở đây, không phải sẽ lái nhai cả ngày sao.”

Từ Oánh vỗ ót, sao nàng lại quên mất nhỉ, Đào Nhi cũng học cùng nàng, tay nghề cũng không kém nàng bao nhiêu, vội vàng phân phó Đào Nhi làm bánh hạt dẻ, Tô Noãn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Đào Nhi không rõ chân tướng, tưởng Từ Oánh muốn ăn, lại thấy thường ngày Từ Oánh thích ngọt nên cho nhiều hơn mấy thìa đường.

Bên ngoài trời vẫn mưa tí tách, trời không còn nóng như mấy hôm trước. Hoa bị mưa gió đánh nát, một mảnh hoa lựu tan tác nhìn thật đáng thương, không còn là mỹ cảnh như ngày hôm qua.

Thu đáp ứng theo thường lệ đợi nàng ở hành lang, Lục Xuân che dù, sợ nước mưa làm ướt tiểu chủ “Tỷ tỷ”. Họa Phiến hành lễ “Mới vừa rồi thấy Hoàng Thượng rời đi mới biết là hôm qua tỷ tỷ thừa sủng, muội chúc mừng tỷ.”

Mọi người nghĩ đây là lần thứ hai nàng thừa sủng, Họa Phiến chúc mừng nàng như quá khứ, nhưng nghe vào tai nàng thì trong lòng lại không có tư vị gì.

Chỉ cảm thấy mấy ngày gần đây nóng bức, tâm tình phiền chán.

“Muội khách sáo rồi. Bệnh tình của Hàn tỷ tỷ đột nhiên nặng hơn, không biết hôm nay đã tốt hơn chưa.”

“Sao bệnh của Hàn tỷ tỷ lại đột nhiên nặng hơn? Thái y nói thế nào?” Họa Phiến vội vàng hỏi.

“Thái y nói là do bệnh cũ của Hàn tỷ tỷ, lại trúng gió nên mới nặng hơn.”

trên đường tích không ít nước mưa, hoa ngô đồng rơi trên đất, trong không khí xen lẫn hương thơm nhàn nhạt. Lá liễu cũng rơi không ít, nhìn cực tiêu điều. Bọn thái giám đang dọn nước, Từ Oánh nhìn thấy có chút không đành lòng phân phó Tô Noãn thưởng bạc. Bọn thái giám vui mừng tạ ơn.

Đến thính an Hoàng Hậu, phi tần theo vị phân ngồi xuống, Hiền phi rất cao hứng, trang điểm kỹ hơn so với ngày thường, sáng này khi đến thính an thì gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói hạ triều sẽ đến Khải Tường cung dùng bữa với nàng.

Hoàng Hậu vẫn như thường ngày phân phó các phi tần phải nhớ cung quy, lại nói chuyện phiếm, nói Hoàng Thượng thăng Lư đáp ứng thành Lư thường tại.

Mọi người thi nhau chúc mừng Lư thường tại, trừ sắc mặt Huệ phi không được tốt, những người khác đều tươi cười hàn huyên, một bộ tỷ muội tình thâm.

Nàng được thị tẩm hai lần, một lần Hoàng Thượng không ban thưởng gì, cũng đã bị Huệ phi cảnh cáo, nên mọi người cũng không làm khó nàng.

Vinh tần nói “Hoàng Hậu nương nương, mấy hôm nay mưa nhiều thiết nghĩ hoa Thủy Tiên cũng đã nở rộ, không bằng mọi người cùng đi ngắm hoa?”

Từ Oánh chau mày, Đức Cao Sang cung của Thục phi có rất nhiều hoa thủy tiên, Vinh tần không mời mọi người đi Thái Vi cung ngắm hoa sen lại có tình chọn thủy tiên.

Hoàng Hậu nhìn thoáng qua Thục phi, Thục phi cười nói “Thủy tiên trong Đức Sang cung vừa vặn mới nở, nếu Hoàng hậu tỷ tỷ và bọn muội muội không chê thì mời đến Đức Sang cung ngồi một lát, chỉ là mưa này không biết bao giờ mới ngừng.”

Vinh tần tiếp lời “Tất nhiên không ngại, mưa mùa hè không giống mưa mùa thu, đến mau đi cũng mau.” Quả nhiên khi ra khỏi Thế Nguyên điện, mặt trời đã lên cao, mưa cũng đã ngừng.

Các Tiểu Chủ tự về cung ăn sáng rồi đến Đức Sang cung, Hoàng Thượng dùng bữa ở chỗ Hiền phi nên Hiền phi chưa đến Đức Sang cung.

Đến Đức Sang cung, Từ Oánh, Họa Phiến và Mai Ngôn ngồi một chỗ, Hoàng Hậu dặn mọi người không nên phơi nắng nhiều, trời không còn oi bức, không khí nhẹ nhàng khoan khoái nên mọi người hoạt động rất tích cực.

Có người vẽ tranh, làm thơ, đối câu đối. Tuy Hoàng Thượng không có ở đây nhưng mọi người vẫn xuất ra vài phần bản lĩnh của mình.

Rốt cục Vinh tần mời mọi người đến cung của Thục phi là có âm mưu gì? Chẳng lẽ chỉ để ngắm hoa? Vậy tại sao lại chọn lúc này.

Uyển âm nói chuyện với Lư thường tại, thấy Từ Oánh, không biết nói gì mà lại tươi cười đi về phía nàng.

“Tỷ tỷ, đây là Lư thường tại, nghe nói tỷ phao trà hảo, Lư muội muội cũng muốn nếm thử” Uyển âm cười nói với Từ Oánh.

Từ Oánh biết Uyển âm không thể nhìn nàng sống tốt, hôm qua nàng được thị tẩm, chắc trong lòng Uyển âm không thoải mái, muốn mượn cớ này vũ nhục nàng.

“Thảm quý nhân nói gì vậy. Tốt xấu gì Ngọc thường tại cũng là tỷ tỷ của Quý nhân, Quý Nhân lại để tỷ tỷ mình pha trà cho Lư thường tại” Thu đáp ứng nhện không được trả lời, Từ Oánh nhũn mày, thanh âm của Họa Phiến có chút lớn, ánh mắt của mọi người đều tập trung về đây, sợ là sẽ không dễ giải quyết.

“một cái nho nhỏ đáp ứng mà muốn quản nhiều chuyện như vậy” Lư Thường tại khề chu môi “Bản cung muốn Ngọc thường tại pha trà còn phải được người đồng ý?”

Uyển âm vừa lòng nhìn cục diện hiện tại, pha trà cho cung tần cùng vị phân, xem Từ Oánh còn có thể để mặt mũi vào đâu!

Họa Phiến không phục trùng mắt, rõ ràng nàng ta xuất thân không cao, vừa mới được thăng là thường tại, lễ sắc phong cũng không có vậy mà dám lên mặt tự xưng bốn cung, không biết là sử dụng mưu kế gì được Hoàng Thượng sủng ái.

Ngay cả Thục phi cũng nhện không được phải nhũn mày. Từ Oánh cười mở miệng “không nghĩ đến Lư muội muội cũng là người thường trà, không bằng hôm nào đó hai chúng ta tìm thời gian bàn luận một phen.” Lời này cực kỳ khách khí, không tiếp lời nói của Lư thường tại, lại thể hiện rõ thân phận của nàng.

Lư thường tại còn muốn nói gì đó nhưng Tuyết tần ở một bên lại nôn một trận, cung nữ bên cạnh gấp đến độ xoay quanh. Mọi người lập tức rời ánh mắt.

Thực phi lập tức phái người mời thái y, mặt Tuyết tần tái nhợt được đỡ ngồi lên ghế, ngay cả Hoàng Hậu cũng quan tâm hỏi han, Từ Oánh nhìn bốn phía, cảm thấy đã thông suốt một số chuyện.

Sợ là Tuyết tần đã có thai.

Quả nhiên sau khi xem mạch Thái y hướng Hoàng Hậu bẩm báo “Chúc mừng nương nương. Tuyết tần nương nương đã mang thai hơn một tháng.”

Mọi người vội vàng chúc mừng, Hoàng Hậu cũng thu hồi sự không thoải mái trong lòng, vội vàng phân phó nâng kiệu đưa về, lại để Hoàng An bẩm báo cho Hoàng Thượng.

Khúc nhạc đệm thường hoa lặng lẽ qua đi. Sau khi mọi người chúc mừng Tuyết tần đều lặng lẽ về cung. Sắc mặt Huệ phi buổi sáng đã âm trầm nay lại càng âm trầm.

Kiếp trước Tuyết tần chỉ mang thai một lần, chẳng lẽ chính là lần này?

Sau khi nghe bẩm báo, sắc mặt Hoàng Thượng vui vẻ, phong Tuyết tần thành Tuyết phi. Bổng chốc Tuyết phi phong quang vô hạn, các loại ban thưởng đua nhau đưa đến Giảng Tuyết hiên, ngay cả người luôn lễ phật như Thái Hậu cũng ban y chỉ phong thưởng.

Từ Oánh không có nhiều dao động, trong cung hoài được con nối dòng là một bản lãnh nhưng có thể bình an sinh hạ và nuôi nấng lớn lên khỏe mạnh hay không lại là một bản lãnh khác.

Chỉ là nàng không rõ vì sao Vinh tần biết Tuyết phi có thai, xem ra Tuyết phi cũng đã sớm biết bản thân mang thai. Trong Đức Sang cung trừ việc trồng nhiều thủy tiên, còn có rất nhiều trúc đào. Trúc đào dễ trồng, mùi hoa lại rất hại cho phụ nữ mang thai, nhẹ thì chóng mặt buồn nôn, nặng thì có thể gây xảy thai.

Từ Oánh xoa mi tâm, hôm trước vì sao Tuyết phi lại mạo hiểm đến Thiên Thu đình?

không nghĩ nhiều nữa, gọi Đào nhi khoác thêm xiêm y đến Thái Vi cung, không biết Hàn tỷ tỷ đã tỉnh lại chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thổ lộ tình cảm

đi Phương Hoa hiên, Từ Oánh không quên phân phó Đào nhi đến tây thiên điện gọi Họa Phiến, Họa Phiến cũng nhanh chóng cùng nàng đến Phương Hoa hiên thăm Hàn Phong. Đến Phương Hoa hiên, thấy Tô Mai Ngôn đang ngồi cũng Hàn Phong, thấy các nàng thì phúc thân “Muội vừa định sai người thông báo với các tỷ, sao sắc mặt tỷ kém như vậy.”

Từ Oánh cười cười “Đêm qua ngủ không ngon nên hôm nay tinh thần không được tốt. Hôm nay Hàn tỷ tỷ thế nào?”

“Vừa mới tỉnh lại một lát, ăn chút cháo, giờ đang ngủ.”

“đã bẩm báo Hoàng Thượng chưa?” Họa Phiến dịch góc chăn cho Hàn Phong, nhỏ giọng nói.

Từ Oánh nghĩ nghĩ “Vẫn nên thông báo một tiếng.” Liền phân phó Tố Trễ đi tìm Ngụy công công.

Hôm nay tâm tình Dịch Thụy Cảnh không tệ, ban thưởng rất nhiều được liệu còn sai Ngụy công công tự mình mang đến, dặn dò Tố Trễ hầu hạ Hàn Phong chu đáo, trước khi Ngụy công công rời đi còn thâm ý nhìn Từ Oánh một cái.

Từ Oánh kinh ngạc, nghĩ một phen vẫn không biết bản thân làm sai chuyện gì, liền tạm thời không nghĩ đến nữa.

Trở về Khải Tường cung, Hiền phi đang chọn lễ vật mang đến chỗ Tuyết phi, thấy Từ Oánh và Họa Phiến trở về liền vẫy các nàng.

“Bản cung nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy nên đưa đến chỗ Tuyết phi mấy chậu hoa, nàng ấy đang có thai cũng không thể xông hương.” Hiền phi chỉ vào mấy chậu hoa “Mấy chậu này thế nào?”

Từ Oánh nhìn qua, thấy có Bách Hợp, Văn Hương Ngọc, hoa Bát Tiên, đều là loài hoa cao quý, duyên dáng, cực kỳ giống như tính tình Tuyết phi.

Chỉ là.....

“Hoa nương nương chọn tất nhiên là đẹp nhất, tốt nhất.” Họa Phiến nhìn mấy chậu hoa nói, tư thái nhàn nhã.

Từ Oánh chỉ nói “Hào” rồi không nói gì, Hiền phi dường như rất cao hứng, để thái giám đưa qua chỗ Tuyết phi.

Nghe thái giám về báo, Tuyết phi yêu thích không thôi, đặt tất cả ở trong phòng.

Trong lòng Từ Oánh bất ổn, nàng không biết có nên nói ra hay không, kiếp trước Tuyết phi cũng không hại nàng, chỉ thờ ơ lạnh nhạt mà thôi.

Nàng nhỏ giọng tỉnh té nói với Đào nhi, sau khi kinh ngạc Đào nhi nói: “Tiểu Chủ người không thể mềm lòng, nếu nói ra sẽ đắc tội Hiền phi nương nương. Huống chi chắc gì Hiền phi đã có ý đó.”

Đứng rồi, Tân ma ma dạy nàng không ít các mảnh khoe ở hậu viện nhưng chắc gì mọi người trong cung đều biết đến. Vậy hãy xem ý trời đi.

“Tô Noãn” Từ Oánh hô một tiếng, Tô Noãn đang thêu thùa ở hành lang lập tức vén rèm bước vào “Tiểu Chủ”

“Sau khi nghỉ trưa sẽ đi thỉnh an Thái hậu, nhớ mang theo Pháp Hoa kinh ta mới thêu.”

“Vâng”

Đến Thọ Khang cung, Đỗ ma ma mời nàng vào phòng khách, nhỏ giọng nhắc “Tuyết phi nương nương đang ở trong”

Từ Oánh cảm kích, cười với Đỗ ma ma, tháo vòng tay Xích Kim trên cổ tay đặt vào tay Đỗ ma ma “Đa tạ ma ma”

Đỗ ma ma nhắc nhở, Từ Oánh tiến vào dập đầu với Thái Hậu “Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.” Thái hậu nói “Bình thân” sau đó phân phó cung nữ mang ghế.

Ngẩng đầu thấy Tuyết phi, Từ Oánh phúc thân “Tham kiến Tuyết phi nương nương.” Tuyết phi cười để nàng miễn lễ, thoát nhìn sắc mặt tốt hơn nhiều so với buổi sáng.

“Thái Hậu nương nương, đây là Pháp Hoa kinh nô tỳ mới thêu” Tô Noãn phía sau nàng vội vàng trình trước mặt Thái Hậu.

Thái Hậu nhìn một lát, vừa lòng gật đầu “thật là khéo léo nhưng phải cẩn thận không mất bị thương”

Tuyết phi ở một bên che miệng cười duyên “Chả trách Thái hậu thích muối như vậy, muối thật có tâm”

Từ Oánh vội nói “Nương nương khen trật rồi, chờ nương nương sinh hạ tiểu hoàng tử, cam đoan Thái Hậu đến họ của muối là gì cũng quên mất.”

“Tiểu hầu nhi, đến cả ai gia cũng dám trêu.” Thái hậu cười cười vỗ lưng nàng.

“Là Thái hậu hiền lành, thân thiết nên nô tỳ mới dám có lá gan lớn như vậy.”

“Ngươi cũng phải cố gắng sớm hoài con nối dòng. Hôm qua Hoàng Thượng nghỉ lại chỗ ngươi?”

Từ Oánh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Gần đây Hoàng Thượng bận rộn, chỉ ở chỗ nô tỳ ngủ một giấc.”

Tuyết phi hiểu rõ, chẳng trách mỗi lần Ngọc thường tại thị tẩm Hoàng Thượng đều không ban thưởng gì, nguyên lai là không thừa sủng.

Thái Hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, điểm trán nàng “Ngươi cũng phải học hỏi Tuyết phi, cái bụng phải biết phấn đấu.”

Chờ Từ Oánh và Tuyết phi rời Thọ Khang cung, Thái hậu để Đỗ ma ma đỡ nói “Như Hà, đi ai gia đi xem nàng”

Lung Đỗ ma ma cứng đờ, nói “Thái hậu, đang là ban ngày, vạn nhất...”

“không sao, người nên đến đều đã đến. Lại nói thật lâu rồi bản cung không có gặp nàng.”

Tuyết phi cẩn thận đỡ bụng chưa lộ đi trên đường lát đá, mới một tháng là thời kỳ nguy hiểm, Từ Oánh chậm rãi đi phía sau.

“Hôm qua lời kéo muối nói chuyện nửa ngày, cảm thấy thật hợp ý, hôm nào rảnh hãy đến Giảng Tuyết hiền bồi tỷ tỷ.”

“Đa tạ nương nương nâng đỡ.” Vốn tưởng Tuyết phi thanh cao, không nhiễm khói lửa nhân gian, sẽ không nược sức nàng. Xem ra Tuyết phi cũng biết có rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào bụng nàng ta, tiêu biểu nhất chính là Huệ phi ở Sướng An cung đi.

Tuyết phi rời đi, Từ Oánh mang theo Tô Noãn chậm rãi đi dạo, hôm nay không có mặt trời, cực mát mẻ.

“Tô Noãn, Tuyết phi có thể bảo trụ khối thịt trong bụng không?”

“Phải xem tạo hóa của bản thân, hôm nay Tuyết phi vội vàng đến thỉnh an Thái hậu, có Thái Hậu làm chỗ dựa, nói không chừng là có cơ hội.”

Từ Oánh im lặng, Thái Hậu là mẫu hậu của Hoàng Thượng, sẽ không hại đến hoàng tử.

Chỉ là, mình thương dễ tránh, ám khí khó phòng.

Điều làm Từ Oánh bất ngờ chính là trong cung có lời đồn kỳ quái hơn cả lần trước, nàng không chịu sủng, Hoàng Thượng đến chỗ nàng đơn giản là chỉ để ngủ.

Việc này so với không chịu sủng còn nghiêm trọng hơn, quả nhiên đồ ăn nội vụ phủ mang đến không bằng ngày thường, ngay cả canh đậu xanh cũng giảm hơn nửa.

Sau khi có lời đồn nửa tháng, Hoàng Thượng cũng chỉ nghỉ ở chỗ Tuyết phi một đêm, Hoàng hậu một đêm, còn lại không sủng hạnh ai. Hoàng Hậu có sủng hạnh không nàng không biết, nhưng Tuyết phi thì không thể hầu hạ hần. hần không có biện pháp để nữ nhân mang thai hầu hạ đi?

Cũng không thể đảm chắc được, có kinh nghiệm những lần trước, ham thích của hần rất đặc thù a.

Từ Oánh vừa bóc hạt sen vừa nghe Xảo nhi sinh động kể chuyện bát quái trong cung, đến đoạn thú vị nàng không giữ chút hình tượng nào mà cười to.

Bệnh của Hàn Phong đã dần tốt hơn, có thể xuống giường đi lại. Nghe nói Hoàng Thượng cũng bớt chút thời gian đến Phương Hoa hiền ngồi một lát.

Nếu nàng là Hoàng Thượng, phải xem nhiều nữ nhân như vậy, chắc mệt chết.

Sau khi ăn tối Từ Oánh ngồi trong sân, Dịch Thụy Cảnh mang người vào Khải Tường cung, nhưng không đến chỗ nàng, thấy nàng trong sân thì phát ra tiếng cười nhẹ.

“Nhã hứng của Ngọc thường tại thật tốt. Khó trách Trẫm tìm người để thuần ngủ.” Hai chữ ‘thuần ngủ’ nói ra rất nặng.

Từ Oánh thầm nghĩ ‘Lời đồn này đến Hoàng Thượng cũng nghe thấy, xem ra đã làm mất mặt Hoàng Thượng, lần này chạy trời không khỏi nắng.’

trên mặt lại tươi cười “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.”

Dịch Thụy Cảnh “Hừ” một tiếng, Họa Phiến nghe được động tĩnh, ra ngoài bái kiến Hoàng Thượng, trên người mặc váy dài trắng, cài trâm xanh biếc, chọc người ta vừa thấy đã thương.

Hoàng Thượng đích thân nâng Họa Phiến lên, không quên dặn tiểu Huyền Từ “Lần trước ăn điểm tâm ở Hương Vận hiền rất ngon, thường cho Ngọc thường tại.”

Tiểu Huyền từ khom người “Vâng”, Từ Oánh không hiểu, lát sau mới nhớ hôm trước nàng để Đào nhi làm điểm tâm cho Hoàng Thượng.

Thấy Dịch Thụy Cảnh đỡ Họa Phiến vào tây thiên điện Xảo nhi gấp đến giật chân, nhưng cũng không dám phát giận với Hoàng Thượng.

Từ Oánh thở phào nhẹ nhõm, trong Khải Tường cung không phải chỉ có mình nàng, nếu chỉ đến chỗ nàng Hiền phi chắc cũng sinh khí. Xem ra Hoàng Thượng cũng không giống như lật bài từ của Họa Phiến.

Tiểu Huyền từ bưng khay điểm tâm đặt trên bàn “Tiểu Chủ, đây là Hoàng Thượng đặc biệt phân phó Ngự thiện phòng làm cho ngài.”

Từ Oánh kinh ngạc, từ khi nào Hoàng Thượng lại tốt như vậy? Cắn một miếng, nàng vội vàng cầm chén trà nhấp một ngụm “Này, cũng ngọt quá rồi.”

Tiểu Huyền từ bày ra bộ mặt, không phải việc của ta, thầm nghĩ “Lần trước Hoàng Thượng ăn xong cũng là bộ dáng này”

“Đào nhi” Từ Oánh gọi Đào nhi vào, nhỏ giọng nói “Lần trước người làm hạt dẻ cao đã cho rất nhiều đường?”

“Đúng vậy, nô tỳ thấy mấy hôm trước Tiểu Chủ kêu đắng miệng...”

Có thể chứ, lấy tâm tư của Dịch Thụy Cảnh, không phạt nàng cảm tức, nàng đã phải cảm ơn trời đất. hần không thích đồ ngọt, bình thường không cần động vào thì nhất định không động, theo như cách nói của tiểu Huyền từ thì chắc hần đã ăn hết một mâm, trong lòng nhất định là hận chết nàng!

Thêu hoa một lát, Tô Noãn nhíu mày chỉnh đèn sáng hơn “Tiểu Chủ, để sáng hãy làm, cẩn thận không hại mắt.”

Từ Oánh gật đầu, buông khăn, vươn vai, nhìn trời đã tối đen.

Nửa đêm thức dậy dùng trà thấy các thái giám trong tây thiên bận rộn, chắc là chuẩn bị nước. Họa Phiến thừa sủng, tốt xấu gì sau này cũng sẽ có hi vọng.

“Tiểu chủ, trong lòng khó chịu?” Tô Noãn trực đêm nghe thấy động tĩnh thì đứng dậy hỏi.

“Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, có gì mà khó chịu. Khó chịu cũng là Hoàng Hậu nương nương khó chịu.” nói đến đây thấp giọng hỏi Tô Noãn: “Người có biết lúc trước tại sao Hoàng Thượng lại cưới Hoàng Hậu làm chính thất?”

Nàng luôn thấy kỳ quái, sao Hoàng Thượng lại cưới Hoàng Hậu làm chính thất, không phải Hoàng Hậu không tốt chỉ là có chút không phóng khoáng, nhà mẹ đẻ không phải là gia tộc có công tích vĩ đại.

“ Là ý của Thái Hậu nương nương. Lúc trước Thái Hậu chỉ hôn, Hoàng Thượng cưới Hoàng Hậu không lâu liền nạp Quý phi vào phủ.”

Điều này càng khó lý giải, không phải Thái Hậu nên chọn một Hoàng Hậu xuất thân từ gia tộc có thực lực hùng hậu để giúp Hoàng Thượng đăng cơ?

“ Tiểu Chủ, người nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai còn phải đi thỉnh an.” Tô Noãn vén góc chăn cho nàng nói.”

Từ Oánh giữ chặt tay nàng ta “ Tô Noãn, ngươi có phản bội ta?”

Tô Noãn sững sốt, cầm lại tay nàng “ Nô tỳ không biết mai sau Tiểu Chủ sẽ như thế nào, nhưng biết muốn có kết cục tốt thì phải trung thành.”

Từ Oánh gật đầu “ Ngươi cũng mau ngủ đi”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nhất tên

Buổi tối ăn nhiều đồ ngọt, đêm Từ Oánh ngủ không ngon. Canh bốn Tô Noãn gọi nàng dậy, nàng vẫn có chút mơ màng, cảm thấy dường như bản thân đang ở kiếp trước ở lãnh cung.

Rửa mặt chải đầu, trang điểm đơn giản đi thỉnh an Hoàng hậu, lần đầu tiên Họa Phiến không chờ nàng ở hành lang Tây thiên điện yên tĩnh, chắc Hoàng Thượng chưa rời đi.

Hàn Phong chờ nàng ở Thê Nguyên điện, thấy nàng thì tươi cười chào đón “ Muội muội” giọng nói sáng khoái, hiển nhiên là đã bình phục.

“ hiện giờ tỳ hết bệnh, phải làm chủ mời bọn muội dùng cơm.”

“ Tất nhiên, gọi thêm Tô muội muội và Thu muội muội, chúng ta phải náo nhiệt một phen.”

Khi nói chuyện Hoàng An ra mời các Tiểu Chủ vào thỉnh an, Tuyết phi được cung nữ cẩn thận đỡ bước về phía trước. Từ Oánh nhìn thấy thì lo lắng, mới mang thai hai tháng, bụng cũng chưa nổi lên mà Tuyết phi gầy đi một vòng.

một tiểu cung nữ mặc cung trang xanh nhạt, bụng khay trà tiến vào, không biết vấp phải gì mà đụng vào Lư thường tại. Lư thường tại nhất thời không đứng vững, liền đụng vào Tuyết phi đang đi phía trước.

Từ Oánh nhìn thấy rõ ràng Lư thường tại chỉ đụng nhẹ vào Tuyết phi mà Tuyết phi lại có thể không đứng vững, may mắn cung nữ bên cạnh cơ trí, làm đệm thịt để Tuyết phi ngã trên người nàng ta.

Trong thời gian ngắn, không khí trong cung thấp đến cực điểm, gần như là tĩnh mịch, âm trầm. sự việc xảy ra đột ngột tất cả phi tần chưa kịp phản ứng lại, cung nữ của Tuyết phi hô to truyền thái y. Tuyết phi đau đến trán đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt. Lư thường tại ở bên cạnh cũng ôm bụng khóc ròng.

“ Thấy, thấy máu.” Mai thường tại chỉ hạ thân Tuyết phi thét lên, máu chảy dọc theo chân, không lâu sau trong không khí cũng phảng phất mùi máu.

Nghe được động tĩnh, Hoàng hậu vội vàng chạy đến, thấy cảnh này thì sợ đến choáng váng, chỉ tiếc không thể ngắt xiu tại chỗ. Vội vàng ra lệnh cho các phi tần phải ở lại Thê Nguyên điện, lại truyền lệnh mời thái y. Tuyết phi và Lư thường tại đều là người trên đầu quả tim của Hoàng Thượng, lại xảy ra chuyện ở Thê Nguyên điện của Hoàng Hậu, người đứng đầu chịu trách nhiệm chính là Hoàng hậu.

“ Mau nâng hai vị Tiểu Chủ vào trong, truyền Thôi thái y” Thấy thái y chưa đến, mà Tuyết phi ngày càng chảy nhiều máu, Hoàng hậu vội phân phó.

Mặt Tuyết phi trắng bệch, không nói ra lời, trong mắt chỉ toàn lo lắng và tuyệt vọng, thái giám hợp lực nâng nàng ta vào sạp mỹ nhân trong điện.

Thái y vội vàng đến, sau khi bắt mạch lắc đầu nói “ Hồi Hoàng hậu nương nương, thai tượng của Tuyết phi vốn đã bất ổn, may mắn ngã trên người của cung nữ, lão thần sẽ kê đơn thuốc, về phần có bảo trụ được thai nhi hay không thì phải xem ý trời.”

Tuyết phi mạnh mẽ mở hai mắt, lôi kéo tay áo thái y “ Thái y, ngươi phải cứu hài nhi của ta, mau cứu hài nhi của ta...”

Thái y khó xử, chỉ có thể trấn an Tuyết phi “ Lão thần sẽ tận lực”

Bên kia Lư thường tại cũng chán ra có thai, tuy ngã một cước nhưng thai tượng vẫn ổn định.

Xem ra màn kịch này là nhắm vào Tuyết phi.

Rất nhanh Hoàng Thượng cũng tới, Họa Phiến cẩn thận đi phía sau. Tuyết phi nhìn thấy Hoàng Thượng thì trên mặt hiện lên hi vọng “ Hoàng Thượng, hài

nhì của chúng ta không có việc gì, nó rất nghe lời. Thái y là nói vậy, ngài đừng nghe lời hần..”

Dịch Thụy Cảnh vỗ tay Tuyết phi trấn an “ Trẫm biết, hải nhi không có việc gì” Lại đuổi tay lau mồ hôi trên trán của nàng ta.

Tuyết phi cực kỳ tin tưởng, ngoan ngoãn uống hết chén thuốc thái y kê. Thừa dịp này Dịch Thụy Cảnh đi xem Lư Thường Tại.

Lúc này mặt Lư thường tại phần chần, nàng ta không biết bản thân hoài long thai, việc này xem như trong họa được phúc.

Hoàng Thượng trấn an vài câu, phân phó thái y kê thuốc an thai, liền ngồi lên ghế thái sư, ngữ khí lạnh như băng nói “ Hoàng hậu, đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng hậu quỳ trên đất “ Nô tỳ có tội”

“ Ngươi thật sự là có tội rất lớn! một Thê Nguyên điện nhỏ nhỏ mà cũng không quản lý tốt được, hậu cung của Trẫm sao dám giao cho ngươi quản lý!” Lời nói nặng như vậy mà Hoàng Thượng nói trước mặt tất cả phi tần, làm mất hết mặt mũi của Hoàng hậu.

Từ lúc Hoàng hậu quỳ xuống tất cả phi tần cũng quỳ theo, lúc này không ai dám mở miệng, cúi thấp đầu, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của bản thân.

“ Hoàng An, ngươi nói xem, đã xảy ra chuyện gì!”

Vệ Hoàng An run rẩy kể lại sự việc. “ Đem cung nữ kia lên đây”

“Vâng” Ngự công công lĩnh mệnh rồi đi, trong điện yên tĩnh lại, thời gian chờ đợi thật là lâu, ngoài điện lại tí tách bắt đầu mưa. Lúc Ngự công công trở lại, xiêm y cũng hơi ẩm, cúi thấp người nói bên tai Hoàng Thượng.

“ đã chết?” Dịch Thụy Cảnh vỗ bàn, phát ra âm thanh rất to, lúc này trong lòng Từ Oánh lại ước Hoàng Thượng vỗ thêm vài cái nữa.

“ Hồi Hoàng Thượng, là thất cổ tự tử. Có để lại một phong thư” Ngự công công nói xong, Tiểu Huyền từ dâng một phong huyết thư lên.

Dịch Thụy Cảnh nhìn vài lần, cười lạnh một tiếng.

“ Trong thư viết, là Huệ phi sai nàng hại thai nhi trong bụng Tuyết phi, thuận tiện trừ bỏ Lư thường tại, Huệ phi, nàng còn gì để nói?”

Huệ phi sợ đến mức quỳ rạp xuống “ Hoàng Thượng, nô tỳ oan uống a! Nô tỳ tiến cung nhiều năm như vậy, sao có thể đi khó xử một thường tại mới được sủng ái? Còn Tuyết phi, nàng hoài long thai cũng không gây ảnh hưởng đến nô tỳ, nô tỳ cần gì khó xử nàng? Nô tỳ có thể lấy Nhị hoàng tử thế”

Tuy Huệ phi nói khó nghe, nhưng cũng có đạo lý. Nhưng Tuyết phi không tin, gãy dựa đứng lên “ Hoàng Thượng, nhất định là Huệ phi muốn hại hải nhi của nô tỳ, ngài phải làm chủ cho nô tỳ.”

“ Mau nằm xuống, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng” Dịch Thụy Cảnh nói, Tuyết phi cũng nghĩ đến đứa nhỏ nên không gãy dựa nữa, nghe lời nằm xuống.

Huệ phi nghe xong sắc mặt đen lại, trừng Tuyết phi, hiện tại Hoàng Thượng đang tức giận, tình huống lại bất lợi với nàng ta, nàng ta cũng không nói thêm gì.

Dịch Thụy Cảnh trách Huệ phi “ nói vậy bạ gì đó, hoàng tử của Trẫm ngươi có thể tùy tiện dùng để thế sao.” Cuối cùng vẫn tin tưởng vài phần, phân phó tiểu thái giám “ Tiếp tục tra.” Quay đầu hỏi nhóm người còn lại “ Vừa rồi những ai đi phía sau, có thấy rõ mọi chuyện.”

Người phía dưới đều không phát ra tiếng động, không ai muốn ra mặt trong trường hợp này. Trong điện im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít của Tuyết phi.

“ Nô tỳ, nô tỳ thấy Thâm quý nhân ngăn chân cung nữ ” một thanh âm thanh thúy vang lên, tất cả mọi người quay lại nhìn, đó là Tô đáp ứng.

Từ Oánh ngạc nhiên, không hiểu Mai Ngôn có ý gì? Uyển âm là người trong cung Quý phi, bề ngoài Uyển âm cũng rất được Quý phi yêu thích

Uyển âm lập tức ngã nhào trên mặt đất “ Đúng là nô tỳ đi sau Lư thường tại, nhưng đi sau Lư thường tại còn có rất nhiều người, nếu muốn hoài nghi thì phải có cả Hân quý nhân và Ngọc thường tại. Tô đáp ứng không thể vì giao hảo với các nàng mà vu khống ta.”

Mai Ngôn không ngờ Uyển âm sẽ kéo theo Từ Oánh và Hân Phong, trong thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải

Từ Oánh biết việc hôm nay không thể dễ dàng thoát. Ân oán của nàng và Uyển âm quá sâu, nếu để Uyển âm tránh được, nàng và Hân Phong nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

không biết vì sao Mai Ngôn lại tố giác Uyển âm, trượng nghĩa, Thiện lương? Vì tương lai tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội đánh kích Uyển âm.

Từ Oánh bày ra vẻ mặt ủy khuất nhìn Dịch Thụy Cảnh, Dịch Thụy Cảnh nhìn Từ Oánh thay đổi sắc mặt mà cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dáng nghiêm túc.

“ Hoàng Thượng, nô tỳ không biết vì sao Thâm quý nhân hãm hại Nô tỳ và Hân quý nhân. Ngài cũng biết trước đó vài ngày Hân quý nhân luôn đau ốm, hôm nay đến thỉnh an Hoàng Hậu, thân mình vẫn còn suy yếu. Huống chi nô tỳ còn là đích tỳ của Thâm quý nhân, vu hãm nô tỳ như thế, nô tỳ

rất không phục.”

“Hồi Hoàng Thượng, lúc này nô tỳ và Ngọc thường tại chỉ mãi nói chuyện, cũng không nhìn thấy Thảm quý nhân ngáng chân cung nữ, chung quanh Lưu thường tại cũng chỉ có mấy người nô tỳ, điều Thảm quý nhân nói cũng có thể.” Hàn Phong nói, nếu giờ Hàn Phong còn không nói các nàng nhất định sẽ bị vu hãm

Trần Uyên âm thầm đầy mồ hôi, chống đỡ nói “không biết Tô đáp ứng nhìn thấy ta ngáng chân cung nữ như thế nào? đã thấy vì sao không nói sớm, huống chi cung nữ kia cũng đã khai bào là do Huệ phi sai sử. Chẳng lẽ Huệ phi còn có thể sai ta hại Lưu thường tại?”

“Hồi Hoàng thượng, Tô đáp ứng có thể nói ra những lời này, chắc chắn trong lòng cũng đã gãy giữa hồi lâu. Về phần cung nữ kia nói là do Huệ phi sai sử, nô tỳ nghĩ nếu Huệ phi có thể sai sử cung nữ, nói không chừng cũng có thể sai sử Thảm quý nhân” Hàn Phong nói, trước đó vài ngày bị trúng độc, sau khi tra xét hồi lâu thì tìm được loại hương đó trong phòng một cung nữ quét sân, cung nữ kia cũng đã thừa nhận là do Huệ phi sai sử. Hàn Phong hận không thể nhân cơ hội này làm Huệ phi biếm vào lãnh cung.

“Tuy Thảm quý nhân là muội muội của nô tỳ, nhưng lại làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, nếu phụ thân biết cũng sẽ không thể tha thứ. Thân là tỳ tỳ lại không trông nom được muội muội, mong Hoàng Thượng trách phạt.”

Dịch Thụy Cảnh làm như tin vài phần, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Uyên âm: “Thảm quý nhân, ngươi còn gì để nói? Ngay cả tỳ tỳ của ngươi cũng đã đứng ra xác nhận”

Từ Oánh cúi đầu cầu môi cười trào phúng. Kiếp trước Trần Uyên âm đứng ra vạch tội nàng, Hoàng Thượng biếm nàng vào lãnh cung, bây giờ vì những lời của nàng, Trần Uyên âm cũng sẽ bị trừng phạt.

“Hoàng thượng, nô tỳ oan uổng, từ nhỏ nô tỳ và Ngọc thường tại bất hòa, nàng ta tất nhiên là muốn hãm hại nô tỳ.” Trần Uyên âm quỳ rạp xuống nói.

“Hồi Hoàng Thượng” Tiểu thái giám quỳ báo “Giày Tuyết phi bị người động tay chân.”

“Trình lên” Dịch Thụy Cảnh không nhìn Trần Uyên âm, làm như chỉ cần liếc nhìn nàng ta một cái cũng làm bẩn mắt.

Tiểu thái giám dâng lên giày của Tuyết phi, thoát nhìn không có gì khác thường, nhưng phần đế giày bị mài mòn, chỉ cần bắt cần sẽ trượt chân.

không trách Lưu thường tại mới chạm nhẹ mà Tuyết phi đã ngã sấp mặt.

Tuyết phi làm như không thể tin được nói “Hoàng Thượng, đôi giày này là do Dung nhi trong cung của nô tỳ làm. Sao Dung nhi có thể?”

Dịch Thụy Cảnh hừ lạnh một tiếng “Dám cả gan mưu hại hoàng tử của trẫm. Đem Dung nhi đến đây, trẫm muốn hảo hảo thẩm vấn”

Ngụy công công lĩnh mệnh đi bắt Dung nhi. Từ Oánh nhìn cục diện này không đoán được hung thủ sau màn là ai.

Tựa hồ tất cả đều có khả năng nhưng dường như lại cũng không liên quan.

Có khả năng nhất là Huệ phi, nhưng nàng ta dám lấy Nhị hoàng tử ra thế, dường như không liên quan đến nàng ta.

Hoàng Thượng mệnh thái giám nâng hai vị nương nương đang có mang về cung. Tuyết phi được thái giám nâng lên kiệu còn ngân ngân nước mắt nhìn Hoàng Thượng. Lưu thường tại lại vui vẻ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hàng

Trong Thế Nguyên điện khói thuốc lượn lờ, tiếng mưa đập vào lá chuối như tiếng vó ngựa hành quân.

Ngụy công công dẫn một cung nữ có vết dây thừng trên cổ tiến vào. Y phục của cung nữ nhàu nát, trên mặt còn vương lại nước mắt, Dịch Thụy Cảnh nhíu mày “Sao lại thế này?”

Ngụy công công suy nghĩ một lát mới nói “Hoàng Thượng khi nô tài đến thì Cung nữ này đang thất cổ, may là cứu kịp thời”

“Ba” Dịch Thụy Cảnh ném vờ chén trà “Lại một người muốn tự tử? Trẫm không biết rằng hậu cung của Trẫm lại dơ bẩn dường này!”

Hoàng Hậu quỳ một thời gian dài, nghe thấy như vậy liền hôn mê bất tỉnh. Cổ kị thể diện Hoàng gia, Dịch Thụy Cảnh phân phó thái giám nâng Hoàng hậu vào Nội các, thỉnh thái y.

“ Là ai sai sử người hại con nối dòng của Trẫm?” Dịch Thụy Cảnh chỉ vào Dung nhi “ nói”

Thân mình Dung nhi run nhè nhẹ nhưng không trả lời, Dịch Thụy Cảnh nhếch mép “ Tru di cửu tộc nàng ta”

Dung nhi hoảng sợ mở to hai mắt, dường như chưa xác định được là thật hay giả, đến khi thấy tiểu Huyền từ lĩnh mệnh ra ngoài thì kích động “ Hoàng thượng, là Huệ phi sai sử nô tỳ, nô tỳ không còn cách nào khác, cầu Hoàng thượng tha cho tộc nhân nô tỳ”

“ Huệ phi!” Dịch Thụy Cảnh siết chặt nắm tay “ Người còn gì để nói?”

“Hoàng Thượng, không phải nô tỳ, cầu Hoàng Thượng minh xét “ Lúc này Huệ phi mới thật sự sợ hãi, càng ngày càng nhiều người đứng ra chỉ tội nàng ta, cho dù có Nhị hoàng tử bên cạnh sợ rằng cũng không thể bảo vệ bản thân.

“ Hừ! minh xét? Từ trước đến giờ Trẫm chỉ thấy tính tình người có chút phô trương, nhưng không lường được người lại độc ác như vậy! Ngươi công công, truyền chỉ: Thân thể Hoàng hậu không tốt, làm việc lỗ mắng, giam cầm một tháng. Huệ phi lỗ mắng giáng xuống làm tần, tất cả đều theo phân lệ tần, giam cầm ba tháng. Thảm quý nhân giáng làm thường tại, giam cầm ba tháng. Mọi việc lớn nhỏ trong cung giao cho Quý phi xử lý, Hiền phi, Thục phi hỗ trợ” nói xong cũng không nhìn đám phi tần, rời khỏi Thế Nguyên điện.

Ngụy công công chỉ vào Dung nhi sai sử các thái giám “ Mau đem nàng xuống, đừng làm ô uế mắt các vị Tiểu chủ.”

Bên ngoài Thế Nguyên điện, mưa to gió lớn, các phi tần tụ tập ở hành lang đợi tạnh mưa. Hoàng thượng không để ý khuyên ngăn, đội mưa đến thượng thư phòng.

“ Mai Ngôn, sao muội lại lớn mật như vậy” Hàn Phong điểm trán Mai Ngôn, hiện tại Huệ phi không được ân sủng, thật hợp ý, mọi người tụ lại trêu đùa Mai Ngôn, Mai Ngôn rụt đầu, nhìn Từ Oánh.

“ Tỳ tỳ, tỳ có phải giận muội không”

Từ Oánh cười nhìn về phía nàng: “ Sao tỳ lại giận muội, chỉ là vừa rồi ở Thế Nguyên điện muội thật là nóng vội, chỉ sợ Huệ phi đã thăm ghì hận muội.”

“ Tỳ đừng lo cho muội, chỉ là muội đã làm tổn thương hòa khí của tỳ và Thầm thường tại”

Từ Oánh nhìn mây đen đầy trời, từng hạt mưa trắng xóa như đang khiêu vũ, mặc kệ bố cục này do ai bày ra, Huệ tần hay người khác cũng thế, cuối cùng cũng coi như nàng có thể báo thù.

Nàng nhất định phải nắm chặt cơ hội này để Uyển âm và Huệ tần không thể xoay người.

không biết cái thai của Tuyết phi có thể bảo trụ? Mặc dù tạm thời Lưu thường tại chưa thăng vị phân nhưng chờ Hoàng Thượng hết giận, việc này chắc như đinh đóng cột. Lần trước một lần thăng hai cấp đã làm cho mọi người ghen ghét, nay nàng ta lại mang thai.

Đào nhi đội mưa mang áo choàng tới, Tổ Trễ cũng theo sau, Từ Oánh trách Đào nhi “ Sao lại đội mưa tới? Đợi trời tạnh ta về cũng không muộn.”

“ Tuy mùa hè, mưa xuống sẽ mát nhưng Tiểu Chủ vẫn phải giữ gìn sức khỏe, quần thủ cũng sắp đến.” Đào nhi và Tô Noãn giúp Từ Oánh mặc áo choàng, đứng dưới hành lang đợi mưa ngớt.

“ Họa Phiến, mặt mũi sao?” Từ Oánh nhìn sắc mặt Họa Phiến trắng bệch, thấp giọng hỏi.

“ không sao, chỉ là có chút khó chịu” Họa Phiến then thùng nói, sắc mặt cũng không trắng bệch như trước.

“ Trở về thì nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Huệ tần thất thần, một mình đứng dưới hành lang hai bên trông chuối tây, các cung tần khác không dám đến gần, ngược lại bên cạnh Thục phi và Hiền phi lại vây quanh không ít người.

“ thật là báo ứng. Tỳ tỳ mới thù canh hồng lệ cũng coi như đã được báo.” Họa Phiến nhỏ giọng thì thầm.

Nàng biết, Huệ tần không dễ bị đánh ngã như vậy, nàng ta còn có con, lại có thủ đoạn, hiện tại chỉ là nhất thời thất ý thôi. Cuối cùng Tuyết phi vẫn giữ lại được đứa nhỏ, chờ sau khi Hoàng Thượng hết giận, có khả năng sẽ được phục sủng.

Khi nào nàng mới có đứa nhỏ của mình? Từ Oánh nhẹ nhàng vuốt bụng.

“ Tỳ tỳ nghĩ gì mà xuất thần như vậy?” không biết Uyển âm đứng bên cạnh nàng từ lúc nào, Đào nhi bày ra vẻ mặt đề phòng.

“ không có gì, sau này muội muội phải tự bảo trọng” Từ Oánh thấy xung quanh không có ai chú ý đến các nàng liền thấp giọng nói: “ Uyển âm, ta sẽ tìm cho phụ thân một kẻ phu nhân, Hoàng di nương vĩnh viễn chỉ có thể là di nương, mà người vĩnh viễn chỉ có thể làm thứ nữ!”

Sắc mặt Uyển âm trắng bệch, Từ Oánh thưởng thức một hồi mới rời đi.

Trở lại Khai Tường cung, Từ Oánh ngâm mình trong nước ấm, cả người cảm thấy thoải mái. Bụng hơi căng cứng, nghĩ đến quần thủ có thể đến trong hai

ngày này.

không ngoài tính toán, buổi tối quý thủ đến, Từ Oánh ôm bình nước nóng Tô Noãn chuẩn bị vào lòng, mới miễn cưỡng cảm thấy thoải mái. Xảo nhi nấu cho nàng chút nước đường đỏ, nhân lúc còn ấm Từ Oánh uống một chén, nằm trên đại kháng bên cửa sổ, không muốn động đây.

“Tiểu chủ, ngày khác nên thỉnh thái y bắt mạch, không thể để mỗi tháng đến ngày đều đau như vậy” Tô Noãn để một bình nước nóng dưới chân nàng nói.

“Cũng không phải lần nào cũng đau, lúc còn ở phủ có mời đại phu, nhưng hiệu quả không lớn.”

“Sao đại phu có thể so với thái y, huống hồ nô tỳ nghe nói hàng tháng đến ngày mà bị đau bụng, sẽ không tốt cho việc mang thai.”

“Được rồi, Tô Noãn, ngươi cảm thấy việc này là do Huệ tần làm sao?”

“Có phải hay không không quan trọng, quan trọng là Hoàng Thượng nghĩ như thế nào. Nhưng nô tỳ cảm thấy bảy phần là do Huệ tần làm” Tô Noãn bóp chân cho Từ Oánh “Huệ tần ương ngạnh, lại hay ghen tỵ, trong cung không ít phi tần bị nàng ta ngáng chân, người muốn nhìn thấy nàng ta gặp chuyện không may không phải ít.”

“Ngươi thật biết nhìn xa trông rộng, chắc là không lâu nữa Huệ tần sẽ phục sủng”

“Đến cùng nàng ta cũng là mẹ đẻ của Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử không có khả năng có một mẫu phi thân phận thấp.

“đã báo kính sự phòng chưa?” Từ Oánh nhớ tới đáng về tức giận của Dịch Thụy Cảnh, cảm thấy quý thủ đến thật đúng lúc, nàng có thể quang minh chính đại tròn hân vài ngày.

“Nô tỳ đã phân phó Lâm Ngôn đi báo. Mưa không biết bao giờ mới ngừng.”

“Mưa mùa hè đến mau đi cũng mau” Đột nhiên nhớ tới, nửa tháng trước Vinh tần mời mọi người đi thưởng hoa Thủy tiên đã nói những lời này, hiển nhiên thời điểm đó Vinh tần đã biết Tuyết phi mang thai.

Là bên người Tuyết phi có người của Vinh tần, có liên quan với Dung nhi?

“Tô Noãn, mang khăn ra đây, ta thấm một lát” Từ Oánh nhàn rỗi muốn thấm một lát.

Tô Noãn rời đi, Xảo nhi nhắc rèm bước vào, trong tay cầm mấy đóa hoa sen, cánh hoa còn dính nước mưa trong suốt.

“Tiểu Chủ, Lâm Ngôn hái hoa sen, người xem, thật đẹp.”

“Đúng vậy, mau, cầm vào bình. Lâm Ngôn chắc cũng mắc mưa? Mau đem nước đường đỏ ấm đến cho hắn, cẩn thận không hắn nhiễm phong hàn”

“Vâng, người nghỉ ngơi đi” Đào nhi cầm một bình ngọc bước vào, quanh bình ngọc ẩn hiện màu sắc tươi sáng, cầm hoa sen vào sẽ rất đẹp mắt.

Tô Noãn cầm khăn tay nàng đang thấm dở đi, khơi lại bắc đèn “Tiểu chủ sao lại thấm nhiều như vậy? Trang sinh hiểu mộng mê bướm bướm. Tiểu chủ muốn thấm thơ sao?” mấy ngày nay Xảo nhi không ở trong phòng nên không biết khi nào thì Từ Oánh lại thấm nhiều như vậy.

“Ngươi cả ngày đều chạy bên ngoài, tất nhiên là không biết ta thấm cái gì. Bên ngoài mưa lớn như vậy, không bằng chúng ta đánh mát chược đi.” Từ Oánh nhìn khăn tay thấm được một nửa tự dưng lại không muốn thấm.

“Được a, tiểu thư lâu rồi chúng ta không được chơi” Xảo nhi cao hứng đến quên mất Từ Oánh đã vào cung.

“đi lấy bộ mặt chược phi thúy đến đây. Gọi cả Sương Trân, Sương Lạc, Lâm Ngôn đến.”

“Tiểu Chủ, nô tỳ đi chuẩn bị thêm chút điểm tâm” Đào nhi cũng hào hứng nói.

Ngoài cửa sổ mưa rơi rả rích, mấy người trog phòng vây quang đại kháng bên cửa sổ. Đùng thấy Lâm Ngôn là thái giám mà khinh thường, tài nghệ về khoản này còn hơn cả Xảo nhi.

“Tiểu chủ, ra bài này đi” Sương Trân chỉ vào một quân nói “Lần này khẳng định Lâm công công sẽ thua.”

Từ Oánh liếc mắt nhìn nàng ta một cái “không phải lúc này ngươi cũng nói thế sao, cuối cùng là Lâm Ngôn thắng. Ta thật hoài nghi là các ngươi thông đồng với nhau để kiếm bạc ở chỗ ta.”

Lâm Ngôn cười ngai ngừng nhưng ra quân vẫn lưu loát, bạc vụn trong tay Từ Oánh không còn nhiều, Xảo nhi đẩy Tô Noãn “cô cô tốt, đến thay nô tỳ một ván, thật sự nô tỳ không còn bạc.” nói xong còn bày ra vẻ mặt đau khổ, chọc mọi người cười rộ lên.

Dịch Thụy Cảnh nghe thấy tiếng cười nói bên trong, ngăn Tiểu Huyền từ định vén rèm, đứng một lát liền đi theo hành lang đến Khải Tường điện.

Buổi tối Đào nhi trực đêm “Cuối cùng trời cũng mát”

“Nô tỳ thích trời mát mẻ” Đào nhi dịch góc chăn cho Từ Oánh “Tiểu chủ, còn đau không? Bình nước còn nóng không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, Tô Noãn vừa thay bình mới. Mau ngủ đi, hôm nay náo loạn muộn như vậy, mai còn phải dậy sớm”

“Ngày mai đi thỉnh an Quý phi sao?” Đào nhi thối tất nển hỏi.

“uhm”

một đêm không mộng寐.

Hôm sau, trời mát mẻ, trong không khí tràn ngập mùi hoa. đi qua Phụng Nghi cung, đại môn khép chặt, nhìn tiêu điều hơn rất nhiều so với ngày xưa.

Ngược lại trong Trường Nhạc cung lại vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ Đông thiên điện đóng chặt cửa. Chắp chương hậu cung là Quý phi nên chúng phi tần không cần thỉnh an chỉ cần phúc thân.

Liễu Quý phi an ủi Tuyết phi và Lư Thường Tại, ban thưởng rất nhiều dược liệu, hỏi Hiền phi và Thục phi có chuyện gì quan trọng không, sau đó cho mọi người giải tán, đi Thọ Khang cũng thỉnh an Thái Hậu.

Thái Hậu luôn lo lắng cho con nối dòng của Hoàng Thượng, nhưng vì trời mưa quá lớn, thân mình lại khó chịu nên không thể đến Thể Nguyên Điện, lúc này Liễu quý phi đi chính là bẩm báo Thái hậu về việc đã xảy ra.

Từ Oánh và Họa Phiến đến thăm Tuyết phi nhưng Tuyết phi đóng cửa từ chối tiếp khách, nghe thái y nói thai này không ổn định, chỉ có thể nằm giường tĩnh dưỡng

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vẽ

thật ra Từ Oánh không có bao nhiêu hứng thú với đứa nhỏ trong bụng Tuyết phi và Lư thường tại, sớm muộn gì trong cung cũng sẽ có thêm hoàng tử. Nàng cũng không phải là người lương thiện gì, nếu người mang thai là Uyển âm, nàng chắc chắn sẽ ra tay không chần chừ.

Khi đi ngang qua núi giả, bên trong truyền đến tiếng khóc cực nhỏ, không nghe cẩn thận còn tưởng tiếng mèo kêu. Từ Oánh để Lâm Ngôn đi xem xét.

Lâm Ngôn mau chóng quay lại, theo sau còn có một tiểu cung nữ, Từ Oánh nhíu mày “Vừa rồi là người khóc?”

Tiểu cung nữ sợ đến không dám thở mạnh “Bản cung không phạt người, chỉ là hôm qua trong cung vừa có thêm hai vị hoàng tử, người lại ở nơi này khóc than là có ý gì? Lần sau hãy để ý một chút.” nói xong liền mang theo Lâm Ngôn rời đi.

Liễu quý phi sau khi thỉnh an với Thái Hậu liền trực tiếp đến Vĩnh Hòa cung của Lư thường tại. Thái Hậu vẫn trấn an giống Tuyết phi, để Lư thường tại ngủ đến tự tỉnh mới đến Thọ Khang cung thỉnh an. Nghe nói Thái Hậu ban thưởng không ít.

Trong thời gian này, trừ bỏ thời gian đến Trường Nhạc cung còn lại Từ Oánh đều ở Hương Vận hiền phao trà, luyện chữ.

“Tiểu chủ, nhìn người đứng là nhân nhĩ.” Xảo nhi bụng điểm tâm vào “Nghe nói gần đây Lư thường tại rất được sủng ái.”

Từ Oánh viết nét cuối cùng nói “Nàng ta được sủng ái cũng là bình thường.”

“Tiểu Chủ, nghe nói ban đêm vài lần nàng ta ý vào mang thai mang Hoàng Thượng từ chỗ các nương nương khác đi”

“Gần đây Hoàng Thượng sủng ái ai?”

“Tô đáp ứng, Mai thường tại, còn có Tường tần.”

“Mai Ngôn được sủng ái? Hôm nào phải đi chúc mừng nàng. Tường tần là chủ vị trong cung của Lư thường tại, nàng ta không có lớn mặt như vậy đi.”

“Ai nói không, Hoàng Thượng vừa nằm nghỉ chỗ Tường tần, Lư thường tại đã mượn cơ đau bụng thỉnh Hoàng Thượng đi. Tường tần đáng thương, cả năm mới được Hoàng Thượng sủng ái vài lần” Xảo nhi châm trà cho Từ Oánh.

“Chuyện không liên quan đến chúng ta thì để ý làm gì.” Vừa nói xong những lời này, công công của kính sự phòng đến tuyên chỉ: Hoàng Thượng lật bài tử của nàng.

Sáng nay nàng mới đề Lâm Ngôn báo kính sự phòng, quỹ thủ của nàng vừa hết. Hoàng Thượng đã lật bài tử của nàng. Nghĩ đến buổi tối phải đối phó Hoàng Thượng, thất lưng của nàng lại ần ần đau.

“Tiểu chủ, nếu Lưu thường tại đám mượn có thỉnh Hoàng Thượng đi, nô tỳ sẽ liều mạng với nàng ta” Xảo nhi cười hi hi, không ngờ Tô Noãn nghe xong những lời này, hung hăng trừng Xảo nhi “Người quản cái miệng mình cho tốt, nếu để người ngoài nghe được những lời này sẽ làm hại đến Tiểu chủ.”

“cô cô, lúc nào cũng có cô cô ở phía sau chỉ bảo, nhất định sẽ không có chuyện” Xảo nhi tự biết đuối lý liền le lưỡi chạy mất.

“Tiểu chủ, người cũng đừng dung túng cho nàng ta, nàng ta không biết trời cao đất dày là gì rồi” Tô Noãn nhìn Xảo nhi chạy đi lắc đầu cười nói.

Từ Oánh tắm rửa đơn giản, chải lại đầu, thay y phục màu xanh lá mạ, cài bộ điều burom bướm vờn hoa, còn đặc biệt phủ thêm lớp phấn, họa lông mi, sau khi trang điểm nhan sắc của nàng lại hơn vài phần so với thường ngày.

“Tiểu chủ trang điểm như vậy thật đẹp mắt” Sương Lạc bê tráp trang sức nói “Trong ngày thường không thấy Tiểu Chủ trang điểm như vậy.”

Đúng vậy, nàng trang điểm như vậy là có dụng tâm. Lưu thường tại vì có thai nên kiêu ngạo, Huệ tần bị cấm túc, hơn phân nửa người trong cung đều đang nhìn vào hai người đó, nàng phải tranh thủ cơ hội này mà thăng vị phân.

Chỉ khi vị phân càng cao thì nàng mới có thể làm được nhiều việc!

Giờ thân một khắc Hoàng Thượng đến Hương Vận hiên, Từ Oánh còn chưa dùng bữa tối, thấy Hoàng Thượng đến sớm như vậy Từ Oánh cũng giật mình, đầu tiên nàng rửa tay hầu hạ Hoàng Thượng dùng trà, không khí giữa hai người có chút quái dị, làm động tác của nàng cũng cứng ngắc. Hai người chỉ cần nói hai câu nàng sẽ chọc hấn tức giận, nàng hít một hơi thật sâu hỏi “Hoàng Thượng đã dùng bữa chưa?”

Dịch Thụy Cảnh thấy nàng trang điểm xinh đẹp như vậy, trong người đã bốc hỏa không ít “Còn chưa, Ngọc thường tại đã dùng xong?”

Từ Oánh vội lấy lòng cười nói “Nô tỳ cũng chuẩn bị ăn, vừa khéo Hoàng Thượng cũng tới. Mấy ngày không gặp nhìn người gầy đi không ít. Ở chỗ Nô tỳ Hoàng Thượng phải ăn nhiều một chút.”

Dịch Thụy Cảnh buồn cười nhìn Từ Oánh vượt mông ngựa “Mới sáu ngày mà Ngọc thường tại có thể nhìn ra trẫm gầy, thật là có bản lĩnh.”

Từ Oánh đang diễn vui vẻ, bị câu nói đó làm ghen hờn, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Bữa tối được dọn ở phòng khách, Dịch Thụy Cảnh nhìn bàn ăn đơn giản, nhăn mày “Thường ngày Ngọc thường tại cũng ăn như thế này?”

Từ Oánh nhìn bàn ăn phong phú hơn thường ngày, lắc đầu “Nô tỳ làm sao có thể ăn như thế này? Đây đều là vượt quá phân lệ tần, nô tỳ là hưởng phúc của Hoàng Thượng.”

Dịch Thụy Cảnh trừng mắt với nàng, ngồi xuống, Ngụy công công đứng phía sau chia thức ăn, bữa cơm này nàng ăn không có khẩu vị. Kiếp trước khi nàng mang thai Hoàng Thượng có ăn cùng nàng một bữa, trí nhớ ủa về làm nàng ăn không có khẩu vị.

“không có khẩu vị sao? Trẫm cảm thấy canh này cũng được lắm.”

“Buổi chiều nô tỳ có ăn chút điểm tâm nên giờ có chút không đói bụng.”

Ăn cơm xong, trời vẫn còn sớm. Dịch Thụy Cảnh thấy trên kỷ án có bức chữ nàng viết, khó có khi khen ngợi nàng “Chữ rất đẹp, giống như chữ một vị tiên sinh tiền triều.”

Vì thế Từ Oánh kết luận: Hôm nay tâm tình của Hoàng Thượng rất tốt.

Tâm tình tốt thì nàng càng có cơ hội thăng vị phân!

Từ Oánh lập tức vượt mông ngựa Dịch Thụy Cảnh “Nô tỳ chỉ là học chút da lông, sao có thể viết đẹp như Hoàng Thượng. Khi nô tỳ còn ở nhà, nghe nói trong dân gian có không ít người học viết theo chữ của Hoàng Thượng.”

“Ồ?” Dịch Thụy Cảnh nhướn mày “Tỳ như ai học viết theo trẫm?”

Từ Oánh tròn tròn mắt, nàng cũng là thuận miệng nói ra, nào biết ai học theo chữ của hấn.

“Tỳ như phụ thân nô tỳ, nô tỳ cũng từng học theo chữ của Hoàng Thượng” đây cũng không phải nói dối, kiếp trước nàng ngưỡng mộ hấn, thường xuyên vọng trộm học theo chữ của hấn, chỉ là viết thế nào cũng không thể học theo.

“Trẫm thật muốn biết nàng sẽ viết như thế nào.” Dịch Thụy Cảnh rất có hứng thú, trải giấy tuyên thành, đưa bút lông cho nàng.

Từ Oánh nhận bút viết, chữ của nàng sinh động nhưng lại không có được sự cứng cáp của hấn.

“Rất giống, từ bảy tuổi Trẫm đã bắt đầu viết, tất nhiên nàng không thể viết giống hoàn toàn được.” nói xong nắm tay nàng chỉ nàng viết. Từ Oánh kinh ngạc nhìn chằm chằm tờ giấy, hô hấp của hấn thổi vào mặt nàng, Ngụy công công biết y lui ra từ lâu, trong Noãn các chỉ còn hai người bọn họ.

“Cầm bút không đủ lực nên thoát nhìn chữ có chút không phóng khoáng.” Dịch Thụy Cảnh thấy nàng lặng lẽ nhìn hần, dứt khoát buông tay “Thế nào? Ngọc thường tại nghĩ rằng Trầm làm như thế này là sùng hạnh nàng sao?”

Trong lòng Từ Oánh phi một ngụm nhưng trên mặt vẫn là cung kính “Những lời Hoàng Thượng dạy nô tỳ luôn khắc sâu trong tâm khảm, nô tỳ đi phao trà cho Hoàng Thượng.”

Nàng sẽ làm cho hần dù không vừa lòng nàng nhưng thích uống trà nàng phao.

Dịch Thụy Cảnh nhấp một ngụm trà, vừa lòng nói “Gần đây Ngọc thường tại biết không ít chuyện.”

Từ Oánh lấy lòng cười cười, quỳ trên mặt đất bóp chân cho hần “một ngày Hoàng Thượng trăm công nghìn việc, nô tỳ tất nhiên là phải chăm sóc người thật tốt.”

Dịch Thụy Cảnh miễn cưỡng dựa lưng ra sau, trong Noãn các rất yên tĩnh, trong đầu Từ Oánh mơ hồ, lần này Đào nhi điều chế hương không tốt lắm, làm đầu óc nàng không nghĩ ra nên nói gì. không ai nói gì làm cho không khí thấp phần quý dị, nàng rất muốn đập tan bầu không khí này.

Sau một lúc lâu Dịch Thụy Cảnh mới hỏi “Đây là hương gì?”

“Là nô tỳ nhân rồi nên cũng cung nữ chế. Nếu Hoàng Thượng thích, nô tỳ sẽ chế một ít, để khi Hoàng Thượng phê sớ con có thể thanh tâm?”

“Đứng lên đi” Dịch Thụy Cảnh kéo tay nàng, ôm eo nàng, làm nàng không đứng vững ngã vào lòng hần. Hơi thở của hần phun vào gáy nàng, ngón tay tay hần lần đến nơi cao nhất, môi quần quýt lấy môi nàng.

Cái tay kia theo thất lưng của nàng đi xuống. Từ Oánh bị hần trêu chọc nóng bừng lên, phía dưới một dòng nước ấm muốn chảy ra.

Nàng không biết nên nói gì, cả người nàng mềm nhũn trong lòng hần, phía dưới nước ngày càng nhiều. Con người của hần đen như hắc bảo, phía dưới của hần cứng đờ nóng bừng, hần mạnh mẽ áp nàng xuống dưới, che lại môi nàng, tách hàm răng đầy dứa với lưỡi của nàng.

Bờ ngực rắn chắc của hần tiếp xúc với nơi mềm mại của nàng, làm cho nàng cảm thấy bản thân như rơi vào ma ỹ. hần cắn vành tai của nàng, tay tinh tế dao động trên người nàng, không biết xiêm y rơi trên mặt đất lúc nào.

hần hít một hơi, động chạm vào nơi nhạy cảm của nàng “Ồ”. Nàng run rẩy không thôi, cảm giác hư không chạy dọc theo cột sống của nàng đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trưởng ẩm

Nàng thống hận cảm giác này, dường như lúc này hần là chúa tể. Mà nàng chỉ là dải đất cho hần muốn làm gì thì làm.

Dường như hần muốn tra tấn nàng. Nàng nhịn không được mà nức nở. Hai tay treo trên cổ hần, dường như làm vậy nàng sẽ bớt thống khổ. Nước ẩm trong cơ thể nàng ngày càng nhiều, hần lại chậm trễ không tiến vào, đôi mắt sáng ngời biến thành màu đen nhìn nàng chằm chằm.

“Hoàng thượng...?” nàng cảm thấy bản thân như bị thiếu gì đó, chỉ có của hần mới có thể lấp đầy cảm giác này. Hai tay của hần chầm lên ngọn lửa trên thân thể nàng

Đây là cảm giác nàng chưa từng có, ngoài hồ thẹn còn có cảm xúc khác, lúc thì nàng như đang trên mây, lúc sau lại đang dưới địa ngục. một khắc trước còn ở trong nước sau đó liền ở trong biển lửa.

hần dường như chưa hài lòng, tinh tế cắn cổ nàng, ngồi dậy để nàng ngồi trong lòng hần, lấy một loại tư thế khác tiến vào. hần muốn nàng mỗi lần đều nỏ rộ trong tay hần.

một lúc sau, trên sạp đã là một mảnh hỗn độn, Từ Oánh nâng mắt lên, trên lông mi dài cong vút còn lưu lại nước mắt, cả môi và người đều hồng phấn, Dịch Thụy Cảnh nhìn thấy cảnh này phía dưới lại có dấu hiệu muốn đứng lên, cũng may Ngụy công công ở hành lang bẩm báo:

“Hoàng thượng, bụng của Lưu thường tại lại đau, mời người đến xem một chút.”

Dịch Thụy Cảnh nhíu mày “Truyền thái ý, Trầm sẽ không qua.” Lại ôm lấy Từ Oánh đang có định xuống đất lấy quần áo, Từ Oánh đỏ mặt cười lấy lòng nói “Hoàng thượng, người xem hay là vẫn đến xem Lưu thường tại, dù sao nàng ấy cũng hoài con nối dòng của người.”

“Ngọc thường tại quan tâm con nối dòng của Trầm như vậy không bằng người thay Hoàng hậu chăm sóc Trầm làm lưng vất vả” Dịch Thụy Cảnh cầm lấy một ngọn tóc của nàng quần vòng.

Từ Oánh nghe nói thế liền vội vàng xuống đất quỳ xuống, không để ý Hoàng Thượng đang cầm tóc, liền bị giật đến phát đau.

Dịch Thụy Cảnh cảm thấy sợi tóc bị giật rụng “Động một chút là muốn quỳ, cái này coi như giáo huấn.”

Từ Oánh khóc không ra nước mắt, sau hồi ép buộc, hai người đều đầy mồ hôi, liền sai thái giám chuẩn bị nước, Từ Oánh sợ Dịch Thụy Cảnh lại muốn nữa liền vội vàng sai Sương Trân vào hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa.

Sương Trân cũng có chút nhan sắc, lại có ít tâm cơ. Cát nhắc Sương Trân, nếu nàng ta được Hoàng Thượng coi trọng thì tốt xấu gì nàng cũng có một đồng minh.

Sương Trân mới vào không bao lâu đã nghe thấy Hoàng Thượng gầm nhẹ “Ngọc thường tại”

Từ Oánh đang ngồi trên ghế thái sư liền bật dậy, bước vào Noãn các thấy Sương Trân đang quỳ trên đất, Hoàng Thượng đang ngồi trong thùng tắm.

“Hoàng, Hoàng Thượng” Từ Oánh vội vàng bước vào, cho Sương Trân một ánh mắt, Sương Trân hành lễ lui ra, khi ngừng đầu trên mặt toàn nước mắt.

“Ngọc thường tại thật nhân nhả, có thể phái một cung nữ hầu hạ Trẫm tắm rửa?” Mặt Dịch Thụy Cảnh lạnh như băng.

“Nô tỳ không dám” Từ Oánh quỳ trên mặt đất, nàng cảm thấy mỗi lần gặp Hoàng Thượng nàng hết quỳ rồi lại quỳ. Để cung nữ hầu hạ hẳn cũng là hợp lý. Nếu hẳn không thích có thể đuổi ra, sao lại đến làm khó nàng?

thật là làm nữ nhân của Hoàng Thượng khó, làm nữ nhân của Hoàng Thượng có tính tình bất định lại càng khó.

Hai hàng lông mày của Dịch Thụy Cảnh nhíu lại, thấy nàng quỳ cả nửa ngày cũng không đứng dậy, khóc mắt liền dạt dạt “Đứng lên, kỳ lưng cho Trẫm”

Từ Oánh nghe được lệnh, cầm khăn lụa lau người cho hắn, vốn tưởng rằng còn phải chịu hắn tra tấn nhưng dường như hắn cũng mệt mỏi, tắm xong liền lên giường nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng, muốn ngủ lại?” Từ Oánh hơi kinh ngạc, Hoàng Thượng rất ít khi ngủ lại cung của các phi tần, lần trước đã ngủ lại Hương Vận hiền, lần này chẳng lẽ lại muốn ngủ lại?

“Mệt mỏi” Dịch Thụy Cảnh nằm thẳng trên giường, nhắm mắt lại, Từ Oánh thôi nên lặng lẽ nằm bên cạnh hắn.

Khi Từ Oánh tỉnh lại, trời còn chưa sáng, nàng cuộn mình nằm trong lòng Dịch Thụy Cảnh, bên tai là tiếng hít thở nặng nề của hắn. Nghiêng đầu nhìn sườn mặt của Dịch Thụy Cảnh, khuôn mặt như một bức tượng điêu khắc, hiện tại hai mắt nhắm lại nên không còn thấy sự khôn khéo, cơ trí của ban ngày.

“Ai ở bên ngoài?” Từ Oánh nhẹ nhàng tránh khỏi vòng tay của hắn, vén màn hỏi, bên ngoài truyền đến giọng của Tô Noãn “Tiểu chủ, là nô tỳ.”

Từ Oánh nhấp một ngụm trà mới không thấy miệng khô đắng như cũ, Tô Noãn rửa mặt, chải một kiểu tóc đơn giản, mặc kiểu váy như ý. Từ Oánh vừa lòng gật đầu “Ngụy công công đâu?”

“Công công đã về Thanh Lương điện, dặn Tiểu Chủ giờ mẹo đánh thức Hoàng Thượng.” Tô Noãn giúp Từ Oánh sửa sang lại quần áo, lần trước Hoàng Thượng qua đêm ở Hương Vận hiền khi nàng tỉnh dậy Hoàng Thượng đã thay y phục, đây coi như là lần đầu nàng hầu hạ Hoàng Thượng thức giấc. Nàng ổn định tinh thần đến bên giường, nhẹ giọng gọi “Hoàng Thượng.”

Hồ hạp của người trên giường vẫn nặng nề, Từ Oánh kiên trì gọi “Hoàng Thượng” lần này giọng nói lớn hơn so với lần trước.

Tô Noãn nghe thấy Từ Oánh gọi lớn như vậy, sợ tới mức giữ khay trà cũng không vững, nhưng người trên giường vẫn không có động tĩnh, Từ Oánh lại kêu lớn hơn, Dịch Thụy Cảnh xúc màn lên.

Từ Oánh xấu hổ, lắp bắp kêu “Hoàng Thượng”, nhanh chóng phục hồi tinh thần giơ tay đi giày.

“Hôm qua Hoàng Thượng có nghỉ được không?” Từ Oánh hỏi xong những lời này liền muốn cắn lưỡi, có bao điều có thể nói sao lại hỏi như vậy?

Dịch Thụy Cảnh cười xuy một tiếng “Trẫm nghỉ tốt, Ngọc thường tại có ý tưởng gì? Lại muốn trẫm thăng vị phân?”

Từ Oánh vội nói “Nô tỳ nghĩ, nếu Hoàng Thượng ở chỗ nô tỳ không được nghỉ tốt chính là nô tỳ đã phạm tội lớn.”

“Hừ” Dịch Thụy Cảnh nhận chén trà Tô Noãn dâng “Nàng gọi lớn như vậy là muốn hù chết Trẫm sao?”

Từ Oánh vội vàng quỳ trên đất, người trong phòng đều sợ đến mức quỳ xuống, toàn thân Từ Oánh cứng nhắc “Nô tỳ không dám.”

“Đứng lên đi” Dịch Thụy Cảnh uống trà, tâm tình rất tốt, thấy Từ Oánh cũng thuận mắt hơn nhiều, thấy nàng chỉ cài một cây trâm đơn giản càng cảm thấy thú vị.

Từ Oánh chậm rãi đứng lên, Ngụy công công dẫn theo cung nữ thái giám bưng đồ của Hoàng Thượng tiến vào, Ngụy công công đứng

ở một bên không tiến lên giúp. Từ Oánh bước lên phía trước, bưng chén Ngân Nguyệt đưa cho Dịch Thụy Cảnh súc miệng.

Dịch Thụy Cảnh không tiếp, Từ Oánh rất kinh ngạc. Cũng nhắc quay đầu nhìn Tô Noãn, Tô Noãn dùng ánh mắt ra hiệu đưa cho thái giám. Từ Oánh búng tỉnh đại ngộ, đưa cốc cho thái giám, sau khi Thái giám thử qua, Dịch Thụy Cảnh mới tiếp nhận, sau đó cũng nữ bưng triều phục tiến lên.

Giúp hần mặc triều phục, sau đó mang ủng, Từ Oánh làm không xong. Sau khi mặc sai hai lần, đi ủng đến nỗi chân hần tê dại, Từ Oánh nhìn mặt hần ngày càng đen, trái tim nangfd đập thình thịch.

Dịch Thụy Cảnh để xõa tóc, nhìn có vẻ lười nhác hơn so với ngày thường, Từ Oánh thấp thòm giúp hần rửa mặt, đội triều quan, sau khi hoàn thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần sau, nếu có lần sau nàng vẫn nên ngủ thì tốt hơn.

Lúc nàng đang vui vì thoát khỏi hần, Dịch Thụy Cảnh ra đến cửa nhân nhạp bỏ lại một câu “ Hạ triều Trẫm sẽ dùng bữa cùng ngươi.”

Từ Oánh ghen hống, Dịch Thụy Cảnh thấy phản ứng của nàng thì hừ lạnh một tiếng, sắc mặt rất không vui.

Nàng vội vàng đến Trường Nhạc cung, dọc đường rất nhiều cung nữ thái giám hành lễ, Từ Oánh chưa bao giờ biết con đường này lại nhiều thái giám cung nữ như vậy. Lưu thường tại nhìn thấy nàng thì dùng sức trừng mắt, nếu không phải có mọi người ở đây, chỉ sợ Lưu thường tại sẽ tiến lên cho nàng vài bạt tai.

Hân Phong ở bên cạnh nàng khoogn cam lòng yếu thế trừng mắt với Lưu thường tại, Từ Oánh không giận, còn cười trấn an Hân Phong.

Liễu quý phi vẫn như trước nhân nhạp phân phó công việc, dặn mọi người tận tâm chăm sóc Hoàng Thượng, tranh thủ hoài con nối dòng, phân phó Lưu thường tại an tâm dưỡng thai. Tuyệt phi được thái y dặn dò nằm trên giường bảy tháng dưỡng thai cũng được miễn thỉnh an.

Vinh tần thấy mọi người chỉ nói chuyện phiếm, nững nịu nói “ Lưu muội muội, nghe nói hôm qua muội bị đau bụng, đã tốt hơn chưa?”

Lưu thường tại ý vào mang thai nên ngay cả Vinh tần cũng không đề vào mắt “ Đúng vậy, tiểu tử tông này còn ở trong bụng mà đã biết ép buộc bản cung, không biết khi ra đời sẽ còn như thế nào nữa.” nói xòn còn bổ sung một câu “ Khi nào thì tỷ tỷ sinh cho Hoàng Thượng một đứa.”

Ai cũng biết Vinh tần tiến cung nhiều năm nhưng lại không có dấu hiệu gì, những lời này đâm vào nỗi đau trong lòng nàng, nhưng lại không phản kháng lại được. Vinh tần thấy bộ dáng can rờ của Lưu thường tại vẫn là nhìn không được “ Muội muội vẫn lên có phúc khí sinh hạ được mới tốt! Ai chẳng biết hôm qua muội muốn cướp Hoàng thượng từ chỗ Ngọc thường tại, Hoàng Thượng lại không thêm liếc ngươi một cái!”

Lời này vừa nói ra không ít người thấy đổi sắc mặt, nguyên rủa hoàng tự là tội đại bất kính, Liễu quý phi quát một tiếng “ Vinh tần!” Thấy hai người thu liễm lại mới nói “ Vinh Tần miệng muội thật không có chừng mực, Bản cung phạt muội chép nữ giới ba trăm lần, muội có ý kiến gì không?”

Vinh tần ứng “ Là” một tiếng, người ngoài nhìn vào thì thấy Vinh tần chịu thiệt, nhưng lại không nói bao giờ viết xong, đây là giúp Vinh tần.

Nữ nhân trong cung quả nhiên không dễ đối phó, những lời Lưu thường tại cũng đã đắc tội Liễu quý phi.

Rời khỏi Trường Nhạc cung, Vinh tần trừng mắt với Lưu thường tại nhưng cũng không nói gì thêm. Hiền phi và Thục phi rời đi. Lưu thường tại không làm gì được Vinh tần liền trút giận lên trên người Mai Ngôn.

“ Tô đáp ứng, quần áo của ngươi may từ chất liệu từ năm ngoái đi? Ngươi kết bằng hữu với Ngọc thường tại, nàng ta không thương cho ngươi mấy khúc vải sao?”

Sắc mặt Mai Ngôn thay đổi, Từ Oánh không nghĩ đến Lưu thường tại dám công khai khi dễ Mai Ngôn trước mặt mọi người, không biết đã âm thầm khi dễ Mai Ngôn như thế nào nữa.

Từ Oánh nhếch miệng “ Lưu muội muội, nếu ta nhớ không nhầm thì phụ thân muội là chính thất phẩm Hà Nam Thông chính ty, không biết những chất liệu trước kia hay dùng nay còn giữ lại?”

“ Ngươi!” Lưu thường tại dị thường tức giận, đưa tay muốn đánh Từ Oánh, Từ Oánh không động đậy nhìn nàng ta chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Vả miệng (1)

Ai cũng không ngờ Mai Ngôn đột nhiên bước ra đỡ một cái tát kia cho Từ Oánh. Lưu thường tại cũng không ngờ Mai Ngôn sẽ lao ra, nên sau khi đánh xong liền ngốc lảng.

Mọi người trong Trường Nhạc cung đều đứng lại nhìn, Hàn Phong rất tức giận, muốn tiến lên, Từ Oánh lại ngăn nài lại, bước về phía trước, dùng âm lượng chỉ có nàng và Lưu thường tại nghe được nói “ Chắc muội cũng không biết Bàn Nhược trì trông như thế nào đi? Muội nói xem, nếu Vinh tần biết ngày đó ngay cả bậc thêm của Bàn Nhược trì muội cũng không bước lên được, có phải Vinh tần sẽ cười to ba tiếng không?”

“Ngươi, ngươi, làm sao ngươi biết được?” Lưu thường tại bày ra vẻ mặt không thể tin nhìn Từ Oánh.

“Ngươi đoán xem, sao ta lại biết được?” Từ Oánh câu môi cười, dứt lời liền xoay người đến bên cạnh Mai Ngôn.

Lưu thường tại cũng tự biết bản thân đuối lý, oán hận nhìn Mai Ngôn và Từ Oánh rồi xoay người lên kiệu rồi đi.

Từ Oánh phúc thân với Mai Ngôn “Đều là tại ta liên lụy muội.” Sai Tô Noãn mời Từ thái y.

“Tỷ nói gì vậy, dù không có tỷ thì Lưu thường tại vẫn luôn không thuận mắt với muội” Mai Ngôn ngượng ngừng cười.

“Được rồi, mau về Kiềm Hà các đề thái y xem sao, đừng để lại sẹo.” Hàn Phong kéo tay Mai Ngôn nói: “Ta và Tô muội muội về trước, hai muội cũng mau trở về ăn sáng đi.”

“Được, vậy làm phiền Hàn tỷ tỷ, giữa trưa muội và Họa Phiến sẽ đến xem Tô muội muội.”

Từ chuyện này, Từ Oánh và Lưu thường tại chính thức trở mặt, Họa Phiến đi bên cạnh tỏ vẻ không đồng ý với cách làm của Từ Oánh nói “Tỷ tỷ cần gì so đo cùng Lưu thường tại, nàng ta lên mặt là vì hoài long thai, vạn nhất vào lúc đó nàng ta động thai khí, thì tỷ phải làm sao bây giờ?”

Từ Oánh ngẫm lại cũng đổ mồ hôi lạnh, may là lúc đó Lưu thường tại không lấy đứa nhỏ ra áp chế nàng, bằng không nàng chết là không thể nghi ngờ, nghĩ một chút nói “Về sau ta sẽ tránh nàng ta, nàng ta cũng đắc tội với không ít người đâu.”

Họa Phiến hiểu ý nán nhưng cũng không nói gì thêm.

Trở về Hương Vận hiên, hoàng thượng còn chưa hạ triều. Đào nhi và Xảo nhi đang hưng phấn chuẩn bị đồ ăn, thấy Từ Oánh và Tô Noãn về mà sắc mặt không tốt, liếc nhau liền tiến lên mức nước chuẩn bị cho nàng rửa mặt. Xảo nhi thiếu kiên nhẫn hỏi “Tiểu chủ, là ai làm người sinh khí?”

Từ Oánh lắc đầu “không ai làm ta khó chịu. Là bản thân ta thiếu kiên nhẫn.” Sống nhiều hơn người khác một đời, lại cứ nóng vội như vậy.

“Ngọc thường tại lại có thể tự hiểu mình.” Tiểu Huyền từ vén rèm, Dịch Thụy Cảnh bước vào “Ngày thường sao Trầm lại không phát hiện.”

Từ Oánh và mọi người quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ không biết Hoàng thượng giá lâm, không thể nghênh đón từ xa” “Lâm Ngôn, sao lại không thông báo”

“Đứng lên đi, là Trầm không cho hẳn thông báo. Truyền thiện đi.”

Từ Oánh vội vàng cho người truyền thiện, ngày hè nóng bức, đồ ăn sáng ở chỗ Từ Oánh không mới lạ nhưng lại được cái tươi mát, Dịch Thụy Cảnh không nói chuyện, dùng một chén cơm.

Cơm nước xong, Từ Oánh phao trà cho Dịch Thụy Cảnh, Đào nhi và Xảo nhi ở bên cạnh quạt. Tựa hồ tâm tình hẳn rất tốt nên cũng không làm khó nàng trước mặt đám nô tỳ, nhấp một ngụm trà hẳn nữ nhân nói “Ngọc thường tại”

“Nàng đến Ngự thư phòng phao trà cho trẫm mấy ngày, Trẫm sẽ thăng vị phân cho nàng, thế nào?”

Từ Oánh tinh tế cân nhắc, mấy ngày luôn phải đối mặt với hán, nếu là cung tần khác chắc sẽ nhảy lên vì vui mừng nhưng với nàng thì đó lại là tra tấn. Nhưng thăng vị phân lại là chuyện chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Từ Oánh thấy mặt Dịch Thụy Cảnh dần đen lại liền không dám do dự mà vội vàng đáp ứng.

Hoàng Thượng vừa bước vào Hương Vận hiên trong cung liền nổi lên lời đồn Ngọc thường tại được sủng. Hoàng thượng không chỉ ngủ lại Hương Vận hiên mà bữa sáng cũng dùng ở đây.

Lưu thường tại hỏi lại cung nữ thăm dò tin tức “Những gì người nói là sự thật? Hoàng thượng dùng bữa tại chỗ của tiện nhân kia?”

“Hối Tiểu Chủ, đúng vậy” cung nữ nhỏ giọng trả lời, Lưu thường tại gạt mọi thứ trên bàn xuống, cung nữ chường sự Nhạc nhi nghe tiếng động bước vào, vội để cung nữ kia rồi đi, bản thân thì rót cho Lưu thường tại một chén trà.

“Tiểu chủ tốt của nô tỳ, sao lại tức giận như vậy, phải để ý đến tiểu hoàng tử trong bụng. Ngọc thường tại thì thế nào, còn không phải là gà mái không đẻ được trứng.”

Lưu thường tại nhận chén trà, nghe xong đã có chút nguôi giận nhưng vẫn mạnh miệng “Hoàng thượng sủng nàng ta như vậy, khó tránh khỏi một ngày nàng ta sẽ hoài long thai”

Nhạc nhi cười cười, để cung nữ vào dọn dẹp: “Ngài cho rằng ai cũng có phúc khí hoài long thai?”

Lưu thường tại vừa lòng cười cười, nhưng vẫn nói “không được, bản cung không thể buông tha cho Ngọc thường tại như vậy được! nàng ta dám uy

hiếp bản cung!”

Từ Oánh đáp ứng Dịch Thụy Cảnh đến Ngự thư phòng pha trà, trong lòng lại vẫn không yên, nàng không đoán được tính Hoàng Thượng, vạn nhất làm ra chuyện gì nhục nhã, nàng phải làm sao để cự tuyệt?

Dịch Thụy Cảnh ăn uống no say, thấy Từ Oánh đang thả hồn đâu đâu thì đen mặt nhưng không lập tức phát tác mà phân phó Ngụy công công “Nếu muốn thăng vị phân của Ngọc thường tại thì cũng thăng vị phân của Lưu thường tại đi, truyền chỉ xuống thăng Lưu thường tại thành tần, để nàng yên tâm dưỡng thai.”

Trả thù, nhất định là trả thù!

“Ngọc thường tại thành Ngọc quý nhân.”

“Đa tạ hoàng thượng” Từ Oánh phúc thân, Ngụy công công đi báo Liễu quý phi chuẩn bị đại điển.

“Chúc mừng tiểu chủ” Chờ Hoàng thượng đi rồi tất cả thái giám cung nữ quỳ xuống chúc mừng, Từ Oánh thường cũng rất hào phóng, mỗi người thưởng một lượng bạc.

Lưu thường tại nghe công công tuyên chỉ, đuôi lông mày cũng nhếch lên trời, nàng thẳng liên tiếp ba cấp, lại hoài con nôi dòng, nhất thời hào quang vô tận. Phần lớn người trong cung giới niệm nột, cửa Vĩnh Hòa cung ngửa xe như nước, đồ ban thưởng như nước tiến vào.

Giữa trưa đồ ban thưởng cho Hương Vận hiển được ban xuống. Quý phi ban thưởng rất nhiều vải vóc, trang sức, Thái Hậu cũng ban thưởng vài thứ, tuy không đáng giá nhưng cũng cho nàng mặt mũi. Liếc qua một lần nàng đề Xảo nhi và Đào nhi nhập vào danh sách, nghĩ nghĩ quyết định sẽ đi thỉnh an Thái Hậu, ngộ thiện cũng tùy ý ăn một chút.

Nghĩ đến trên mặt Mai Ngôn bị thương, phân phó Đào nhi đến Ngự hoa viên hái chút hoa làm cao tốt cho vết sẹo của Mai Ngôn, gọi Sương nhi vào sửa soạn đồ ban thưởng.

Mặt trời tháng sáu như ném lửa, Đào nhi mang theo một cung nữ đi Ngự hoa viên, Từ Oánh đau lòng nàng liền để nàng mang theo ô.

Sau khi ngủ trưa dậy, cảm thấy trời mát mẻ hơn, gió thổi làm màn trướng như đang khiêu vũ. Năm nay trời có mưa nhiều, không biết có xảy ra đại hồng thủy.

Tô Noãn đang quạt, thấy nàng tỉnh liền rót cho nàng chén trà “Tô Noãn, không phải hôm nay là Xảo nhi trực sao? Ngươi lại giúp đỡ nàng?”

“Xảo nhi đi tìm Đào nhi, nô tỳ thay nàng một lát, không ngờ lại làm người tỉnh giấc.”

“Đào nhi chưa về sao?” Từ Oánh kinh ngạc “Hơn một canh giờ rồi, dù mưa lớn thế nào cũng phải về rồi mới phải?”

Trong lòng Từ Oánh có chút bất an “Tô Noãn, mang hài của ta đến đây, ta muốn đi tìm Đào nhi”

“Tiểu chủ, Xảo nhi và Lâm Ngôn đã đi tìm, hướng chỉ bên cạnh Đào nhi còn có tiểu cung nữ. Trời mưa lớn như vậy, ngài vẫn là bảo trọng thân thể thì hơn.”

Từ Oánh không nghe khuyên bảo, đi hải, Tô Noãn không ngăn được đành lấy guốc gỗ và áo choàng cho nàng lại mang thêm ô, dặn Sương Trân trông viện, đi theo nàng ra ngoài.

Rất nhanh bóng dáng hai người biến mất trong làn mưa.. Mưa ngày càng to, thỉnh thoảng lại có tiếng sấm, không bao lâu quần áo Từ Oánh đã ướt đầm, búi tóc cũng hỗn độn. Con đường bằng đá cũng đầy bọt nước, tiếng mưa như nuốt hẳn tiếng guốc mộc.

Rất nhiều loài hoa trong Ngự hoa viên bị dập nát, không còn vẻ kiều diễm của ngày thường. Trong đình nghi, tiếng rèm châu chạm vào nhau, không thấy Đào nhi, ngay cả Lâm Ngôn và Xảo nhi cũng không thấy bóng dáng.

Phảng phất trong trời đất chỉ có nàng và Tô Noãn.

“Tiểu chủ, không bằng chúng ta về trước, nói không chừng Đào nhi đã trở lại.” ô đã bị gió thổi bay, trên người Tô Noãn cũng ướt sũng.

“Nhất định Đào nhi đã xảy ra chuyện.” Từ Oánh kiên trì đi về phía trước, lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, nhất định phải cứu Đào nhi.

Trong đình Cùng Quân, Lưu tần đang được nha hoàn bóp chân, ăn điểm tâm, tâm trạng thoải mái làm như không nghe thấy tiếng nước nở.

Cả người Đào nhi quỳ rạp trên đất, ván gỗ có quy luật đánh vào người nàng, tiểu cung nữ cũng đang quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, vết máu trên người Đào nhi loang nở, giống như đang vẽ hoa trên nước mưa.

Từ Oánh ổn định tâm trạng, vén rèm bước vào hành lễ “Nô tỳ gặp qua Lưu tần nương nương, nương nương cát tường.”

Lưu tần thấy nàng thì có chút ngoài ý muốn, nhưng lại nhanh chóng gạt đầu “Tiếng mưa lớn quá, Ngọc quý nhân đang nói gì?”

Từ Oánh cắn răng thình an lại “Nô tỳ thình an Luru tần nương nương, nương nương cát tường.”

Luru tần gạt đầu hải lòng, nói với Nhạc nhi “Hôm nay trà phao không tốt lắm, nghe nói Ngọc quý nhân là tay phao trà có tiếng, không biết bản cung có được cơ hội ném thử?”

Nhạc nhi lệnh cung nữ mang dụng cụ pha trà đến, Từ Oánh cười nhạt, xem ra Luru tần là có chuẩn bị.

“Nương nương muốn uống, nô tỳ tất nhiên sẽ phao tốt nhất mời nương nương. Chỉ là không biết cung nữ của nô tỳ đã làm gì đắc tội nương nương? Nương nương nói cho nô tỳ, nô tỳ sẽ quản giáo thật nghiêm, không để nương nương phải nặng lòng.”

“A, cung nữ này của muội cũng thật không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Bản cung lo lắng cho muội, nên mới muốn quản, bằng không tương lai cung nữ này lại khi dễ đến trên đầu muội.”

“Tiểu chủ..” Đào nhi cố gắng nhếch mép cười “Nô tỳ không sao”

Từ Oánh đỡ nàng “Trước không cần nói chuyện.” nói xong quỳ trên mặt đất “Nô tỳ đa tạ ý tốt của nương nương. Chỉ là ngoài trời gió lớn, nương nương lại mang long thai, vẫn nên bảo trọng thân thể, tránh phạm vào điều kiêng kỵ, dẫn đến mất nhiều hơn được.”

“thật to gan, dám nguyền rủa bản cung! Người đâu, và miệng cho ta.” Luru tần chỉ vào Từ Oánh, thái giám phía dưới bước lên một bước nhưng ngại Từ Oánh đang được sủng ái nên không dám ra tay.

“Phản rồi! Còn không đánh cho ta, bằng không trở về sẽ lột da các ngươi.” Luru tần tức giận trừng mắt, ngực phập phồng, Nhạc nhi vội châm trà, dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn thái giám.

Bọn thái giám hướng Từ Oánh cáo: “Đắc tội Tiểu chủ.” Rồi bắt đầu vả miệng Từ Oánh, mỗi cái vả đều vang thật to, chẳng mấy chốc trên mặt nàng đã sưng một mảnh.

“Luru tần nương nương, tất cả là do nô tỳ sai” Đào nhi nghẹn ngào khóc “Chuyện này không liên quan đến Tiểu Chủ.”

“Dừng tay!” một giọng nữ vang lên, tất cả thái giám cung nữ vội quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mưa to

“Tham kiến Quý phi nương nương, Quý phi nương nương vạn phúc kim an.”

Luru tần đứng lên nhưng chỉ hành lễ nhỏ “Quý phi nương nương, thân mình nô tỳ nặng nề, không thể hành đại lễ với nương nương.”

Liễu quý phi nâng nàng dậy “Muội muội đang hoài long thai, nên ở trong cung nghỉ ngơi, mưa to gió lớn thế này sao lại đi dạo Ngự hoa viên?”

“Nô tỳ dùng ngọc thiện xong không ngủ được, sợ trướng bụng nên mới đến Ngự hoa viên đi dạo, không ngờ lại xúi quẩy và phải người như vậy.”

“Muội cần gì sinh khí vì một cung nữ, cứ giao cho Thận hình tư là được, cần gì phải làm khó Ngọc quý nhân. Kể ra hai muội còn có duyên được tấn phong cũng ngày, sao lại vì việc nhỏ này mà tổn thương hòa khí?” Quý phi nâng Từ Oánh dậy “Ngọc quý nhân mau đứng lên, trên đất lạnh”

“Đa tạ Quý phi nương nương.”

“Được rồi, hiện tại mưa cũng dừng. Luru muội muội mau hồi cung nghỉ ngơi, gọi thái y đến bắt mạch, không có chuyện gì thì không cần ra ngoài, bên ngoài nóng bức.”

Luru tần thấy Quý phi đến thì biết không làm gì được Từ Oánh, hừ một tiếng, liền vịn tay Nhạc nhi rời đi.

“Đa tạ nương nương ra tay tương trợ.” Từ Oánh phúc thân thật sâu, khi nàng phát hiện Đào nhi và Luru tần ở trong đình Cùng Quân, liền sai Tô Noãn đi thỉnh Quý phi, may mà kịp.

“Đều là chuyện tỳ muội nên giúp đỡ nhau.” Liễu quý phi nói “Nếu không có chuyện khác, Bản Cung đi trước, Ngọc quý nhân cũng mau hồi cung rửa mặt chải đầu, tránh sinh bệnh.”

“Đa tạ nương nương, nương nương vạn phúc kim an.” Từ Oánh hành lễ, nói với Tô Noãn “Mau nâng Đào nhi dậy, truyền Từ thái y.”

May mắn Xảo nhi và Lâm Ngôn cũng tìm đến, các nàng không đến mức không ai giúp đỡ, Xảo nhi thấy Đào nhi bị đánh thành như vậy, trên mặt Từ

Oánh cũng sung đỏ, nước mắt liền trào ra.

“không sao, hồi cung rồi nói.”

Trong Hương Vận hiên, Từ thái y đã chờ sẵn, Từ Oánh chỉ Đào nhi đang hôn mê bất tỉnh nói “Làm phiền thái y chẩn trị cho cung nữ của ta.”

Từ thái y thấy ánh mắt Từ Oánh kiên định, trên mặt lại có chút sung đỏ “Tiểu Chủ mau thay xiêm y, thần sẽ tận lực chẩn trị cho nàng ta.”

Cung nữ thái giám đều có đại phu chẩn trị riêng, được thái y chẩn trị cho cũng yên tâm hơn, cũng may gặp được Từ thái y không kiêng kị quan hệ.

“không có gì nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần vượt qua được cơn sốt đêm nay thì sẽ không có chuyện gì. Nhưng cần phải điều dưỡng tốt, ba tháng tới không thể xuống giường” Từ thái y xem mạch cho Đào nhi nói “Mỗi ngày dùng thuốc dán để dán nên vết sẹo trên người, không được đụng nước lạnh, không được ăn đồ kích thích.”

Từ Oánh thay xong xiêm y bước ra nghe được những lời này thì nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy cả người vô lực, tháng sáu nóng bức nhưng lại cảm thấy cả người lạnh toát.

Từ thái y thấy nàng thì hành lễ, bắt mạch cho nàng “Tiểu Chủ, thân thể nhiễm lạnh, chỉ sợ nhiễm phong hàn, vì thần khai mấy đơn thuốc. Sung đỏ trên mặt thì mỗi ngày dùng băng chườm, vì thân thể thêm chút hoa hồng giúp lưu thông máu tụ.”

“Đa tạ đại nhân, đã làm ngài vất vả một chuyến.”

“Đây vốn là chức trách của thần, trước đó vài ngày gia phụ có viết thư, nhắc đến ngoại tổ phụ của Tiểu Chủ, thân thể Tân lão gia từ rất tốt”

Từ Oánh bừng tỉnh “đã làm Đại nhân lo lắng”

“Tiểu Chủ phải bảo trọng thân thể.”

Đề Xảo nhi theo Từ thái y đi lấy thuốc, sai Lâm Ngôn báo kính sự phòng, nàng nhiễm phong hàn không thể thị tẩm.

Một hôm nằm trên đại kháng, cảm thấy cả mặt nóng bừng, Tô Noãn cầm khăn bọc băng nhẹ nhàng chườm cho nàng “Quý phi có làm khó người không?”

“Nô tỳ đi tìm cung nữ chương sự của Trường Nhạc cung- Dự An, nàng ấy và nô tỳ trước đây có chút giao tình. Ban đầu Quý phi nương nương không muốn đi, không biết về sau tại sao lại đổi ý.”

“Làm khó cho người, lát nữa bảo phòng bếp làm canh gừng uống. Chăm sóc Đào nhi cho tốt, người nghỉ ngơi đi, bảo Sương Lạc vào hầu hạ ta.” nói chuyện vài câu liền nhắm mắt ngủ.

Tô Noãn dịch góc chăn cho nàng, để Sương Lạc vào hầu hạ, từ ngày bị Hoàng Thượng làm mất mặt mũi, Sương Trân luôn cáo ốm, Đào nhi lại bị thương nặng, người của nàng có chút không đủ.

Ban đêm Từ Oánh sốt cao đến không phân biệt được thực và mơ, chỉ cảm thấy có đôi tay vuốt trán nàng, nàng thấy thật thoải mái.

Dịch Thụy Cảnh nhìn thấy hai gò má của nàng bị sung đỏ, khe thở dài, bình thường lạnh nhạt sao nay lại hồ đồ như vậy “Thái y, sao đến giờ nàng còn chưa tỉnh?”

Tướng thái y nhượng mắt, cái thân già bảy mươi tuổi bị Hoàng Thượng suốt đêm xách đến đây, bây giờ vẫn còn cảm thấy rùng rợn “Hoàng Thượng, nương nương phát sốt tất nhiên là muốn ngủ, chỉ cần hạ sốt là có thể tỉnh” chấp bút viết đơn thuốc đưa cho Tô Noãn đang đứng một bên “Uống hết đơn thuốc là tốt rồi.”

Tô Noãn cầm đơn thuốc lui xuống, Tướng thái y ngáp một cái “Hoàng Thượng, hôm nay vì thần xuất cung hay là vẫn nên ngủ lại trong cung?”

Dịch Thụy Cảnh cảm thấy chưa yên tâm liền sai Ngự công công đưa hần đến Thiên điện chờ, Tướng thái y ra đến cửa còn để lại một câu “Hoàng Thượng không nên ngủ ở đây, tránh việc bị bệnh.”

Lời này hù Ngự công công phải vội vàng để Tiểu Huyền Huyền từ đưa Hoàng Thượng ra xa một chút, Dịch Thụy Cảnh minh bạch, thấy Từ Oánh không có gì nguy hiểm mới bãi giá đi Tây thiên điện.

Ban đêm một nữ tử mặc áo choàng len lút ra ngoài, trời tối nhưng không đốt đèn, chọn những con đường hẻo lánh trong cung để đi. Đến một cửa cung, nhìn bốn phía xác định không có ai mới bước vào.

“Nương nương” nữ tử mặc áo choàng hành lễ với nữ tử đang nằm trên sạp “Hoàng thượng thăng vị phân cho hai tiện nhân kia, chúng ta vẫn không động thù sao.”

Nữ tử nằm trên sạp mở mắt, nhìn móng tay được sơn màu xanh ngọc đang phát sáng dưới ánh đèn, môi đỏ khẽ mở “không vội, nếu bây giờ động thù sẽ lưu lại dấu vết, Tuyệt phi mới phát hiện có thai lại nhảy ra một Lưu thường tại. Cứ để hai người đó tranh đấu đi.”

“Ý của nương nương là?”

“ Sắp đến sinh nhật Nhị hoàng tử, hãy cho bọn họ một chút gió đông. Để hai người đó tự đấu nhau, đừng làm bẩn tay chúng ta.”

Nữ tử mặc áo choàng nghĩ một chút “ Nương nương thật cao minh!”

“Mấy ngày này nếu bản cung không có gọi, thì người cũng đừng tự chủ trương đến đây.” Cung nữ bên cạnh quạt quá chậm làm nàng ta phải trừng mắt nhìn, cung nữ kia vội quỳ xuống xin tha thứ.

Quạt kia cũng cực tinh xảo, mặt quạt được làm bằng lụa trắng như tuyết thêu hoa hải đường, xương quạt làm bằng ngà voi tinh xảo, chỉ chiếc quạt đã cho thấy quý khí bức người.

“ Trong cung, người nghe lời không nhiều lắm, may mà người lại là người nghe lời.”

Nữ tử mặc áo choàng đỏ mớ hôi lạnh, biết rằng đây là cảnh cáo nàng ta, vài ngày trước nàng ta làm việc lỗ mãng, thấy Hàn Phong được sủng ái nên bỏ thêm vài thứ trong hương liệu, muốn không động tĩnh trừ bỏ Hàn Phong, không biết là ai phát hiện ra việc trong được của Hàn Phong bị động tay, làm hại nàng ta không những không thành công mà suýt bị bại lộ.

“Nương nương, nô tỳ biết sai.” Nữ tử mặc áo choàng quỳ xuống bồi tội, nữ tử trên sạp lại như đã ngủ quên mất, nhắm mắt không có động tĩnh.

Ngon nén phát ra tiếng “ba”, nữ tử trên sạp mới ung dung tỉnh lại, thấy nàng ta còn đang quỳ thì sai cung nữ nâng nàng ta dậy “ Bản cung lớn tuổi nên bắt tri bất giác ngủ mất.”

Nữ tử mặc áo choàng cười làm lạnh “ Nương nương xinh đẹp như hoa, áp đảo lục cung, ngài nhận già thì người khác phải sống sao?”

“ Vẫn là người miệng ngọt, đây là trăn châu Nam Hải ca ca bản cung cho người làm, người mang về chơi đi.” Nữ tử nằm trên sạp ra hiệu cho cung nữ, nữ tử mặc áo choàng vội khấu tạ, thở ra một hơi, chuyện này coi như qua cửa.

Giống như lúc đến, nàng ta không tiếng động chọn những con đường hẻo lánh để đi, gió thổi qua, trên người nàng ta lại đỏ mớ hôi mang theo ý lạnh. Cành cây đung đưa trong gió thoát nhìn thật quý mị, ban đêm lại không hiểu sao yên tĩnh, dù nàng ta đã đi con đường này rất nhiều lần nhưng trong lòng vẫn không khống chế được sợ hãi, Vốn trong cung âm khí rất nặng, nàng ta chột dạ, cảm thấy như sau lưng đang có gì đó, nàng ta gia tăng cước bộ sau đó thì như chạy trốn.

Đến khi về đến cửa cung mới dừng lại lách vào cửa hông.

Hôm sau Từ Oánh tỉnh dậy, thấy Sương Lạc và Tô Noãn đều ở bên “ Giờ nào rồi?”

“ Giờ thân, Quý phi nương nương nghe nói Tiểu Chủ bị bệnh nên đã miễn người thỉnh an.” Sương Lạc rót chén trà “ Tiểu Chủ người không biết hôm qua Hoàng Thượng bên người đến tận nửa đêm mới rời đi.”

“ Tỏi qua?” Từ Oánh ngồi dậy, Tô Noãn kê gối phía sau lưng cho nàng “ Đúng vậy, đêm qua Tiểu Chủ sốt cao, là Hoàng Thượng mời Tể tướng thân y chẩn trị cho người.”

“ Tể tướng thân y? không phải ông ấy ngao du thiên hạ sao?” Từ Oánh nhấp một ngụm trà “ Đêm qua Hoàng Thượng nghỉ ở đâu?”

“ Ở chỗ Thu đáp ứng, Tể tướng thân y dặn Hoàng Thượng không thể để bị lây bệnh.”

“Đào nhi thế nào?”

“Đào nhi tỷ tỷ không có chuyện gì, sáng nay còn đòi đến hầu hạ Tiểu Chủ, làm Xảo nhi phải ngăn lại mãi.”

Từ Oánh cười “ Để nàng nghỉ dưỡng cho tốt rồi đến hầu hạ ta.”

“ Tỷ tỷ tỉnh rồi?” Họa Phiến bước vào, trong tay Lục Xuân còn cầm hộp đựng thức ăn.

“ Muội mau vào đi.” Từ Oánh muốn đứng dậy nhưng thân thể lại không nghe theo ý nàng.

“ Tỷ cứ nằm đó” Họa Phiến vội đến trước mặt nàng “ Tỷ thật là hồ đồ, một cung nữ đáng để tỷ làm như vậy?”

“ Đó là cung nữ ta đưa vào cung, nếu đến tính mệnh nàng ta cũng không bảo đảm được mới là thẹn với nàng.”

“ Tỷ tỷ không biết, hôm nay trước khi vào triều sớm đã hạ lệnh Lưu tẩn ở trong cung chếp kinh văn vì hoàng tử trong bụng, người sáng suốt đều nhìn ra là Hoàng Thượng thiên vị tỷ tỷ.”

“ Chỉ là công đạo thôi, nếu Hoàng Thượng thiên vị thì đã không thăng vị phân cho nàng ta.”

Họa Phiến gạt đầu “ Chỉ sợ trong lòng nàng ta lại ghen ghét tỷ.”

Từ Oánh thở dài “ Đầu phải chỉ vì chuyện này.” Lại hỏi đến Mai Ngôn “ Nàng ấy hiện giờ như thế nào?”

“Nàng ấy chỉ bị một tát, lại nhẹ hơn tý, hôm nay đã tốt hơn nhiều”

nói xong để Lục Xuân mở hộp đựng thức ăn mang ra mút hoa quả và mấy đồ ăn vặt linh tinh “Sau khi uống thuốc tý hãy ăn một viên, khi ở nhà nương đã dạy muối lăm, hương vị khác với những nơi khác.”

Từ Oánh cười ăn một viên, quả nhiên chua chua ngọt ngọt, ăn ngon, đang ăn thì Hàn Phong bước vào “Được nha, hai người các người lại ăn một mình” Chào hỏi Họa Phiến “Hôm nay muối muối còn khó chịu không?”

Từ Oánh cười lắc đầu “đã tốt hơn nhiều.”

“Thoạt nhìn sắc mặt vẫn trắng, lát sau khi ăn cơm thì ngủ tiếp đi, việc bên ngoài muối không cần quan tâm, an tâm dưỡng bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Trang sinh hiệu mộng mê bướm bướm

Tiền Hà Phong và Họa Phiến, Từ Oánh gắt gao cầm mấy cánh sen, nàng thoái nhượng nên ngay cả cung nữ thiếp thân cung không bảo vệ được, bản thân cũng bị tạt tai!

Tròng mắt Từ Oánh trầm xuống, trong mắt hiện lên hàn quang, nàng sẽ không nhẫn nhịn nữa, sẽ không để bất cứ ai khi dễ bản thân và người của nàng.

Nàng, Thảm Từ Oánh, sẽ không để người ta khi dễ, mặc kệ là ai làm hại nàng, nàng sẽ làm kẻ đó sống không bằng chết.

Cho dù phía trước có sói hay hổ như thế nào?

không phải Lưu tần ý vào bản thân đang mang khối thịt kia sao? Nàng sẽ để nàng ta phải nếm thử kết cục khi đắc tội nàng. Cái gì ân sủng, công bằng, nàng không cần, nàng sẽ không tìm cái gì mà âm áp ở trong cung này, điều nàng cần bây giờ là thận trọng.

Về Lưu tần, tuy Hoàng Thượng bắt nàng ta sao chép kinh thư, nhưng thái giám cung nữ nào dám để nàng ta làm. Lúc này nàng ta đang nằm trên sạp mỹ nhân nghe cung nữ hát dân ca, tâm tình vô cùng tốt.

Từ Oánh sai Lâm Ngôn mang tiểu cung nữ vào. Tiểu cung nữ run rẩy khóc thút thít. Từ Oánh cảm thấy phiền muộn “Người khóc một tiếng nữa, bản cung sẽ cho người đánh người đến không khóc được nữa thì thôi.”

Lâm Ngôn làm bộ sai tiểu thái giám lấy gậy.

Thấy thế tiểu cung nữ khóc hai tiếng nữa liền nín “nói đi, hôm qua xảy ra chuyện gì?”

“Nô tỳ cùng Đào nhi tỳ đi Ngự hoa viên hái hoa, đụng phải Lưu tần, Đào nhi tỳ tỳ hành lễ với Lưu tần, Lưu tần thấy Đào nhi tỳ tỳ dùng ô thì nói Đào nhi tỳ tỳ không có quý cù, dám dùng ô của quý nhân, Đào nhi tỳ tỳ không cãi lại, Lưu tần liền để thái giám đánh Đào nhi tỳ tỳ, lúc sau cung nữ chường sự của Lưu tần, Nhạc nhi nói vào trong đình đánh sẽ không làm người khác chú ý.”

thật là tai bay vạ gió, Lưu tần rõ ràng là muốn trả thù nàng, còn cung nữ bên cạnh nàng ta thì chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

Từ Oánh nghịch vòng tay Thái hậu ban thưởng “Lui xuống đi, hầu hạ Đào nhi cho tốt.”

Cung nữ vui sướng vội vàng lui ra, Từ Oánh nằm xuống, Lâm Ngôn nhìn Từ Oánh chỉ cảm thấy Tiểu Chủ có chút biến hóa so với trước đây.

đang chuẩn bị lui xuống, Từ Oánh nhàn nhạt phân phó “Lâm Ngôn lặng lẽ lấy giấy bút đến đây, không được để kinh động đến bất cứ ai, kể cả Tô Noãn.”

Lâm Ngôn kinh ngạc một lát, lĩnh mệnh đi xuống, lát sau mang giấy và nghiên mực đến hầu hạ Từ Oánh viết thư.

“Phong thư này người tìm cơ hội ra cung đưa tận tay phụ thân của ta, không thể để vào tay kẻ khác.”

Lâm Ngôn cẩn thận tiếp nhận phong thư, đặt trong ngực “Tiểu Chủ yên tâm, nô tài chắc chắn không phụ kỳ vọng.”

Nằm mấy ngày, Từ Oánh cảm thấy tốt hơn nhiều liền bảo Xảo nhi đỡ đi thăm Đào nhi.

Cả người Đào nhi ghé trên giường, sắc mặt hồng nhuận, thấy Từ Oánh muốn hành lễ, Xảo nhi ngăn nàng ta lại “Tiểu chủ không tin người đã khỏe, cứ nhất định muốn đến xem, người xem không phải Đào nhi vẫn tốt sao.”

Từ Oánh cười điểm mũi Xảo nhi “thật là con khi nhỏ”

Đào nhi nước mắt lưng tròng nhìn Từ Oánh “Tiểu chủ, người gầy, không chịu khó dùng bữa? Đều do nô tỳ làm hại người sinh bệnh.”

“Vậy thì người mau chóng khỏe lên, không cần suy nghĩ linh tinh, chịu khó dưỡng bệnh.”

Từ Oánh vấn tóc phi tiên kể, cài trâm hoa Ngọc Lan, trước trán một kết bảo ngọc, khuyên tai phi thúy đính trân châu tương nam, mặc váy thêu hoa mai vàng. Được thăng làm quý nhân nên trang điểm cũng cầu kỳ hơn trước.

“đi Thọ Khang cung.”

Sau khi dập đầu tạ ơn Thái Hậu, Thái hậu kéo tay nàng, khuôn mặt luôn nghiêm túc lộ ra hiền lành nói “đã tốt hơn chưa?”

Từ Oánh cười trả lời “Đa tạ Thái hậu nương nương thương nhớ, nô tỳ đã tốt hơn nhiều, mấy ngày không đến thỉnh an người được, trong lòng luôn nghĩ đến người, thấy sắc mặt người tốt, nô tỳ cũng yên tâm.”

“Làm khó người còn quan tâm đến ai gia, chuyện này là Lưu tần quá phận, nhưng nàng lại hoài con nổi dòng. May mắn người cũng là đứa trẻ hiểu biết.”

“Lưu tỷ tỷ hoài con nổi dòng nên trong người khó chịu cũng là chuyện thường, là nô tỳ không hiểu quy củ, ngày khác nhất định sẽ bồi tội với Lưu tỷ tỷ.”

Thái Hậu vừa lòng gật đầu “Bên người Hoàng Thượng có người hiểu chuyện như con ai gia cũng yên tâm. Có thời gian hãy đến Thọ Khang cung bồi ai gia, cả ngày ai gia nhân rồi.”

“Vâng”

Rời chỗ Thái Hậu, Từ Oánh đi dọc theo con đường rải đá “Tiểu Chủ, chúng ta đây là đi?”

“đi Ngự thư phòng thỉnh an Hoàng Thượng.” Xảo nhi hiểu rõ, Hoàng Thượng để Tiểu Chủ đi Ngự Thư phòng pha trà, Tiểu Chủ lại ngã bệnh.

Ngự công công hầu hạ bên ngoài, Từ Oánh hành bán lễ hỏi “Công công, ai hầu hạ Hoàng Thượng bên trong?”

“Hồi Ngọc tiểu chủ, là Lý đáp ứng mới tấn phong.” Từ Oánh hiểu rõ nhưng lại làm bộ không hiểu hỏi “Trước đây không nghe thấy Lý đáp ứng, chắc là một người đẹp tựa thiên tiên.”

“Tiểu chủ không biết, Lý đáp ứng là cung nữ của Quý phi nương nương, không phải thật đẹp nhưng lại là tay phao trà hảo. Hoàng Thượng thấy thuận mắt lên thu.” Ngự công công hạ giọng nói

“Hoàng Thượng thật có phúc, ngày khác bản cung cũng muốn ném thử trà Lý đáp ứng phao, Công công cáo từ.” Ra hiệu Xảo nhi đưa cho Ngự công công hầu hạ bao.

Lý đáp ứng, là người của Quý phi.

Quý phi trong cung nhiều năm luôn không sinh được con, không thể so sánh với Huệ tần có con bàng thân. Ở trong cung lôi kéo đồng minh cũng thật bình thường, ngay cả người luôn không cho người khác cảm giác tồn tại- Thực phi, cũng đi lại tương đối gần với Quý phi.

Trước kia Huệ tần chưa có Nhị hoàng tử cũng tạm mượn sức cung nữ của mình, Vinh tần. Sau này sinh Nhị hoàng tử liền không coi trọng Vinh tần, vinh sủng của Vinh tần liền không bằng trước.

Hoàng hậu nương nương vì ghen tỵ lên không bao giờ để bật cung tần đồng thời còn chèn ép, Hoàng Hậu lại không được Hoàng Thượng yêu thích nên dần dần không có ai muốn về phe Hoàng hậu.

Đến cùng vẫn là Hoàng Hậu, mặc dù ở trong cung cũng không xu lợi, hàng tháng Hoàng Thượng cũng sẽ nghỉ cung của nàng hai lần. Huống chi nàng ta còn có đại hoàng tử.

“Ngọc quý nhân, xin dừng bước” Ngự công công ở phía sau gọi, Từ Oánh tươi cười xoay người lại “Công công có việc gì sao?”

“Hoàng thượng biết nương nương tới, thỉnh ngài vào trong.”

“Nhưng Lý đáp ứng còn ở bên trong, như vậy...” Nàng khó xử lắc đầu nhưng cũng theo Ngự công công vào trong.

Dịch Thụy Cảnh cúi đầu phê tấu chương, Lý đáp ứng cầm quạt quạt cho hân, thấy nàng thì hành lễ “Nô tỳ gặp qua Ngọc quý nhân.”

Từ Oánh cười nâng nàng dậy “Muội muội đa lễ.”

Thấy Hoàng Thượng nâng mắt nhìn nàng, nàng liền hành lễ “Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi, bệnh đã tốt?”

“Nhờ phúc của Hoàng Thượng, đã tốt nhiều.”

Dịch Thụy Cảnh hừ lạnh, cổ kị Lý Đáp ứng đang ở đây nên không trực tiếp châm chọc nàng.

“đã tốt thì đi pha trà đi.”

Sắc mặt Lý đáp ứng trắng bệch, tay cầm quạt cũng run run.

“Nghe nói Lý muội muội là tay pha trà hảo, nô tỳ tự biết tài học sơ thiên” đến cùng nàng vẫn không muốn ngày ngày đối mặt với hắn.

Dịch Thụy Cảnh “ba” một tiếng ném sổ con xuống bàn, xem đi, nàng còn chưa nói gì hắn đã nổi cáu.

Từ Oánh và Lý đáp ứng vội quỳ xuống, Dịch Thụy Cảnh đầy lửa giận nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của nàng thì cũng vui đi một nửa “Bảo người làm cái gì thì làm cái đó, ở đâu ra nhiều đạo lý như vậy?”

Từ Oánh cúi đầu không hé răng, nàng thật sự không biết nói gì, sợ hãi khi ở cùng hắn dường như là bản năng của nàng. Nhưng ở trong cung chỉ có được hắn sủng ái nàng mới có thể sống tốt.

“nói chuyện?” Dịch Thụy Cảnh lại tức giận, hắn không nói gì thêm, nàng luôn bày ra bộ dáng khinh bỉ như vậy.

“Nô tỳ muốn lát nữa đi thỉnh an Quý phi nương nương.” Từ Oánh không dám tiếp tục giả chết.

“Xem ra trong lòng Ngọc quý nhân Quý phi còn quan trọng hơn trăm” Dịch Thụy Cảnh nâng cằm nàng “Hử?”

Lý đáp ứng chưa từng thấy Dịch Thụy Cảnh nổi cơn thịnh nộ nên run rẩy quỳ một bên. Khi Dịch Thụy Cảnh cho nàng ta ra ngoài, nàng ta không có biểu hiện không cam lòng như lúc đầu mà gần như là chạy té khỏi ra ngoài.

Xem ra lời đồn Ngọc quý nhân được sủng ái không phải là thật.

Từ Oánh cảm thấy da đầu run rẩy, đây là lần đầu hắn làm nàng khó xử trước mặt người khác, ngày thường nàng bảo trì hình tượng đoan trang nay đã hoàn toàn thành trò cười.

“Nô tỳ không dám.”

“không cần qua loa với trăm, trăm còn không hiểu nàng sao, vì một cung nữ mà nhận bạt tai của Lưu tần, nàng còn gì là không dám? Xem ra trong lòng nàng Trầm còn không bằng một cọng lông của Quý phi.”

hắn dùng lực rất lớn, làm xương nàng cũng đau, nàng không biết tại sao chỉ nói một câu đi thỉnh an Quý phi lại làm hắn tức giận.

“Hoàng Thượng, người như vàng thái dương của nô tỳ, nô tỳ không thể sống thiếu người dù một ngày, người luôn ở đầu quả tim của nô tỳ.”

Dường như Dịch Thụy Cảnh rất vừa lòng, nói lòng tay, nâng nàng dậy “rõ ràng có thể nói lời dễ nghe lại luôn cố tình mạnh miệng.”

hắn ôn nhu vén tóc nàng, thân thể Từ Oánh hơi phát run, trực giác nói cho nàng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện nàng không mong muốn nhất.

Quả nhiên, Dịch Thụy Cảnh vuốt tóc nàng thuận thế ôm nàng vào lòng, hơi thở ấm áp thổi vào tai nàng, làm tai lập tức phấp phồng.

Dịch Thụy Cảnh cúi đầu cười rộ lên, tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của nàng, một bàn tay chế trụ lưng nàng, một bàn tay hướng về phía ngực.

“Hoàng Thượng, đây là Ngự thư phòng.” Nàng biết hắn cổ quái, nàng không muốn tự đẩy bản thân và hoàn cảnh nhục nhã.

“Ân, trẫm biết.” Dịch Thụy Cảnh nhìn cái miệng đang đóng mở của nàng, cúi đầu phù lên.

“Hoàng Thượng, Trang thống lĩnh cầu kiến.” thanh âm của Ngụy công công ở bên ngoài vang lên, Từ Oánh cảm thấy thanh âm của Ngụy công công như là tiếng trời.

Lần trước ở núi giả cũng là tình cảnh như thế này, Dịch Thụy Cảnh cau giận trừng mắt với nàng, nàng dùng ánh mắt vô tội nhìn lại hắn, cũng không phải là nàng bảo Ngụy công công gọi hắn.

Từ Oánh sửa sang lại xiêm y bị nhăn nhúm của hoàng thượng, Dịch Thụy Cảnh không để ý nàng đã sửa xong chưa, truyền lệnh “Tuyên”

“Hoàng Thượng, nô tỳ cáo từ.” Từ Oánh vội hành lễ lui ra.

một thiếu niên mặc khôi giáp tiến vào, thoát nhìn chưa đến hai mươi tuổi, vóc người cao lớn, hai mắt tinh anh, trán chảy một chút mồ hôi.

Từ Oánh và hắn chính diện đối mặt, hành lễ với nhau, thấy hắn tỏ ra kinh ngạc, chắc là cũng đã nhận ra nàng.

Chương 38: Yên hội

Từ Oánh đi ra ngoài điện vẫn nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, thanh âm của thiếu niên vẫn dễ nghe như trước “Hoàng Thượng, Trần Nam hậu...”

Trần Nam Hậu? Từ Oánh không nghĩ nhiều, Trần Nam hậu ở kinh thành có danh tiếng rất tốt.

“Tiểu Chủ, người gặp Hoàng Thượng xong sao lại cao hứng như vậy? thật lâu nô tỳ cũng chưa thấy người cười như vậy.” Xảo nhi đỡ nàng tò mò hỏi.

Nàng cười sao? Từ Oánh đưa tay sờ mặt, nàng cũng không phát hiện bản thân cười.

Trở lại Hương Vận hiên, Từ Oánh ngồi thêu khăn, bất tri bất giác thêu gần mười cái. Sương Trân vén rèm bụng điểm tâm tiến vào, thấy Từ Oánh thêu nhiều khăn như vậy thì tò mò xem “Tiểu Chủ, người thêu nhiều khăn đẹp như vậy, sao không bao giờ thấy người dùng.”

Từ Oánh nghe vậy cười cười: “Về sau chậm rãi dùng, bây giờ ta đang dùng của Đào nhi và Tô Noãn thêu, người đã khỏe hơn chưa?”

Sương Trân làm như ngượng ngùng, hơi đỏ mặt “Tiểu Chủ, vài ngày trước là nô tỳ không hiểu chuyện. Người bệnh, nô tỳ còn xin nghỉ.” nói xong những lời cuối giọng càng nhỏ.

“Về sau chăm chỉ làm việc là được, mau đi xem Tô Noãn cô cô của người đi, vài ngày trước cũng làm nàng mệt mỏi rồi.”

Sương Trân ra ngoài, Từ Oánh mới thêu nốt chữ “Trang” nho nhỏ trên khăn.

Hôm sau, Từ Oánh đi thỉnh an Quý phi từ sớm. Họa Phiến vẫn ở hành lang đợi nàng, chào hỏi xong Họa Phiến kéo tay nàng nói “Tỷ tỷ khỏe rồi, muội cũng có người làm bạn. Mấy ngày trước tỷ đóng cửa từ chối tiếp khách làm muội ghen đến hỏng.”

“Sao tỷ lại nghe là muội có rất nhiều tư vị nhĩ, ngay cả Hoàng Thượng cũng thường vào chỗ muội.”

“Tỷ không biết đó thôi, mỗi lần Hoàng Thượng đến đều hỏi về thân thể của tỷ, thật là làm cho người ta hâm mộ mà!”

“không ngờ mới mấy ngày không gặp mà muội đã nhanh mồm nhanh miệng như vậy.”

Đến Trường Nhạc cung, người chưa nhiều lắm, Từ Oánh và Họa Phiến gặp Hàn Phong và Mai Ngôn, bốn người liền ở ngoài điện ngắm hoa.

Dâm bột đã nở hoa, trong tất cả các màu dâm bột, Từ Oánh thích nhất là dâm bột tím. Giống như hoa lan tháng hai hay Từ Đẳng tháng sáu, cánh hoa mỏng như cánh ve run rẩy trong gió, màu tím nhuộm một vùng phía tây.

Dường như hoa lải ở phía đông cũng trở bông, hương thơm man mác trong không khí, người hồi lâu cũng như ngấm men say.

Cung tần đến không sai biệt lắm, Quý phi triệu các nàng vào, hôm nay Quý phi trang điểm rất long trọng, mang trang sức san hô, xiêm y cũng là công phẩm của Giang nam năm nay, nội vụ phủ tất nhiên là khẩn cấp làm xiêm y cho Quý phi, chỉ sợ chỗ của Hoàng hậu cũng chưa chắc có chất liệu này.

Thục phi nên tiếng khen xiêm y của Quý phi nương nương, Vinh tần và Tường tần cũng phụ họa theo, Quý phi vẫn bày ra bộ dáng không vui, Lư tần thì khinh thường hừ một tiếng.

“Ngọc muội muội, thấy muội khỏe bản cung cũng yên tâm. Nghe nói Hoàng Thượng triệu muội pha trà?”

Từ Oánh phúc thân “Đa tạ Quý phi nương nương quan tâm, thân thể nô tỳ đã tốt.” không hề nói đến chuyện đi pha trà cho Hoàng Thượng.

“Như thế bản cung cũng yên tâm, Lư muội muội tuổi trẻ nên làm việc có chút nông nổi.” Quý phi sờ móng tay bằng vàng trên ngón út.

Lời này thật cao minh, không chỉ trả thù sự vô lễ lúc nãy của Lư tần, làm Lư tần mất mặt mũi, lại rót dầu vào quan hệ của nàng và Lư tần, lại âm thầm nói nàng không có chừng mực, vì một cung nữ mà nhận bạt tai.

“Nương nương qua lời. Vài ngày trước là nô tỳ không hiểu chuyện, Lư tần giáo huấn nô tỳ là phải.” nói xong phúc thân với Lư tần “Thỉnh tỷ tỷ tha thứ cho sự nóng vội của muội.”

Lư tần không ngờ Từ Oánh sẽ xin lỗi nàng, sau khi thất thần thì thần nhiên nhận, nàng cho rằng Từ Oánh sợ nàng ta nên mới cầu tình.

“Ngọc muội muội là người trên đầu quả tim của Hoàng Thượng, tỷ tỷ tất nhiên hi vọng muội hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt, muội không hiểu quy củ chỗ nào tỷ sẽ giáo huấn thật tốt.” Lư tần cầm quạt che miệng cười nói.

Từ Oánh cười nhẹ, sẽ có ngày nàng làm nàng ta không có chỗ mà khóc.

“Khẩu khí của Lưu tần thật lớn, loại chuyện quân giáo phi tần này còn chưa tới phiên muội quan tâm.” Vinh tần nói lại, ngữ khí trào phúng.

Tay cầm quạt của Lưu tần hơi dừng lại, ghé mắt nhìn Vinh tần: “Bản cung có bồn sự này hay không, Vinh tần tất nhiên là không nên xen vào. Lâu nay Hoàng thượng không đến chỗ tỷ tỷ, đại khái bộ dáng Hoàng Thượng như thế nào tỷ cũng quên mất rồi đi? Khó trách lại nóng nảy như vậy.”

Ngực Vinh tần phập phồng, đã lâu Hoàng Thượng không lật bài từ của nàng ta, trong cung đang nổi lên lời đồn nàng ta bị thất sủng.

Đây chính là sự khác biệt khi có và không có con nối dòng, có con nối dòng Hoàng Thượng sẽ cố kị mà cho chút thể diện không đến mức sống cô độc trong cung cả đời.

“Được rồi, tỷ muội nói rõ với nhau là được rồi.” Quý phi không nghĩ đến Từ Oánh nói hai ba câu liền bồi tội, thật không thú vị. Mà Vinh tần lại gây chiến, tạo ra một cuộc tranh cãi.

“Mười ngày nữa là sinh nhật Nhị hoàng tử, lúc đó Hoàng hậu nương nương cũng hết thời gian cấm túc, ngày đó bọn muội muội sẽ được náo nhiệt một phen, các muội hãy chuẩn bị cho tốt.”

Chúng tần “Là”. Đây là cung yến đầu tiên của các phi tần mới tiến cung, lúc đó Hoàng Thượng cũng sẽ tham gia, các phi tần đều hừng phấn, muốn trong bữa tiệc thể hiện thật tốt để Hoàng Thượng chú ý.

“Tỷ không biết đâu. Mấy ngày tỷ sinh bệnh, trừ mấy ngày đầu Lưu tần ở trong cung chép kinh thư, những hôm sau ra ngoài nhìn thấy Vinh tần thì luôn tỏ ra không quen biết.” Họa Phiến nói với Từ Oánh.

“Ồ?” Từ Oánh tò mò “Vinh tần tiến cung sớm hơn, theo lý Lưu tần không thể cư xử như vậy”

“Tỷ tỷ, tỷ cũng biết tính tình của Lưu tần, sợ rằng ngay cả Quý phi nàng ta cũng không để vào mắt. Hiện giờ nàng ta lại đang mang thai nên không ai làm gì được.” Họa Phiến thấy Từ Oánh không có phản ứng gì liền đổi sang chuyện khác “Tỷ tỷ chuẩn bị thọ lễ gì?”

“Tỷ muốn thọ vài thứ thôi. Chắc là thọ vài bức tranh.”

“Mọi người đều biết tỷ tỷ khéo tay, muội đang phát sầu vì không biết tặng Nhị hoàng tử cái gì thì tốt.”

Nhị hoàng tử- Dịch Phi Vũ là con của Huệ tần, nay Huệ tần bị cấm túc, hẳn cũng bị Hoàng Thượng vắng vẻ theo. Trong thời gian ngắn đứng là không biết nên đưa lễ gì thì hợp.

“Dù sao hẳn cũng là hoàng tử, cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu” Từ Oánh cười nhìn Họa Phiến.

Họa Phiến hiểu rõ, trở về tây thiên điện, Từ Oánh gọi Xảo nhi vào, nói nhỏ với nàng.

Trong những ngày nàng sinh bệnh thì người thay đổi nhiều nhất là Mai Ngôn, trước đây nàng ta trang điểm thuần khiết thì giờ cũng đã vẽ mi, tô son, so với lần đầu nàng gặp nàng ta thì đã đẹp hơn rất nhiều.

Mười ngày sau là sinh nhật Nhị hoàng tử. một ít đại thần liên tiếp dâng tấu thỉnh Hoàng Thượng bỏ lệnh cấm túc Huệ tần, Nhị hoàng tử còn nhỏ, không thể không có mẫu phi thân sinh.

Dịch Thụy Cảnh không lập tức đồng ý mà đầu tiên đến Phụng Nghi cung của Hoàng hậu, hỏi ý kiến của Hoàng Hậu. Hoàng hậu vừa hết lệnh cấm, đầu tiên là đến thỉnh an Thái Hậu, bị Thái Hậu răn dạy một phen. hiện tại rất mệt nên trong lòng càng hận Huệ tần, tất nhiên sẽ không đồng ý bỏ lệnh cấm.

Hoàng Thượng cũng không ọ ải lâu, dặn dò Hoàng hậu tình dưỡng nhiều hơn liền rời đi, điều đó có nghĩa là Quý phi sẽ tiếp tục quản lý hậu cung, Hoàng Hậu chỉ cảm thấy có cục tức nghẹn ở ngực, mất một lúc lâu mới xuôi được.

Liều quý phi lại chủ động đi Ngự thư phòng cầu tình cho Huệ tần. Dịch Thụy Cảnh có chút kinh ngạc nên hỏi vì sao.

Quý phi hành lễ, bình thân nói: “Hoàng Thượng, Nhị hoàng tử là ấu tử của người, tất nhiên nên để Huệ tần giáo dưỡng. Huống chi sự việc lúc trước, đứa nhỏ của Tuyệt phi và Lưu tần đều không sao, Huệ tần bị giáng vị phân lại bị giáo huấn. Nô tỳ nghĩ sau này nàng ấy sẽ không dám tái phạm.”

Dịch Thụy Cảnh gật đầu Quý phi thức thời lui xuống, thuận tiện thưởng Ngự công công một hã bao.

Sau khi Từ Oánh biết chuyện này liền tỉnh ngộ, thầm nghĩ “Khó trách nhiều năm nay Quý phi có thể thánh sủng không suy, Nàng ta hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hoàng Thượng.”

không lâu sau Hoàng Thượng giải trừ cấm túc cho Huệ tần, mọi người trong cung đều ồ lên, trên triều có không ít ý kiến phản đối nhưng tất cả đều bị Hoàng Thượng áp chế.

Ngày sinh nhật của Nhị hoàng tử, Huệ tần lần đầu xuất hiện sau khi giải cấm túc.

Dáng người gầy yếu không ít, má nhỏ đi một vòng, mặc xiêm y màu xanh, giày thêu Thanh Liên. Từ Oánh nhớ trước đây Huệ tần yêu thích giày thêu đính phi thủy và trăn châu, ngọc trắng noãn, dưới ánh mặt trời lấp lánh, mỗi bước đi như để lại hoa sen.

Giờ đã hiểu được phải tránh mũi nhọn.

Nhị hoàng tử- Dịch Phi Vũ khỏe mạnh kháu khỉnh, mặc một thân màu vàng, mới hai tuổi nhưng đã biết chọc khiến mọi người yêu thích.

Các phi tần theo phi vị ngồi xuống, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lấy Thái Hậu cầm đầu, bên trái Hoàng thượng là Quý phi bên phải là Huệ tần. Phi tần có vị phân tần trở lên thì một mình một bàn, Quý nhân hai người một bàn, còn lại ba người một bàn.

Từ Oánh và Hàn Phong ngồi cùng bàn, cung nữ thái giám đưa đồ ăn lên. Trong điện gấm hoa rực rỡ, băng cũng được bổ sung rất nhiều, làm không khí cũng mát mẻ hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Say rượu

Dịch Thụy Cảnh không mặc triều phục mà thay bằng thường phục màu tím thêu rồng vàng. Từ Oánh hiếm khi thấy hần mặc y phục như vậy, lúc này hần nhìn có chút lười nhác so với ngày thường.

Phồn hoa thịnh thế, tối nay nhất định choáng ngợp trong cảnh vàng son.

Nguy công công nhẹ nhàng vỗ tay, trong điện tiếng đàn sao lập tức vang lên, một nhóm vũ cơ, xiêm y mỏng manh, mặt mày tinh xảo, dáng người thướt tha tiến vào, điệu múa uyển chuyển đồng nhất, đừng nói Hoàng thượng, đến các nàng xem còn phải động tâm.

Trong điện ánh nến sáng rực, ngoài cửa sổ trắng vừa lên, Lưu tần ngồi đối diện Từ Oánh, nhàn nhã ăn trái cây. Trong chén là nước ô mai nhà bếp cố ý chuẩn bị.

Hết một vũ khúc, Hoàng hậu đứng dậy kính rượu Hoàng Thượng và Thái hậu, phân phó cung nữ mang hạng quyền Xích Kim đã chuẩn bị đưa cho Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử- Dịch Phi Vũ còn nhỏ tuổi nên bà vú của hần phúc thân nhận lễ “Nhị hoàng tử đa tạ đại lễ của Hoàng hậu nương nương.”

Lễ này không tính là hậu nhưng cũng không làm cho người ta bắt bẻ vào đâu được. Bà vú nói như vậy cũng có điều ám chỉ, hoàng hậu cười mở miệng “Cũng không có gì, Bản cung là mẫu thân của hần, tất nhiên là phải yêu thương hần.”

Bà vú đáp “ là “ một tiếng rồi lui xuống, ánh mắt lại nhìn về phía Huệ tần, thấy thần sắc của Huệ tần không có gì khác thường, trên mặt còn cười nhẹ. Hoàng hậu thấy Huệ tần không có phản ứng như mong đợi thì trên mặt hiện lên thất vọng.

Điều này giống như đánh và bông, người kỳ vọng nàng để ý nhưng lại phát hiện nàng căn bản không để trong lòng.

Dịch Thụy Cảnh nhíu mày, Quý phi cũng kính rượu Hoàng thượng và Thái hậu, nhân tiện nâng chén với Huệ tần, Huệ tần biết lần này là Quý phi giúp đỡ nàng ta một đại ân, nên phối hợp nâng chén đáp lễ.

Điều đó tỏ vẻ Hoàng hậu không hiểu lễ nghĩa, còn các nàng thì hòa thuận vui vẻ cỡ nào.

Từ Oánh cảm thấy không thú vị. Hoàng hậu thật không thông minh, ngay trước mặt Hoàng Thượng mà làm bề mặt mẹ đẻ của Nhị hoàng tử, điều đó chỉ càng khiến Hoàng Thượng chán ghét.

Thiết nghĩ điều đó cũng là do Hoàng thượng bức nàng ta, từ khi gả cho Hoàng Thượng đến nay tuy Hoàng Thượng không sủng ái nàng ta, nhưng vẫn cho nàng ta chút mặt mũi. Nhưng lần trước Hoàng Thượng lại răn dạy nàng ta trước mặt phi tần, hiện tại lại không chịu giao lại quyền quản lý hậu cung cho nàng ta, nàng ta cảm thấy thật rối loạn.

Thái Hậu cũng không thích vị Hoàng Hậu không lên được mặt bàn này, lúc trước nếu không phải bắt đắc dĩ thì thà chết bà ta cũng không để hoàng thượng cưới nàng ta. Nay nàng ta lại có Đại hoàng tử, vì thế diện của Đại hoàng tử nên hậu vị của nàng ta cũng không thể động.

Đại hoàng tử- Dịch Phi Minh, thấy sắc mặt mẫu hậu mình khó coi, thì tiến lên hành lễ “Nhi thần cung chúc Nhị đệ một năm nhiều điều mới.”

Dáng người khá ái, chọc Thái hậu liên tiếp nói “Hảo hài tử.”

Sắc mặt Dịch Thụy Cảnh cũng dịu đi không ít, gọi bà vú bế đến để hần ôm, hỏi: “Hoàng nhi muốn tặng gì cho hoàng đệ của con?”

Dịch Phi Minh nghiêng đầu nói: “Nhi thần làm một bài thơ cho nhị đệ.”

Thục phi cầm quạt tròn che miệng cười nói “Đại hoàng tử thật thông minh lanh lợi, bốn tuổi đã có thể làm thơ, tương lai sẽ làm cho người trong thiên hạ cam bái hạ phong.”

Dịch Phi Minh mỉm cười ngọt ngào: “Thục phi nương nương, nhi thần chỉ có học thật nhiều, tương lai mới có thể phụ giúp phụ hoàng. Trong thiên hạ phải có tài năng, nếu chỉ biết làm thơ thì không được?”

Nhất thời trong điện lặng ngắt như tờ, Hoàng hậu nương nương vội vàng quỳ xuống, Dịch Phi Minh không hiểu sao Hoàng hậu lại quỳ nhưng cũng quỳ theo. Chỉ là trong mắt ngẩn lẹ, không biết mình đã nói sau điều gì.

“Lời này là ai dạy người?” Dịch Thụy Cảnh vỗ mặt bàn, khi hấn còn nhỏ cũng phải trưởng thành sớm nhưng mới bốn tuổi thì cái gì cũng chưa hiểu, nếu nói những lời này không có ai dạy hấn-Đại hoàng tử, thì hấn- Dịch Thụy Cảnh, không tin.

“Là Trần học sỹ.” Dịch Phi Minh vụng trộm nâng mắt nhìn Dịch Thụy Cảnh, thấy Dịch Thụy Cảnh không tức giận, đánh bạo nói “Phụ hoàng, nhi thần nói sai rồi?”

“Đứng lên đi, con nói không sai. Chỉ là con còn nhỏ tuổi, không cần học tập vất vả như vậy.” Lại quay đầu nói với hoàng hậu “Minh nhi tuổi còn nhỏ, nàng không thể bắt hấn học nhiều như thế, nếu ảnh hưởng đến sức khỏe của nó, nàng có thể chịu trách nhiệm nổi?”

Hoàng hậu đáp “Là” trong lòng biết là bản thân quá sốt ruột, đã làm Minh nhi phải mệt mỏi, nghĩ khi trở về sẽ kêu người làm đồ ăn tắm bổ.

Vì khúc nhạc đệm này nên Đại hoàng tử cũng không làm thơ, rầu rĩ trở về chỗ. Đến cuối cùng cũng không hiểu tại sao phụ hoàng tức giận.

Các phi tần rục rịch muốn ngóc đầu dậy, muốn hiến nghệ trước mặt Hoàng Thượng, có những người lá gan lớn dám đứng lên đầu tiên, ví dụ như người vừa mới thăng từ cung nữ thành phi tần – Lý đáp ứng.

Trong một đàn mỹ nhân thì Lý đáp ứng không phải nổi bật nhất, hôm nay lại trang điểm nên nhìn cũng thuận mắt. Lý đáp ứng phúc thân “Hôm nay là sinh nhật Nhị hoàng tử, nô tỳ lại chỉ có tài phao trà. Nô tỳ bêu xấu, xin pha trà vì Nhị hoàng tử.”

Dịch Thụy Cảnh gật đầu “Trẫm nhớ Ngọc quý nhân cũng là cao thủ phao trà, không bằng hai nàng tỷ thí, thế nào?” Ngừ khí khẳng định. Từ Oánh đang ngồi vui vẻ cắn hạt duwam nghe thấy vậy liền cắn vào lưỡi, đau đến chảy nước mắt. Dịch Thụy Cảnh thấy thế nói: “Xem ra Ngọc quý nhân là muốn không cho trẫm mặt mũi.”

Từ Oánh thấy mọi người đều nhìn nàng, Lưu tần bày ra vẻ mặt xem kịch vui, mặt Lý đáp ứng thì như ngâm trong băng, Hàn Phong lặng lẽ đẩy tay nàng, nàng vội quỳ trên mặt đất “Nô tỳ không dám, nô tỳ đã sớm nghe Lý đáp ứng là cao thủ phao trà, không nghĩ đến hôm nay Hoàng Thượng lại cho nô tỳ ăn diện này, nô tỳ là cảm động rơi nước mắt.”

Dịch Thụy Cảnh nhìn nàng đang quỳ nói “Đứng lên đi, trên đất lạnh”

Lời này làm chúng phi tần ghen tị đỏ mặt, lúc này Đại hoàng tử quỳ cũng không thấy Hoàng Thượng nói như vậy.

Từ Oánh thầm nghĩ Hoàng Thượng lại muốn nàng phải ngọt ngào, mấy ngày không gặp mà hấn vẫn nhớ mỗi hận mấy hôm trước.

Tiểu Huyền từ lệnh thái giám mang dụng cụ pha trà lên. Từ Oánh và Lý đáp ứng ngồi đối diện, Từ Oánh cảm thấy Lý đáp ứng nhìn mình nhưng khi nàng ngẩng đầu lên thì Lý đáp ứng đã dời ánh mắt.

Từ Oánh để Đào nhi đốt hương, hương thơm nhàn nhạt mùi đàn hương như có như không phiêu tán trong không khí. Dùng nước nóng tráng cốc tử sa, động tác tuyệt đẹp, lộ ra một khoảng cổ tay trắng nõn, trên cổ tay mang vòng mà Thái hậu ban.

Mạnh thần mộc lâm, ri âm tri kỷ, Ô Long vào cung, trăm trượng phi bộc, ... Động tác của hai người không sai biệt lắm, các phi tần ngồi xem như phát ngốc.

Lý đáp ứng phao xong trước nàng một bước, trình lên cho Dịch Thụy Cảnh, Thái Hậu và Hoàng Hậu. Dịch Thụy Cảnh thấy tỷ lệ nước và trà vô cùng tốt, mùi hương nhẹ nhàng, đặc biệt và trong chén trà nổi lên hoa mẫu đơn. Thái Hậu cũng rất vừa lòng, nhấp một ngụm cười gật đầu.

Hoàng hậu sau khi trải qua sự kiện đồng ngôn vô kỵ của Đại hoàng tử thì trở nên thành thật hơn rất nhiều, thấy Thái Hậu khích lệ, nàng ta cũng khen một tiếng “Hảo”, Lý đáp ứng cười cảm tạ, chờ Từ Oánh dâng trà.

Từ Oánh không nhanh không chậm bung trà lên, đầu tiên dâng một chén cho hoàng thượng, sau đó là Thái hậu, hoàng hậu, Quý phi, các vị phi ngay cả Huệ tần cũng có một chén. Dịch Thụy Cảnh thấy nàng chu đáo thì cười lạnh, nhắc nắp chén lên thấy lá trà phiêu du trong nước, hương thơm nồng nàn nhưng trà trên mặt nước lại tĩnh lặng, chứ không hóa ra mẫu đơn như của Lý đáp ứng.

Dịch Thụy Cảnh không vội nhắm nháp, nâng mắt nhìn Từ Oánh. hấn nhớ lần trước ở Thanh Lương điện nàng đã từng phao trà hóa hoa, chẳng lẽ lần này là ẩn dấu?

Bỗng có tiếng kinh hô nhỏ, Hiền phi nhện không được tán dương: “Tay nghề của muội thật là giỏi, biết bản cung yêu hoa quế nên làm nở hóa quế, hương vị cũng vô cùng tốt.”

Lập tức Quý phi cũng tán dương “Của Bản Cung là hoa Ngọc Lan, Ngọc quý nhân thật có tâm.”

Thái hậu cũng vui cười hơn hờ nói “thật là đứa nhỏ cơ trí.” Trong trà của thái hậu là chữ thọ.

Mặt Dịch Thụy cảnh đầy hắc tuyến, không ngờ tất cả mọi người đều có, chỉ có hân là Hoàng Thượng lại không có gì!

Từ Oánh thấy Dịch Thụy Cảnh đen mặt thì cho rằng hân không thích đồ án nàng phao lên quỳ trên đất xin tha thứ. “Nô tỳ tự tiện đoán thánh ý, mong Hoàng Thượng thứ tội.”

Dịch Thụy Cảnh đặt chén trà lên bàn “Ngọc quý nhân đoán tâm tư gì của trẫm?”

“Nô tỳ nghĩ hiện nay Lưu tần và Tuyết phi đều hoài con nối dòng. Hoàng Thượng nhất định là hi vọng con nối dòng ngày càng nhiều, nên nô tỳ mới phao trà hình què vắn.”

Què vắn- ngụ ý là con nối dòng hưng thịnh, quốc thái dân an. Dịch Thụy cảnh nâng chén trà nhìn, quả nhiên là đồ án của Què vắn, nghĩ đến đây là Từ Oánh đưa giỡn tâm cơ, không khỏi cảm thấy chán nản.

“Nếu như thế, Ngọc quý nhân và Lý đáp ứng cao thấp đã phân. Ngày ngày Trẫm phê sớ con cũng mệt mỏi, Ngọc quý nhân tới pha trà cho Trẫm đi.” Nàng dám đưa giỡn trẫm, trẫm liền cho nàng ngày ngày pha trà cho trẫm.

Từ Oánh khẩu tạ Hoàng thượng, tâm tình Thái hậu cũng tốt “Ai gia đang muốn để Ngọc quý nhân đến Thọ Khang cung pha trà cho ai gia, không nghĩ hoàng thượng lại nhanh hơn ai gia một bước.”

Từ Oánh nghe thế thì hai mắt lấp lánh nhìn Thái hậu, cũng lúc đó thì mặt Dịch Thụy cảnh lại vừa vẩn biến đen, Từ Oánh thức thời cúi đầu lui ra.

Trở lại chỗ ngồi, Từ Oánh có thể cảm nhận được ánh mắt oán hận của Lý đáp ứng, điều này không thể trách Từ Oánh, tất cả là do nàng ta muốn bộc lộ tài năng trước mặt Hoàng Thượng.

Sau đó các phi tần, người hiền vũ, người vẽ tranh, Dịch Thụy Cảnh không thèm liếc mắt một cái. Thái Hậu mượn cơ lớn tuổi rồi đi sớm. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng còn nhỏ tuổi nên bà vú ôm xuống đi ngủ.

Từ Oánh tiếp thu đủ loại ánh mắt oán giận, mọi người không hèn mà cùng muốn chơi tửu lệnh với nàng. Nàng thơ không làm được, cũng không giải được câu đố, Đào nhi sau nàng ghen muốn hồng. Từ trước đến nay Tiểu Chủ luôn tinh thông thi phú, sao giờ lại để các phi tần chê cười.

Lưu tần cười nhạo không chút che giấu, Hàn Phong sốt ruột hận không thể thay nàng nhận tửu lệnh. Mặt Hoàng Thượng như đầy nổi, sắc mặt Thái Hậu cũng khó coi. Cứ như thế thì không chỉ làm mất mặt nàng mà cũng đánh vào mặt mũi Thái Hậu.

Từ Oánh uống không ít rượu, liền hướng Hoàng Thượng và Thái hậu xin rời đi. Hàn Phong lo lắng cho nàng, Từ Oánh liền vỗ tay nàng “không sao, tỳ tỳ hãy chơi thật tốt.”

Nàng mang theo Đào nhi ra ngoài cửa điện, yến hội còn chưa kết thúc, bên ngoài cũng không có kiệu. Từ Oánh đi dọc theo đường, vừa uống không ít rượu nên bước đi tập tễnh, lại gặp gió nên hơi đau đầu.

Đào nhi đỡ Từ Oánh đứng vững lại, thấy Từ Oánh khó chịu thì gấp đến độ quay vòng.

“Đào nhi, ngươi đi gọi kiệu đến đây, ta và trong đình ngồi một lát.”

Đào nhi do dự “Tiểu Chủ nhưng một mình người ngồi trong đình...”

“không sao, mau đi đi.”

Đào nhi không thể làm gì khác, đánh diu Từ Oánh vào trong đình, vội vàng chạy đi tìm kiệu, trong lòng thì thầm nghĩ lần sau không thể để Từ Oánh vì ngại phiền phức mà mang theo một mình nàng ta hầu hạ.

Trăng đã lên, trong đình mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ếch kêu, trong không khí tràn ngập hương Ngọc lan, xen lẫn hương Ngọc hương. Xa xa là đèn lác lác trong gió, nàng hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy cả khoang mũi là hương thơm ngọt ngào.

Thân mình trầm lại, rượu trái cây này tác dụng chậm nhưng lại thật mạnh. Trong lòng nàng lại không còn nghĩ đến những ngày xưa tối tăm, rượu quả nhiên là đồ tốt, một ly quên sầu.

Phía sau truyền đến bước chân nhỏ vụn, Từ Oánh quay đầu nhưng chưa nhìn rõ là ai đã rơi vào cái ôm quen thuộc thơm mùi Long Diên hương, bên tai là hơi thở có mùi rượu của hân.

Rượu không làm người say, người tự say.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ánh trăng

Từ Oánh lấp bắp hô: “Hoàng Thượng”, Dịch Thụy Cảnh nhẹ nhàng “Ân” một tiếng nhưng không buông nàng ra. Trăng đã lên cao, gió thổi nhẹ, Từ Oánh cứng ngắc muốn đẩy hắn ra, nàng có thể cảm thấy thân thể hắn đang nóng lên, loại dự cảm kia lại xuất hiện, nhưng trong lòng nàng trừ khăn trương còn có e lệ.

Ngực công công dẫn người đứng xa xa, nhìn thân ảnh hai người trong ánh trăng mờ mờ, nghĩ đến Hoàng Thượng rồi đi sớm, sợ rằng các cung tần cũng đã tan tác. Nàng bắt chấp sợ hãi dùng sức lùi về phía sau, quỳ xuống.

Dịch Thụy Cảnh nhíu mi, mặt hiện lên tức giận “Nàng gan to bằng trời, muốn làm phản!”

“Hoàng Thượng bớt giận, nô tỳ uống nhiều rượu thân thể không khỏe, thỉnh hoàng thượng thứ tội.” Nàng mắt lạng lẽ nhìn hắn, chỉ thấy đôi mắt hắn sáng thần kỳ, chiếc cằm cương nghị buộc chặt, môi mỏng hơi nhếch, hoàn toàn không còn vẻ lười nhác khi còn trong điện.

Khi quỳ xuống, đồ mà nàng đeo cho Nhị hoàng tử từ trong tay áo rơi ra. Dịch Thụy Cảnh cúi người nhặt lên, hừ lạnh một tiếng “Xem ra Ngọc quý nhân có tâm tư theo hoa nhưng lại không có công phu phao cho trầm ly trà!”

nói xong liền kéo nàng lên, nâng mặt nàng lên hôn: “Nếu đã thích đứa nhỏ như vậy, trăm cùng người sinh một đứa.”

Trong miệng hắn mang theo mùi rượu, hắn triển sạch sẽ rượu trái cây trong miệng nàng, cuối cùng không phân biệt được là rượu của hắn hay rượu của nàng, hương rượu quanh quẩn trong không khí.

Nàng không hiểu tại sao luôn chọc hắn sinh khí, chắc giống như người ta thường nói bất tự không hợp. Nàng tận lực tránh hắn, hắn lại không cho nàng cơ hội trốn đi, mỗi lần đều lôi nàng ra trước ánh mặt trời.

Đứa nhỏ? Nàng đã từng vì hắn sinh hạ đứa nhỏ, nhỏ nhỏ, mềm yếu, mỗi ngày nàng nhìn con phun bong bóng tâm tình cũng mềm nhũn. Đó là đứa nhỏ của bọn họ, có lẽ khi trưởng thành sẽ cao lớn, anh tuấn giống hắn. Nàng không hi vọng con mình trở thành đế vương, chỉ mong nó bình an lớn lên.

Nguyện vọng này, nàng không thực hiện được.

Dịch Thụy Cảnh thấy nàng thất thần, trong mắt lệ nóng vòng quanh nhưng lại quật cường không rơi nước mắt. Hắn nắm mũi nàng ép nàng hé miệng, nước mắt vì thế mà bị bức trở về.

“Khóc cái gì?” Vuốt tóc đen của nàng, hơi thở phun trên mặt nàng “Nàng cũng có thời điểm sợ hãi?”

“Nô tỳ thất lễ.” không nói vì sao lúc này lại khóc.

Dịch Thụy Cảnh không để ý đến nàng, luôn tay vào trong váy nàng. Nàng cảm thấy gò má như bị thiêu cháy, váy bị vén lên. Hắn làm vậy là muốn trả thù nàng lúc này che giấu.

Nơi này người đến người đi, cho dù hiện tại phi tần chưa trở về nhưng cũng có không ít cung nữ, thái giám. Nàng cố gắng kiềm chế để không hô ra tiếng, không lâu sau nàng có cảm giác choáng váng, không tự chủ ôm cô hắn.

Hắn ôm nàng ngồi xuống ghế đặt nàng trên đùi, từ phía sau nhìn lại thì chỉ có mình hắn nơi này, không ai có thể nghĩ đến còn có nàng.

Cuối cùng cũng an tâm không ít, nhưng nàng lại cảm thấy ủy khuất. Nàng trọng sinh một năm, đại cừu còn chưa báo, đã phải làm những chuyện khuất nhục, thật là uổng phí ý tốt của ông trời

hắn nhỏ vụn hôn vành tai nàng, làm da đầu nàng cũng phải run lên: “Hoàng Thượng, hồi cung được không?” Ngữ khí rầu rĩ.

Tất nhiên hắn không để ý đến thỉnh cầu của nàng hoặc là khinh thường nói. Hắn bắt nàng phải cảm nhận từng nụ hôn của hắn, sau đó tay hắn bắt ngờ đi vào, nàng bị cảm giác đau đớn đánh úp nhưng lại cắn răng không phát ra tiếng, hắn lại càng tiến vào sâu hơn.

Nàng động đậy đậy muốn ngăn cản hắn. Hắn muốn vào sâu hơn nữa nhưng thấy mặt nàng sắp nhăn thành đoàn lằn nhìn xuống.

“Thả lỏng” thanh âm ‘ba, ba’ vang lên trong bầu trời đêm, nàng cảm thấy thật xấu hổ muốn cắn lưỡi tự sát, xa xa truyền đến tiếng nói chuyện.

“Hoàng Thượng.” lần trước ở Ngự thư phòng hắn răn dạy nàng làm nàng mất hết thể diện. Nếu lần này để các phi tần biết nàng câu dẫn Hoàng Thượng ở nơi như thế này, chức quý nhân này nàng cũng đừng mong giữ.

“Bảo nàng thả lỏng, nàng lại khăn trương!” Dịch Thụy Cảnh mất chút nhẫn nại cuối cùng, “Lời ta nói nàng đều như gió thoảng qua tai nhưng người khác nói nàng lại nhớ kỹ! Đến cùng trong lòng nàng thì ai mới là Hoàng Thượng?”

hắn cắn nằng để lại trên làn da trắng một dấu màu đỏ. Nàng như bị điện giật, bên dưới lại càng chặt “Thả lỏng chút, thật chặt..”

Nàng không nhớ được sau đó hắn nói gì, nàng run rẩy chỉ cảm thấy trên người như có những đóm lửa, hắn đến chỗ nào nàng bị thiêu đốt chỗ đó. Mà hắn dường như là cố ý khiêu khích nàng, động tác ngày càng chậm, nàng hít một hơi lạnh, giống như con mèo nhỏ vận vẹo. miệng phát ra thanh âm nức nở, càng ngày càng làm hắn điên đảo.

hắn biết nàng muốn gì chỉ là mỗi lần nàng đều tra tấn hắn, Lần này hắn muốn để nàng ném chút khổ sở.

Đêm tháng bảy khô nóng, một tiếng thét vang lên. Trán nàng chảy mồ hôi làm dính tóc lên mặt. Búi tóc hồ độn, hô hấp dồn dập, nàng đã thanh tỉnh rất nhiều nhưng lại tự phỉ nhổ hành vi của bản thân.

Đến cùng vẫn không đánh lòng nhìn nàng chịu khổ. hắn giữ thất lưng của nàng, động thân đi vào.

Đến khi sắp đạt cao trào hắn hét lên một tiếng, ra vào nhanh hơn, đề nàng muốn cùng trải miền một chỗ với nàng. Hắn thở gấp hôn vai nàng hồi lâu mới buông nàng ra.

Nàng mệt mỏi ghé vào đầu vai hắn nhưng hắn lại không có chút nào gọi là mệt mỏi: “Nếu không, chúng ta đến một lần nữa.”

Nàng lập tức đứng dậy nhảy xuống đất, mang theo vài tia trong suốt, dưới ánh trăng như phát ra quang mang.

Ai cũng sẽ không nghĩ ra được chuyện hoang đường vừa phát sinh trong đình, Từ Oánh đi xa nhìn lại thấy trong đình là một mảnh tối đen như mực, liền yên râm.

“Tựa hồ Ngọc quý nhân rất hoài niệm.” Dịch Thụy Cảnh cười gian, nắm tay nàng đi trên đường. Vừa rồi Từ Oánh đề nghị đi kiệu trở về, Dịch Thụy Cảnh nhân tiện đó nói một câu: “Vừa vặn có thể ôn lại chuyện chiếc kiệu lần trước.”

Từ Oánh nghe xong vội nói: “trên yến hội nô tỳ ăn không ít, đi dạo một chút để dễ tiêu.” Lúc này rõ ràng nàng uống một bụng rượu, chưa ăn được cái gì.

Đến Khai Tường cung, Vệ Hoàng An chạy nhanh tới nói: “Hồi Hoàng Thượng, Lư tần, Lư tần đẻ non..”

Dịch Thụy Cảnh nhíu mày “Sao lại thế? Lúc này không phải vẫn tốt sao?”

Từ Oánh vâng lời đứng một bên “Hồi Hoàng Thượng, nô tài không biết, Lư tần rồi đi không lâu liền đẻ non, thái y đã sang đó...”

“Bãi giá.” Dịch Thụy Cảnh phân phó Tiểu Huyền Từ, quay đầu nói với Từ Oánh “Trẫm đi xem, ngươi nghỉ ngơi đi.”

“Nô tỳ cung đưa Hoàng Thượng.” Nàng cúi đầu hành lễ, tuy thật muốn đi xem thăm trạng của Lư tần, nhưng sau này vẫn có cơ hội đi nhìn.

Trong Vinh Hòa cung đèn đuốc sáng trưng, trong Đông thiên điện Lư tần kêu thảm thiết, hoàng hậu, Quý phi, Huệ tần đều tụ tập trong điện Vinh Hòa chờ tin tức, Tường tần phân phó cung nữ dâng trà, cười nói vài câu, vì không thể tiếp đãi theo quy củ nên mong các vị phi tần tha thứ. Chỉ là tâm tư của mọi người cũng không ở đây, nên không khí có chút chán ngắt.

Mang thai ba tháng đầu phải cẩn thận, cái thai này của Lư tần còn chưa được ba tháng, lúc này lại thấy máu, nghĩ rằng tỷ lệ giữ được không lớn, trong lòng mọi người đều suy đoán.

Thấy Hoàng Thượng đến, mọi người hành lễ. Dịch Thụy Cảnh ngồi trên ghế sắc mặt âm trầm nhìn các nàng một lượt mới cho đứng dậy.

“nói đi, lần này là vì sao? Hậu cung của Trẫm sao lại không yên như vậy!” Trong mắt Hoàng hậu thoáng qua tia trào phúng, lần này có trách tội thể nào thì cũng không đến phiên nàng ta, nhớ lần trước bị tai bay vạ gió lại chán nản.

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ không biết.” Liễu quý phi cúi đầu quỳ xuống “Thỉnh Hoàng Thượng trị tội.”

“Mang cung nữ của Lư tần lên cho Trẫm.” Dịch Thụy Cảnh nhấp một ngụm trà xong lại cau mày buông xuống.

không lâu sau, Ngụy công công dẫn đến một cung nữ mặc y phục đỏ tía, cung nữ thấp thòm quỳ xuống “nói, Lư tần đã xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ bình ổn tinh thần mới mở miệng trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, hôm nay nô tỳ hậu hạ Lư tần rồi đi, trên đường Lư tần thấy máu, nô tỳ thật sự không biết tại sao.”

“Thái y nói thế nào?” Dịch Thụy Cảnh chán ghét quay đầu hỏi Ngụy công công, tâm tình tốt không còn lại một chút.

“Thái y nói, sợ là không giữ được đứa nhỏ.”

Trong điện truyền đến hít khí của mọi người, vinh sủng của Lư tần cũng chỉ đến đây thôi.

“Có tra được sảy ra chuyện gì?”

“Hồi hoàng thượng, còn chưa tra được gì.”

Trong Đông thiên điện, Từ thái y sau khi bắt mạch liền nhỏ giọng thương lượng với Đồng thái y sau đó thấp giọng bẩm báo với tiểu Huyền tử.

Tiểu Huyền tử ra chính điện, nói nhỏ với Ngụy công công, Ngụy công công tỏ ra khiếp đảm, bẩm với Dịch Thụy Cảnh:

“Hoàng Thượng, thái y nói có thể là do Lưu tần ăn nhầm hoa hồng...”

“Ba” Dịch Thụy Cảnh ném chén trà xuống đất “đi đem tất cả những thứ Lưu tần đã ăn để thái y tra một lần, dám dưới mí mắt trẫm động thủ!”

Chúng phi tần vội quỳ xuống, sắc mặt Liễu quý phi càng tái nhợt, lần này nàng ta sẽ không tránh khỏi tội danh quản lý không tốt.

“Nô tỳ có tội, thỉnh Hoàng Thượng để nô tỳ tra xét, đòi lại công đạo cho Lưu tần muội muội.” Liễu quý phi mở miệng.

Liễu quý phi luôn là người hiểu hoàng thượng, biết lần này dù thế nào Hoàng Thượng cũng sẽ giận nàng ta nên lập tức muốn lập công chuộc tội.

Dịch Thụy Cảnh suy xét một lát “Cũng tốt, Quý phi, Thục Phi và Hiền phi điều tra thật tốt cho trẫm! Ba ngày sau nếu không tra ra, Trẫm sẽ đích thân tra!”

Thục phi, Hiền phi bị điểm danh liền đứng lên đáp ứng. Con người Hoàng Hậu nương nương thoát qua tia vui sướng khi người gặp họa, ba ngày tra ra kết quả không phải chuyện dễ dàng.

Chúng phi tần không khỏi thôn thức, mới vừa rồi Lưu tần cỡ nào vinh quang xem ra... trong hậu cung vinh sùng chỉ lướt qua trong giây lát.

Hoàng Thwunigj làm như không muốn ở chỗ này một khắc nào, đứng dậy phân phó chăm sóc tốt cho Lưu tần, từ đầu đến cuối cũng không đi Đông thiên điện nhìn một cái.

Lưu tần vừa tỉnh nghe được tin đứa nhỏ không giữ được, Hoàng Thượng lại không nhìn nàng ta một cái, khí huyết nhất thời dâng lên, hôn mê bất tỉnh. Máu vừa cảm được ại chảy ra, Đồng thái y tuổi tác đã cao nên chỉ có Từ thái y ở lại, sau khi thi châm cho Lưu tần liền lui ra.

Nàng ta không biết, về sau nàng ta sẽ không thể mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đêm dài

Đám người Hoàng Hậu thấy Hoàng Thượng đi rồi cũng lần lượt rời đi, không có ai muốn đi thăm Lưu tần. Trước đó nàng ta quá phô trương, Hoàng Thượng lại cũng tỏ rõ thái độ.

Sau khi mọi người rời đi, đại môn của Vinh Hòa cung đã đóng, một mình Tường tần ngồi trên đại kháng bên cửa sổ cười thật thoải mái. Khi Lưu tần có thai, nàng ta cũng đã phải ăn không ít khổ từ Lưu tần. không chỉ kéo Hoàng Thượng từ nơi này đi, còn thường xuyên dùng lời nói ép nàng, muốn ngồi lên vị trí chủ Vinh Hòa cung.

“Chúng ta đi xem Lưu tần.” Tường tần để cung nữ chường sự- Tây Củng vắn lại kiểu tóc Sơ cao kế, mang Xích kim trượng đồng châu mà nội vụ phủ mới mang đến, khuyên tai thủy tinh, trên người cũng thay bằng gấm tổ cẩm thêu hoa trà, qua mhiền mình điểm động lòng người.

“Nương nương, chúng ta đi như vậy có phải có chút không ổn không?” Tây Củng có chút bất an nói.

“không ổn? Rốt cục ta cũng có cơ hội hành diện trước mặt nàng ta, sao lại không để cho nàng ta phải ngọt ngào? Huống chi Hoàng Thượng cũng không liếc nàng ta một cái, chúng ta đến an ủi nàng ta thật tốt.” nói xong liền nở nụ cười trào phúng.

Lưu tần nằm trên giường thống khổ, nàng ta thất vọng vì đứa nhỏ không còn, sau đó chuyển từ thất vọng sang đau khổ vì Hoàng Thượng lại không đến nhìn nàng ta một cái. Chẳng lẽ vinh sùng chỉ là nhất thời?

Cung nữ Trà Chanh của Lưu tần dè dặt đặt ly trà lên án kỷ “Nương nương, trời cũng muộn rồi, người sớm nghỉ đi.” chưa nói xong Lưu tần đã ngừng đầu tức giận trừng Trà Chanh “Có phải là người hay không? Có phải người đã hại con của bản cung hay không?”

Trà Chanh lập tức quỳ xuống “Nương nương, nô tỳ nào dám có lá gan đó, nô tỳ luôn trung thành tận tâm với người, nương nương phải tin tưởng nô tỳ...”

Trà Chanh chính là cung nữ áo đỏ tía, lúc đó sau khi lui ra nàng ta liền vội vàng đến hầu hạ Lưu tần, lại bị Lưu tần chỉ trích.

“Xem ra muội vẫn còn sinh long hoạt hổ a” Tường tần đỡ tay Tây Củng bước vào ĐÔNG thiên điện “Thực nhìn không ra là người vừa mới đẻ non.” Tùy ý ngồi xuống ghế cách Lưu tần xa nhất.

Lưu tần tròn tròn mắt “Ngươi tới làm gì? Có phải là ngươi làm hại con của bản cung, nhất định là ngươi, bản cung phải bẩm báo với hoàng thượng, để người biếm ngươi vào lãnh cung.”

Tường tần cười xuy một tiếng, thấy trên bàn có trà mà Trà Tranh vừa mang vào liền bùng lên nháp một ngụm “một ngày hoàng thượng trăm công nghìn việc, sao có thời gian gặp người điên như ngươi? Huống hồ ngươi nói bản cung làm hại con ngươi, có chứng cứ gì không? Bằng không bản cung sẽ trị ngươi tội vu hãm” Loảng xoảng, Tường tần đem ly trà đặt mạnh xuống bàn.

Nàng ta tiến cung sớm hơn, lại có phong hào, giáo huấn Lưu tần có cùng vị phân không phải là không thể.

“ngươi, ngươi..” Lưu tần khó khăn hít thở, chỉ cảm thấy trong yết hầu có vị tanh ngọt của máu.

“Muội muội vẫn nên bảo trọng. Hoàng Thượng đã giao cho Quý phi lấy lại công đạo cho ngươi, về phần ai làm hại ngươi, trong lòng ngươi chắc cũng đã có?” nói xong đứng dậy rồi đi, ra khỏi Đông thiên điện, làm như nơi này thật xúi quẩy liền sai Tây Củng mang y phục đi thiêu.

Tây Củng há miệng thở dốc, nhưng không nói gì, y phục này nướng nướng vừa mặc đến...

Trà Chanh thấy sắc mặt Lưu tần khó coi liền muốn tiến lên nhưng lại sợ Lưu tần trách tội nên do dự, Lưu tần đánh vào tay nàng ta nói: “Nha đầu chết tiệt, không thấy bản cung đang khó chịu sao, mắt mù hả! hay ngươi đã kiếm được cảnh cáo hơn nên chú ý mất nơi này của bản cung!”

Lưu tần vì suy yếu, sức lực không lớn lắm, đánh cũng không đau. Trà Chanh không dám khóc lớn. chỉ nhỏ giọng ní non, chọc Lưu tần càng tức giận, oán hận trừng mắt nhìn nàng ta. Lúc này Nhạc nhi bước vào, dùng mắt ra hiệu cho Trà Chanh, Trà Chanh như được đại xá, chạy vội ra ngoài.

“Nương nương, hiện giờ người nên nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể khỏe sau đó lại vì hoàng thượng mà sinh tiểu hoàng tử” Nhạc nhi nhắc lại bác nền “Đều là lỗi của nô tỳ, nếu lúc đó nô tỳ đi theo thì đã không xảy ra chuyện. Thành nương nương thứ tội.”

Nước mắt của Lưu tần lại chảy xuống “Nhạc nhi, nhất định là tiểu nhân Trà Chanh kia hại ta... Ngươi nói ta có thể có đứa nhỏ sao?”

Nhạc nhi dịch góc chần cho nàng ta “Nương nương phúc Trạch thâm hậu, tất nhiên sẽ có. Nương nương để tâm tình thoải mái là được.”

“Nhưng là, nhưng là Hoàng Thượng còn không liếc mắt nhìn ta một cái, ngươi nói xem coa phải Hoàng Thượng trách ta không giữ được đứa nhỏ?”

“Nương nương không cần nghĩ nhiều, nhất định là Hoàng Thượng thương tâm không đành lòng nhìn thấy nương nương. Còn nữa trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng Thượng tức giận cũng là vì Quý phi và hoàng hậu quản lý không nghiêm”

Lưu tần bình tĩnh lại, nhớ đến những lời Tường tần vừa nói. Là ai muốn hại nàng? Ngọc quý nhân? Vĩnh tần? Tường tần? Huệ tần? hoặc có thể là hoàng hậu.

Mỗi người đều có khả năng nhưng dường như cũng không có khả năng.

Nghĩ một chút đã cảm thấy đầu choáng váng, thở dài, lại thầm mắng Trà Chanh không hiểu chuyện, chỉ có Nhạc nhi là tri kỷ. Nghĩ một lát lại khóc sau đó ngủ thiếp đi.

Nhạc nhi thấy Lưu tần đã ngủ thì cười lạnh, thừa dịp trời tối đem mấy thứ vất đi.

Trà Chanh sau khi rời khỏi trong lòng ủy khuất. bản thân tận tâm với Lưu tần lại cả ngày bị Lưu tần không nể mặt, luôn là Nhạc nhi cô cô ra mặt giúp nàng ta giải vây. Lần này Nhạc nhi cô cô xin nghỉ mới đến phiên nàng ta hầu hạ, không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.. Nghĩ đến ngày sau hơi thở dài, chỉ sợ về sau nàng ta sống không dễ chịu.

Ánh trăng sáng tỏ, hôm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Liễu quý phi sắc mặt âm trầm nhìn hoa văn Vạn thọ vô cương trên song cửa sổ, một yến hội tốt đẹp lại bị làm hỏng, chỉ sợ trong lòng Hoàng Thượng kín đáo phê bình nàng ta.

“Nương nương, người đã muốn nghỉ ngơi?” Tào nhi hành lễ hỏi.

“Đêm nay để An Cầm dẫn người điều tra rõ cho ta, chỉ cần là kẻ tiếp xúc với đồ ăn của Lưu tần thì một người cũng không tha!” Tào nhi ứng ‘Là’ Liễu quý phi bổ sung thêm “Tiếp xúc với dụng cụ cũng phải cẩn thận điều tra.”

Tào nhi lui xuống truyền lời với An Cầm, móng tay của Quý phi cắm thật sâu vào da thịt, qua hồi lâu mới gọi người hầu hạ rửa mặt.

không lâu sau Tào nhi trở về, nhỏ giọng bẩm báo với Quý phi: “Nương nương, vừa mời...”

Từ Oánh trở lại Hương Vạn hiền, đầu tiên là phân phó chuẩn bị nước tắm rửa, Đào nhi hầu hạ nàng, thấy trên vai nàng có một dấu răng thật sâu “Tiểu Chủ, đây là..”

“không sao, chỉ là bị cắn một cái.” Dù không nói là ai cắn nhưng Đào nhi cũng hiểu rõ, người trong cung có thể cắn Tiểu Chủ của nàng chỉ có thể là vị tiểu chủ kia.

“Tiểu Chủ, nô tỳ đã làm theo lời người phân phó..” Đào nhi đột nhiên hạ giọng.

“Ta đã biết, không bị ai phát hiện chứ?”

“không có, không có ai thấy.”

“Làm tốt lắm, giờ này chắc nàng ta đã khóc đi, đáng tiếc là ta không được tận mắt nhìn thấy cảnh đó.”

“về sau còn nhiều cơ hội mà, chỉ sợ đến lúc đó muốn người đi, người còn không muốn đi.”

“Ba ngày sau chính là lễ sắc phong, không biết nội vụ phủ đã chuẩn bị tốt triều phục chưa?” Từ Oánh khôi phục thanh âm, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, hai người liếc nhìn nhau.

“Nội vụ phủ đã khẩn cấp làm, Tiểu Chủ cứ yên tâm” Đào nhi hiểu ý trả lời.

không lâu sau, Tô Noãn ở sau bình phong nhỏ giọng nói “Tiểu Chủ, bên kia đã tan rồi.”

“Àn, ta đã biết.” Từ Oánh ngâm một lát, thấy hơi nước lượn lờ, bình phong chắn một phần đèn đỏ bóng loang nỏ, nàng nhếch môi cười.

“Hoàng Thượng vạn phúc kim an” thanh âm của Lâm Ngôn vang lên, Từ Oánh vội vàng mặc y phục ra ngoài hành lễ.

“không biết Hoàng Thượng giá lâm, nô tỳ không thể tiếp đón từ xa.” Sao hán lại đến đây? Hôm nay tâm tình hán không tốt, vạn nhất chọc giận hán không phải tất cả đều thất bại trong gang tấc.

“Đứng lên đi.” Vừa rồi hán bãi giá Thanh Lương điện, đi đến giữa đường lại đổi ý.

Từ Oánh phân phó Tô Noãn dâng trà, Dịch Thụy cảnh lập tức đến đại kháng bên cửa sổ, Từ Oánh bước đến cởi giày cho hán, kê sau lưng hán một gối mềm, thấy hán mệt mỏi nằm đó thì nhỏ giọng hỏi:

“Hoàng Thượng, có muốn tắm rửa không?”

Dịch Thụy Cảnh nhàn nhạt ân một tiếng, khuôn mặt mệt mỏi, không có chút nào giống ngày xưa, trả lời nàng một cách mỉa mai. Tô Noãn đã ra ngoài chuẩn bị nước, bên trong chỉ có hai người họ. Từ Oánh cảm thấy hơi kỳ quái, hướng chỉ vừa rồi hai người mới cá nước thân mật trong đình.

“Trà để xa như vậy, trầm uống thế nào?” Dịch Thụy cảnh khẽ chớp mi, bắt đầu chỉ huy Từ Oánh.

Tóc Từ Oánh chưa lau khô, nước nhỏ tí tách, không lâu sau lưng áo nàng đã ướt sũng, trên người vốn chỉ mặc y phục mỏng, nay thân thể như có như không hiện ra, rất mê người.

Nàng lại không hay biết, vẫn nghiền ngẫm tâm tư của Hoàng Thượng, thấy tâm tình hán không tốt nên thông cảm đem trà đến trước mặt hán.

“Hôm nay thật nghe lời.” Dịch Thụy Cảnh nhấp một ngụm, nhìn mặt “Sao lại không phải là nàng phao?”

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ vừa tắm, chưa kịp..” Còn chưa nói xong Dịch Thụy Cảnh đã đẩy nàng ra, đi về phía Noãn các còn để lại một câu cho nàng “Đổi trả!”

Từ Oánh quỳ trên mặt đất, tuy biết bản thân thường xuyên chọc giận hán, nhưng hán chưa từng thức giận như vậy, thay từ không cần thành đổi trả, thanh âm lại lớn như vậy, chỉ sợ Họa Phiến và hiền phi cũng đều nghe thấy được chứ đừng nói cung nữ thái giám đang đứng bên ngoài, ngày mai nàng phải gặp người khác như thế nào?

Ngơ ngác quỳ trên đất, chân bắt đầu run lên. Trong lòng lại hối hận, biết rõ tâm tình hán không tốt còn cố tình chọc hán.

không lâu sau hán mặc áo lts màu vàng bước ra, tóc cũng chưa lau, nước chảy thành dòng suối nhỏ.

“Đứng lên, lau tóc cho trầm” Dịch Thụy Cảnh thấy nàng còn quỳ thì không đành lòng mở miệng nói, cau mày ngồi trên sập.

Từ Oánh vội đứng dậy, vì quỳ lâu nên khi đi có chút lảo đảo, cầm khăn đứng sau lưng hán nhẹ nhàng lau, giữa hai người lại khôi phục không khí trầm mặc, nhưng lại nhàn nhạt lộ ra an tường.

Lau khô được một nửa, Dịch Thụy Cảnh túm lấy tóc nàng về phía trước, cầm khăn lau cho nàng, Từ Oánh ngạc nhiên tựa hồ.. không nên phát triển thành như vậy.

“Hoàng, hoàng..” Từ Oánh lắp bắp mở miệng, Dịch Thụy Cảnh kéo tóc nàng để trả thù, làm nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

“Cầm miệng” Nàng vội vàng ngậm miệng, hôm nay nàng không nên động vào vảy ngược của hán.

Ôm nàng lên giường, kéo màn xuống, nhẹ nhàng bóp chân cho nàng “ Còn đau sao?” Ngừ khí vẫn không tốt, nhưng ôn nhu hơn vừa nãy.

Nàng phải nói hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đồng bọn

“Hoàng thượng, nô tỳ sợ hãi.” Từ Oánh rút chân về, cẩn thận ngẩng mặt nhìn hân. Thấy nàng cẩn thận như vậy thì buồn cười nhưng lại giả vờ không để ý, xoay người nằm xuống.

đã ngủ rồi? Từ Oánh nằm bên cạnh không dám nhúc nhích, nghe thấy tiếng hít thở đều của hân thì nhẹ nhàng thở ra.

một đêm không nói chuyện.

Hôm sau, sau khi tiễn Dịch Thụy Cảnh, Từ Oánh trang điểm thỏa đáng đi thỉnh an Quý phi, mặc y phục bằng lụa trắng, thêu hoa màu xanh, trên đầu cài trâm lưu ly, nhìn trắng trong thuần khiết.

Họa Phiến cũng trang điểm trong trắng, cùng nàng đến Trường Nhạc cung. Liều quý phi trấn an mọi người vài câu, nói Lưu tần đề non, Hoàng Thượng rất coi trọng chuyện này, nếu điều tra ra là ai sẽ biếm vào lãnh cung... Sắc mặt mặt mỗi vầy tay để mọi người lui ra chỉ giữ lại Thực phi và Hiền phi.

Nghe kỹ lại thì Hoàng hậu chính là người được lợi nhất từ chuyện này. Đứa nhỏ của Lưu tần không còn, sẽ không tạo được bất kỳ uy hiếp nào đến Đại hoàng tử, hiện tại Quý phi sẽ mang tội quản lý không nghiêm, chỉ sợ không đến mấy ngày nữa mọi người sẽ đến Phụng Nghi cung thỉnh an hoàng hậu.

trên đường, Đào nhi do dự nói “Tiểu chủ, nô tỳ có chút chuyện vẫn luôn muốn nói với người, Người xem hoàng thượng rất sủng tiểu chủ, vì sao tiểu chủ không hầu hạ hoàng thượng thật tốt, sớm ngày hoài con nối dòng. Ở trong cung cũng coi như đứng vững, Tân ma ma biết cũng sẽ yên tâm”

không ngờ Đào nhi cũng cảm thấy nàng không dụng tâm hầu hạ?

Nhưng lời của Đào nhi có vài phần đạo lý.

Từ Oánh về đến Hương vận hiền thì Dịch Thụy Cảnh đã hạ triều trở về, trong Noãn các đã dọn xong đồ ăn, Từ Oánh thỉnh tội “Nô tỳ về chậm, xin hoàng thượng thứ tội.”

Dịch Thụy Cảnh ‘Ân’ một tiếng, bắt đầu dùng bữa, nội vụ phủ thấy nàng được sủng ái thì chi phí ăn mặc vô cùng tốt. Chỉ riêng đồ ăn sáng đã vượt qua phân lệ mà Quý nhân được hưởng.

Com xong, Từ Oánh phao trà, thấy hân phê sỏ con thì đứng một bên quạt. Hôm nay nàng sẽ làm tính một đám người dám bảo nàng không hiểu chuyện!

Ngụy công công đã sớm mang sỏ con chuyển đến thư phòng trong Noãn các. Mất Từ oánh giật giật, Hoàng thượng sẽ không tính toán ở đây lâu dài chứ?

“Bản lĩnh của Ngọc quý nhân thật lớn!” Dịch Thụy Cảnh ném sỏ con xuống bàn, làm Từ Oánh bị giật mình rơi cả quạt “Hoàng thượng, nô tỳ nhưng là...” đắc tội người chỗ nào?

Nàng nhìn sỏ con đang mở trước mặt, thì ra sỏ con buộc tội phụ huynh của Lưu tần tham ô, ức hiếp dân chúng “Hoàng Thượng, nô tỳ oan uổng, sao nô tỳ lại có bản lĩnh đó được. Huống chi, hậu cung không được phép tham gia chính sự, nô tỳ sao dám làm thế?”

Dịch Thụy Cảnh nhìn nàng chằm chằm, lúc lâu sau mới nâng cằm nàng lên “Ngọc quý nhân thật sự không hiểu sao? Phụ thân ngươi là Hộ Bộ thượng thư, loại chuyện này làm không ít..”

Từ Oánh rung mình, hóa ra phụ thân làm gì hân cũng biết rõ ràng, cái bản thân nàng động tay chân...

“Trẫm cho nàng một cơ hội, nói cho Lưu tần biết chuyện này, để nàng ta chuẩn bị cho nàng mười vạn lượng bạc, bằng không Trẫm sẽ giết phụ huynh nàng ta.”

Đem nàng đặt lên đùi “Thế nào? Sợ hãi?”

“Nô tỳ, nô tỳ không sợ..” Gắt gao cầm lấy áo trước ngực của hân, sao mới chỉ một đêm mà hân giống như đã thay đổi thành con người khác, từ trước đến giờ nàng chỉ biết đến là quân, hiện tại mới hiểu ra hân không chỉ là quân mà còn là vương!

“Ân, không sợ là tốt rồi” Dịch Thụy cảnh vuốt tóc nàng “Ồ hậu cung trăm cần tai mắt mà vừa vận Ngọc quý nhân lại là người tai thính mắt tinh.”

Từ Oánh lập tức hiểu được, Hoàng Thượng muốn dùng mười vạn lượng bạc của Lưu tần nhưng lại không muốn ai biết sự tồn tại của bạc này.

Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, người thông minh cũng không ít, vì sao cố tình lại là nàng?

“Hoàng, Hoàng thượng, vì sao?”

“Người thông minh không hỏi tại sao. Trẫm có thể đảm bảo bộ tộc Thẩm thị của nàng vinh hoa phú quý, nàng đáp ứng hay là không?” Dịch Thụy Cảnh nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chăm không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của nàng.

Nàng còn lựa chọn nào khác sao? không đáp ứng chính là con đường chết!

“Nô tỳ biết nên làm thế nào.” Rũ mắt xuống, trong lòng phiền muộn.

Có lẽ nàng nên may mắn vì được làm người của Hoàng Thượng. Nhưng nàng là nữ nhân hậu cung không có gia tộc chống lưng, nàng phải giúp hoàng thượng thế nào?

Dịch Thụy Cảnh vừa lòng với đáp án này, hôn lên trán nàng “Trẫm nhớ ba ngày sau là lễ sắc phong, sẽ thăng thêm vị phân cho nàng dễ dàng làm việc.”

“Nô tỳ đa tạ hoàng thượng” Từ Oánh muốn hành lễ nhưng hấn lại không buông ra.

“Trẫm muốn ban chỉ, ban thứ nữ của Hoài Nam hậu cho phụ thân người làm kế thất.” Ngụy công công lĩnh mệnh đi tuyên chỉ.

Hoài nam hậu là danh gia thời tiền đế, gia giáo nhất định tốt, để thứ nữ là kế thất cũng không bôi nhọ phụ thân.

Đầu tiên là cho nàng hai quả táo, để nàng ăn thật ngon, chỉ sợ về sau việc cần làm đều không đơn giản.

Tiền đế có năm hoàng tử, năm đó Thái hậu vẫn còn là Hoàng hậu sinh ra Dịch Thụy Cảnh là nhị hoàng tử, đại hoàng tử Dịch Thụy Vinh là do Tần tần sinh, Tam hoàng tử Dịch Thụy Quang là Thái phi sinh, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử còn nhỏ tuổi. Tuy Dịch Thụy Cảnh rất có ưu thế để lên ngôi nhưng đại hoàng tử và Tam hoàng tử đều có dã tâm và có bên ngoại hậu thuẫn hùng mạnh, không thể xem nhẹ.

Hiện nay Đại hoàng tử và Tam hoàng tử bị đưa về đất phong, vĩnh viễn không được bước ra khỏi đất phong.

Chưa biết chừng trong cung vẫn còn dư nghiệt của bọn hấn.

“Trời nóng như thế này, nô tỳ đi làm cho người chút canh mát để giải nhiệt” Từ Oánh ngồi trên đùi hấn có chút không yên, thầm nghĩ lấy cớ đi ra ngoài.

“Được” Dịch Thụy Cảnh buông nàng ra, cầm sổ con bắt đầu phê duyệt.

Tai mắt của hoàng thượng thật nhiều, vài ngày trước nàng để Lâm Ngôn truyền tin cho phụ thân để phụ thân tra tội danh của phụ huynh Lưu tần. Nhưng nàng không dám chắc phụ thân sẽ giúp nên viết là Uyển âm bị Lưu tần hãm hại, nên dù phụ thân không muốn giúp thì Hoàng đế nương cũng sẽ ép phụ thân phải giúp.

Nghĩ đến sau này thứ nữ Hoài Nam hậu vào phủ sẽ không để một cái di nương tác quái tác quái như vậy.

Tâm tình nàng rất tốt, gặp Hiền phi ở bên ngoài hành lễ “Nương nương, người mới ở chỗ Quý phi trở về?”

Hiền phi cười “Cũng không phải, Quý phi muốn thăm vấn từng người trong ngự thiện phòng. Muội muốn đi đâu? Hoàng Thượng đang ở bên trong?” nghi thức của Dịch Thụy Cảnh đều đang ở trong viện, Tiểu Huyền tử cũng đang đứng dưới hành lang.

“Tỳ tỳ mời vào bên trong, muội đi làm cho Hoàng Thượng chút canh mát để Hoàng Thượng giải nhiệt.”

“Vậy thì muội mau đi đi. Tỳ đi thỉnh an Hoàng Thượng.”

Thấy Hiền phi nhấc mình bước vào, Từ Oánh vịn tay Tô Noãn đi đến tiểu phòng bếp, trong lòng nghĩ khi nào bản thân mới được làm chủ một cung, mọi việc sẽ dễ làm hơn.

Hình như Tô Noãn nhìn thấu tâm tư Từ Oánh nói “Nương nương, hiện tại cũng nên gọi người là nương nương rồi. Ngày lành sẽ sớm đến thôi.”

Đào nhi và Xảo nhi càng cao hứng. Đào nhi cảm thấy bản thân vừa chỉ điểm cho Từ Oánh liền có hiệu quả, Hoàng Thượng mới vui vẻ với nương nương như vậy.

“Nương nương, để nô tỳ làm, người ở một bên nghỉ ngơi một chút.” Đào nhi sợ Từ Oánh bị phòng để thành sẹo.

“không sao, hôm nay ta sẽ tự làm, Tô Noãn, người đi nội phủ bảo bọn họ chuẩn bị mấy bàn tiệc, bữa tối các người hãy cùng tiệc tùng.”

“Đa tạ nương nương”

Người trong tiểu phòng bếp rất cung kính, vì chưa chính thức tuyên chỉ phong tần nên mọi người chỉ nói: “Ngọc quý nhân cát tường”

Hiền phi sau khi thỉnh an rồi Hương Vận hiền, sắc mặt có chút khó coi, thấy Xảo nhi bùng hộp đựng thức ăn về, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường. Nhưng Xảo nhi chưa kịp nhìn ra thì nàng ta đã quay về biểu cảm bình thường.

không lâu sau trong cung liền biết Ngọc quý nhân lại được phong Ngọc tần. Trong mấy tháng mà đã thăng ba cấp, trừ Lư tần mới sinh non trong cung chưa ai có được ân điển này.

Huống chi nàng ta còn chưa có con nối dòng.

Các phi tần có phản ứng khác nhau, mặt Huệ phi ngày càng đần, ném vỡ bình trà, đến bình hoa cũng không tha “Hoàng Thượng lâu rồi không đặt chân đến Sướng An cung của bản cung, lại để tiểu nhân kia đắc thế.” Hù Nhị hoàng tử ở bên cạnh khóc ô ô.

“Bản cung nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

Lư tần nghe xong liền đánh Trà Chanh để trút giận. Tức giận Hoàng Thượng không đến xem nàng ta, trong lòng liền nảy ra kế giá họa cho Từ Oánh khiến nàng ta sinh non.

Vì sao không thể là nàng ta - Từ Oánh động thủ với đứa nhỏ? Nàng ta – Từ Oánh, có động cơ này là đủ.

Từ Oánh hầu hạ Dịch Thụy Cảnh ngủ trưa, sau đó thu thập thỏa đáng mang theo Tô Noãn đi Vĩnh Hòa cung.

Lư tần nghe là nàng tới tất nhiên là không muốn gặp. Nhạc nhi khuyên nửa ngày Lư tần mới miễn cưỡng đáp ứng gặp Từ Oánh. Hôm nay Từ Oánh mặc y phục màu hồng nhạt, giày phi thủy như ẩn như hiện trong váy.

“Muội muội, sao sắc mặt lại kém như vậy? Nội vụ phủ không biết hàm tử yến cho muội bồi bổ.” Từ Oánh ngồi xuống, ngón tay út đeo móng tay màu vàng “Muội hãy giàu tột tâm tình, dưỡng thân thể thật tốt. Bằng không Hoàng Thượng sẽ ném muội ra sau đầu.”

Lư tần ‘phi’ một tiếng “Cho dù ngươi được sủng ái thì thế nào? không hoài được đứa nhỏ thì vẫn giống như bản cung.”

“Hoài mà không giữ được không phải cũng giống như muội sao” Từ Oánh cười nói “Lại nói sao muội lại được sủng ái?”

“Ngươi, ngươi, bản cung được sủng ái ở Bàn Nhược trì, Hoàng Thượng tất nhiên vui mừng.” Lư tần nghiêng răng nghiêng lợi, tóc chưa được chải cẩn thận nên nhìn rất chật vật.

Từ Oánh ra hiệu cho Tô Noãn, Tô Noãn hiểu ý kéo Nhạc nhi ra ngoài.

“Chẳng lẽ muội đã quên? Sủng ái ở Bàn Nhược trì không phải muội mà là ta!”

“không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Bản cung không tin, nếu là ngươi tại sao Hoàng Thượng lại nói là ta, ngươi gạt ta, haha!” Giọng gần như là rít lên.

Từ Oánh chán ghét nhũ mày “Bản cung không rảnh cùng muội nói nhảm. Nghĩ đến muội cũng đã nghe đến những chuyện ‘tốt’ mà phụ huynh muội làm, trong tay cha ta có rất nhiều chứng cứ, chờ ngày bẩm báo lên Hoàng Thượng.” nói xong thường thức biểu cảm của Lư tần một lát mới nói tiếp: “Bản cung không cần nhiều, mười lăm vạn lượng bạc, phụ thân của Bản cung sẽ thiếu hủy chứng cứ, bằng không...”

Lư tần lui về mép giường “không có khả năng, không có khả năng.”

“một tháng sau bản cung sẽ đến lấy bạc, muội hãy nghĩ đi.” Đứng dậy đi ra ngoài lại quay lại dặn dò “Muội hãy cẩn thận suy nghĩ xem là ai làm hại hại tử của muội.”

Là ai, đương nhiên là người đang đứng trước mặt – Thẩm Từ Oánh!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Lãnh cung

Hiền phi đang chăm sóc hoa, không biết nghĩ gì mà nhìn bầu trời chăm chăm, cúi đầu nói “Nàng ta là người có bản lĩnh, hy vọng Thái Hậu không nhìn sai người.”

Từ Oánh về Khải Tường cung, Dịch Thụy Cảnh đã dậy, mặc nội y cúi đầu đọc sách “Hoàng Thượng, người có muốn dùng điểm tâm?”

Dịch Thụy Cảnh lắc đầu “Điểm tâm của Ngọc tần trăm không có phúc hưởng.” Đó là nhắc tới vụ hạt dẻ cao của Đào nhi.

Thấy trên bàn có bàn cờ “Trăm không ngại đánh cùng nàng mấy ván cờ.”

“Nô tỳ tài học sơ thiên, thỉnh hoàng thượng nhường một hai.” Hai người bắt đầu, trong Noãn các nhất thời tĩnh lặng, lò hương bay lượn lơ, Tô Noãn bưng trà tiến vào nhìn thấy cảnh này, giống như đôi vợ chồng bình thường, cử án đề mi.

Giờ thân, Từ Oánh nghĩ đến hôm nay chưa thỉnh an Thái Hậu, đặt quân cờ trong tay xuống “Hoàng thượng, nô tỳ còn chưa thỉnh an Thái Hậu, ngày khác lại chơi cờ cùng Hoàng Thượng được không?”

“không cần” Dịch Thụy Cảnh đặt quân cờ xuống “Kỳ nghệ của Ngọc tần thật sự là không tốt.”

Từ Oánh không biết “không cần” trong miệng hần là không cần bởi hần chơi cờ hay không cần thỉnh an Thái Hậu, nhấp ngụm trà nói “không bằng hoàng thượng đến chỗ Hiền phi tỳ tỳ hoặc Thu muội muội dùng bữa tối? Thái hậu luôn đối với nô tỳ không tệ, nô tỳ...”

“Rào, rào” quân cờ bị gạt hết xuống đất “Câm miệng! Trăm nói không cần! Nàng không nghe thấy sao!”

“Vâng” Từ Oánh cúi người nhặt quân cờ, Dịch Thụy Cảnh kéo nàng lên, bên ngoài truyền đến giọng cổ ý đề thấp của Ngụy công công “Hoàng thượng...”

“không có việc gì.” Nắm lấy cảm nàng “Nếu người cảm thấy không làm được tần thì đi lãnh cung đi, đừng lắc lư trước mặt ta để ta chướng mắt.”

Từ Oánh quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, nô tỳ chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy. Nô tỳ muốn làm bạn bên người.” đến bây giờ nàng đề ý nhất là địa vị và thanh danh. Nàng cúi đầu xin tha thứ trước mặt hần thì thế nào, nói lời hay cũng không sao, bộ dáng chật vật nhất của nàng hần cũng đã thấy, điều nàng muốn là tranh đấu hậu cung.

Hoàng thượng muốn nàng làm đôi mắt trong hậu cung của hần, nàng làm được. Hoàng thượng không muốn hôm nay nàng đi thỉnh an thái hậu thì ngày khác nàng sẽ đi. Như vậy mà có thể lấy lòng hần thì cũng tốt, nàng đã là tần, Huệ tần, Uyển âm, Hoàng hậu, nàng sẽ chậm rãi lật đổ.

Lưu tần là ví dụ, nàng mượn tiệc sinh nhật của Nhị hoàng tử, để Đào nhi thả Văn hương ngọc vào trong kiệu của Lưu tần. Thần không biết quý hay làm nàng ta sinh non, dù là Lưu tần hay cung nữ người thấy cũng chỉ nghĩ là hương hoa bình thường. Từ Thái y lại ám chỉ Lưu tần ăn nhầm đồ có hoa hồng, để tất cả mọi người nghĩ Lưu tần xảy ra chuyện ở Yến hội.

Lúc đó nàng không dám chắc dù sao phân lượng của văn hương ngọc cũng ít, không nghĩ tới Lưu tần lại bất ổn như vậy.

Dịch Thụy cảnh buông mặt nàng ra, ôm nàng lên, đi ra sau bình phong. Ném nàng vào trong hồ, xiêm y ướt đầm hiện ra dáng người mê hồn của nàng.

Hồ này là nơi nàng tắm rửa, thật nhỏ. Dịch Thụy Cảnh bước vào, Từ Oánh chỉ cảm thấy không khí đè nén, đầu óc bắt đầu tê tê, nàng lại có cảm giác không tốt, cả người như bị một sức nặng đè ép, gáy chảy ra tầng mồ hôi mỏng.

“Xem ra ái phi rất nóng.” Dịch Thụy Cảnh tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, một bàn tay vòng về phía trước, ngón tay quần quýt bên hông nàng “không bằng Trăm giúp nàng mát mẻ.”

Nàng xấu hổ, muốn thoát khỏi tình trạng này nhưng đầu óc lại trống rỗng, chỉ cảm thấy ngón tay khô ráo của hần đi đến đâu làn trên người nàng lại nổi lên đốm lửa nhỏ.

Hai tay theo vật áo dò xét đi vào, làm người nàng nóng bừng, run lên. Lưỡi linh hoạt tách khớp hàm của nàng, quần lấy lưỡi nàng.

Hai tay không tự giác quần lấy cổ hần, hần tiến vào làm bọt nước văng khắp nơi. Tóc dài của Dịch Thụy Cảnh phiêu du trong nước như tảo, một khúc mỹ hương.

Ba ngày sau, trong Trường Nhạc cung cung nữ thái giám quỳ thành vòng, Dịch Thụy cảnh ngồi trên, hoàng hậu và quý phi ngồi hai bên “Hoàng thượng, nô tỳ đã thẩm tra những người từng tiếp xúc với đồ ăn của Lưu tần, là mấy người này.”

“đã tra ra là ai?”

“Nô tỳ ngu dốt, mấy người khai cung nữ thái giám của Tô đáp ứng, Tường tần, Vinh tần, Huệ tần, Hiền phi đều có tiếp xúc.”

Dịch Thụy Cảnh hừ một tiếng “Chẳng lẽ không có ai thừa nhận?”

Nhân nhật quét qua, sắc mặt Mai Ngôn sợ hãi, Hàn Phong và Họa Phiến rất lo lắng cho nàng ta. Sau khi Hàn Phong bị bệnh rất được sủng ái, hơn nửa thời gian là ở trong cung vẽ tranh.

“Theo nô tỳ thấy nhất định là Tô đáp ứng” Huệ tần nói “vụ Tường tần lần trước là nàng ta châm ngòi hãm hại nô tỳ, lần này lại có mặt nàng ta, đáng để người khác phải suy nghĩ.” Mới mấy ngày mà bản tính phô trương ương ngạnh của Huệ tần đã hiện ra. Huống chi sự việc lần trước có liên quan đến Mai Ngôn?

Từ Oánh vừa đứng dậy, Quý phi đã mở miệng “Lời này của Huệ tần không có đạo lý, việc lần trước có chứng cứ xác thực. nếu nói đến hoài nghi, bản cung lại hoài nghi muội nhiều hơn.” Mai Ngôn nghe vậy dùng ánh mắt cảm kích nhìn Quý phi.

“Quý phi nương nương nói rất đúng, Mai Ngôn là người nhất gan, thiện tâm, sao có thể làm ra chuyện như vậy.” Từ Oánh hành lễ nói.

Huệ tần hừ một tiếng “Nô tỳ nhớ Ngọc tần, Hàn quý nhân, Tô đáp ứng, Thu đáp ứng rất thân cận, nay lại một mình Ngọc tần được sủng ái, không biết các nàng có cảm tưởng gì?”

“Trẫm còn đang ở đây!” Liếc nhìn Huệ tần, Huệ tần thức thời ngậm miệng.

Trong lòng Từ Oánh rơi lộp bộp, khi nàng bắt đầu tìm cách để Lưu tần để non thì ít lui tới chỗ bọn Hàn phong. Nhân tình trong cung lại mỏng manh, không biết có trở lên xa lạ.

“Nô tỳ biết người này.” một thanh âm thanh thúy như chim vàng anh vang lên, là người luôn không nhiều lời – Phương tần “Nô tỳ nhớ nàng ta là đồng hương của cung nữ Tây Cung trong cung Tường tần.” cung nữ bị điểm danh sợ tới mức ngã ngồi xuống đất.

Tường tần lập tức thất sắc, vội đứng dậy quỳ xuống “Nô tỳ không làm chuyện này, xin hoàng thượng minh xét.”

Tây Cung cũng quỳ xuống “Nô tỳ, nô tỳ không biết nàng ta.” Ánh mắt lại né tránh.

Dịch Thụy Cảnh nheo hai mắt lại, chậm rãi phun ra hai chữ “Dùng hình.”

Trong điện nhất thời im ắng, cung nữ kia còn chưa kịp thét ra tiếng đã bị lôi xuống, Tây Cung run rẩy liếc Tường tần, chỉ thấy Tường tần đã hôn mê bất tỉnh, trên người mặc váy tơ tú nộ vụ phủ mới làm.

“nói!” Dịch Thụy cảnh lạnh lùng phun ra một chữ, Tây Cung lại nhớ đến cung nữ xa lạ nói với nàng ta tối qua “nếu trên điện người tự nhận tội thì sẽ có người nhất xác cho người, người nhà người cũng có một con đường sống. Ta nhớ không nhầm thì cháu gái người cũng mới năm tuổi.”

“Hồi hoàng thượng, là Tường tần chỉ thị nô tỳ lấy hoa hồng, nô tỳ biết sai.” nói xong liền chạy đến đập đầu vào cột, thái giám không kịp cản lại, đành tro mắt nhìn máu văng khắp điện.

Mùi máu dày đặc, Dịch Thụy Cảnh hơi nhíu mày, phi tần không chịu được lập tức nôn, lập tức có thái giám tiến lên thu dọn “đánh thức Tường tần dậy.”

một chậu nước lạnh dội lên đầu Tường tần, Tường tần là người cơ trí, mở mắt mờ mịt nhìn mọi người, thấy Tây Cung đang được mang xuống thì che miệng gào khóc.

“Biếm lãnh cung.” Dịch Thụy Cảnh đứng dậy.

“các muội cũng rời đi đi.” Hoàng hậu tao nhã đứng dậy “Quý phi hãy rửa thật sạch sẽ, dù sao cũng là thứ dơ bẩn.”

Hôm nay nàng ta đi thỉnh an Thái hậu, Thái hậu đã cho phép nàng ta nắm lại quyền quản lý lục cung, nếu không phải Hoàng Thượng đang ở trong này, nàng ta hận không thể cười nhạo Quý phi một phen.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, nô tỳ nhất định nhớ kỹ.”

Mọi người cung đưa Hoàng Hậu, rồi lần lượt rời đi. Từ Oánh ở ngoài cung, lúc Hàn Phong đi ra mặt trời đã lên cao.

“Sao muội còn ở đây?” Hàn Phồn tiến lên cầm tay nàng, Từ Oánh cảm động “Tỷ không trách muội nhiều ngày xa lạ với tỷ là tốt rồi.”

“làm sao có thể? Muội có nhiều việc, tất nhiên là tỷ rồi” Có vài cung tần đi qua hai người, Mai thường tại cười hành lễ “Ngọc tần cát tường, Hàn quý nhân cát tường.”

“Muội mau đứng lên đi” Từ Oánh không hiểu Mai thường tại có ý gì, cùng Hàn Phong liếc nhau, cười cười nhìn Mai thường tại.

“Nghe nói hàn tỷ tỷ vẽ tranh rất tốt, muội muốn thỉnh tỷ chỉ điểm một hai.”

Hàn Phong cười nói “Chỉ biết muội đàn tỳ bà tốt lại không biết muội cũng biết vẽ tranh.”

“Tỷ khen trật rồi, muội chỉ biết sơ qua, nếu nói biết sâu thì làm cho người ta chê cười rồi” nói xong Họa Phiến và Mai Ngôn cũng bước ra.

Từ Oánh bước lên, giữ chặt tay Mai Ngôn “Sợ hãi sao?”

Mai Ngôn lắc đầu “không có, tỷ đừng lo lắng.”

Mai thường tại thức thời cáo từ, bốn người cùng rời đi. Họa Phiến trêu ghẹo Từ Oánh “Các tỷ không biết, bây giờ ngay cả muội muốn gặp Ngọc tỷ tỷ cũng khó, cả ngày hoàng thượng cũng không thả người.”

“Muội lại nói vậy, ngày nào cung gặp muội hai lần” Từ Oánh dùng quạt gõ đầu Họa Phiến “thật là ngày càng nhanh mồm miệng.”

Dừng một chút “ Mặc dù chúng ta không tiến cung cùng ngày nhưng lại khó tìm được người hợp ý như vậy, tất nhiên là phải quý tọng.”

Mọi người gật đầu, Hàn Phong lo lắng nói với Mai Ngôn: “ Tỳ thấy Huệ tần lại khôi phục bản tính, nàng ta nhất định hận muối, muối phải cẩn thận.”

Trong mắt Mai Ngôn thoáng qua tia lo lắng, miễn cưỡng gật đầu “ Muối đã biết, tỳ đừng lo lắng.”

Họa Phiến nghe vậy hỏi “ Mọi người cảm thấy là Tường tần động tay chân sao? Hai bọn họ ở cùng một cung, sao lại phải động thủ trên yến hội?”

Nhất thời mọi người trầm mặc, trong đầu Từ Oánh có gì đó lóe lên, giống như ngày Tuyết phi bị hãm hại, luôn có cảm giác có một đôi tay trong bóng tối điều khiển tất cả.

Kiếp trước Tường tần đổ là vì bị kiết lị nên bị đưa vào lãnh cung. Lúc đó nàng không để ý, hiện tại nghĩ đến trong cung luôn sạch sẽ sao có thể bị kiết lị?

Tường tần vào lãnh cung, dù chết trong đó cũng không ai chú ý. Nghĩ đến đây sắc mặt nàng trắng bệch, nhất định là Tường tần đã biết bí mật gì đó nên mới bị người ta không từ thủ đoạn bắt nàng ta phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Rơi xuống nước

Hàn Phong thấy sắc mặt Từ Oánh trắng bệch thì đến bên nàng nhỏ giọng hỏi “ Muội nghĩ đến điều gì sao?”

Từ Oánh lắc đầu “ Chỉ là đột nhiên cảm thấy thân mình mệt mỏi, nghĩ đến chắc là do gần đây ngủ không ngon.”

“ Gần đây trời quá nóng, không mưa giống như mấy ngày trước.”

“ Ngày mai là đại lễ sắc phong của tỳ tỳ, muội chờ hồng bao của tỳ.” Mấy người vừa đi vừa giỡn, đến Phương Hoa hiên uống trà, khi trời không còn sớm mới cáo từ về Khái Tường cung.

“ Tỳ tỳ, ngày mai nắng to, người phải cẩn thận.” Đến cửa cung Họa Phiến gặt gạo cầm tay nàng Từ Oánh hiểu rõ, trong lòng ấm áp, gật đầu.

Theo quy củ ngày mai nhận đại lễ nên hoàng thượng không đến. Từ Oánh bước vào hồ nhỏ trong Noãn các, nhớ tới chuyện hoang đường đã phát sinh ở đây thì đỏ mặt, tâm qua loa.

Cuối cùng nàng cũng có thể làm chủ một cung. Kiếp trước nàng không có phúc khí này.

“ Đào nhi, triều phục và hài ngày mai nội vụ phủ đã mang đến chưa?”

“ Hồi nương nương, chiều nay đã đưa tới, Xảo nhi đang kiểm tra, chắc Hoàng Hậu cũng không dám động thủ.”

“ không chắc được.” Đào nhi cầm lược chải tóc cho Từ Oánh, Hoàng hậu lại không phải nữ nhân thông minh.

Xảo nhi nâng triều phục vào, vẻ mặt nôn nóng “ Nương nương, trên triều phục có lỗ hờ..”

“ mang đến ta xem.” Từ Oánh đứng dậy, cùng Đào nhi liếc nhau, mặc dù đây không phải là biện pháp sáng suốt nhưng có thể đã kích nàng!

Chỉ vàng, bạc thêu Loan Điều triều tú ở vạt trước của triều phục bị hờ một lỗ, lấy tú công của nàng thì chắc chắn không thể sửa hoàn mỹ được.

Đào nhi và Xảo nhi đã lâu không động chạm, Tô Noãn.. chuyện này càng ít người biết càng tốt, cho dù bây giờ bẩm báo nội vụ phủ thì bọn họ chắc chắn cũng sẽ không cho người làm. “Đào nhi, đi tìm Tô đáp ứng, nói ta muốn thêu này nọ, không được kinh động người khác.”

Đào nhi lĩnh mệnh rồi đi, Từ Oánh hơi ngăn người, sắc trời vừa rồi còn sáng nay đã tối.Nàng nhất định sẽ là cho tổng quản nội vụ phủ thân bại danh liệt..

Đợi nửa canh giờ, Đào nhi vẫn còn chưa về, trán Từ Oánh lại đột nhiên chảy mồ hôi lạnh, nàng liền dẫn Xảo nhi muốn đi Thái Vi cung.

“ Nương nương, trời tối rồi người còn định đi đâu?” Tô Noãn bưng trà và mâm hạt sen cao vào phòng thấy Từ Oánh muốn ra ngoài mở miệng hỏi.

“ Ta đi gặp Hàn tỳ tỳ, người để lại cửa hông rồi đi nghỉ sớm đi.”

“ vâng” Tô Noãn để trà xuống lui ra ngoài.

Gió đêm phát phơ, đi được nửa đường thì thấy Đào nhi gấp rút chạy về “Nương nương, Tô, Tô đáp ứng roi xuống nước..”

Roi xuống nước?

“Sao lại thế?” Ngờ khí của Từ Oánh rất nghiêm túc “Mai Ngôn có việc gì không?”

“May mắn phát hiện kịp thời, thái y đang chẩn trị cho Tô tiểu chủ.”

“Mau đỡ ta qua đó.”

Trong Kiềm Hà các đèn đuốc sáng trưng, Hàn Phong đứng dưới hành lang, ánh đèn mờ lung chiếu lên người nàng, nhìn có vẻ rất cô độc. Đến gần phát hiện trên mặt nàng đầy hoảng hốt.

“Sao muội lại đến đây.” Oánh trách nhìn thoáng qua Đào nhi “không do nàng, là muội muốn đến, Mai Ngôn sao rồi?”

“Vừa nôn ra mấy ngụm nước, may là phát hiện kịp thời, bằng không..”

Từ Oánh cảm thấy căng thẳng, nắm tay Hàn Phong hạ giọng nói “Tỷ tỷ, đang êm đẹp sao Mai Ngôn lại roi xuống nước?”

Hàn Phong thấy xung quanh không có ai, hạ giọng nói “Huệ tần triệu Mai Ngôn đi chép kinh thư cho Nhị hoàng tử, nhưng trên đường về không ai biết tại sao lại roi xuống nước?”

Huệ tần! Lại là Huệ tần!

Sắc mặt Từ Oánh xanh mét, thấy thái y vội hành lễ “không biết Tô muội muội có sao không?”

Đồng thái y vuốt râu “Bị thương đến phổi, chỉ cần dưỡng thật tốt, tuyệt đối không thể để bị cảm lạnh.”

Tiền thái y, Từ Oánh và Hàn Phong cùng vào. Mai Ngôn đã tỉnh, thấy các nàng thì chảy nước mắt “Tỷ tỷ..” gọi hai tiếng đã khóc không thành tiếng.

“Muội đừng kích động, nói cho tỷ biết đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Phong nắm tay nàng ta, thay nàng lau nước mắt, động tác ôn nhu chăm sóc.

“Muội không biết, chỉ nhớ khi đến gần hồ thì bị người ta đánh ngã, sau đó không nhớ gì nữa.”

“Huệ tần thật thủ đoạn! lại muốn đẩy muội vào chỗ chết!” Hàn Phong căm giận nói “Nếu không phải Mai thường tại đến chỗ tỷ thì dù thế nào tỷ cũng đi cùng muội.”

“Là ai cứu muội?” Từ Oánh rót chén trà nóng cho Mai Ngôn, cung nữ bên cạnh Mai Ngôn hành lễ “Bẩm nương nương, là thái giám bên cạnh QUý phi đưa Tiểu chủ trở về.”

Từ Oánh gật đầu: “Mai Ngôn muội đừng suy nghĩ nhiều, dưỡng thân thể tốt rồi đến tạ ơn quý phi.”

Mai Ngôn gật đầu, dặn dò một hồi thấy Mai Ngôn hơi mệt Từ Oánh và Hàn Phong mới rời đi.

Trở về Khải Tường cung, người Từ Oánh đã đầy mồ hôi, nhìn thấy triều phục lại phiền chán, không biết ngày mai nên làm thế nào mới tốt.

Tô Noãn đang thêu giày cho nàng “Nương nương, vừa rồi nô tỳ có nhìn thấy triều phục trên sạp, nô tỳ cá gan hỏi phải làm thế nào cho phải?”

“Còn có thể như thế nào?” Vuốt vò tay trên cổ tay, lòng nàng không thể bình tĩnh.

“Nô tỳ nhớ khi Hiền phi nương nương được sắc phong của là triều phục thêu thanh loan năm đầu.”

Từ Oánh tỉnh tể cân nhắc một phen, hiện tại không còn cách nào khác ngoài việc làm phiền Hiền phi.

Hiền phi đang nằm trên sạp mỹ nhân, Cầm Sát ở bên cạnh quạt, sau một hồi hàn huyên, Từ Oánh mới nói vào chủ đề chính.

“không phải là không được, chỉ là nếu bị người bắt được nhuộc điểm..”

“Dù xảy ra chuyện gì cũng là nô tỳ phải chịu trách nhiệm.”

“Ân, Cầm Sát tìm cho Ngọc tần đi.”

một đêm không ngủ ngon, trong mộng tất cả là hình ảnh kiếp trước nhưng khi nàng tỉnh lại thì không nhớ rõ đã mơ gì.

Tô Noãn thấy nàng có quãng thâm thì dùng thêm phấn che đi. Mặc triều phục, treo triệu quan, thoát nhìn tinh thần có vẻ rất tốt.

Lễ sắc phong tổ chức ở thái miếu, thái giám chấp lễ tuyên chỉ “Ngọc tần Thẩm thị, công dung ngôn hạnh, tri thư lễ nghĩa, hiền thực, này sắc phong là Ngọc tần, khâm thủ.”

Quý xuống tạ ơn để hậu, Hoàng hậu thấy trên người nàng không phải là triều phục của tần thì muốn mở miệng răn dạy, Dịch Thụy Cảnh nhàn nhạt vẫy tay “Hoàng hậu, mau kết thúc buổi lễ, trẫm muốn đi thỉnh an Thái Hậu.”

Hoàng hậu “vâng” một tiếng, nói ra huấn đạo của tổ tiên, sau một canh giờ mới kết thúc buổi lễ.

Dịch Thụy Cảnh ra khỏi thái miếu, cùng hoàng hậu lên kiệu đến Thọ Khang cung, Từ Oánh đi theo cũng chuẩn bị thỉnh an Thái hậu, Dịch Thụy Cảnh quay đầu nói “Hôm nay Ngọc tần không cần đi, ngày khác hãy đến thỉnh an Thái Hậu.”

Từ oánh lĩnh mệnh, bất an trong lòng nàng vì thế cũng giảm đi, dù sao nàng vẫn cảm thấy triều phục này... Còn có vì sao Hoàng Thượng không cho nàng đến thỉnh an Thái Hậu?

Buổi tối Hoàng Thượng không ngủ lại chỗ nàng, làm nàng thờ phảo một hơi, sau khi thu thập liền đến lãnh cung thăm Tường tần.

Tô Noãn phủ thêm áo choàng cho nàng, Đào nhi mang theo ngọn đèn, hai người đi ra từ cửa hồng, theo đường nhỏ đến lãnh cung.

Đây là lần thứ hai Đào nhi bồi nàng đến lãnh cung nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi. Lãnh cung nằm ở phía tây bắc, bóng cây lác lác lại ít người âm khí rất nặng.

Sau khi đốt bấc đi vào, hơi thở mục rữa quen thuộc đập vào mặt, âm lãnh, đây là nơi nàng sống ở kiếp trước, thậm chí nàng có thể nhớ được từng viên gạch trên tường.

Nơi này nữ nhân đều điên rồi, mòn mỏi chờ đợi, chờ chết, có người từng tao nhã nhưng vì không đợi được thánh sủng... Người người đều nói Hoàng cung tốt nhưng trong mắt nàng nó chỉ là địa ngục.

Đào nhi kinh hô một tiếng, dưới hành lang là một nữ tử tóc tai bù xù, vẫn mặc váy tơ tú ngày ấy, Từ Oánh tiến lên sờ thử, thân thể vẫn nóng.

Ra khỏi lãnh cung, Đào nhi hít từng ngụm khí “Nương nương, bên trong thật khủng bố, nô tỳ không muốn đến nữa.”

“Mong là vậy.”

“Phi phi phi, nào có ai như nương nương tự nguyện rửa bản thân!”

Tháng chín chậm rãi đến, trong viện ngập tràn hương hoa quế, hơn một tháng nay nàng vẫn là sủng phi trong mắt mọi người, Thái Hậu đối với nàng rất ôn hòa, nhưng mỗi lần thỉnh an bà ta không ngủ thì là một mối, nàng cảm thấy đã hiểu rõ, bản thân đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Thái hậu.

Hoàng Thượng muốn đến Tây Sơn đi săn. Hành cung ở Tây Sơn cách kinh thành hơn bảy mươi dặm, trên núi có nhiều cảnh đẹp lại có nhiều ôn tuyền, là nơi tốt để dưỡng sinh.

Từ khi Hoàng Thượng đăng cơ đến nay đã bồi Thái Hậu đi ba lần. Năm nay Thái Hậu muốn niệm kinh nên không đi. Phi tần hậu cung đều rục rịch muốn ngóc đầu dậy, muốn được Hoàng Thượng mang đi.

Mùng ba tháng chín hoàng thượng hạ chỉ, ngày mười ba tháng chín xuất phát. Hành trình chật chội, nội vụ phủ đã phái người đến hành cung chuẩn bị tiếp giá, trong cung cũng bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Dĩ vãng Hoàng thượng đi cùng Thái hậu, còn các phi tần trừ phi được hán khâm điểm bằng không sẽ là nội vụ phủ báo tên. Mỗi lần như thế các cung đều không thiếu được phần chuẩn bị, ý đồ là có thể đi theo. Nội vụ phủ kiểm được không ít từ các phi tần trong những dịp như thế này.

Lần này Quý phi, Huệ tần, Ngọc tần, Vĩnh tần đi theo. Hoàng hậu, Hiền phi, Thục phi lưu lại xử lý công việc trong cung.

Đào nhi và Xảo nhi hoan hỷ, Từ Oánh lại nhủu mảy khổ sở, nghĩ đến thuyền xe khổ sở, hơn nửa ngày trước nàng thu của Lưu tần mười năm vạn lượng bạc bị hoàng thượng biết được. Hoàng Thượng giận dữ tịch thu năm vạn lượng nàng định chiếm làm của riêng. Nàng càng thêm âm thầm khẳng định Hoàng thượng là người hi nộ vô thường, nếu đi theo thì ngày nào cũng phải đối mặt với hắn, lúc nào cũng phải đoán tâm tư của hắn.

Sáng sớm ngày mười ba tháng chín, bách quan ở Bắc Nhạn môn đưa tiễn, cò trượng ngập sắc chậm rãi rời đi. Sau khi ra khỏi Dương môn sẽ xuất phát từ Huyền Thái môn, Trong phố bị cấm đường. Hai bên là cấm vệ quân. đi trước là đội nghi lễ có kỵ binh, sau đó là hộ vệ vây quanh long giá của hoàng thượng, sau đó là kiệu của Quý phi và kiệu của chư tần, quan viên, cuối cùng là bộ binh, đội ngũ thành hàng dài đi thật chậm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hành cung

Lần này Từ Oánh chỉ mang theo Đào nhi và Lâm Ngôn. Xảo nhi và Tô Noãn ở lại giữ cung. Dọc đường đi xe ngựa đi chậm nhưng bắt đầu lên xe

nàng đã nôn, cả đoạn đường cũng không uống một giọt nước. Trước đây nơi xa nhất nàng từng đi là tự lý sơ ngũ. Cho nên nàng cũng không biết là bản thân không thể đi xe ngựa.

Nàng nôn rất nhiều mà đội ngũ thì không thể dừng lại vì nàng làm cho Đào nhi và Lâm Ngôn gấp đến độ quay vòng, sau khi Dịch Thụy Cảnh biết liền phân phó tiểu Huyền từ đem nàng lên xe của hân, Từ Oánh nghĩ có QUÝ phi ở đây, lại còn có tổ chế trong lòng muốn cự tuyệt, Dịch Thụy Cảnh lại để Ngụy công công truyền lời, nếu nàng không lên sẽ để đội ngũ dừng lại chờ khi nào nàng nôn xong lại đi. Từ Oánh không thể làm gì khác là lên xe ngựa của hân.

Xe của Dịch Thụy Cảnh rộng gấp đôi xe nàng, bên trong cần gì cũng có. Ngụy công công lấy bạc hà mà thái ý kê cho nàng ngửi, nàng mới không còn cảm thấy khó chịu như trước. trên xe còn có bếp để phao trà, Từ Oánh nôn nửa ngày trong bụng đã sớm không còn gì, tuy muốn uống chén trà nóng, ăn chút điểm tâm nhưng không dám lơ đãng trước mặt Hoàng Thượng.

“Muốn ăn thì ăn đi.” Dịch Thụy Cảnh đẩy đĩa hoa quả cao đến trước mặt nàng. Từ Oánh cười tiếp nhận, ăn một cái, cười lấy lòng “Hoàng Thượng, người đang xem cái gì ạ?”

“Cửu châu địa vực chế” Từ Oánh “Ồ” một tiếng “Thiên hạ này đều là của người, người còn muốn xem nhưng thứ đó?”

Dịch Thụy Cảnh buông sách trên tay, cũng cầm một miếng điểm tâm, nhẹ nhàng lắc đầu “Thiên hạ to lớn, chỉ tiếc..”

Điều gì đáng tiếc lại không nói ra.

Lúc tới hành cung đã là tối ngày mười bảy. trên đường đi Từ Oánh thấy đã tốt liền muốn về xe ngựa của mình nhưng bị Dịch Thụy Cảnh phủ quyết với lý do trà nàng phao ngon hơn tiểu Huyền từ.

Hành cung đã sớm chuẩn bị tốt. Hành cung ở Tây sơn, mười dặm quanh đây đều là biệt viện của hoàng gia. Tổng cộng có hơn năm trăm gian phòng, cảnh đẹp như tranh vẽ, trên núi được quây lại làm thành địa sản bán.

Vào hành cung, theo thường lệ sẽ là phân viện, Từ Oánh ngồi cùng Hoàng Thượng trên xe ngựa đã thành cái đinh trong mắt các phi tần nên tất nhiên nàng không muốn làm chuyện gây thiệt hại cho mình này. May mắn QUÝ phi, Huệ tần, Vinh tần có tư cách chọn trước, đến phiên nàng, nàng chọn nơi xa Mặc Dương cung của hoàng thượng nhất- Song Tuyết cung.

Song Tuyết cung nằm ở phía tây nam của hành cung Tây Sơn, trong cung trồng rất nhiều hoa quế và hoa lê, lúc này đúng vào lúc nở rộ. Mùa xuân hoa lê rơi như tuyết theo chữ cô là “Song Tuyết cung”, trong vườn các có suối chảy róc rách, rất hợp ý nàng.

Bên ngoài là chỗ nghỉ ngơi của quan viên, đi đường mệt nhọc, Hoàng Thượng phân phó việc phải làm ngày hôm sau liền hồi cung nghỉ ngơi cũng không triệu thị tâm.

Hôm sau Từ Oánh ngủ đến khi tự tỉnh, đang ở ngoài cung nên mấy việc xã giao như thỉnh an cũng được miễn. Điều này làm Từ Oánh cao hứng không ít, cảm thấy không uống công nhiều ngày bốn ba trên xe ngựa.

Tuy lần đầu đến hành cung nhưng Từ Oánh cũng không thấy có cảnh nào để lưu luyến, vừa tới nàng thấy hành cung tinh xảo không khác biệt lắm với hoàng cung. Nàng cũng không muốn động chạm với các phi tần khác.

Sau khi ăn trưa, Từ Oánh để Lâm Ngôn chuyển sạp mỹ nhân đến gốc hoa quế, cảm thấy gió lạnh thoang thoang, đưa mắt nhìn lên là những chùm hoa xem kẽ, ánh mặt trời xuyên qua cành lá không còn quá chói mắt, cánh hoa theo gió thì thoang thoảng vào chớp mũi nàng, hương hoa thoang thoang, vạt áo cũng giữ lại vài cánh hoa. Ngẫu nhiên cánh hoa rơi trúng lông mi nàng làm tâm nàng cũng run rẩy theo.

Nhàn nhả nhìn hoa rơi, cực kỳ thích ý.

“Muội muội thật biết hưởng thụ.” Ngoài cửa truyền đến giọng của Vinh tần “Nghe nói muội chọn được một cung tốt liền đến quấy rầy một phen, chiếm tiện nghi của muội một chén trà.”

Từ Oánh đứng dậy hành lễ “Tỷ tỷ” liền dẫn nàng ta đến chính điện, không ngờ Vinh tần dùng quạt trong che miệng cười nói “Nếu muội không ngại thì chuyển cái bàn đến dưới tàng cây, nơi này cũng rất tốt.”

“Tỷ thật là người tao nhã” Từ Oánh cười nói, mệnh Lâm Ngôn chuyển bàn tròn và hai cái ghế lại thêm ít điểm tâm và dụng cụ phao trà.

“Trà của muội muội quả nhiên uống ngon.” Vinh tần nhấp một ngụm lại cầm miếng điểm tâm “Muội muội, điểm tâm này làm như thế nào vậy? mềm mịn, ngọt mà không ngấy, còn có mùi thơm của quế.”

“Xem tỷ nói kìa, chỉ là thêm một chút mật hoa quế.”

Vinh tần lau khóe miệng “Xem tỷ này, đến chỗ của muội lại thấy cái gì cũng tốt. Muội không nên chê cười tỷ.”

“Làm sao có thể? Muội cũng vậy, luôn cảm thấy đồ của người khác tốt hơn của mình.”

“Trước đây khi còn là một cô nương, ta cũng rất thích đến chỗ đích tỷ dùng bữa, thoáng cái cũng đã nhiều năm trôi qua.” Vinh tần là thứ xuất, từ nhỏ đã được mẹ cả và đích tỷ thích nên được vào cung, phụ thân là tả đồn đốc sử rất được hoàng thượng tín nhiệm.

Đến khi mặt trời ngả về tây, Vĩnh tần mới đứng dậy cáo từ, Đào nhi hầu hạ Từ Oánh rửa mặt nói “Nương nương, người nói Vĩnh tần là có ý gì? nói nửa ngày nhưng đều là những thứ..” hai từ vô nghĩa nàng ta không dám nói ra.

Từ Oánh “Ân” một tiếng “Ta cũng không đoán được ý đồ của nàng ta, chắc cũng không phải chuyện tốt, người trong cung nào có ai dễ đối phó!”

Lười biếng đuổi thất lưng, những ngày không lo không nghĩ thật tốt, làm chuyện bất nhả cũng không sợ ai thấy. Ngày mai lại không cần dậy sớm thỉnh an, tình duyên có thù thù, luyện chữ..

Lâm Ngồn bụng nước hoa hồng và xà phòng hải đường đứng một bên, cùng Đào nhi liếc nhau nói “Nương nương, đêm nay Hoàng Thượng muốn ngắm cảnh đêm ở Tây Sơn, các vị nương nương khác cũng theo hầu, không bằng chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt?”

“Người muốn xem náo nhiệt, ta sẽ cho người đi.” Từ Oánh vừa thả lỏng tâm tình bỗng chốc lại nảy lên “Ta hiểu ý của người. Đào nhi, chài đầu đi.”

Đào nhi thấy Từ Oánh đã suy nghĩ thấu đáo thì vui mừng, vấn cho nàng kiểu tóc trụ mã kế, dùng dầu hoa lải bôi tóc, khuyên tai phi thủy, trâm thùy tinh khắc hoa son trà, hai trâm nhỏ khắc hoa hải đường. Giày thêu thái lưu ly, áo hồng lựu, váy vàng kim tuyến.

Ngắm cảnh đêm ở Tây Sơn thật ra là ngắm đèn trong vườn. Đèn lồng đủ các thể loại rất khác biệt.

Từ Oánh đi cuối cùng, nghe được Huệ tần và Vĩnh tần ở phía trước câu được câu không nói chuyện. Bầu trời đầy sao lấp lánh, nếu lúc này được ở trong sân, lại có rượu hoa quế, nhất định là thích ý.

Dịch Thụy Cảnh cũng rất cao hứng, nói chuyện với Huệ tần và Vĩnh tần, còn thưởng cho các nàng không ít đồ. Huệ tần đặc ý hướng Quý phi thách thức, Quý phi cũng cười nhẹ, giống như không để trong lòng.

Nàng luôn không nhìn thấu được Quý phi, lúc đầu cảm thấy nàng ta lạnh nhạt cao quý, kiếp trước không hãm hại nàng, kiếp này lại từng cứu bản thân mấy lần, chỉ là... không biết có phải do nàng khản trương nên không dám tin tưởng bất cứ ai, nàng luôn cảm thấy dường như Quý phi đang đeo một lớp mặt nạ.

Lên TRích tinh lâu, tầm nhìn mở rộng, đèn lồng làm hành cung như bầu trời đầy sao, cảnh sắc khác biệt so với ban ngày. Ánh trăng màu bạc như hòa vào cảnh sắc, nàng hít sâu thêm không khí.

“Gửi sâu vào mình nguyệt, theo gió hòa cùng đêm” Từ Oánh không nhanh không chậm đọc hai câu thơ.

“không nghĩ muội cũng đọc qua sách.” Huệ tần trào phúng nhìn nàng, trong sinh nhật Nhị hoàng tử và cung yến đêm trung thu, Từ Oánh đều không ngắm được thơ, làm trong lòng mọi người cười nhạo.

“Ngọc tần cũng có chuyện phải phát sầu?” Dịch Thụy Cảnh nhướn mày nhìn nàng, ngữ khí hơi buồn.

“Hồi hoàng thượng, chỉ là đột nhiên nghĩ vậy. Về phần đọc sách, cũng chỉ xem nhiều Nữ giới, nữ huấn”

Giờ Tuất, Hoàng Thượng về Mặc Dương cung, lúc gần về truyền Từ Oánh thị tẩm, điều này làm Huệ tần đỏ mặt. Trong lòng Từ Oánh rất không muốn nhưng trên mặt lại không thể không tươi cười tạ ơn.

Trang thống lĩnh chờ ở sảnh, Dịch Thụy Cảnh cùng hần đi Đông Thiên điện. Từ Oánh tự tắm rửa, thấy Dịch Thụy Cảnh vẫn chưa vào, liền nghĩ phao trà đưa đi Đông Thiên điện lấy lòng hoàng thượng. Dưới hành lang Đông thiên điện không một bóng người, nàng không biết nên đi hay vào, bụng khay trà loay hoay một hồi khi đang muốn giao lại cho Đào nhi thì cửa phòng mở ra.

Như thế chỉ có thể đi vào. Bên trong có ba người, Hoàng thượng, Trang thống lĩnh và một nam tử đeo mặt nạ ngồi xe lăn chỉ lộ ra cằm có đường cong tuyệt đẹp, mới tháng chín mà đã khoác áo choàng.

Từ Oánh cảm thấy cả kinh, khay trà trong tay run rẩy, Trang Dương phản ứng nhanh chóng, tiếp được nhưng tay áo vẫn dính nước trà. Nàng vội vã lấy khăn tay lau cho hần sau đó hướng Hoàng Thượng thỉnh tội.

Trang Dương nói “không sao” cũng lấy khăn tay của mình ra lau, chiếc khăn giống đến chín phần với khăn của Từ Oánh. Trong lòng nàng cả kinh, lúc nảy ra cửa thuận tay lấy khăn, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy. Vội nâng mắt nhìn Hoàng Thượng.

Dịch Thụy Cảnh nguy hiểm nheo mắt lại nhưng lại tươi cười nói “thật là khéo.”

Từ Oánh đứng dậy cáo từ “Nô tỳ thất lễ” không nghĩ Dịch Thụy Cảnh khẽ cười một tiếng “không sao, cũng không phải người ngoài, đây là TRang thống lĩnh”

Từ Oánh chỉ có thể kiên trì hành lễ với Trang Dương, Dịch Thụy Cảnh tiếp tục “Đây là Lạc công tử.”

Lạc công tử gật đầu với nàng, Từ Oánh hành lễ, Dịch Thụy Cảnh kéo nàng ra sau lưng hần.

không biết vì sao sợ hãi, nàng chỉ cảm thấy cả người hần phát ra hơi lạnh như bắn, làm trái tim nàng đập thình thịch.

Nàng phát hiện ra bí mật của Hoàng Thượng, hiển nhiên là một bí mật, nếu không thì ngoài hành lang cũng không thể không một bóng người. Nàng chính là triết đề thành người của Hoàng Thượng, nàng phải chứng minh là bản thân có giá trị bằng không đợi nàng chính là con đường bị Hoàng Thượng diệt khẩu.

Lạc công tử ho nhẹ vài tiếng, Dịch Thụy Cảnh lập tức nhăn mày “Tuồng thái y nói thế nào?”

“không sao, điều dưỡng là tốt, lại nói còn có nàng” “nàng” nhưng lại không nói tên, Từ Oánh muốn cắt lỗ tai xuống, chứng minh nàng không nghe thấy điều gì.

Biết càng nhiều chết càng nhanh. Đầu nàng tựa hồ sắp dán vào ngực.

“Cũng tốt, như vậy ta cũng an tâm. Lần sau ta cũng muốn gặp nàng.” Dịch Thụy Cảnh cũng đùa với hắn.

Khóe môi Lạc công tử gọi lên ý cười. Từ Oánh nâng mắt nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy cực kỳ quen mắt.

“Nàng thật sự âm ỉ, không cần áp quy củ với nàng”

một thân ảnh mặc y phục dạ hành lưu loát treo tường mà vào, Từ Oánh sợ tới mức thiếu chút thét lên “Có thích khách, Dịch Thụy Cảnh vội che miệng nàng. Chỉ thấy hai người tiến vào bằng cửa sổ, mặc xiêm y màu đen thêu tú kim văn, thấy Dịch Thụy cảnh thì quỳ xuống hành lễ.

Là một trong mười hai ám vệ của hoàng thượng, chỉ nghe theo lệnh của hoàng thượng, phụ trách an toàn cho hoàng thượng. Nam tử mặc y phục dạ hành hành lễ với Lạc công tử “Công tử, đêm đã khuya.”

Lạc công tử vái Dịch Thụy Cảnh “Tạm biệt”

“đi thông thả” Dịch Thụy Cảnh gật đầu với Lạc công tử, khóe môi cũng gọi lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hoang đường

Trang thống lĩnh cũng hành lễ lui ra, nhất thời trong điện chỉ còn hai người bọn họ, yên tĩnh đến mức nàng có thể cảm thấy máu chảy từng người, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng...”

Dịch Thụy Cảnh cho nàng một ánh mắt như đao, nở nụ cười lạnh, trong không khí truyền đến tiếng vải bị xé rách, xiêm y của nàng rơi xuống, Từ Oánh nhắm chặt hai mắt, thân mình bắt đầu run lẩy bẩy.

“Sợ sao?” Đầu ngón tay lạnh lạnh của hắn, chạm vào đến đâu da thịt nàng xung huyết đến đó. Ánh mắt của hắn không kiêng nể gì. Mặc dù nàng nhắm mắt vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của hắn. không lâu sau da thịt nàng bắt đầu đỏ lên, ở dưới ánh nền nhìn thật mê người.

hắn siết chặt cảm nàng “Ngọc tần, đừng vọng tưởng làm trò trước mặt Trẫm! Nếu nàng cảm thấy tần vị này làm quá nhàn nhã thì đừng làm!”

Nàng mở to hai mắt, thấy hắn nhếch môi, trong mắt không chút độ ấm. Trong lòng nàng rơi lộp bộp, trừ bỏ gọi “Hoàng thượng”, nàng không biết nói gì.

hắn nói rất đúng, nàng chính là có dụng ý. Nàng theo khăn này đều là vì thiếu niên kia. Nàng nghĩ cách theo lên khăn trang sinh mệnh hiểu bướm bướm! Nàng là bướm bướm vĩnh viễn không vào được mộng của Trang sinh!

Tâm đế vương, sao nàng lại không từng chờ đợi qua. Nhưng vô tình nhất là đế vương, cho dù nàng thể hiện hết lòng trước mặt hắn, hắn chưa chắc đã quay đầu nhìn nàng một lần. nên cần gì phải chờ đợi? Nàng sẽ thành thế lực của hắn trong hậu cung, còn hắn cho nàng địa vị? còn lại, nàng không quan tâm.

“nói chuyện!” Tay hắn tăng thêm sức, lúc này hắn đã vượt quá ngưỡng phần nộ. Nàng giống như một con kiến, hắn chỉ thoáng dùng sức nàng liền chết không có chỗ chôn. Nàng gắt gao cắn môi, không mở miệng. Nhiều lúc nàng cũng cảm thấy bản thân kỳ quái, dựa vào đâu là nàng lại luôn quật cường với hắn như vậy.

“Được, lại còn muốn chống đối trẫm!” hắn bỏ nàng ra, cầm bầu rượu trên bàn “Uống hết cho Trẫm”

Nàng thật nghe lời, nâng bầu rượu uống, vị cay nồng có tác dụng rất chậm. Nàng cị sặc chảy nước mắt. hắn vẫn bắt nàng uống, nói bên tai nàng “Uống tiếp!”

Cúi đầu dán tại cổ nàng, bàn tay nắm lấy nơi cao gắt của nàng. Bàn tay còn lại đi xuống dưới, tiến vào nơi tư mật của nàng, hai tay cầm bình rượu của nàng run run, hơn phân nửa bình rót ra ngoài, chảy theo đường cong cơ thể nàng. hắn buồn cười hôn lên những chỗ có rượu, tham lam hút hết hương vị

mê người kia.

Tay hần tỉnh té dao động, khi nặng khi nhẹ. Nàng đã sớm bị hần khống chế, dòng nước ấm chảy từ trong ra. Lúc nàng say rượu không thể tập trung vào một điểm, toàn thân cảm thấy như rơi vào ma ý.

Thân thể nàng nóng không thôi. hần tra tấn những nơi mẫn cảm trên cơ thể nàng, hần thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập ở chỗ sâu nhất đang theo tiết tấu câu hần, ý thức của hần cũng vì thế mà mê ly.

Nàng cũng đã sớm mê ly, lại còn say lên phần nản một tiếng liền cắn lên cổ và vai hần. Làm như không đủ còn cắn lên hai khối anh đào của hần, đến khi hần thét lớn mới vừa lòng buông ra.

hần đột nhiên dừng động tác, nàng không biết làm sao liền mở mắt nhìn hần, trong mắt đầy ủy khuất. Thân mình vụn vụn, nàng không thể ý thức được hành vi của mình.

hần cúi đầu nói bên tai nàng “Oánh oánh, ta là ai?”

“Hoàng, hoàng thượng” thanh âm nức nở, nhỏ vụn phát ra từ miệng nàng, hần nhẹ nhàng cười “Là phu quân.”

Phu quân? Trong đầu nàng xót lại tia lý trí, nói cho nàng, hần là hoàng thượng, là phụ hoàng của con nàng, chỉ duy nhất không thể làm phu quân của nàng!

Thấy nàng bày ra bộ dáng không tin “Cái gì mà Trang sinh hiểu mộng mê bướm bướm, Trẫm không quan tâm”

hần bắt đầu phóng túng bản thân, không kiềm chế được tần suất của bản thân, càng ngày càng mạnh mẽ, ý thức như bị tan rã.

hần gầm lên một tiếng, hai người run rẩy, đạt đến cực khoái, hồi lâu vẫn chưa hết.

Khi nàng tỉnh lại đã thấy bản thân ở ôn tuyền, nàng không biết mình từ Đông thiên điện đến nơi này bằng cách nào. hần đã sớm thoát xiêm y, để lộ vòm ngực rắn chắc. Bể nàng đặt vào trong nước, lại nhỏ vụn hôn lên mặt nàng “Oánh Oánh, ta là ai?”

“Hoàng, hoàng thượng.” Lại một nụ hôn nóng bỏng, đến khi nàng cảm thấy hít thở không thông mới dừng lại, thân mình nàng run run. Nước trong ôn tuyền ấm áp giúp nàng cảm thấy thoải mái hơn.

“Ta là ai?”

Đôi môi sưng đỏ của nàng hơi hé “Phu, phu quân.”. truyền đến tiếng cười khàn khàn của hần, say sưa gặm cổ nàng. trên người hiện lên màu hồng điểm lệ.

Nắm chặt vòng eo tinh tế của nàng, lại một hồi cá nước thân mật.

Nàng giống như một con cá nhỏ, mà hần là chúa tể, nếu lúc này hần muốn giết nàng, nàng cũng vui vẻ: “Oánh Oánh, Thêu khăn cho ta..” hần nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

Khi tỉnh lại đã là buổi trưa, Từ Oánh cả kinh “Ai ở bên ngoài?”

“Nương nương, là nô tỳ.” Đào nhi vén màn bước vào, mang nước để nàng lau mặt “Hoàng Thượng đang đi dạo cũng vài vị đại thần bên ngoài, để nương nương nghỉ một chút.”

Nàng cảm thấy bản thân bị bị cán qua, trí nhớ đứt quãng, chỉ nhớ sau khi uống rượu cắn hần một ngụm.

“Lúc rời đi tinh thần Hoàng Thượng thế nào?”

“Nô tỳ thấy người rất tốt” Đào nhi không hiểu hỏi “Nương nương, có việc gì sao?”

“không có gì, hầu hạ ta thay quần áo.”

“Đứng rồi, nương nương.” Đào nhi mang bộ quần áo mới ra “Nghe Ngụy công công nói, mấy ngày nữa sẽ đi săn. Lúc đó sẽ có nữ quyền của đại thần đi cùng, nói không chừng lúc đó sẽ đụng phải biểu tiểu thư.”

“Ân” Từ Oánh gạt đầu, nàng nhớ mơ hồ hình như hần gọi nàng là Oánh Oánh? Là nàng nhớ nhầm sao? hần từng trào phúng gọi nàng là Ngọc tần, sao có thể thân thiết gọi tên nàng như vậy!

Quả nhiên rượu không phải thứ tốt, làm người ta mê mẩn. Mặc xiêm y xong nàng đứng lên nhưng chân lại bủn rủn, thở dài, lại không thể gọi khiếu đến cung Mặc Dương? Nàng có thể bị cả cung chê cười!

“Nương nương, người ngồi nghỉ một chút, nô tỳ gọi Lâm Ngôn đến cùng nhau đỡ người?”

“Thôi, mau đi đi”

Tiểu Huyền tử mang trà bánh vào “Nương nương đã muốn dùng ngọc thiện?”

“Hoàng thượng đâu?” đang ở trên địa bàn của hân nên Từ Oánh khách khí hỏi.

“Hoàng Thượng đang dùng bữa cùng vài vị đại thần, người để nô tài hầu hạ nương nương dùng bữa.”

“Vậy phiền công công truyền lệnh đi.”

Dùng bữa xong Từ Oánh ngồi kiêu về Song Tuyết cung, nàng cảm thấy nếu lưu lại thêm một phút nào nữa thì chính là nguy hiểm thêm phút ấy. Về Song Tuyết cung nàng liền lục hết khăn thêu trước đây, lại nhớ tới qua hân bắt nàng thêu khăn cho hân, Từ Oánh đột nhiên không có tinh thần, để khăn trên án kỷ không để ý đến, miễn cưỡng nằm chộp mắt trên sạp mỹ nhân.

Đến tốt cùng ngày hôm qua phát sinh chuyện gì?

“Muội muội đang nghĩ sao?” Liễu quý phi được cung nữ đỡ tay tiến vào, trên người là y phục may bằng Cẩm tài thu trang được tiến cống, nhìn người có vẻ lung linh “Quấy rầy mọi nghĩ ngơi”

Đào nhi hầu hạ Từ Oánh đi hải, tiến lên hành lễ “Quý phi nương nương vạn phúc kim an.”

Dâng trà, Quý phi thấy môi nàng sưng đỏ, trên cổ là dấu vết nhỏ vụn, rừ mi xuống nhấp một ngụm trà “Thời tiết mùa thu thật tốt, không giống mùa hè làm cho người ta không muốn động dậy. Nghe nói hôm qua Vinh tần muội muội đến đây uống trà, Bản Cung cũng mặt dày đến xin một chén.”

“Nương nương đến đây là vinh hạnh của thần thiếp, nơi này của thần thiếp không có gì ngoài trà.”

“Muội thật là khách khí, Chúng ta có thể cùng hầu hạ Hoàng Thượng, đây coi như là duyên phận.” Làm như nhằm chán đứng dậy đi dạo xung quanh, thấy khăn trên án kỷ “Muội thật khéo tay, nhiều khăn như vậy không biết sử dụng đến khi nào mới hết? Tỷ tỷ nhìn cũng muốn có một cái.”

“Tỷ nói rất đúng, chỉ là khăn này có chút cũ, không bằng để muội thêu một cái mới cho tỷ”

Quý phi gật đầu “Như vậy phải làm phiền muội muội.”

Tiểu Quý phi, ánh mắt Từ Oánh trầm xuống, Quý phi đã phong phanh biết gì đó? Trong Hương Vận hiên có nhiều khăn, Tô Noãn biết đề ở đâu, Sương Trân cũng đã từng nhìn thấy, giữ lại chính là một cái tai họa.

Phân phó Đào nhi lấy châm tuyến, tuy không nhớ rõ Hoàng Thượng để nàng thêu khăn là thật hay giả, nhưng thêu cũng không có gì không tốt, khăn của Quý phi cũng phải thêu.

Hai ngày sau mọi người đều đến khu săn bắn ở Tây Sơn, hai ngày này Từ Oánh luôn tránh Dịch Thụy Cảnh, mà hân cũng không đến quấy rầy nàng, làm nàng cảm thấy ngày ấy chỉ là giấc mộng hoang đường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vây săn

Khu vực săn bắn nằm trên núi, xuất phát từ hành cung mất khoảng nửa canh giờ, ca ca của Quý phi là tướng quân nhưng đã trả lại binh phù, hiện tại thường xuyên luyện kiếm nên dáng người rất khôi ngô. Lúc này cười khoái mã, nhìn rất oai hùng. Quý phi cũng đã đổi sang kỵ trang, nhìn cả người có tinh thần hơn không ít.

Đào nhi khoác thêm cho nàng áo choàng, ở trong xe ngựa phẩm trà. Hai đời làm người nàng cũng chưa cưỡi ngựa, cũng không dám thử, Vinh tần và Huệ tần cũng mặc kỵ trang, nhìn tổng thể có vẻ không đối nghịch với nàng.

Hôm nay Dịch Thụy Cảnh mặc áo choàng tím thêu ngũ long triều, nàng chưa nhìn thấy hân mặc xiêm y màu này nên nhìn nhiều hơn mấy lần, hân quay lại bắt gặp ánh mắt nàng, nàng kinh hãi vội vàng buông rèm không nhìn nữa.

Nhiều tiểu thư quan gia cũng không cưỡi ngựa như nàng, Vận Diễm là người thích náo nhiệt, sau khi quán lấy Lâm phu nhân một hồi mới được đồng ý cho cưỡi một con ngựa con. Điều này cũng đủ làm Vận Diễm vui vẻ thật lâu, thấy nàng cũng không hành lễ hỏi “Sao Từ Oánh còn ngồi đây?”

Lâm thị vội vàng cười nói “Diễm nhi, không được hồ nháo như ở nhà, mau gọi nương nương.” Bản thân bà ta lại không hành lễ với nàng, dùng ánh mắt tà nghệ nhìn nàng.

Đào nhi nhìn không được, vừa định nói chuyện, Từ Oánh lại đề tay nàng lại. Nếu chuyện này để Đào nhi ra mặt chính là các nàng vô lý, nói không tốt

còn bị chụp tội danh bất kính với trường bối!

Từ Oánh cười, chỉ nhìn Lâm thị mà không nói chuyện. Cho tới tận bây giờ nàng vẫn không thích vị tiểu cô này, nàng cũng thừa hiểu bà ta là dạng người gì. Nàng mới không theo ý bà ta, mặc kệ hôm nay là ai cũng đừng mong chiếm được chỗ tốt từ phía nàng. Kiếp trước Uyển âm có thể đắc thế là do nàng âm thầm hỗ trợ, Vận Điem lại không ít lần thương tổn đến nàng, nàng sao có thể nuốt xuống cục tức này.

Vận Điem xuống ngựa, không cam lòng hành lễ, trong miệng lại nói “ Biểu muội”

Theo lễ nên hô “ nương nương” là hành lễ. hiện tại Vận Điem ý có chỗ dựa là Thái Hậu liền chỉ hành bình lễ của tỷ muội. Từ Oánh cười gật đầu “ Biểu tỷ thật là hiểu lễ nghĩa. cô lo lắng nhiều rồi.”

Lời này làm Lâm thị biến sắc, hiện tại Vận Điem đã mười sáu lại chưa định thân. Thái hậu lại chậm chạp không lên tiếng, bên ngoài Vận Điem lại mang danh đã mãn, xảo quyệt, không biết là ai tung tin ra ngoài!

Lâm thị phúc thân hành lễ, thanh âm cao hơn vài phần “ Thần phụ gặp qua nương nương, nương nương vạn phúc kim an.” Bà ta không tin một vị tần nhỏ nhoi cũng dám nhận lễ của bà ta! Thanh âm của bà ta là Huệ tần và Vinh tần cùng nhìn về phía này.

Sắc mặt Từ Oánh không đổi, nàng Lâm thị dậy “ cô đây khờ phải là chiết sát ta sao? Tự xưng lại hành đại lễ, để người ngoài nhìn thấy lại chê cười. Người không biết lại tưởng ta dùng danh hào của Trần Nam hậu để tạo thanh thế của bản thân. cô thật làm tổn thương ta.” nói xong yêu liễu cười một tiếng.

Quả nhiên Trần Nam hậu nghe được lời này liền trừng Lâm thị, hai mắt Lâm thị bốc hỏa, chỉ trách Hoàng di nương thua trong tay nhà đầu này! thật là hảo thủ đoạn, không chỉ hóa giải nguy cơ còn làm lão gia đối với nàng không vui!

Huệ tần và Vinh tần nghe thấy quay mặt đi tự động nói chuyện với nhóm nữ quyến. Còn tưởng có thể nghe thấy chút gì có thể chèn ép Ngọc tần, không nghĩ tới là tự làm xấu mặt.

Vận Điem thấy mẫu thân bị khi dễ muốn đòi lại công đạo lại bị Lâm thị giữ lại, hôm nay nhiều người, còn có cả phu nhân tiểu thư của các phủ, không thể để bị chứng thực cái danh điều ngoa không hiểu chuyện!

“ Ái phi, năm nay phải sẵn được hươu mới được.” Dịch Thụy Cảnh cầm cung nói “ Trẫm nhớ năm trước nàng chỉ sẵn được thỏ, gà linh tinh, thật không thú vị.”

Quý phi hơi nâng khóe môi “ Trí nhớ của Hoàng Thượng thật tốt, nô tỳ nhất định sẽ dốc sức sẵn được hươu, đến lúc đó Hoàng Thượng phải thưởng cho nô tỳ thật tốt đó.”

“ Ha ha.” Dịch Thụy Cảnh cười sang sảng, nói với tướng quân Liễu Thần Chương “ Nhìn xem, còn đòi phần thưởng với Trẫm”

Liễu Thần Chương cũng phụ họa nói “ Muội nhiều tuổi mà còn thích nháo, chỉ có Hoàng Thượng là chịu được tính tình của muội.”

“ Ca ca” Quý phi ngượng ngùng kêu một tiếng. Huệ tần nhìn một màn trước mắt che dấu nụ cười trào phúng.

Hơn phân nửa nam nhân đi sẵn, chỉ lưu lại thị vệ và thái giám, Quý phi cũng cười ngựa xông ra ngoài, Huệ tần và Vinh tần thì không góp vui, Vận Điem la hét muốn đi, Lâm thị đảo mắt trắng nàng ta lại nhai. Nàng ta dỗi, nắm dây cương dắt ngựa đi bốn phía.

Tháng bảy như lửa, tháng chín lạnh. Từ Oánh mặc áo choàng mà vẫn cảm thấy trong rừng lạnh, hoa cúc đại không biết tên mọc khắp rừng, nhìn lại tao nhã một cách lạ thường. Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ đặt chân ra khỏi cửa nhìn thấy cảnh này cũng thấy an tâm. Quen nhìn những bông hoa trong chậu, nay lại nhìn thấy hoa dại, nhất thời cảm thấy sinh cơ vô hạn.

“ Nương nương, vị phu nhân bên kia là Hứa thị, là phu nhân mới của lão gia” Đào nhi thấp giọng nói, nhìn theo ánh mắt nàng ta là một vị phu nhân mặc xiêm y xanh da trời, thêu hoa lan, trên đầu là trâm phượng Xích Kim khảm nam châu, tai đeo trùy lưu ly, khóe miệng nhỏ nhỏ khi cười lên nhìn rất ngọt ngào.

Xem ra Thảm lão gia và Lão phu nhân rất thích nàng ta, trùy lưu ly kia là đồ hồi môn của Lão phu nhân, khi nàng tiến cung Lão phu nhân cũng không nỡ cho.

Hứa thị thấy ánh mắt của nàng thì nói gì đó với người bên cạnh rồi bước đến trước mặt nàng “ Thần phụ Hứa thị gặp qua nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

Từ oánh vội nâng nàng dậy “ Mau mau bình thân. Theo bối phận ta còn nên gọi ngài một tiếng mẫu thân.”

“ Nương nương thật như đồn đãi, lúc trước thần thiếp còn không tin, chân thật gặp mới biết tin đồn không phải giả. Lão phu nhân rất nhớ nương nương. Ban đầu muốn thừa dịp này nhìn nương nương nhưng không khéo mấy ngày trước lại nhiễm phong hàn.”

“ Bệnh của tổ mẫu có nặng lắm không?” Từ Oánh vội hỏi, trên mặt là lo lắng.

“ không sao, do ban đêm có chút lạnh, uống vài thang thuốc đã tốt hơn nhiều.”

Từ Oánh niệm vài câu kinh “Mẫu thân” Từ Oánh tỏ vẻ không thể không nói “Mọi việc trong nhà cần người chăm nom, phụ thân lại là người niệm tình cũ.”

Sắc mặt Hứa thị không đổi, cười khanh khách trả lời “Đó là việc nhà không cần phải kể lể.”

Từ Oánh muốn dùng lời này để thử Hứa thị, muốn xem phản ứng của Hoàng di nương và Liễu di nương, không ngờ Hứa thị lại lạnh lợi như vậy, không tiếp lời của nàng.

“Mẫu thân, có câu này không biết nên nói hay khôn. Phụ thân chỉ hai nữ nhi chúng ta, đến cùng cũng hiu quạnh. Nếu mẫu thân hoài con nối dòng mới chân chính là phúc khí của Thâm gia.”

Hứa thị thờ dài “Dường như ông trời khôn cho ta phúc khí này.” Vào cửa đã mấy tháng mà vẫn chưa hoài con nối dòng, điều này làm bà ta lo lắng không ít.

“Cùng lắm thì đi cầu, chi cần thành tâm sẽ được đền đáp.” không biết Hứa thị có nghe hiểu không, nghĩ đến bà ta cũng là người thông minh, hẳn là có thể nghĩ đến phương hướng đó.

Khi nói chuyện không biết một con ngựa ở đâu chạy đến. Mọi người hoảng sợ, con ngựa bị kinh hãi không khống chế được. Nàng và Hứa thị vội tránh sang hai bên, nhưng không ngờ con ngựa kia lại trùng hợp chạy về bên nàng.

Dưới tình thế cấp bách không biết ai đẩy nàng một cái. Nàng lao đảo vài bước rồi ngã xuống. Mắt thấy ngựa chạy như điên về phía nàng, nàng lại chỉ ngẩng đầu nhìn, trán chảy mồ hôi, trên người không có một chút khí lực.

“Nương nương!” Đào nhi kinh hô một tiếng, muốn vọt lên lại bị Lâm Ngôn ngăn lại.

“Lâm Ngôn, buông ta ra! Ta muốn cứu nương nương!” Lâm Ngôn không trả lời chỉ là càng giữ nàng ta thật chặt. Đào nhi dùng hết sức cắn hấn, hấn cũng không thả.

Bọn thị vệ thấy Ngọc tần ngã ra đất thì nhào lên muốn khống chế con ngựa. Có người ỷ võ công cao cường nhảy lên con ngựa điên với ý đồ làm nó chuyển hướng.

Mới thờ phảo nhẹ nhõm lại nghe thấy tiếng vó ngựa, Dịch Thụy Cảnh cười một con khoái mã màu đỏ từ hướng khác chạy như điên đến, đến gần Từ Oánh thì vurun tay kéo nàng lên ngựa, hai người chạy như điên về phía đông.

“Điềm nhi.” Lâm thị hét âm ỉ, hóa ra con ngựa điên hất thị vệ và Vận Điềm xuống dưới.

Tim Từ Oánh vẫn đập rất mạnh, Dịch Thụy Cảnh cười ngựa rất nhanh. Rất nhanh hai chân và móng nàng đã thấy đau, gió thổi vù vù qua tai, cảnh vật trước mắt lướt qua cực nhanh.

Đây là cảm giác nàng chưa bao giờ có, tựa như chú chim nhỏ bay lên không trung. Nhưng cảm giác này rất nhanh bị thay thế bởi xấu hổ, hấn thế nhưng đang trên lưng ngựa lại động tình.

“hoàng, Hoàng Thượng, chúng ta là đi đâu a?” thấy người xung quanh ngày càng ít, dường như đã ra khỏi khu vực săn bắn. Nàng sợ dính lấy hấn, cảm giác không tốt kia lại đánh úp.

“Nàng muốn biết.” Hối thờ của hấn bên tai nàng, làm tai nàng giật giật, muốn thoát khỏi trói buộc của hấn.

“Đừng lộn xộn, bằng không ta không cam đoan là có thể không muốn nàng trên ngựa.” Dịch Thụy cảnh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nàng vội vàng không nhúc nhích. Thâm mong nhanh chóng dừng lại.

một canh giờ sau hai người đứng trước một thôn trang, đây là một thôn trang rất phổ biến với cửa thôn màu đỏ loang nỏ do năm tháng. Dịch Thụy Cảnh xuống ngựa, một mình Từ Oánh ngồi ở trên, con ngựa động đậy, tựa hồ không thích nàng cười nó. Nàng sợ tới mức vội ôm chặt cổ ngựa: “Hoàng Thượng, cho nô tỳ xuống dưới được không?”

“Trẫm cũng chưa nói là nàng không thể xuống, bản thân nàng tự xuống đi.” Dịch Thụy cảnh cười cười đứng một bên.

“Nô tỳ không dám, Hoàng Thượng...” Ngựa lại hí dài, Từ Oánh cả kinh không dám động đậy.

“Thả nàng xuống cũng được, chỉ là hôm nay nàng kém chút nữa là chết dưới vó ngựa, Trẫm có chút mất hứng.”

Từ Oánh muốn chửi thề, là nàng thiếu chút nữa là chết, ngươì là hoàng thượng mất hứng cái gì! trên mặt lại tràn đầy cảm kích “Nô tỳ không nghĩ là Hoàng Thượng yêu thương nô tỳ như vậy, nô tỳ cảm động đến rơi nước mắt.”

“Ngọc tần hiểu sai ý Trẫm rồi. Ý Trẫm là ngươì chết thì trẫm lại phải tìm một người khác thay Trẫm làm việc, chẳng phải rất phiền toái sao.”

Từ Oánh muốn sắc nước miếng, ngựa lại không an phận. Cửa thôn trang chỉ nha một tiếng mở ra, một cô nương mười sáu mười bảy tuổi đi ra, trang điểm đơn giản, mặc y phục hồng đào, cười hành lễ “Công tử đang ở bên trong chờ ngài.”

Dịch Thủy Cảnh dường như rất quen thuộc với nàng ta, cười gật đầu vào cửa. Từ Oánh trên yên ngựa nhìn hấn đi xa, ngại có người đang ở đây nên không dám gọi lớn.

“Nương nương, thảo dân tên Chi Hoa” Chi Hoa giúp Từ Oánh xuống ngựa, Từ Oánh vừa đứng vững liền chạy cách ngựa thật xa. Cảm thấy trên người đầy bụi đất, bấp bệ trong vô cùng khó chịu.

Chi Hoa giúp Từ Oánh sửa sang lại tóc “đã sớm nghe nương nương mỹ mạo bất phàm, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Nương nương, mời vào trong nói chuyện.” vừa nói vừa giơ tay mời nàng vào trong.

Từ Oánh sinh hảo cảm, nắm lấy tay của Chi Hoa, lòng ban tay có một lớp chai mỏng, nghĩ đến cuộc sống của nàng ấy cũng trải qua nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nông trang

Vào bên trong lại là cảnh sắc khác, núi non trùng điệp, vô số đỉnh đài lầu các. Người hầu được đào tạo bài bản, đi lại nhẹ nhàng xem ra tất cả đều có võ công cao cường, thật không phải là hộ nông dân bình thường, vị công tử này lại lịch không nhỏ, chỉ là không biết hấn là người phương nào?

Chi Hoa đỡ nàng đi trên mặt đá cẩm thạch thượng hạng “Nương nương, người thích ăn đồ ăn j a”

Nàng cảm thấy giữa hai chân đau nhức, trên người có hương vị lạ, tuy rằng ngựa của Hoàng Thượng nhất định sẽ sạch sẽ nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bị nhiễm mùi ngựa. Nó bực đi tới đi lui hành lễ với nàng, e sợ quần áo đầu tóc không chỉnh tề sợ là đã làm mất mặt mũi của Hoàng Thượng. Nàng phục hồi tinh thần, không nghĩ ngợi nhiều nói “không có gì đặc biệt, ta không thích đồ ngọt.”

“Cảnh công tử lại rất thích ăn đồ ngọt.” Chi Hoa dẫn nàng đi qua hành lang gấp khúc. “Người là bằng hữu duy nhất Cảnh công tử mang đến đây.”

“Cảnh công tử là?” Từ Oánh nhất thời không phản ứng kịp buộc miệng hỏi, nói ra xong lại hối hận. Nàng không phải người hay tò mò, cũng không muốn vì tò mò mà mang họa.

“Từ trước đến nay ta luôn gọi Cảnh công tử, thất lễ rồi” Chi Hoa thoải mái thừa nhận “Cảnh công tử là đương kim Hoàng Thượng.”

Cảnh công tử là Hoàng Thượng? hấn thích ăn ngọt?!

Hạt dẻ cao lần trước không phải ngọt sao? hấn cố tình nói không thích ăn, tìm biện pháp tra tấn nàng!

Chi Hoa thấy sắc mặt Từ Oánh cổ quái, nhất thời không biết đã nói sai ở đâu. Nghĩ rằng cổ nhân thật thích suy diễn nhiều, nhất là nữ nhân hậu cung.

Từ khi nàng xuyên đến đây, nói chuyện với đám nữ nhân hậu viện cũng làm nàng phiền chán, nói một câu người ta lại suy nghĩ ra nhiều hướng khác nhau

đi lâu như vậy cũng không thấy thân ảnh Hoàng Thượng. Từ Oánh có chút mệt nghỉ một lát hỏi: “Chi Hoa cô nương, không biết nơi nào có thể rửa mặt chải đầu?”

“Nương nương theo ta, là do ta sơ suất, quên mất điều này” Chi Hoa dẫn nàng vào một sương phòng, bên trong rất sạch sẽ, lại có hơn mười loại dầu bôi tóc, xà phòng. các loại. Đây cũng là các loại trong cung chưa từng có.

“cô nương, nơi này đều đầy đủ mọi thứ, so với đồ của nội vụ phủ còn tốt hơn.”

“Là ta nhàn quá nên nháo, nếu nương nương thích ta sẽ tặng người một ít.”

“Ta liền không khách khí.” Chi Hoa thấy Từ Oánh lộ ra ý cười, giống như kiếm được bảo bối. Quả nhiên nữ nhân thì luôn yêu cái đẹp.

một lần nữa rửa mặt, thay xiêm y của Chi Hoa, nhưng lại rất vừa người, nàng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không bị thất lễ. Nghĩ đến địa vị của Chi Hoa cũng không bình thường, nếu không sao có thể mặc gấm Từ Xuyên.

Bước ra sương phòng thấy một mảnh lá cây vàng rực rỡ một vùng trời “không nghĩ đến cây ngân hạnh cũng đẹp như vậy, trong cung chưa nhìn thấy cảnh như thế này.”

Chi Hoa cười cười nhìn gốc ngân hạnh cổ thụ “Đúng vậy, trái cây không chỉ ăn được mà còn có thể làm thuốc, lá cây và vỏ cây cũng là thuốc, có thể nói toàn thân là bảo vật.”

Từ Oánh nhìn Chi Hoa một cái, cô nương này ba câu thì ba câu đều nói về ăn nhưng lại lưu loát sáng khoái. Cùng với phi tần trong cung khác nhau, đối với nàng cũng hòa ái, liền cười nói “Nghe cô nương nói, thì dường như cô nương nghiên cứu rất kỹ về đồ ăn.”

“không có đâu, ta chỉ là một đầu bếp nhỏ nhỏ, chuyên phụ trách bữa ăn của công tử thôi.”

Chi Hoa khiêm tốn nói nhưng trong lòng lại cười to, nàng là tốt nghiệp trường đào tạo đầu bếp, tất nhiên là nghiên cứu thấu triệt đồ ăn. Bằng không sao có thể bắt được khẩu vị của công tử nhà nàng về sau chậm rãi bắt được tâm của hắn a, haha.

“Nàng lại cười ngốc cái gì” thanh âm thanh lãnh vang lên. Lạc công tử mặc xiêm y màu đen, ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp áo choàng “Mặt lớn như vậy.”

“Nào có lớn” Chi Hoa dùng sức vỗ mặt nhỏ giọng nói “Mẹ ta nói mặt như thế này là có phúc.” Nào có nửa phần tự giác của người xuyên không.

Lạc công tử nhìn Chi Hoa trong mắt là ý cười sùng nịnh, sau đó nhanh chóng bị che đi, Từ Oánh nhìn thấy rõ ràng, khó trách là nữ đầu bếp không bình thường, thì ra là phu nhân tương lai của công tử. Chi Hoa hiện tại vẫn đang ngây ngốc rồi rầm về gương mặt lớn của nàng.

“Gặp qua nương nương.” Lạc công tử vái, Từ Oánh cũng trả lễ “Ra mắt công tử.” Ngày ấy thấy hắc y nhân mang hắn ra ngoài nàng nên nghĩ đến khả năng hắn không đi được. Chi là ngày ấy sợ hãi nên không dám nghĩ nhiều.

“Cảnh công tử.” Chi Hoa hành lễ, Từ Oánh thấy hắn thông thả đi đến đây cũng phúc thân “Hoàng, Cảnh công tử.”

Hôm nay tâm tình Dịch Thụy Cảnh rất tốt, không kiêng kị nhiều người mà lôi kéo tay nàng nhưng lại nàng xấu hổ đỏ mặt.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, không bằng chúng ta vào rừng ngồi” Dịch Thụy Cảnh quay đầu nói với Lạc công tử “Thế nào? Lâu rồi hai ta cũng chưa đánh cờ.”

“Tất nhiên là được.” Lạc công tử cho người trung niên này giờ không nói chuyện một ánh mắt, đều là người được đào tạo nên đã tiến vào rừng chuẩn bị, nhìn công phu thì biết không phải hạng bình thường.

Đến cuối cùng Lạc công tử có thân phận gì? Hắn không giống công tử phú gia, lại có quan hệ mật thiết với Hoàng Thượng, trên tay còn có nhiều cao thủ...

Từ Oánh thu liễm trầm tư, mặc kệ người này là ai thì nàng cũng không thể đắc tội với hắn. không biết phụ thân nàng có biết một người như vậy tồn tại? Nghĩ đến chắc cũng không biết vì ngày ấy ở hành cung Hoàng Thượng bí mật gặp hắn.

Bàn tay to của Dịch Thụy Cảnh nắm chặt tay nàng, làm nàng không dám rút về. thật không hiểu nổi tính tình người này, lúc này vẫn còn bộ dáng hờ hững, bây giờ lại biến thành như vậy.

thật là khó hiểu nhất thiên hạ là tâm tư đế vương.

Trong rừng phủ một lớp lá cây thật dày, đi lên có cảm giác mềm nhũn. Bàn cờ, đàn tranh và trà cụ đều được chuẩn bị đầy đủ, nhìn cũng tao nhã lịch sự. Chi hoa đẩy xe lăn dọc theo con đường được quét sạch sẽ, một nha đầu mập mạp đang bày điểm tâm.

“Lạc công tử, Cảnh công tử, đây là điểm tâm buổi sáng Hoa Hoa làm, có thể ăn rồi” Nha đầu mập mạp bày xong điểm tâm mới ngẩng đầu lên cười “Đây là nương nương đi. thật là xinh đẹp.”

“Nha đầu, còn không hành lễ với nương nương.” Chi Hoa giục một tiếng, nha đầu mập mạp mới phản ứng lại “Xem trí nhớ của ta này, nương nương vạn phúc kim an.” Học theo tiểu thư khuê các hành lễ nhưng lại không đủ tiêu chuẩn.

Từ Oánh “Phốc” một tiếng bật cười, chỉ cảm thấy nha đầu này khá ái. Thấy nha đầu mập mạp ngưng ngưng thì tháo vòng tay đưa cho nàng ta “Ta chỉ cảm thấy thú vị thôi, vòng tay này không trân quý, chỉ là đồ chơi, cầm đi.”

Nha đầu mập mạp do dự một lát mới nhận “Tạ nương nương ban thưởng.”

trên bàn là bốn món điểm tâm: mặt hoa cúc đông lạnh, bánh hạnh nhân, bạch táo bảo, bánh cuốn uyên ương, đưa một khối vào miệng liền tan ra, trong miệng còn lưu lại mùi thơm của bánh, so với điểm tâm ngự trù làm càng ngon hơn.

“không ngờ tay nghề của Chi Hoa cô nương tốt như vậy.”

“Tay nghề nàng ấy rất tốt, lát dùng bữa nàng sẽ biết” Dịch Thụy Cảnh hạ một viên cờ đen, quay đầu nói với Từ Oánh. Có thể được hoàng thượng khen ngợi tay nghề chắc chắn rất tốt.

Lạc công tử không chút do dự dùng cờ trắng phản kích. Từ Oánh nhìn thấy không phân được cao thấp. Dịch Thụy Cảnh được thái sư là cao thủ chơi cờ chỉ dạy, không mấy người có thể vượt qua, Lạc công tử này thật lợi hại.

Chi Hoa theo nha đầu mập mạp vào phòng bếp, Từ Oánh thật nhàm chán. Cuối cùng vẫn là không tránh được phải đi tranh đoạt? Ăn điểm tâm, tỉnh tã nghĩ đến, là người nào làm ngựa của Vận Điềm nổi điên, nàng sẽ không cho rằng đây là ngoài ý muốn.

Là Huệ tần? Vinh tần? hay là Quý phi.

Lúc đó Quý phi đã đi sẵn, chỉ còn Huệ tần và Vinh tần ở gần nàng, là ai có thể ra tay?

“Ngọc tần nương nương” Dịch Thụy Cảnh nâng mặt nàng “Điểm tâm mà nàng cũng muốn dùng mũi ăn.”

Từ Oánh đỏ mặt, cảm thấy bản thân thật dọa người. Thấy bên cạnh không có ai mới đặt tâm xuống. Đứng dậy xem tàn cuộc, quả nhiên không phân biệt cao thấp.

Dùng xong ngọc thiện, mặc dù không phải lần đầu nàng ăn nhiều như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng ăn ngon như thế, trong lòng bội phục Chi Hoa vạn phần.

Ăn xong nàng đỡ Dịch Thụy Cảnh đi nghỉ trưa, vừa rồi hấn uống chút rượu, Ngụy công công và tiểu Huyền tử lại không ở bên cạnh nàng đành phải tự tay hầu hạ hấn.

Cởi giày giúp hấn, mang nước cho hấn rửa mặt. ai biết hấn lại muốn cởi quần áo của nàng xem vết thương. Từ Oánh cảm động nhưng vẫn không muốn mất mặt mũi trước mặt hấn.

“Nàng kháng cự cái gì.” hấn tức giận nói “Cũng không phải ta chưa từng thấy. Mỗi lần đều phải đối nghịch với ta mới vừa lòng đúng không!”

không cần nàng động tay, hấn tự mình giúp nàng. Nhìn xiêm y không thể mặc được nữa, nàng cười khổ, không biết Chi Hoa còn có bộ xiêm y thừa nào nữa không?

“Xem như Trầm đã hiểu ra, với nàng thì không cần nói nhiều, cứ trực tiếp động thủ” Kéo nàng đến bên người, khoác cho nàng một cái áo choàng. Lấy thuốc bôi lên nơi bị thương của nàng.

“Vừa rồi Hoàng Thượng đi tìm thuốc cho nô tỳ sao?” Thấy hấn lấy ra thuốc nàng rất ngạc nhiên. Sao Hoàng Thượng có thể luôn mang theo thuốc, nhất định là vừa đi tìm

“Hừ” hấn hừ lạnh một tiếng, nằm xuống không để ý đến nàng. một đôi tay mát rượi day nhẹ huyết thái dương cho hấn.

Nàng cũng không phải đầu gỗ, sao có thể không hiểu? Chỉ là sợ đây là giấc mộng, không dám bước về phía trước. Trong lòng không thiếu được cảm kích.

“Sau núi có dòng suối nhỏ, sẽ mang nàng đi tắm.” Nhắm mắt, thân mình nhẹ nhàng hơn.

“Hoàng Thượng thường xuyên đến nơi này sao?”

“Ngẫu nhiên sẽ đến một hai lần, không phải thường xuyên. Chỉ là quen thuộc với Chi Hoa, Chi Hoa không giống nữ tử bình thường.”

“Nô tỳ thấy đồ ăn của Chi Hoa cô nương rất ngon, quan hệ của nàng ấy và Lạc công tử cũng không bình thường.”

Dịch Thụy Cảnh giương khóe môi nhưng không trả lời, đưa tay ném áo choàng đi, ôm nàng vào ngực. Vỗ lưng nàng, chôn đầu vào cổ nàng, ngửi mùi hương quen thuộc nặng nề ngủ.

Từ Oánh sợ hấn không kiềm chế được nên thân mình cứng đờ không dám cử động, giữa hai chân thấy mát mát, nghĩ đến được liệu đã có tác dụng.

“Đôi khi ta thực hâm mộ bọn họ, có thể ung dung tự tại.” khi Từ Oánh nghĩ hấn đã ngủ thì lại truyền đến giọng thì thầm của hấn, nàng phát hoảng nên không nghe rõ hấn đang nói gì.

“Hoàng Thượng?” nhỏ giọng gọi một tiếng, thấy hấn không có phản ứng, biết hấn nói mớ, nàng không để ý nhắm mắt muốn ngủ.

một sức mạnh nhấc nàng lên, lưng dựa vào tủ đầu giường lạnh lẽo, một trận đau đánh úp nàng. Dịch Thụy Cảnh đè nàng xuống, cúi đầu hung hấn cắn cổ nàng một ngụm.

Mới vừa rồi còn tốt, giờ lại sao thế này?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lễ sinh nhật

Nàng cảm thấy câu gần vua như gần cọp quá đúng!

Thời tiết tháng chín mát mẻ, nàng mừng mình một cái nổi rất nhiều gai ốc. Nàng tình nguyện để hấn ở trên giường muốn làm gì thì làm, chứ không thích tại những chỗ kỳ quái. Hai đời của nàng đều tuân thủ nữ giới, nữ huấn nên cảm thấy bản thân bây giờ đang chịu khuất nhục.

Nàng và hắn khác nhau. Dù có chuyện gì thì hắn vẫn là đế vương cao cao tại thượng, mà nàng thì luôn bị khi dễ, thương tích đầy mình.

“Nương nương?” Ngoài cửa truyền đến tiếng của nha đầu mập “Người ngủ rồi sao?”

Từ Oánh vội đẩy Dịch Thụy Cảnh ra, trong mắt đầy nước mắt. Nàng rất coi trọng thể diện, nàng tình nguyện sau lưng bị hắn hành hạ đến chết cũng không muốn tổn thất thể diện.

hắn bắt lấy tay nàng, bắt đắc dĩ thờ dài, trước đến nay hắn cảm thấy nha đầu béo ú đó thiên chân vô tà, bây giờ hắn lại thấy nha đầu đó thật biết làm bóng đèn công suất lớn.

Từ Oánh bị nhét vào tù quần áo, sau đó hắn cũng bước vào. Bên trong rất nhỏ, một mình Từ Oánh còn có thể nhúc nhích, nhưng hắn lại bước vào nên hai người chỉ có thể dính vào một chỗ. Hắn cũng tự giác ôm nàng, dính lên người nàng.

Hô hấp ấm áp của hắn ở bên tai, hơi thở khác với khi hắn cắn nàng, mang theo điểm nóng nóng, ngọt ngào, một chút chờ mong. Tựa như sư tử hưng phấn khi thấy con mồi của mình.

Nàng vừa rồi còn thấy lạnh, giờ lại đỏ mồ hôi, tóc mai dính chặt vào mặt, không cần nghĩ cũng biết giờ nàng chật vật như thế nào. Trong lòng nàng dâng lên dự cảm không tốt, hắn rất thích làm ở những địa phương kỳ quái, hiện tại nàng lại không mặc đồ, tư thế này thật kỳ quái.

‘Hoàng Thượng’ Nàng muốn khuyên hắn đi ra ngoài, hắn lại che miệng nàng nhỏ giọng nói “nha đầu mập chắc chắn sẽ vào tìm nàng, đừng để bị phát hiện.”

Quả nhiên bên ngoài truyền đến giọng của nha đầu mập “kỳ quái, mới nghe thấy động tĩnh, sao giờ lại không có người?”

Tinh tế tìm một vòng mới từ bỏ. vừa ra ngoài vừa lau bầu “xem ra trong phòng này có chuột, ngày khác phải gọi Minh ca cùng nhau bắt chuột.”

Nếu nha đầu mập ở lâu hơn một chút sẽ nghe thấy tiếng động lạ truyền đến từ ngăn tủ. Giống như trăm con chuột đang làm loạn trong đó. Từ Oánh bị hắn ôm trong ngực không thể động lại không dám động, sợ nha đầu mập nghe thấy, lúc đó chắc nàng chỉ còn đường cạo tóc lên chùa.

hắn không để ý Từ Oánh đang khần trương, ôm nhuyễn ngọc trong tay, lại trong không gian nhỏ hẹp, tất nhiên là hưng phấn. Trong tủ lại hắc ám, mắt nhìn không thấy nên các giác quan nhạy cảm hơn nhiều, hắn vụng trộm ăn đậu hũ của nàng.

“Oánh oánh” hắn cúi đầu giọng mềm mại nói bên tai nàng. Lúc này nàng đang tập trung nghe động tĩnh bên ngoài, thấy hắn nói lớn như vậy thì hoảng mang rồi loạn dùng miệng chặn miệng hắn.

không phải nàng muốn dùng miệng, chỉ là hai cánh tay nàng bị hắn giữ, Dịch Thụy Cảnh thấy nàng nhào lên thì rất thỏa mãn. Con sói đói bụng mấy ngày nay lại có dê con dâng tận miệng nên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Tách hàm răng nàng ra, dây dưa với môi lưỡi, đến khi nàng hô hấp dồn dập mới buông ra. Trong không gian kín, hô hấp hai người cùng nặng nề, nàng run lên, lại sợ bên ngoài nghe được động tĩnh nên không dám động. một tay của hắn để sau gáy nàng, một tay đặt lên hông nàng. Đầu nàng dựa lên ngực hắn nghe tiếng tim đập hữu lực liền yên tâm.

Hai tay nàng ôm cổ hắn, như vậy người mới không khuy xuống. Hai người đều nóng, thân thể hắn ngày càng lớn. Nàng nhớ đã từng cắn vai hắn một ngụm, không biết bây giờ có còn dấu vết không?

Cả người nàng nhuyển ra, sống chết cắn môi dưới để bản thân không phát ra tiếng. Hắn lại cố tình tra tấn nàng muốn nàng phải nức nở mới thôi.

Sau khi kết thúc, hắn ôm nàng ra ngoài. Ánh sáng bên ngoài đâm vào mắt làm nàng nhớ tới bản thân không mặc gì. Vừa định giãy dụa thì hắn đã ôm nàng đến phòng tắm ở sương phòng phía đông.

Nàng nhắm mắt thật chặt, sợ nha đầu mập chưa đi. Cơ thể động vào nước ấm làm nàng rung mình một cái. Đầu óc lại bắt đầu hoạt động, nhớ những lần trước ở trong nước cùng hắn thì hôm sau nàng đừng nghĩ đến xuống giường.

Nàng hoảng sợ nhìn hắn, lấy dũng khí cách hắn xa một chút. Về mặt đề phòng của nàng làm hắn dở khóc dở cười, xoa mi tâm nói “Lại đây.”

Nàng kháng cự một lát nhưng vẫn ngoan ngoãn đến trước mặt hắn. Tuy nàng chán ghét bản thân không có cốt khí, nhưng hỏi lại thì cốt khí có tác dụng gì?

Khi còn sống cũng không mang lại điều tốt gì, chết lại không dùng được. Vạn nhất đắc tội lúc chết cũng không được chôn ở lăng mộ hoàng gia.

Xem xem chỉ là một lần tắm rửa mà nàng cũng suy được đến cảnh chết không nơi chôn thân. Quả nhiên tâm tư nữ nhân không thể lường được.

“Vẫn còn đau sao?” Sau khi kéo nàng qua thì tách hai chân nàng ra xem miệng vết thương. Quả nhiên lại hồng một mảng, lúc này chỉ lo cách hắn xa một chút nên không có cảm giác, lúc này mới cảm thấy miệng vết thương nóng bùng đau.

“đáng đời!”

hắn mắng một câu, tắm cho nàng rồi ôm lên sạp lấy thuốc bôi.

Lòng nàng mềm nhũn rồi tỉnh rồi ngủ, đường đường một đế vương lại làm những việc như thế này. Trong lòng không cảm động là giả, nghĩ đến kiếp trước khi nàng ở lãnh cung chết thảm nếu hắn liếc nàng một cái thì tốt rồi.

Hai mắt đóng đầy nước bắt tri bắt giác rơi xuống, hắn thấy bộ dáng này của nàng thì nhũn mảy. Nàng chưa từng rơi nước mắt trước mặt hắn như vậy, thò điễm không thể nhìn được nữa cũng cắn răng nuốt nước mắt vào trong. Nếu không cũng chỉ hung hăng kêu khổ vài tiếng.

“hoàng Thượng” nàng khịt khịt cầm khăn tay lau nước mắt, nàng cũng không biết tại sao gần đây lại đa sầu đa cảm như vậy. Lấy một cái khăn tay mới tinh trong áo ra “Nô tỳ nhân rồi thêu một cái.” Thanh âm tình tề, làn da dưới ánh mặt trời hiện lên gần như tóng suốt hồng nhạt.

Mây hắn giãn ra, cầm khăn tay cẩn thận nhìn, cúi đầu hôn lên má nàng làm mặt nàng đỏ bừng.

“Oánh Oánh” Đây là lần đầu tiên khi còn tỉnh táo hắn gọi nàng như vậy “Ta rất thích”

Xoay người đi ra gian ngoài, lúc về trong tay cầm một dây chuyền hoa sen, hoa tai trân châu, vừa nhìn đã biết rất trân quý, nhưng kiểu dáng hơi cũ, không biết đây là gì?

“Oánh Oánh, đây là lễ sinh nhật.” hắn trịnh trọng đeo cho nàng “Vòng cổ này nàng phải giữ thật tốt..”

Sinh nhật năm ngoái của nàng vì phải chuẩn bị cho thọ yến của Thái Hậu nên Lão phu nhân chỉ dặn phòng bếp làm cho nàng bát mỳ trường thọ, phụ thân tặng nàng một bộ tranh chữ. Kiếp trước không ai nhớ sinh nhật của nàng, không tưởng được hắn lại nhớ. Nội vụ phủ có ghi chép lại, chắc hẳn hỏi nội vụ phủ, chuẩn bị lễ mừng sinh nhật cho nàng.

“Nô tỳ nhất định sẽ giữ thật kỹ, xin Hoàng Thượng yên tâm”

hắn “Ân” một tiếng, ôm nàng về sạp, đắp chăn gấm cho nàng nói “hiện còn sớm, ngủ một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Mang thai

Sau nông trang là một ngọn núi, so với hành cung thì không kém bao nhiêu. Dịch Thụy Cảnh cầm tay Từ Oánh đi dạo, Chi Hoa phát hiện hai người khác thường. Hai gò má của Từ Oánh ửng hồng, trong mắt là nhu tình, quần áo cũng đã thay đổi. hai người thường nhìn nhau cười, vừa đi vừa nói.

Đám người Lạc công tử cũng nhìn ra biến hóa của hai người. Thấy một bộ hiểu rõ của Chi Hoa thì gỡ đầu nàng. Chi Hoa quay đầu, Lạc công tử cúi người hôn lên mặt nàng một cái

Chi Hoa ngẩn người, ngồi trên mặt đất chân tê dại, mà đầu thì choáng váng. Nàng bị khinh bạc? Mà hắn thì đã sớm quay đầu tránh ánh mắt của nàng

một lúc sau nàng mới phản ứng lại, hắn là đang cao hứng đi. Nếu nàng là hắn, nàng cũng sẽ cao hứng.

Từ Oánh bước tới, thấy Chi hoa ngồi trên đất, thêm cúi vào đồng lửa “Chi Hoa cô nương, sao lại ngồi dưới đất?”

Chi Hoa sững sốt, mới phát hiện bản thân đang ngồi trên đất. Vội đứng lên trùng mắt với Lạc công tử rồi thêm cúi. Từ Oánh chưa gặp cảnh này nên cảm thấy thật mới mẻ, thấy trên đồng lửa đang nướng cá, quay đầu cười cười với Dịch Thụy Cảnh. hắn cũng cười lại chọc Chi Hoa đứng bên cạnh cười rộ lên.

“Nương nương, vừa rồi người và công tử đi đâu a?” Nha đầu mập luôn bận luôn chân luôn tay lúc này lại nhàn nhả đến trước mặt Từ Oánh hỏi. Nàng đi tìm Minh ca nói trong phòng có chuột, lại bị Minh ca cười nhạo một phen.

Từ oánh lập tức đỏ mặt, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Dịch Thụy Cảnh, Dịch Thụy Cảnh cầm đuôi cá đưa cho nha đầu mập “Ta và Oánh Oánh đi giải sầu.”

“Vậy a, bảo sao ta không thấy các người ở trong phòng.” Nha đầu mập gật gù, không hoài nghi một chút nào.

Chi Hoa lại không dễ lừa như vậy, đưa mắt đánh giá hai người, thấy hai người nắm tay thật chặt, không khí giữa hai người lại ngọt ngào như vậy, cái này chỉ lừa được nha đầu ngốc kia.

Lạc công tử gỡ đầu Chi Hoa, trong mắt là ý tứ cảnh cáo. Chi Hoa rút đầu, nàng cũng chỉ là nhìn nhiều hơn một chút, cũng không có nói gì. Nàng vẫn biết trước người trước mắt này là Hoàng Thượng, vẫn phải có kỵ, nhưng chính điều đó làm nàng càng đau lòng thay hắn.

Nếu không phải... hai chân hần thể nào cũng sẽ có biện pháp chữa khỏi? không thể cả đời ngồi xe lăn.

Như thế thì có thể sớm gặp nàng.

“các người thất thân gì vậy? con cá này phải quay đều” Nha đầu mập kinh hô, mọi người liền buông tâm sự trong lòng, nhìn nhau cười cảm thấy thân cận hơn rất nhiều.

Từ Oánh lần đầu ăn nên Dịch Thụy Cảnh lấy một miếng thổi nguội rồi dứt cho nàng. Nhưng không nghĩ đến Từ oánh nghĩ thấy mùi này liền nôn một trận.

Lúc này còn tốt mà.

“Khó chịu sao?” hần khăn trương đứng lên, chưa thấy nàng khó chịu “không sao, chắc là do cá có chút tanh.”

Chi Hoa rót chén nước, trên mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng lại cảm thấy nữ nhân trong cung chính là già mồm cãi láo, con cá này nàng đã ướp thật nhiều hương liệu bí truyền để bỏ mùi tanh, sao có thể có mùi được?

Lạc công tử nói “thất lễ” đưa tay bắt mạch cho từ Oánh, sau khi trầm tư một lát nói : “Chúc mừng nương nương có thai hai tháng.”

Đầu tiên Từ Oánh kinh ngạc sau đó mừng như điên, nguyệt sự của nàng thường hay trễ, mỗi lần đến lại đau đớn. Tháng trước chưa tới nàng cũng không để ý, không nghĩ rằng đã có thai.

Dịch Thụy Cảnh không quan tâm bên cạnh đang có người, hôn lên má nàng, nha đầu mập thì nhảy cẫng lên “Nương nương thật có phúc khí.”

Chi Hoa cười cười, nàng hiểu rõ đứa nhỏ đối với nữ nhân trong cung quan trọng như thế nào, trong lòng cũng mừng thay Từ Oánh.

Từ Oánh cao hứng một lát nhưng nghĩ tới chuyện hoang đường trong tử vào trưa nay liền vội hỏi “Đứa nhỏ vẫn tốt chứ?”

“tạm thời vẫn tốt.” Lạc công tử bày ra bộ dáng không nóng không lạnh chọc cho Dịch Thụy cảnh xem thường “Tiểu lạc, người cũng phải cố gắng dùng sức một chút, tranh thủ sớm làm cho Chi hoa mang đứa nhỏ”

Tiểu Lạc? Mọi người đồng thời run một cái, Chi hoa lại càng choáng váng, khi nào thì công tử của nàng lại thành tiểu lạc? Hừ đến lúc nàng sinh đứa nhỏ, các người cứ đứng đó mà hâm mộ

Từ Oánh vẫn còn lo lắng cho đứa nhỏ, nàng mới bị ngã lại cười ngượng. Chỉ có về cung để Từ thái y bắt mạch nàng mới có thể yên tâm, nếu nhóm cung tần biết nàng có thai không biết lại có phong ba gì nữa.

hiện tại trong bụng có đứa nhỏ, lại cùng Dịch Thụy Cảnh tâm đầu ý hợp, cả người nàng như ngâm trong hũ mật.

Dịch Thụy Cảnh vốn định về hành cung nghỉ ngơi nhưng vì Từ Oánh có mang nên nghỉ lại đây một tối. Hôm sau cùng nàng đi xe ngựa trở về.

Đêm hai người lại ôn nhu một phen, hần ôm hôn nàng giống như không đủ, làm nàng không ngủ ngon, bấu môi, dùng ánh mắt lên án hần. Điều này làm hần nhìn nàng càng thêm triu mến.

trên đường về ngựa đi chậm, nàng cũng không có gì khó chịu. Dựa trong lòng hần ngủ một đường, làm cánh tay hần tê rần.

Người ở hành cung đã sớm nhận được ý chỉ, Đào nhi và Lâm Ngôn đã sớm chờ ở cửa hành cung, thấy Từ Oánh thì tiến lên.

“Nương nương.” Đào nhi rơi nước mắt, từ khi hầu hạ nương nương đến nay, nàng chưa rời xa Từ Oánh quá một ngày, nay lại một ngày một đêm không gặp, trong lòng đầy lo lắng, không biết trên người nương nương có bị thương không.

“Đào nhi, sao thấy ta lại mất hứng, chẳng lẽ ngày thường ta bạc đãi người.” Từ Oánh đỡ tay nàng trêu ghẹo.

Đào nhi ngẩn người, sau khi phản ứng lại vội quỳ xuống “Hoàng Thượng”

“nương nương của các người đang mang thai, phải cẩn thận hầu hạ, có chuyện gì thì thông báo cho Trẫm”

Đào nhi và Lâm Ngôn mừng rỡ, đây là chuyện lớn, vội chúc mừng Từ Oánh, đỡ tay nàng cũng rất cẩn thận.

Dịch Thụy Cảnh về Mặc Dương cung. Tin tức trong cung truyền rất nhanh, không bao lâu tất cả mọi người đã biết.

Huệ tần vỗ bàn “Điều người nghe được là sự thật? Chính miệng Hoàng Thượng nói nàng ta mang thai?”

“Đúng vậy ạ, nô tỳ nghe rõ ràng, Hoàng Thượng nói ngay tại cửa Song Tuyết cung, người nghe thấy không ít, hiện tại các vị nương nương chắc cũng đã biết.”

Hít sâu một hơi “Bản cung và nàng ta chắc là bất tự tương khắc, từ khi nàng ta vào cung, bản cung không có ngày nào yên ổn! hiện nay tiện nhân đó còn mang thai, chắc chắn sẽ ngồi lên đầu bản cung, sao hôm qua tiện nhân đó không bị ngựa giẫm chết!” nói xong dùng sức vò nát khăn.

Quý phi sau khi nghe tin lại im lặng “ Chuẩn bị lễ đưa qua đó.” nói xong quay vào trong lễ phật không để ý đến.

Vinh tắn cười, trong nụ cười đó có bao nhiêu chua xót chỉ mình nàng ta biết.

Hoàng Thượng hạ lệnh điều tra rõ nguyên nhân ngựa bị thất kinh hôm qua, nhất là người muốn đồ lên Ngọc tắn. Sau khi mọi người biết Ngọc tắn mang thai đều kinh sợ, vạn nhất hôm qua Ngọc tắn ngã sắp xuống, hoặc bị ngựa đụng phải... chẳng phải Hoàng Thượng sẽ rất tức giận sao!

Nhưng sau khi tra lại chỉ tra ra tỷ nữ của một vị phu nhân, sau đó mọi đầu mối bị cắt đứt. Sau khi nghe tin Từ Oánh tất nhiên rõ ràng, tỷ nữ này chỉ là con tốt chết thay. Người sau màn đã sớm đem chứng cứ hủy hết.

Ngày ấy sau khi tách ra khỏi Hứa thị, nàng không nhìn thấy người phía sau nhưng có khả năng Hứa thị sẽ thấy.

Cung tắn mang thai có thể truyền gia quyến vào cung. Đây lại là hành cung nên không có nhiều quy củ, Hứa thị lại đang ở đây nên nàng thông báo cho Quý phi một tiếng, Quý phi cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà làm khó nàng liền vui vẻ đồng ý.

Hứa thị đến không phải một mình, còn có cô cô của nàng Lâm thị. Lâm thị lôi kéo tay nàng hỏi han ân cần, làm như không khí giường cung bật kiếm ngày đó không tồn tại. Da mặt dày giống y Hoàng di nương.

Hứa thị dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Từ Oánh, Từ Oánh biết chuyện này không thể trách Hứa thị. Cảm thấy hôm nay Lâm thị đến đây là có người giật dây. Từ Oánh và Hứa thị không nói được câu nào. Nên không hỏi được hoàn cảnh ngày đó.

Đến lần thứ ba Lâm thị khóc lóc kể về đời Vận Diễm coi như bị hủy, bị một tên thị vệ khinh bỉ. Nếu không gả cho hán thì chỉ còn con đường xuống tóc làm ni cô. Đào nhi đã muốn nghe không nổi. Từ Oánh lại càng buồn ngủ.

Từ sau khi về hành cung, Từ Oánh luôn miễn cưỡng thức dậy, mỗi ngày đều ngủ thật nhiều. Nếu Hoàng Thượng không đến thì nàng sẽ ngủ mãi không tỉnh.

Dịch Thụy Cảnh lo lắng, truyền thái y bắt mạch, Thái y chỉ nói thân mình nàng rất tốt, buồn ngủ là triệu chứng bình thường. Thai tượng cũng ổn định, không cần lo lắng...

Từ Oánh không sợ thái y nói dối, dù sao trước mặt Hoàng Thượng không ai có gan đó. Nàng yên lòng, mỗi ngày hết ăn lại ngủ.

Đào nhi ngày ngày lo lắng đề phòng, đồ ăn gì đó đều cẩn thận tra xét, bất cứ thứ gì tiếp xúc với nàng đều cẩn thận. Huân hương không thể đốt, đến hương hoa cũng không thể xuất hiện. Thai của Lưu tắn vì sao chết lưu, hai người đều biết rất rõ.

Ngày tháng như vậy trôi qua đến khi phải hồi cung. Từ oánh sinh ra không nở lại không thể không về, sắp tới là sinh nhật Thái Hậu, các nàng phải trở về chuẩn bị. Lúc trở về mất hứng, ở hành cung không có nhiều quy củ trời buột, mỗi ngày cùng hán đánh cờ, phao trà đọc sách. Nàng nằm trên đùi hán ngắm mây trời, trong lòng kiên định hown bao giờ hết. Chỉ cảm thấy ông trời đối với nàng không bạc.

Báo xong thù, đưa toàn bộ bọn họ xuống địa ngục. Đời này của nàng coi như không có gì hối tiếc.

Nhưng mọi chuyện thường lại không như ý muốn.

Hai mươi bốn tháng chín khởi hành hồi cung. Xe ngựa của nàng đã phô trương hết cỡ mà hán vẫn chưa hài lòng. Để nàng đi cùng xe ngựa với hán thì nàng lại không đồng ý, có lẽ đưa nhỏ nên không dám phát giận với nàng, cuối cùng chỉ còn cách tùy nàng.

Từ Oánh cũng muốn dính một chỗ với hán nhưng chung quy nàng vẫn biết đạo lý mưa móc quân ân. Nửa tháng nay nàng lại một mình độc sủng, Quý phi không nói gì, Huệ tắn lại vài lần gây sự bị nàng cản trở về. Nếu có người có tâm bầm báo cho Thái hậu thì nàng sẽ không chỉ nhận được răn dạy đơn giản như vậy.

Nàng không biết tại sao Thái hậu không vui với nàng? Nếu thật sự Thái hậu muốn chèn ép nàng thì nàng phải ôm chặt đùi Hoàng Thượng mới được, cũng may nàng còn có đứa nhỏ.

Sờ bụng nàng nở nụ cười. Dịch Thụy Cảnh vén rèm vào, nhìn thấy cảnh này, khó chịu trong lòng cũng tan thành mây khói.

“Hoàng Thượng?” Từ Oánh kêu một tiếng, thấy Dịch Thụy Cảnh mặc y phục thái giám rõ ràng là vụng trộm tới đây.

“hư” hán bước đến ôm nàng vào ngực, làm Đào nhi xấu hổ chạy ra ngoài đứng cùng Lâm Ngôn.

“không ai phát hiện, nàng yên tâm. Trẫm nhớ nàng” hán ngồi trên xe biết cố kỵ của nàng nên dứt khoát đổi xiêm y đến đây cùng nàng.

Trong lòng nàng cao hứng “Bạp” hôn lên mặt hán. Cái này như một mồi lửa làm hán dằn vò nàng một hồi.

“oánh oánh, chờ hết tháng ba xem Trẫm trị nàng thế nào” Thấy nàng hột hơi hán mới hài lòng bỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Uyển âm

Sau khi hồi cung, rửa mặt chải đầu đơn giản liền đến thỉnh an Thái hậu. Từ xa đã nghe thấy tiếng cười duyên phát ra từ Thọ Khang cung. Trong chính điện Hoàng Thượng đang ngồi trên. Chả trách mọi người lại hứng trí như vậy.

Sau khi thỉnh an, sắc mặt Thái hậu nhàn nhạt cho ngồi. Từ ánh cười cảm tạ, ngồi xuống, nàng nâng mắt nhìn Hoàng Thượng, thấy hán cũng đang nhìn nàng. Trong lòng như rơi vào hũ mật, ngẩng đầu nhìn bốn phía, lòng nàng lại rơi lộp bộp.

Uyển âm?

Đúng rồi, đã hết ba tháng cảm tức. Nàng ta đến thỉnh an Thái Hậu cũng là điều đương nhiên, nhưng Thái hậu lại tươi cười kéo tay nàng ta là sao?

“Hoàng Thượng, đứa nhỏ Uyển âm này rất tốt, chỉ nghe nói thịt có thể là thuốc dẫn trị bệnh cũ của ai gia liền cắt thịt làm thuốc” Thái hậu hiền lành nói, còn vỗ tay Uyển âm, Uyển âm nhìn nàng, trong mắt lộ ra trào phúng,

thật thủ đoạn! không ngờ lại lấy được sủng ái của Thái hậu. Đạo một vòng các nàng lại trở về vị trí như kiếp trước.

Chẳng qua, lúc này nàng sẽ không thua!

“Thảm quý nhân thật có tâm.” Dịch Thụy Cảnh e ngại hiểu đạo nói, nhấp một ngụm trà “Thân thể mẫu hậu đã tốt hơn chưa?”

“Đã tốt lắm, ít nhiều cũng nhờ Uyển âm, không bằng Hoàng Thượng tấn vị cho nàng, ai gia rất thích nàng.”

Nghe được tấn vị, trong điện đang huyền não cũng lặng ngắt như tờ, ngay cả Huệ tần đang chơi với Nhị hoàng tử cũng ngừng động tác.

Dịch Thụy Cảnh không nói chuyện, mọi người cũng không ai nói, sắc mặt Thái hậu trầm xuống “Hoàng Thượng, sắp tới là thọ yến của ai gia, chẳng qua là tấn vị cho Uyển âm, giúp ai gia bớt đi một cọc tâm sự.”

Đây là lấy thân phận bức Hoàng Thượng, hiện nay mọi người coi trọng hiếu đạo, nếu Hoàng Thượng cự tuyệt đề nghị của Thái hậu, Thái Hậu sẽ coi như Hoàng Thượng bất hiếu, ngự sử sẽ dâng tấu chỉ trích Hoàng Thượng, không chỉ sử sách sẽ lưu lại, thanh danh của hán trong dân gian cũng sẽ bị tổn hại.

Nàng sốt ruột nhìn hán, hán buông chén trà, cười nhìn Thái hậu nhưng trong mắt lại không có chút độ ấm “Nhi thần nghe theo mẫu hậu. Thăng Thảm quý nhân thành tần, vẫn ở lại Trường Lạc cung. Vừa vận Ngọc tần có thai, thăng thành phi, chuyển đến Vĩnh Lạc cung.”

Thái hậu nghe thấy câu đầu thì cao hứng, nhưng nghe đến thăng vị phân của Từ Oánh thì nhũn mảy “Ngọc tần vừa mới hoài con nối dòng, lúc này thăng vị phân sợ sẽ ảnh hưởng đến phúc khí của đứa nhỏ, vẫn là chậm rãi cho thỏa đáng.”

Từ xưa đến nay chưa nghe thấy thăng vị phân sẽ ảnh hưởng đến phúc khí của đứa nhỏ. Các cung tần ngẩn ngơ, không ngờ Thái hậu sẽ làm như thế, cất nhắc một nữ nhân Thảm gia, chèn ép một nữ nhân Thảm gia khác.

Lúc đầu Uyển âm đánh vào thể diện của Thái hậu nên Thái hậu cất nhắc Từ Oánh. Nay Từ Oánh được thánh sủng, Thái hậu lại cất nhắc Uyển âm, chèn ép Từ Oánh.

Dịch Thụy Cảnh không biểu lộ gì, nhưng khí thế đó làm cho trong điện rất quý dị. Hồi lâu sau Dịch Thụy Cảnh mới gạt đầu “nếu mẫu hậu đã nói như vậy, nhi thần tuân mệnh, chờ khi Ngọc tần hạ sinh đứa nhỏ sẽ thăng phi, nhưng Ngọc tần hãy chuyển đến Vĩnh Hòa cung để thuận lợi cho việc sinh.”

Thái hậu đã bác bỏ ý kiến của Hoàng Thượng hai lần, mục đích cũng đã đạt được, tất nhiên sẽ không rối rắm, gạt đầu đồng ý.

Ra khỏi Thọ Khang cung, trước khi lên kiệu Hoàng Thượng nói với Từ Oánh trước mặt mọi người: “Hôm nay Trẫm sẽ đến cung của nàng, hiện tại về nghỉ ngơi nhiều một chút, không thoải mái thì gọi thái y.”

Từ Oánh mỉm cười gạt đầu, biết hán làm vậy là thể hiện bản thân là chỗ dựa cho nàng “Cung đưa hoàng thượng.”

Chúng cung tần hâm mộ có, ghen tỵ có, nhưng trên mặt lại treo khuôn mặt chúc mừng, Uyển âm đi phía sau nhìn cảnh này thì lộ nụ cười yếu ớt.

“tỷ tỷ, đã lâu không gặp.” Uyển âm tiến lên giữ chặt tay nàng, Từ Oánh không dấu vết rút ra, kéo dần khoảng cách giữ hai người. Lúc này các phi tần đang nhìn chăm chăm, nàng cũng không dám có hành động gì quá mức.

không phải vì hận mà là cố kỵ. Nàng còn có con, hơn nữa Hoàng Thượng sẽ không sủng người không có cấp bậc lễ nghĩa.

“Đúng là lâu rồi không gặp muội muội.” Nhàn nhạt gạt đầu, cảm thấy trên người Uyển âm có mùi rất gay mũi, làm nàng muốn nôn mửa.

Nàng trừ bỏ không thể ăn cá còn những đồ khác thì không có vấn đề gì. không nghĩ đến con nàng cũng chán ghét Uyển âm.

Đào nhi thấy Từ Oánh nhũ mi thì vội đỡ nàng sang một bên. Mọi người thấy thế thì ào ào cách xa, sợ xảy ra việc liên lụy đến bản thân.

Uyển âm bày bộ dáng sốt ruột bước tới “tỷ tỷ không thoải mái sao? Có muốn truyền Thái y?”

Hàn Phong bước tới giữ chặt tay Uyển âm “Còn chưa kịp chúc mừng Thẩm tần. Ngày khác nhất định sẽ đến Trường Lạc cung xin một chén trà”

Họa Phiến và Mai Ngôn đỡ Từ Oánh lên kiệu, nàng quay đầu nhìn thoáng qua thấy trên mặt Uyển âm hiện lên âm ngoan. Cảm kích, cười cười nhìn Họa Phiến và Mai Ngôn.

“Ngươi phát hiện là hương gì?” Từ Oánh hạ giọng hỏi Đào nhi. Đào nhi thấy xung quanh không có người nhỏ giọng trả lời “Nương nương, là xạ hương.”

Xạ hương này cực kỳ trân quý, gia đình phổ thông khó mà có được. Dược lý của nó rất bá đạo, Tàn ma ma sợ nàng tiến cung bị thiệt vì cái này nên cầu lão đồng gia cho điểm xạ hương, cùng Đào nhi nghiên cứu.

“hừ, chúng ta đoán không sai.” Từ Oánh cúi đầu nhìn móng tay, Uyển âm vừa mới lọt vào mắt của Thái Hậu, liền không cần nghĩ đến bản thân, dùng cách trực tiếp nhất hại nàng sinh non.

Thủ đoạn ác hơn nàng cũng có biện pháp ứng phó.

Vì sao Thái hậu lại chèn ép nàng? Từ khi nàng thăng lên phân vị tần, Thái hậu liền không vui vẻ với nàng. Nay nàng có thai Thái Hậu lại đánh vào mặt mũi của nàng trước mặt mọi người. Là Lâm thị cáo trạng? không có khả năng, hôm nay lâm thị cũng mới hồi phủ, huống chi nàng và bà ta cũng chưa xé rách mặt.

Thẩm thị? Vì sao Thái hậu lại nàng đỡ nữ tử Thẩm gia không được sủng ái, chèn ép người được sủng ái?

Nhà mẹ đẻ Thái hậu là Trần Nam hậu, có công trong thời khai quốc, trong tay phụ huynh đều nắm trọng binh. Trong kinh thành là gia tộc thâm căn cố đế, huynh đệ, con cháu, quan hệ thông gia, hậu bối nhiều không đếm xuể.

Năm đó Thái hậu đẻ Hoàng Thượng cưới Hoàng Hậu- một gia tộc không lớn, làm cho Hoàng Thượng không được nhà ngoại giúp đỡ. Nhờ ảnh hưởng của Trần Nam hậu lên Hoàng Thượng mới lên ngôi. Chỉ là điều này thì có quan hệ gì với thẩm gia?

Lấy thân phận của cô cô nàng gả vào Trần Nam hậu là tèo cao nhưng Lâm lão hầu gia lại đồng ý, mời bà mối đến cửa cầu cưới, làm cho lão phu nhân liên tục nói tố tiên phù hộ.

hiện tại xem ra, Thái hậu hành động như vậy liên hệ rất lớn đến Thẩm gia.

Ban đêm Hoàng Thượng dùng bữa với nàng. Trong cung đã sớm chuẩn bị than bạc, giường cũng đã được làm ấm. Sắp tháng mười, trời ban đêm lạnh, qua khoảng nửa tháng nữa sẽ có tuyết rơi.

Gối lên khuỷu tay của hắn, nàng không dám nói những điều ban ngày nghĩ, chỉ sợ tổn hại tình cảm của mẹ con họ. Chỉ là nàng vẫn không hiểu ý tứ của Thái hậu, thần sắc nàng có chút ảm đạm.

“Oánh Oánh” sau khi tắt nến, hắn cúi đầu gọi nàng. Nàng nâng mắt nhìn hắn “hoàng thượng?”

“Có một số việc hiện tại Trẫm không thể nói cho nàng” thật lâu sau truyền đến giọng rầu rĩ của hắn, nàng nhẹ nhàng ân một tiếng.

“Nàng nhất định phải bình an sinh hạ con của chúng ta.”

Nội vụ phủ định mệnh ba tháng mười chuyển cung. Tô Noãn phu trách kiểm kê Hương vận hiên, Sương Lạc Sương tần cũng vội trước vội sau. Từ Oánh ngoài việc đi thỉnh an lại không phải làm gì. Mỗi ngày hắn đều đến ngốc ở chỗ nàng một lát, lúc thì dùng bữa, lúc thì ngủ lại. Làm cho những kẻ muốn tìm nàng gây sự đều phải dừng lại.

Ngày Dịch Thụy Cảnh y lễ (không phải lên triều), Mai Ngôn và hàn Phong đến thăm nàng. Thấy nàng thì quý xuống hành lễ làm nàng nhảy dựng lên, vội đỡ Đào nhi đỡ lên.

“tỷ tỷ, hôm nay muội có chuyện xin tỷ tỷ thành toàn.” Mai Ngôn quý không chịu đứng lên, Từ Oánh không hiểu nhìn Hàn Phong.

“Hàn tỷ tỷ, Mai Ngôn làm soa vậy?”

Hàn Phong thờ dài “Muội nghe Mai Ngôn nói một chút đi.”

Từ Oánh gạt đầu nhìn Mai Ngôn “Muội có gì hãy nói ra, ngày tuyển tú đó nhờ có muội trợ giúp, tỷ luôn ghi nhớ trong lòng, muội cứ nói đừng ngại.”

“Đa tạ tỷ thành toàn. Muội đắc tội Huệ tần, Vinh tần cũng nhìn muội không vừa mắt. Thường xuyên cắt xén phân lệ của muội, đánh chửi cung nữ của muội. Ngay cả muội cũng thường xuyên tìm cơ phạt quý, thậm chí đánh muội.” nói xong khóc không thành tiếng, Hàn Phong cũng rơi lệ, Mai Ngôn kéo tay áo, trên cánh tay chỉ chút lỗ kim châm.

“đã bẩm báo hoàng hậu nương?” Từ Oánh kinh hô một tiếng, không tưởng Vinh tần lại có thể ra tay như vậy! Quả nhiên giống như Huệ tần, cấu kết nhau làm việc xấu!

“Hoàng hậu chỉ bảo muội an phận, không muốn vì muội đắc tội Vinh tần. Muội là một đáp ứng không được sủng ái còn có cách nào? hiện tại muội cầu ty khi chuyển cung lưu lại một chỗ cho muội.”

“hoàng hậu mặc kệ chẳng lẽ QUÝ phi không quản sao? Còn có hoàng Thượng và Thái Hậu, muội đừng sợ, ty nhất định sẽ lấy lại công đạo cho muội.” Từ Oánh đột ngột đứng lên dọa Đào nhi và Xảo nhi phải tiến lên đỡ nàng.

“Nương nương, mau ngồi xuống, hiện giờ người đang có thai sao có thể kích động như vậy.” Tô Noãn bước vào nhìn thấy cảnh này cũng sợ hãi.

“Muội muội, hiện nay mọi chuyện rối loạn, ít đi một chuyện hay một chuyện. Trong cung có bao nhiêu ánh mắt đag nhìn muội chăm chăm. Sau này muội sinh còn nổi đồng xong lại đòi lại công đạo cho Mai Ngôn cũng không muốn” hàn Phong kéo tay nàng ngồi xuống “ Nếu không ty cũng đã sớm bẩm báo Thái hậu đòi lại công đạo cho Mai Ngôn.”

Mai Ngôn dập đầu “ Cầu ty ty thành toàn.”

“mai Ngôn, mau đứng lên, ty đáp ứng là được rồi.”

Mai Ngôn nín khóc mỉm cười, Hàn Phong kéo nàng ta dậy “ ty đã nói Từ Oánh nhất định đồng ý mà, muội an tâm đi.”

Tiền hai nàng, Từ Oánh nằm trên sạp ăn mơ. Từ thái lười nhác, giữa lông mày hiện lên sầu bi.

“Oánh Oánh” Dịch Thụy Cảnh vén rèm bước vào, Tô Noãn cởi áo choàng cho hấn “ Hôm nay làm gì, có khó chịu không?”

“hoàng Thượng” Từ Oánh ngồi dậy nắm tay hấn “ Sao người lại đến lúc này?”

“trăm muốn sớm gặp nàng không được sao?” nói xong nhéo mũi nàng “ Sao lại cau mày, xảy ra chuyện gì?”

“không có chuyện gì a, nhưng hoàng thượng không cần mỗi ngày đều đến. Hậu cung phải mưa móc quân ân” châm cho hấn một chén trà, nàng nhọt nhạt nói.

Nàng rất đục lỗ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Vu hãm

hấn nhìn chòng chọc nàng một lúc sau đó thờ dài nói “Được, trăm nghe lời nàng.”

Từ Oánh nghe xong thở ra một hơi nhưng đồng thời trong lòng lại không thoải mái. Đêm nằm trong khuỷu tay của hấn lại an tâm. Nàng là người ích kỷ, lại sinh ra suy nghĩ hoang đường một đời một đôi với người không có khả năng nhất thiên hạ.

Lắc đầu, nàng đem ý tưởng này ném ra khỏi đầu, hiện tại nàng không thể đi sai một bước nào.

Hôm sau nàng bẩm báo chuyện này lên Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không làm khó nàng, gạt đầu để Mai Ngôn chuyển qua cung nàng. Nghe Xảo nhi nói vì Đại hoàng tử bị bệnh nên Hoàng hậu không có thời gian đi để ý mấy chuyện này.

không trách được hoàng hậu lại buông tha cơ hội tốt như vậy, dù lý do đó không lật đổ được Vinh tần thì cũng có thể lập uy ở hậu cung.

Mùng ba tháng mười, thời tiết sáng sủa. Mọi việc đều thuận lợi, cung nữ thái giám ở Hương vận hiện thật hưng phấn. về sau nương nương là chủ một cung, bọn họ cũng không cần lo lắng đề phòng cả ngày.

Từ Oánh rửa mặt sau đó đến cáo biệt Hiền phi, từ sau khi Thái Hậu không vui với nàng, tuy Hiền phi không tỏ thái độ gì nhưng nàng vẫn phải cẩn thận.

Ngay cả hoa mà Hiền phi đưa tới đặt ở gian ngoài nếu nàng không khuyên can Xảo nhi cũng muốn vứt đi. Mấy người các nàng đều rõ ràng nguyên nhân Tuyệt phi sanh non.

Trong cung cũng không có người thiện lương để đối phó.

Diễn hình như Lưu tần, mới vào cung nàng ta cũng tươi cười sáng lạng, Hoàng Thượng cùng nàng ta chấp bút vẽ tranh, hình ảnh hai người ở chung làm

nàng thật hâm mộ. Nhưng từ khi Lưu tần hoài thai thì không đem bất cứ ai để vào trong mắt, hoàn toàn không còn bộ dáng đơn thuần trước kia.

Khải Tường điện vẫn giống như ngày nàng nhập cung, nửa năm trôi qua cái gì cần đổi cũng không đổi. Cầm Sát vén rèm Hiền phi đang tia cảnh cho chầu Ngân Tiền. Thấy nàng muốn hành lễ liền nâng nàng lên. Hai người ngồi trên đại kháng gần cửa sổ nói chuyện.

“Muội thật có phúc khí” Hiền phi vỗ tay nàng “Chờ muội sinh hạ con nối dòng chính là lúc chuyên sủng hậu cung.”

“tỷ đừng nói đùa, Hoàng Thượng là người trọng tình trọng nghĩa, tỷ tỷ mới là người đứng mãi. Tiểu bối bọn muội chỉ có thể ở xa ngưỡng mộ.”

“thật là nhanh mồm miệng, không trách Hoàng Thượng lại thích muội như vậy. Miệng ngọt như bôi mật vậy. Chuyển cung rồi nhớ đến nơi này thăm bản cung.”

“Tất nhiên là còn phải đến làm phiền nương nương, thỉnh nương nương không ghét bỏ.”

Động tĩnh chuyển cung không nhỏ. Họa Phiến vội kéo tay nàng, lưu luyến chia tay. Làm nàng rơi lệ, thật ra trong lòng nàng có chút luyến tiếc.

Lưu tần dựa bên cửa nhìn cung nữ thái giám đi tới đi lui. Từ Oánh thấy nàng ta liền phát hoảng, sắc mặt Lưu tần tái nhợt, hai mắt lờm xuống, dáng người gầy yếu, ngay cả tóc cũng không còn sáng bóng như xưa.

trên người là y phục được may bằng chất liệu ban thường khi còn được sủng ái, thấy nàng nhìn qua thì gọi lên ý cười âm ngoan, ánh mắt âm trầm đó làm nàng rung mình một cái.

Tựa như một con rắn ngủ đông.

“Lưu tần, tại sao thấy Ngọc tần mà không hành lễ.” Mai Ngôn nói, Lưu tần trào phúng xoay người vào bên trong.

“Tỷ tỷ, nhìn xem, nàng ta không có cấp bậc lễ nghĩa như vậy.” Mai Ngôn quay đầu nói với Từ Oánh “Ta và nàng ta cùng vị phân, kể ra ta nên gọi nàng ta một tiếng tỷ tỷ. Nàng ta lại vừa mất đứa nhỏ, trong lòng vốn khó chịu. Muội phải cẩn thận không đắc tội nàng ta.”

“tâm trạng của tỷ tỷ thật tốt. Hôm nay là do muội nóng vội. Mai Ngôn không nên gây thêm phiền phức cho tỷ.”

“Muội mau xem phòng có hợp ý hay không.”

Nàng chỉ là không muốn ngày đầu chuyển tới đã có tâm trạng không tốt. Lưu tần, nàng tự có biện pháp thu thập. Có điều? từ khi nào Mai Ngôn lại trở lên táo bạo như thế?

Vĩnh Hòa điện được tu sửa mới, rèm trân châu trong suốt, trên đất là thảm thật dày. Nội vụ phủ thấy nàng được sủng ái, lại hoài con nối dòng nên sửa rất dụng tâm.

Sau điện có một ao, lớn hơn nhiều so với ao trong Hương vận hiên. Thoát xiêm y tắm, tâm tình tốt hơn nhiều. Thoải mái nheo mắt lại, ngay cả hấn vào lúc nào cũng không biết.

“Nàng thật biết hưởng thụ.” Nhéo nhéo mặt nàng “Hôm nay có mệt không.”

Từ Oánh cũng không hành lễ, cười bước ra khỏi ao “không sao ạ, người đã dùng bữa tối chưa?”

“Vốn dùng rồi, nhưng nhìn thấy nàng lại muốn dùng chút nữa” Ôm nàng vào lòng, bế vào phòng trong.

Thái giám cung nữ thức thời lui ra, trong điện chỉ còn hai người. Nàng không sợ bị người khác nhìn thấy hôn lên má hấn

“Oánh Oánh.” hấn thay đổi sắc mặt “Đây là nàng tự tìm!” Vui đầu vào lòng nàng say mê nói.

Ban đêm, một nữ tử mặc áo choàng né tuần tra của thị vệ đi đến một khu nhà trước cửa cung. Sau khi nhìn trước ngó sau mới cẩn thận bước vào.

“Nương nương, chúng ta chưa động thủ sao? Ngọc tần cũng đã được ba tháng.”

“gấp cái gì, người muốn khối thịt trong bụng nàng ta nhiều lắm. Chúng ta kiên nhẫn một chút, không cần đến chúng ta động thủ. Chuyện giao cho người điều tra thế nào rồi?”

“Hồi nương nương, đã điều tra rõ. Giống như nương nương suy đoán.”

“”Nếu như thế chúng ta không vội động thủ. Người về đi đừng để nàng ta nghi ngờ.”

“vâng”

Đông đến thu đi. Mỗi ngày Mai Ngôn đều bồi nàng thêu thùa may vá. Lúc rảnh rỗi Uyển âm cũng đến chỉ là Từ Oánh không để ý nàng ta. Thấy nàng ta nàng liền cảm thấy người khó chịu. Dịch Thụy cảnh hạ lệnh nếu không có việc gì Uyển âm không được đến làm phiền nàng.

Nhưng Mai Ngôn hần lại không đuổi được. Buổi tối ôm nàng lên án. Nàng cười an ủi hần, nàng cũng cảm thấy mấy ngày gần đây Mai Ngôn rất chịu khó đến đây.

Sau trận tuyết, cuối năm ngày càng gần. Khắp nơi trong cung đã bắt đầu treo lồng đèn đỏ bên cửa sổ. Nàng và bọn Hàn Phong hẹn nhau đi thưởng mai.

Đây là thời điểm tốt để thưởng mai lên mấy người gặp Vinh tần, Huệ tần, Phương tần, Mai thưởng tại đều ngồi trong đình dùng trà thưởng mai.

Thế mà cũng đụng phải nhau.

Mấy người hành lễ, Huệ tần nói mát “Ngọc tần không sợ bị ngã sao, đến lúc đó lại không bảo toàn được đứa nhỏ?”

Hàn Phong cười “Xem nương nương nói kia, người không hiểu chuyện lại nói nương nương đang nguyên rửa. Mặt đất dù hơi trơn nhưng bọn muội đi rất cẩn thận a. đã là nương nương lo lắng rồi.”

“hừ! người ta Ngọc tần còn chưa mở miệng nói chuyện, người ở đây bày trò tỵ muội tình thâm làm gì, chắc gì người ta đã để người vào trong mắt.”

Từ nhỏ Hàn Phong được nâng niu trong lòng bàn tay, nghe xong lời này tức giận nhưng vì phân vị thấp nên phải nhịn.

“Huệ tần, người mở miệng là nguyên rửa ta sinh non, lá gan đó người lấy ở đâu? Nếu hoàng thượng, hoàng hậu biết chuyện này sẽ phản ứng như thế nào? Tội danh mưu hại con nối dòng người có gánh vác nổi không?”

“Ta cũng không có nguyên rửa người, nhiều tỵ muội trong này cũng nghe thấy! Người đừng có vu cáo!” Quả nhiên lời này vừa nói ra có không ít người cúi thấp đầu xuống. Huệ tần không biết hồ thẹn nàng đã sớm biết nhưng vẫn có chút sinh khí.

Giảng co một lúc, thấy Tô Noãn dẫn người lại đây “Nương nương không hay rồi, xảy ra đại sự.”

“Người chậm rãi nói, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Tô Noãn thở hổn hển “Sương Trân vu cáo nương nương, hiện tại Hoàng Hậu, Quý phi, Thái Hậu đã đến Vinh Hòa cung”

Trong lòng Từ Oánh rơi lộp bộp. Đào nhi vội đỡ nàng, Hàn Phong cũng giữ tay đỡ bên còn lại “Muội đừng nóng vội, về cung xem tình huống trước đã.”

Ổn định tinh thần đáp hạo. Chỉ sợ tình huống trong cung lúc này không khả quan. Chứng cứ chắc đã có rồi, chỉ cần nàng trở về cung là xử lý.

Nàng khó chịu dẫn đến sinh non, chính là thuận theo ý các nàng.

Tất cả mọi người đến Vinh hòa cung. Các nàng sợ sự việc không lớn nên đến thêm lửa. không khí hôm nay có vẻ không lạnh bằng mọi hôm.

Từ Oánh hành lễ, Thái hậu lạnh nhạt nói “Vốn ai gia cũng không muốn tới, nhưng chuyện này lại quá lớn hoàng hậu không dám tự đưa ra chủ trương nên mới thỉnh ai gia đến đây” vòng vo một hồi mới nói “Ngọc tần người biết tội chưa”

“Nô tỳ không biết bản thân mắc vào tội gì, thỉnh Thái hậu chỉ rõ” Ngữ khí không kiêu ngạo không xiêm nịnh.

“không biết tội? Người đâu, dẫn vào.”

Sương trân bị dẫn ra, run rẩy quỳ xuống “Nô tỳ tham kiến Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương.”

“Người nói lại một lần nữa.”

“vâng” Sương Trân nhìn Từ Oánh, dập đầu với nàng “Nô tỳ xin lỗi nương nương, nhưng nô tỳ không thể nói dối. Thỉnh nương nương thứ tội.”

không chờ Từ Oánh phản ứng nàng ta tiếp tục nói “Sau khi nô tỳ được điều đến hầu hạ nương nương, nương nương đối với nô tỳ không tệ, nô tỳ một lòng một dạ đi theo nương nương. Thời điểm nhân hạ nương nương thường hay thêu khăn, hình thức giống nhau như đúc. Nô tỳ lại chưa từng thấy nương nương dùng đến. Điều đó làm nô tỳ lưu tâm, đến khi nương nương từ hành cung trở về, Đào nhi tỵ ytr lại mang hết khăn đi đốt, nô tỳ đánh bạo trộm lại một cái.”

Từ oánh vẫn cười nhạt nhưng trong lòng lại nghĩ đến là ai đã thấy nàng dùng cái khăn đó? Nghe thấy hai chữ hành cung, Từ oánh mới hiểu. Ngày đấy Quý phi, Vinh tần, Huệ tần đều thấy nàng dùng khăn này, Quý phi còn muốn nàng thêu một cái cho nàng ta.

Trừ việc nhìn thấy khăn của nàng còn phải nhìn thấy cả khăn của Trang Dương. Mà ba người kia lại đều có thể có cơ hội nhìn thấy. Ở hành cung không nhiều quy củ như trong cung, Trang Dương lại đi lại khắp nơi, không kể đến quãng đường đi.

Sương Trân trình khăn lên “Nô tỳ mấy ngày trước theo nương nương đến ngự thư phòng, gặp Trang thống lĩnh, bất giác ngai ấy cũng dùng khăn tay giống hệt như vậy. từ ngày đó nô tỳ luôn bất an, cuối cùng không thắng được lương tâm nên mới bẩm báo Hoàng hậu nương nương.”

Thái hậu nghe xong nói với Từ Oánh “Ngọc tần, người còn muốn nói gì?”

“Thái hậu nương nương, nô tỳ không biết vì sao Sương Trân lại hãm hại nô tỳ. Cho tới bây giờ nô tỳ chưa từng gặp qua Trang thống lĩnh. Thỉnh Thái hậu

nương nưong cho nô tỳ một cái tông sạch.” Từ Oánh che bụng trả lời, hôm nay động tĩnh lớn như vậy mà Hoàng thượng vẫn chưa đến, chẳng lẽ hôm nay nàng...

“Trong sạch? hiện tại ai gia cũng không biết đứa nhỏ trong bụng ngươi là của ai!”

Sắc mặt Từ Oánh trắng bệch. Ý câu Thái hậu là đứa nhỏ không phải con Hoàng Thượng? Như thế dù đứa nhỏ được sinh ra cũng không thể nhập tên vào gia phả.

hắn cũng nghĩ như vậy sao?

Trong đầu nàng bật ra một ý niệm như vậy. Nàng thật muốn biết hắn có nghĩ như vậy không? hắn tin tưởng nàng sao?

Trong bụng có luồng nhiệt đi xuống, nàng vội điều chỉnh hô hấp, nàng nhất định phải chống cự đến khi hắn đến!

“tỷ tỷ, sao tỷ lại hồ đồ như vậy” thanh âm của Uyển âm vang lên “Muội biết tỷ luôn tâm niệm Trang thống lĩnh. Nhưng vào cung rồi thì chính là người của Hoàng thượng, Hoàng thượng lại yêu thương tỷ như vậy. ngàn vạn lần tỷ không nên làm như vậy, nếu phụ thân biết sẽ hối hận ngay ấy đã mười trang thống lĩnh đến phủ làm khách!”

Lời này vừa nói ra khiến mọi người tin tưởng rất nhiều. hoàng hậu luôn không nói chuyện mở miệng “Ngọc tần, bản cung thấy ngày thường ngươi thông minh cơ trí, sao lại có thể hồ đồ như vậy? còn không quỳ xuống thỉnh tội.”

Thái Hậu cười lạnh “Nhân chứng vật chứng đủ cả, Ngọc tần ngươi vẫn không nhận tội sao?”

Từ Oánh chậm rãi quỳ xuống “Nô tỳ trong sạch, thỉnh thái hậu tra rõ.”

Hàn Phong, họa Phiến, mai ngôn cũng quỳ xuống “Thỉnh thái hậu, nương nương tra rõ.”

không khí trong điện lạnh tanh. Nàng cực kỳ sợ hãi. Sao hắn còn chưa đến? đứa nhỏ của bọn họ nàng không đảm bảo được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cứu trợ

Trong lúc căng thẳng thế này nàng lại đột nhiên minh bạch người đứng sau màn- Liễu quý phi, Liễu Hành Tư.

Hoàng hậu ngây ngốc trở thành thương trong tay nàng ta. Nếu hải nhiw của nàng vì chuyện nanyf mà xảy ra chuyện, hoàng thượng chắc chắn sẽ giận dữ. Lại không thể trách tội Thái hậu nên lúc đó sẽ tính lên đầu người mời Thái hậu đến là Hoàng hậu. mà Quý phi từ đầu đến cuối không nói gì.

Ai cũng không tưởng được người luôn vô thanh vô tức thậm chí vài lần giúp đỡ nàng chính là hung thủ sau màn! thật là che giấu đủ kỹ. có phải kiếp trước cũng là nàng ta đứng sau màn?

Tô Noãn? Nàng nhớ Tô Noãn là người của Trường lạc cung. một số hình ảnh khi ở chung hiện lên trong đầu, khi biết nàng soi mói với trà, nàng ta liền đem tính nết của nàng hiểu rõ. Nhiều lúc làm như vô ý để nàng và Lưu tần kết thù. Lần Quý phi cứu nàng trong mưa, hiện tại nghĩ lại thì có gì đó không khớp về thời gian!

Kiếp trước hay kiếp này nàng đều nuôi sói bên người mà còn tưởng là con chó trung thành.

không phải nàng không hoài nghi Tô Noãn mà nàng đã thử nàng ta. Nhưng nàng ta che giấu quá sâu, nàng không lần được chút dấu vết nào, điều đó làm nàng bất an. Nên có một số chuyện nàng làm sau lưng nàng ta, ví dụ như để Lâm Ngôn đưa thư cho phụ thân nàng. Nàng chưa từng để Tô Noãn biết.

“Nô tỳ thỉnh Thái hậu và hoàng hậu nương nương tha cho nương nương của nô tỳ. Dù nương nương có ngàn sai vạn sai nhưng đang hoài con nổi dòng của hoàng thượng. Thỉnh Thái hậu can nhắc.” Tô Noãn quỳ xuống nói, bày ra bộ dáng chủ tớ tình thâm, nhưng những lời đó chính là ngấm ngấm thêm hóa.

Hôm nay các nàng bắt nàng phải ra một câu trả lời. Nhất định hoàng thượng đã bị cầm chân.

“Đau quá.” Từ Oánh hô to một tiếng “hài tử của ta...” Nàng nháy mắt ra hiệu cho Xảo nhi, Xảo nhi lập tức chạy ra ngoài tìm thái y. Thái hậu thấy Xảo nhi chạy đi nhưng không có ngăn lại. Nhất thời trong Vĩnh Hòa cung gà bay chó sủa, Lưu tần luôn dựa vào bên cửa xem náo nhiệt, trên miệng luôn treo nụ cười châm chọc.

Chỉ cần kéo được thái y đến nàng sẽ có con đường sống.

Hàn Phong và Họa Phiến nâng nàng. Loại thời điểm này mà các nàng vẫn đứng bên cạnh nàng, trong lòng nàng rất cảm kích. Sắc mặt Thái Hậu âm trầm nhìn hàn Phong, trong mắt tất cả đều là thất vọng.

không có Thái hậu cất nhắc, cuộc sống của Hàn Phong trong cung sẽ rất gian nan. Phần ân tình này nàng ấy lại không cần.

“Đau, đau quá...” nàng tiếp tục hô, Thái hậu lại không thể cho người chặn miệng nàng lại nên khuôn mặt có chút vặn vẹo. Hoàng Hậu thấy thế cũng phát hoảng, lo lắng nhìn thoáng qua Thái hậu- vạn nhất Ngọc tần không có vụng trộm, như vậy nàng chẳng phải không trốn khỏi trách nhiệm?

không phải nàng kêu bừa, bụng nàng có chút đau, tuy không đau như ngoài miệng nhưng đứa nhỏ của nàng sợ rằng không giữ được.

Đầu óc nàng lại càng sáng sủa, có lẽ cái thai của Tuyết phi cũng là Quý phi động tay chân, Huệ tần chẳng qua là kẻ chết thay? Còn cái thai của Lưu tần, tuy rằng nàng có động tay chân nhưng vì tránh người khác hiềm nghi nên liều lượng nàng dùng rất ít. Lưu tần lại xảy thai nhanh như vậy không tránh khỏi là do người khác động thủ.

Chẳng lẽ Trường tần biết được bí mật gì đó của Quý phi nên mới nhanh kết thúc như vậy?

Thái hậu thấy nàng huyên não thành như vậy thì thở dài “Ngọc tần, nguoi làm như vậy còn ra thể thống gì nữa? Người đâu, mau đỡ Ngọc tần vào trong, chờ thái y bắt mạch xong lại xử lý.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, Tô Noãn tiến lên đỡ nàng, nàng không đổi sắc mặt vịn tay nàng ta. Nàng sẽ không đánh rần động cỏ!

Trong mắt nàng hiện lên tính kế, việc hôm nay dù là ai cũng đừng nghĩ đến kết thúc dễ dàng!

Xảo nhi thỉnh Từ thái y đến, đi theo còn có Dịch Thụy Cảnh, hẩn đi nhanh hơn mọi ngày, trên mặt lại bày ra biểu cảm có chút không giống ngày thường, hẩn hành lễ với Thái hậu, cung tân hành lễ hẩn chỉ gặt đầu tỏ vẻ không kiên nhẫn.

“mẫu hậu, không biết có chuyện gì mà phiền người tự mình đến đây? Hoàng hậu cũng thật không hiểu chuyện!” Hoàng hậu sợ đến mức quỳ xuống “Hoàng thượng, nô tỳ biết sai.”

“Được rồi, hoàng hậu cũng là không biết phải làm sao mới mời ai gia làm chủ.” Thái hậu thấy hoàng thượng bày vẻ mặt đó trước mặt mọi người thì sắc mặt có chút khó coi, giọng nói mang theo chút cường ngạnh.

Hoàng thượng hơi nhếch môi cười khê “Nếu như thế thì Hoàng hậu đứng lên đi. không biết có chuyện gì mà đến cae hoàng hậu cũng không biết xử lý thế nào?”

Vừa mới nhẹ nhàng thở ra, hoàng hậu nghe thấy những lời này thì lại to gan lên “hoàng thượng, là Ngọc tần và Trang thống lĩnh có tư tình.”

“haha, Trẫm còn không biết hoàng hậu có cả khả năng này. sự tình như thế mà cũng biết rành mạch. Vậy Trẫm hỏi nguoi, nguoi có chứng cứ gì không?” Trong giọng nói lạnh như băng “hay là Quý phi có chứng cứ?”

Quý phi luống không mở miệng đứng lên phúc thân nói “Nô tỳ không biết. Chỉ là nghe chứng cứ từ miệng cung nữ.”

“Cung nữ?” hẩn nhíu mày, nhìn thấy Sương trần quỳ trên đất “mẫu hậu sẽ không dựa vào lời khai của một cung nữ mà định tội ái phi của trẫm chứ? Huống chi cung nữ này còn có ý định leo lên giường của Trẫm!”

Thái hậu nghe vậy thì cả kinh, nàng ta không biết Sương Trần muốn leo lên giường hoàng đế! Như thế thì có thể nói Sương trần muốn trả thù Từ Oánh.

“Nô tỳ chưa từng nghĩ muốn leo lên long sàng, là nương nương để nô tỳ hầu hạ hoàng thượng.” Sương trần thấy chuyện xấu của mình bị nói trước mặt mọi người. liền biện giải. Người kia nói chỉ cần làm Ngọc tần rơi đài sẽ thả nàng ta ra khỏi cung đoàn tụ cùng biểu ca, nếu nàng gánh trên lưng tội danh này, biểu ca của nàng còn muốn nàng sao?

“Cho nên vì Trẫm không coi trọng nguoi, người liền hại con nối dòng của trẫm?” Dịch Thụy Cảnh từng bước ép sát, không buông tha một lỗ hổng. Trong lòng hẩn cực kỳ lo cho Từ Oánh lại không thể không ở đây đôi co cùng các nàng.

“Nô tỳ không dám...” Sương trần sợ hãi nhìn Dịch Thụy cảnh, thấy sắc mặt lạnh căm của hẩn thì càng sợ hãi, là nàng ta nhất thời quên mất Ngọc tần được sủng ái bao nhiêu, đã quên hoàng thượng vì nàng mà thỉnh Trường thần y, đã quên hoàng thượng để nàng ngủ lại Thanh Lương điện, thậm chí còn ở Bàn Nhược trì... từng sự kiện một hiện lên trong đầu nàng ta.

Nhớ tới cung nữ thái giám khi bị đánh, xác bị ném ở bãi tha ma, nghe nói nơi đó có chó, sói ăn thịt người, làm cho người ta chết rồi cũng không yên.

Là nàng ta hồ đồ, nếu thành thành thực thực đi theo Ngọc tần nói không chừng còn có ngày xuất cung, hiện tại nàng chỉ mong biểu ca của nàng không bị liên lụy.

“Sao mẫu hậu cũng theo các nàng hồ nháo, đi tin lời một cung nữ?” Dịch Thụy Cảnh uy hiếp Sương trần, quay đầu nói với Thái Hậu.

Thái hậu biết đại thế đã mất, hiện tại dù có xuất ra cái khăn kia cũng có thể bị nói là bày trò. Lời của Uyên âm càng không đáng tin, nếu là Thẩm đại nhân mời Trang thống lĩnh thì sao có thể để Ngọc tần xuất hiện ở nơi đó. Từ sớm hoàng thượng đã đánh tiếng với Thẩm đại nhân để Ngọc tần tiến cung. Nếu bà ta vẫn giằng co vấn đề này với hoàng thượng thì sẽ ảnh hưởng đến tình mẹ con.

Thờ dài đứng dậy “ Là ai gia hồ đồ, lại đi tin một cung nữ hồ ngôn loạn ngữ, thiếu chút nữa hại Ngọc tần sanh non. Cung nữ này tội đáng chết vạn lần, lăng trì đi.”

Sương Trân nghe thấy hai chữ lăng trì thì hôn mê bất tỉnh.

Chúng cung tần hiện tại không quan tâm Ngọc tần có bị tội danh đó không, hiện tại bọn họ cực kỳ muốn biết đứa nhỏ có giữ được không?

Dịch Thụy Cảnh cũng giống các nàng, bước vào bên trong, thấy trên mặt Từ Oánh và Từ thái y đều là mỉm cười thì thấy an tâm không ít “ Thái nhi của Ngọc tần có việc gì không?”

“ Hồi hoàng thượng, thai tượng có chút suy yếu, vì thân khai đơn thuốc, uống mấy ngày là ổn.”

“ Ân” Quay đầu thấy trên mặt Từ Oánh tái nhợt, môi tím tái, biết nàng không dễ chịu nên không nháo với nàng, chỉ yên lặng ôm nàng.

Hôm nay tất cả tấu chương đều nói về tai ương xảy ra ở phía nam, người chết vô số, dân chạy nạn không được triều đình cứu tế. hấn và đại thần ở trong ngự thư phòng thảo luận hồi lâu cũng không ra được kết quả vừa lòng, đang phiền muộn thì Trang thống lĩnh dẫn Xảo nhi vào, Xảo nhi vội vàng kể lại đầu đuôi. Trần hấn nhảy lên sợ nàng xảy ra chuyện. Kết quả Trang thống lĩnh muốn đi theo để giải thích rõ ràng.

Giải thích cái gì? Giải thích người và oánh oánh của ta không có quan hệ, khăn tay kia là ngẫu nhiên mà giống nhau? hấn hung hăng trừng Trang Dườn vài lần mới hết giận? Thực muốn xem trong đầu hấn(Trang Dương) có phải toàn cỏ không?

Đám người Từ thái y lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ. Nàng dựa vào lòng hấn, không nhịn được rơi nước mắt, hiện tại ngấm lại mà sợ hãi. Rủi mất xuông, trong mắt là mảnh lạnh băng.

Từ khi mang thai đến nay nàng luôn sợ này sợ nọ. thế nên nàng luôn không dám làm gì, thậm chí trước mặt hấn nàng cũng bày ra bộ dáng của tiểu nữ nhi kiêu căng.

“ Hoàng thượng, người tin tưởng nô tỳ sao?” Vấn đề này từ khi ở hành cung nàng đã muốn hỏi hấn, hiện tại nhân dịp này cố lấy dũng khí hỏi hấn.

hấn không ngờ nàng lại trực tiếp hỏi như vậy, thành thật gật đầu “ Tất nhiên là trăm tin tưởng nàng.”

Từ oánh không ngờ hấn lại tin tưởng nàng như vậy, nàng giống như con mèo lười biếng cọ vào lòng hấn, sau đó đem chuyện năm đó làm sao biết Trang thống lĩnh nói ra.

thật ra những chuyện đó hấn đều biết. hấn bởi vì sớm đã chú ý đến Thẩm gia và ngoại tổ phụ của nàng tần gia. Đối với nàng hấn cũng có chút hiểu biết, biết nàng quanh năm đều luyện chữ, trầm mặc ít nói, lão phu nhân cũng không thích nàng, không biết vì sao sau này nàng học phao trà, chọc cho lão phu nhân vui vẻ. Nhưng nàng không nói hấn cũng không hỏi. Ngày ấy hấn thấy khăn tay của nàng thì trong lòng khó chịu. Lập tức để mười hai thị vệ điều tra chuyện này nên biết rõ ràng mười mười.

Sau khi an ủi nàng hấn vội vàng đến ngự thư phòng giải quyết nạn ở phía nam. hấn đi rồi nàng liền thu lại tươi cười. Trong mắt là thống khổ, hối hận, còn có tàn khóc.

Đứa nhỏ của nàng tuy tạm thời có thể bảo vệ nhưng lại không sống quá tháng thứ năm. Năm tháng sau nếu nàng không đẻ đứa nhỏ ra sẽ thành một xác hai mạng.

Từ thái y nói chỉ cso nàng và Đào nhi biết. Nàng để Từ thái y không nói ra, thời gian hai tháng này nàng muốn tạo ra một bố cục.

Người nào nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Chỉ là mọi việc nàng luôn cẩn thận, tại sao đứa nhỏ vẫn xảy ra chuyện? Nàng không nghĩ đơn giản là chỉ quý mà đứa nhỏ có thể gặp chuyện không may, chỉ là đến cùng đã sai ở đâu?

Đồ ăn mỗi ngày đều là Đào nhi tự làm, trung gian không qua tay bất cứ ai, ngay cả Tô Noãn cũng khoogn được chạm qua. Trong phòng không có hương lẩn hương hoa, không nuôi động vật, đồ lạnh nàng cũng chưa từng động vào, điều này làm nàng nghĩ mãi không hiểu.

Đồ Mai Ngôn mang đến nếu có thể tránh nàng cũng sẽ tránh. Xạ hương của Uyển âm nàng cũng không ngửi nhiều, mỗi lần đều cách xa nàng ta. Khăng định là thứ mà nàng tiếp xúc nhiều nhưng lại xem nhẹ nó. Là cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bố cục

Gần đến cuối năm, trong cung cũng trở lên vui vẻ. trời hạ mấy trận tuyết, tuyết làm mấy cây hoa quế cũng trắng một mảng. Cung nhân vội vàng quét dọn, nhưng cũng khoogn dọn tuyết trên cây, nhìn giống như cây quế nở hoa.

“Hoàng thượng ở ngự thư phòng sao?” thần sắc mệt mỏi, quay đầu hỏi Tô Noãn.

“Chắc là vậy, nghe nói phía nam có nạn, hoàng thượng và các vị đại thần đã thương nghị mấy ngày.” Tô Noãn đáp thêm chần cho nàng “hôm nay nương nương cảm thấy thế nào?”

“Tốt, uống thuốc của Từ thái y nên không còn gì đáng ngại.” Dừng một chút nói “Trước kia trong phủ có một nha hoàn phản bội chủ tử, bị loạn côn đánh chết, sau đó bị ném tới bãi tha ma... Sương trần cũng bị thế sao”

Tô Noãn không nghĩ tới từ Oánh lại nói đến Sương trần, trên mặt lại không biểu hiện gì, hành lễ “Vâng”

Sau khi nàng ta lui ra, nàng nhỏ giọng nói với Đào nhi “Xảo nhi vẫn nhìn chăm chăm Tô Noãn?”

“hồi nương nương, Xảo nhi vẫn theo lời người để làm.” trong mắt Đào nhi xoẹt qua đau lòng “Nương nương, người hãy dưỡng thân thể thật tốt, hải tử sau này sẽ lại có.”

“nói cái gì vậy.” Từ Oánh cau mày quát lớn “hải tử của ta còn ngoan ngoãn ở trong bụng! hiện tại chúng ta phải cẩn thận nhiều hơn. Loại lời này đừng để ta nghe thấy lần hai!”

“vâng, nương nưuong.” Đào nhi biết bản thân lỗ mãng, chuyện đùa nhỏ chỉ có nàng ta và Từ Oánh biết, ngay cả Xảo nhi cũng không biết chuyện.

không phải không tin Xảo nhi mà càng ít người biết càng tốt.

“tỷ tỷ.” Mai Ngôn thông thả bước vào, ở gian ngoài xua đi hàn khí mới tiến vào “vẫn là chỗ của tỷ ấm áp.”

“nói giống như chỗ muối không có than vậy” kéo tay nàng thấy lạnh “Nha, sao lại lạnh thế này? Đào nhi, mau lấy lò sưởi tay.”

“Muối mới đến chỗ hàn tỷ tỷ. Bên ngoài gió lớn, nên dứt khoát không mang lò sưởi tay.” Mai Ngôn cúi đầu cười, bộ dáng nhu hòa. Nàng giắt mình một cái, trong đầu nhay ra một ý niệm

“Muối nha, phải yêu quý bản thân, bằng không sau này chỉ có muối là chịu khổ” Diêm trản Mai Ngôn nàng trịnh trọng nói.

Khi bị trúng gió lạnh, nữ tử rất khó mang thai.

“Xem muối này, đến cả nửa ngày mà không hỏi xem tỷ thế nào? Hàn tỷ tỷ cũng muốn đến nhưng vì hoàng thượng bảo tỷ cần tĩnh dưỡng nên cũng không dám đến.”

“Chỉ là bị kinh hãi, dưỡng mấy ngày đã tốt hơn rồi. Rất nhanh là cuối năm, muối có rảnh thì nên đến ngự thư phòng.”

“Tỷ không nên lấy muối ra trêu đùa. Hoàng thượng đã hạ chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được đi ngự thư phòng. Nghe nói mấy ngày rồi hoàng thượng cũng không dùng bữa tử tế. hoàng hậu avf Quý phi gấp gáp, sai người đưa diêm tâm đến cũng không thấy được bóng dáng hoàng thượng. vẫn là huệ tần có biện pháp. Ngày đó Nhị hoàng tử khóc nháo không chịu ăn mời hoàng thượng đến. Nhưng hoàng thượng chít ngồi một lát liền rời đi.”

Mấy ngày gần đây hoàng thượng bận rộn nàng cũng biết, đã mấy ngày hần chưa đến Vĩnh hòa cung. không biết bây giờ hần thế nào. Ngày khác nàng tốt hơn sẽ đến thăm hần.

Thấy Từ Oánh trầm tư, Mai Ngôn vẫn không ngừng thêu nói “Tỷ không cần lo lắng, Hoàng thượng đã có Ngụy công công chăm sóc. Hôm nay lúc thỉnh an Hoàng hậu trào phúng huệ tần không biết cấp bậc lễ nghĩa, lấy hoàng tử để tranh thủ tình cảm. huệ tần thay đổi sắc mặt, tranh luận với hoàng hậu vài câu. hiện tại đang bị chép phạt nữ giới.” trên mặt là nét cười trào phúng

Nàng cũng phụ họa cười vài tiếng, trong lòng có cân nhắc nhưng trên mặt lại hiện lên mệt mỏi. mai Ngôn thấy thế thì ngưng ngưng “Xem muối này, cứ mãi nói chuyện mà quên mất tỷ không khỏe. Muối cáo từ trước, chờ tỷ khỏe hơn sẽ đến quấy rầy.”

“Vậy ta không tiễn muối.”

Mai Ngôn đi rồi, Đào nhi thay cho nàng chén trà, bưng đến chút diêm tâm, Từ Oánh cân nhắc nói “Đào nhi, gọi Sương lạc đến đây.”

Từ khi Sương trần gặp chuyện, nàng không cho gọi Sương lạc hầu hạ. cung nữ trong Vĩnh Hòa cung không đủ, nhưng vì trong và ngoài cung không yên ổn nên nàng không để nghị thêm cung nữ. một là vừa chuyện cung nên nàng không muốn bị bắt lỗi, hai là nàng không muốn giống trông khua chiêng, nạn dân còn đang ở bên ngoài giãy dụa, trong cung có thể tiết kiệm liên tiết kiệm.

Sương lạc bị đưa đến trước mặt nàng, sợ hãi dập đầu “Nương nương, nô tỳ không biết tâm tư của Sương trần, mặc dù nô tỳ và nàng ta đến hầu hạ nương nương cùng một lúc nhưng no otyf là sau này mười quen nàng ta..”

“Được rồi” Từ oánh bị âm ỉ làm cho đau đầu “Hôm nay bản cung gọi người đến là muốn người làm việc. làm xong chuyện này, bản cung sẽ cho người xuất cung, và cho người một trăm lượng bạc.”

Sương Lạc không ngờ hôm nay tìm nàng ta đến không phải làm vấn tội, nhẹ nhàng thờ ra đồng thời trong lòng nhảy nhót. Từ Oánh nhìn thấy cũng không nói gì, để Đào nhi cho mọi người lui xuống.

“Người biết cung nữ bên người của Thẩm tần?”

Sương lạc tỉnh tể cân nhắc “Nô tỳ chỉ biết một tam đẳng nha hoàn, cũng không phải gần Thẩm tần.”

“không sao” Từ Oánh xoay vòng trên tay “Người lại gần đây.”

“...”

“Nghe rõ chưa?”

“Nô tỳ minh bạch.”

“Được, từ hôm nay người tiếp tục hầu hạ bên cạnh ta.” Sau đó hạ giọng “Những lời ta nói với người hôm nay không được phép lộ nửa chữ, bằng không bản cung có rất nhiều cách làm cho người hối hận!”

Sương Lạc phũ trên đất nói “Vâng” Nhìn Sương lạc ra ngoài, gọi Đào nhi “Để Lâm Ngôn nhìn chăm chăm Sương lạc, có động tĩnh gì báo lại ta.”

“Vâng”

Sương lạc ra khỏi điện thấy Tô Noãn đi vào vội hành lễ “cô cô cát tường.”

Tô Noãn nhìn mi “Sao người lại đi ra từ đây? không sợ nương nương thấy người liền không thoải mái.”

“Cần tuân cô cô chỉ bảo, chỉ là vừa rồi nương nương nói trong cung thiếu người, để nô tỳ ở lại bên người hầu hạ. Nô tỳ trở về chuẩn bị, không cô phụ nương nương ưu ái.”

“Như thế là nương nương muốn cất nhắc người, người phải hiểu cho nỗi khổ tâm của nương nương. Nương nương đã nghỉ ngơi chưa?”

“Lúc này nương nương có chút mệt mỏi, Đào nhi tỳ tỳ đang hầu hạ nương nương nghỉ.”

“Àn, người đi xuống đi.” Tô Noãn gọi một cung nữ đang nhân rồi đi Mai lâm hái hoa. Nàng ta còn nhớ lần đó nương nương muốn đi Mai lâm hái hoa nên mới xảy ra chuyện, cũng mai lâm hữu kinh vô hiểm

Xảo nhi luôn đi theo Tô Noãn, mấy ngày cũng chưa phát hiện được điều gì. Lại sợ bị Tô Noãn phát hiện nên không dám tiếp cận quá gần. Thấy Tô Noãn đi Mai lâm hái hoa thì chưa bao giờ đi cung, vào đông sương phòng bẩm báo Từ Oánh.

“Nhiều ngày nay vẫn không có biểu hiện khác thường?” Từ Oánh nhíu mi, Tô Noãn truyền tin tức ra ngoài, không có khả năng không có động tĩnh.

“Đúng vậy nương nương, nàng ta ngủ nô tỳ cũng không dám ngủ nhưng lại không phát hiện được điều gì.”

“đi Mai Lâm a” Xảo nhi bóc một miếng điểm tâm bỏ vào miệng “Nàng ta thương xuyên đi hái hoa?”

“Đúng vậy, khi còn ở tông Hương vận hiển Tô Noãn cô cô thường xuyên chiết hương hoa, khi nương nương mang thai, không dùng đến hương hoa nên nàng ta thường đặt ở hành lang hoặc thiên điện, chẳng lẽ...”

Đúng rồi nhất định là lúc Tô Noãn nhân lúc đi hái hoa truyền tin ra ngoài.

“Còn nhớ chuyện Đào nhi bị Lưu tần phạt roi? Ta luôn cảm thấy kỳ quái, Lưu tần có thai lại giữa trưa đi ngự hoa viên, cố tình lại chỉ gặp được Đào nhi. Nghĩ đến nhất định là có người mật báo..”

Nhất định là mật báo cho Quý phi, Quý phi lại hỏi chỉ điểm cho Lưu tần, liền có một màn cứu trong mưa đó.

Xem ra người của Quý phi ở trong cung thật sự nhiều, nhưng người mấy năm nay nàng ta bố trí cũng không thể coi khinh.

Nàng có thể ra tay từ Liễu gia?

“Xảo nhi, mời từ thái y đến một chuyến.” Có một số việc nàng phải dựa vào Từ thái y.

Từ thái y đến rất nhanh,, Từ Oánh chống đỡ thân thể xuống giường thì lễ “Từ đại ca, nửa năm nay ít nhiều nhờ người chiếu cố, Thẩm tam nương không biết báo đáp thế nào.”

Từ thái y bị dọa nhảy dựng vội hành lễ “Nương nương, xin hãy mau đứng lên, người làm vậy là tổn thọ của vi thần a? Huống hồ gia phụ luôn dặn dò phải chiếu cố nương nương, ngày đó cũng là Tân lão gia cứu gia phụ một mạng, phần ân tình này dù Từ gia làm trâu làm ngựa cho nương nương cũng phải làm.”

Từ ánh không đoán được ngoại tổ phụ của nàng lại cứu phụ thân của Từ thái y, nàng đối với ngoại tổ phụ không hiểu nhiều lắm, nghĩ đến thời còn trẻ ngoại tổ phụ cũng là nhân vật oai phong một cõi.

“Như thế thì là Tam nương không khách khí với từ đại ca. Nghe nói gần đây Nhị hoàng tử không chịu ăn uống, thường hay khóc nháo, đại ca có biết là chuyện gì không?”

“Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ nên khẩu vị không tốt hay khóc nháo là chuyện thường” Đây là nói lên không có ý hại người.

“Nếu ăn quả sơn trà thì thế nào?”

Từ thái y nhìn thoáng qua Từ Ánh “Nhị hoàng tử còn nhỏ nếu ăn sơn trà sẽ có bệnh trạng giống như bây giờ, không ăn được gì, còn nôn mửa.”

“thai của Tuyết phi thì sao?”

“tâm tư Tuyết phi tích tụ dẫn đến thai tượng không ổn. Lại dùng được lung tung để bồi bổ, làm cho thân mình suy yếu, chỉ sợ đến lúc đó chỉ có thể giữ lại một.”

Thở dài, nữ nhân trong cung đều không dễ dàng “Thai của ta có thể giữ được bao lâu?”

“Nhiều nhất là hơn một tháng nữa, đến mười năm bắt buộc phải đưa ra. Thỉnh nương nương sớm quyết định.”

“Còn một chuyện thỉnh Từ thái y hỗ trợ, điều tra Liễu gia của Quý phi.”

“Vi thần sẽ tận lực.”

Nằm trên sập, nàng đau lòng lại không khóc được nên trong lòng rất khó chịu.

không biết giờ này hán đang làm gì? Dù sao cũng không ngủ được, nàng gọi Đào nhi “Ngươi làm chút canh mang đến cho Hoàng Thượng, không cần cầu kỳ, cho nhiều đường một chút.”

Nàng nhớ Chi Hoa nói hán thích đồ ngọt.

“Nếu Hoàng Thượng biết nương nương thương nhớ người như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng.” Đào nhi che miệng cười trey ghẹo.

“Còn không mau đi.” Từ Ánh làm bộ muốn đứng lên, làm Đào nhi sợ vội vàng đỡ nàng nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Sơn trà

Liên tiếp mấy ngày, Nhị hoàng tử luôn nôn mửa. trong cung chưa có hoàng tử công chúa nên hoàng thượng rất lo lắng, liên tiếp đến chỗ Huệ tần. Thái y nói là do hoàng tử bị lạnh, làm thái giám cung nữ hầu hạ Nhị hoàng tử bị phạt hai mươi gậy.

Ăn xong sơn trà, tình huống của nhị hoàng tử cũng không tốt hơn, đến tối đều nôn ra. Liên tiếp mấy ngày Huệ phi đều trực trước giường nhị hoàng tử, không buồn cả trang điểm, Dịch Thụy Cảnh nhìn thấy thì có chút động dung.

Thấy Nhị hoàng tử ăn không được mà còn nôn. Những món ăn bình thường không động, không khí trong cung ngày càng khàn trương, mọi người lúc đầu nghi ngờ Huệ tần dùng Nhị hoàng tử để tranh thủ tình cảm dần chuyển thành ai là người làm hại Nhị hoàng tử.

Đứng mũi chịu sào là người hoài dự Đại hoàng tử, Hoàng hậu, không nói đến khúc mắc giữa hai người họ, còn có hoàng hậu là người nhỏ nhen. Điều này làm hoàng thượng phẫn nộ hai kim vệ âm thầm điều tra.

Hoàng hậu lại là người không có tâm cơ sâu như vậy. Hoàng thượng sau khi biết thì mặt càng đen. Lại không thể phát tác nên khi đến Vĩnh Hòa cung thăm Từ Ánh đều trưng ra bộ mặt đen xỉ.

Từ Ánh thức thối, tận lực không xuất hiện trước mặt quá nhiều. hiện tại cảm xúc của nàng không ổn định, nàng không muốn trở thành vật hi sinh.

Cũng may sau một hai lần như thế hán phát hiện ra, không cho phép nàng trốn. Tận lực làm sắc mặt hòa hoãn xuống, vuốt bụng nàng thở dài “Ánh ánh, nàng nhất định phải sinh cho Trẫm một hài tử khỏe mạnh.”

Thân mình Từ Ánh thoáng cứng đờ, trên mặt kéo ra chút tươi cười “Đó là tất nhiên.”

Cũng may hấn đang lo lắng cho Nhị hoàng tử nên không phát hiện dị thường. Chờ hấn rời đi nàng có cảm giác như vừa sống lại, bụng lại quặn lên khiến nàng phải hít khí mấy lần.

Đứa nhỏ không thể giữ quá lâu.

Nhóm thái y không dám dùng được linh tinh, huống chi hoàng tử còn nhỏ tuổi. Chỉ luôn nói Nhị hoàng tử suy yếu, chỉ cần từ từ dưỡng. Đừng nói được, đến châm cứu cũng không dám. Tường thần y lại cách xa kinh thành nên chưa về kịp.

Hoàng thượng giận dữ, thái y viện bị liên lụy. cũng may có thái y gan lớn thấp thỏm nói “Hoàng thượng, vì thần thấy Nhị hoàng tử là ăn phải đồ tương khắc nhau nên mới nôn mửa.”

Người này tên Chương TRình, làm người thích luồn cúi, bị phần lớn lão tiền bối trong thái y viện áp không ngẩng đầu nên được, hôm nay lại gan lớn trả lời, nhưng nói xong lại hối hận.

Lấy tư chất của nhóm thái y sao không nhìn ra nguyên nhân nôn mửa của Nhị hoàng tử, chẳng qua là chờ kẻ ngu ngốc làm con dê đầu đàn.

Quả nhiên Dịch Thụy Cảnh vừa nghe liền nhăn mày, hỏi viện trưởng viện thái y, viện trưởng gật đầu “Đích xác là có thể do nguyên nhân đó, sức đề kháng của hải tử còn yếu, nếu không may dùng phải đồ tương khắc nhau dễ bị nôn mửa.”

Bình thường Nhị hoàng tử dùng sữa của bà vú, đồ ăn câu bà vú được quy định nghiêm ngặt, không được ăn đồ kích thích, không được thêm muối, mỗi ngày dùng đồ gì đều do phủ nội vụ quy định. Dịch Thụy Cảnh gọi bà vú, bốn bà vú quỳ trên đất, xác định hôm nay tránh không khỏi bị đánh.

Chương Trình nghĩ công lao hôm nay của hấn chỉ sợ đã bị viện trưởng chiếm, chính là không được công lao thì cũng phải lập công chuộc tội. Trong lòng khó chịu, hấn căn dặn nói với Dịch Thụy Cảnh “Hoàng Thượng, vì thần biết một loại nếu ăn cùng đồ tương khắc có thể gây nôn mửa, đó là Sơn tra. nói chừng là Nhị hoàng tử dùng sơn tra nên mới bị nôn mửa.”

một bà vú sợ tới mức người nhũn ra, trên người tỏa ra mùi hôi thối, nguyên lai là bị dọa tiểu ra quần. Dịch Thụy Cảnh nhíu mày, Tiểu Huyền tử vội sai người đem bà vú ra ngoài đổi xiêm y.

Đầu tiên Ngụy công công sai người điều tra xem gần đây những vị tiểu chủ nào dùng sơn tra, lại sai người lục soát thật kỹ phòng của các bà vú.

Sau khi kiểm tra thật kỹ, đến gầm giường cũng không tha, cuối cùng tìm thấy một cái bát trong chần câu một bà vú, tuy cái bát trống không nhưng trên đó lại thoang thoang mùi sơn tra.

Hóa ra huệ tần nói Nhị hoàng tử đã lớn, không cần bà vú phải cho bú. Bà vú đặt sữa trong bát để Nhị hoàng tử học nâng bát.

Bà vú bị kéo vào điện thẩm vấn, nhưng đánh chết không nói gì nhiều. chỉ nói bị đồng hương hãm hại, là một tiểu cung nữ đồng hương hiếu kính. Bà ta không có nhiều sữa cho Nhị hoàng tử bú nên sợ huệ tần không cần bà ta, liền vụng trộm dùng thêm sữa dê và sơn tra. (đoạn này ta đọc cũng không hiểu lắm nên dịch k ổn, mọi người thông cảm nha)

Nhưng bà ta lại không nói được cung nữ kia là ở cung nào, bà ta gấp đến độ đang thảng chập mà đổ đầy mồ hôi. Sau một hồi bất bản thân phải tỉnh táo, mới nhớ tới những lời cung nữ kia nói qua

“Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ nhớ cung nữ kia gọi là Đỗ Quyên, nói giọng hà bắc. Nô tỳ nhớ nàng ta nói tiểu chủ của nàng ta mới hết hạn cấm túc, nàng ta chỉ sợ về sau không được nhân hạ nữa.”

Nội vụ phủ bẩm báo trong một tháng nay thì có mấy vị tiểu chủ dùng sơn tra, đó là Tuyết phi, Phương tần, triệu đáp ứng, và Thẩm tần.

Dịch Thụy Cảnh híp mắt, mọi việc đến lúc này có thể khẳng định hung thủ là Thẩm tần, nàng ta mới được giải trừ cấm túc liền không an phận. hơn nữa phía trước còn có Tuyết phi suốt sinh non nên càng không thể tha thứ.

“tiểu Huyền tử, đem Thẩm tần biếm lãnh cung, bỏ phân vị, biếm thành thứ dân, không cần bẩm lại triều. Huệ tần.. ngay cả đứa nhỏ cũng không chăm sóc tốt, đem Nhị hoàng tử đến chỗ Quý phi nuôi dưỡng một thời gian.”

Sắc mặt huệ tần trắng xám, quỳ xuống “hoàng thượng, nô tỳ sai rồi, nô tỳ sẽ chăm sóc Nhị hoàng tử thật tốt, nô tỳ là mẹ đẻ của Nhị hoàng tử a, Nhị hoàng tử không thể sống xa nô tỳ.. Hoàng thượng.”

Dịch Thụy Cảnh nhàn nhạt liếc nàng ta “về sau người vẫn là mẹ đẻ của Nhị hoàng tử.” cũng chỉ là mẹ đẻ mà thôi.

Huệ tần cảm thấy cả người nhũn ra. Lần đầu tiên nàng ta khắc sâu cảm giác đế vương vô tình, hấn là đế vương, hấn không có tình cảm.

Ngay một chút thương hại cũng không cho nàng ta.

nói đến Uyển âm, sau khi phát hiện một nha hoàn tam đẳng nhảy giếng tự sát thì biết bản thân bị thiết kế. hiện tại nàng ta coi như cùng đường liền vãi tứ phương, khẩn cấp đến gặp Thái hậu.

Thái hậu đang lễ phật thấy nàng ta quần áo không chỉnh tề, tóc tai loạn xạ thì nhíu mày “Xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại kích động như vậy?”

“Thái hậu nương nương, cứu nô tỳ, nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng báo đáp người.” nói xong đập đầu bang bang.

Thái hậu cho cung nữ một ánh mắt, cung nữ đi ra ngoài sau đó nhỏ giọng bẩm báo với thái hậu. Trong điện cực yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm chuyển phật châu của Thái hậu “Chuyện này ai gia không giúp được người.”

“Thái hậu.” Uyển âm cúi đầu, ngữ khí tuyệt vọng “Nhất định là Thẩm Từ Oánh hại nô tỳ, nhất định là nàng ta! Cầu xin Thái hậu cứu nô tỳ.”

“Làm càn, trước mặt Thái Hậu lại dám vô lễ, dám gọi tên của Ngọc tần!” thanh âm một thái giám vang lên làm Uyển âm run lấy bầy.

“Được rồi, nàng cũng là trong tình huống cấp bách mới phạm lỗi.” Thái hậu bày ra vẻ mặt hiền từ “Ai gia biết người là đứa bé ngoan sẽ không gây ra chuyện như vậy, nhưng cung nữ của người đã chết, chết không đổi chứng. Ai gia chỉ có thể cầu tình trước mặt hoàng thượng.”

Uyển âm nghe xong liền mừng rỡ, cung kính đập đầu ba cái “Nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp Thái hậu nương nương.”

“đi, mời Hoàng thượng đến đây.” Thái hậu gật đầu, cũng không cho Uyển âm đứng lên.

Đợi hơn một canh giờ, Dịch thụ Cảnh mới đến Thọ Khang cung. Thấy Uyển âm đag quỳ thì nhủ mày “mẫu hậu, nữ nhân tâm tư ác độc này sao lại ở đây, sẽ làm ô uế Thọ Khang cung.”

“trong lòng ai gia biết, huống chi Uyển âm không giống loại người như vậy, nhất định là có nguyên do oan hãm hại. Khó có người tông cung hợp mắt ai gia, nên ai gia muốn thay nàng cầu tình.”

“mẫu hậu, lúc trước nàng ta hãm hại đứa nhỏ của Tuyết phi, hiện tại lại hãm hại Nhị hoàng tử, nói không chừng ngày nào đó nàng ta sẽ hãm hại trẫm và mẫu hậu.” Lời này nói ra cực không khách khí, mặt uyển âm lại càng trắng, cửa ải hôm nay sợ rằng nàng ta không qua được.

Sắc mặt thái hậu cũng cứng đờ, tạm thời không nói chuyện mà tinh tế cân nhắc. Nguyên bản muốn dùng Uyển âm để khống chế Từ Oánh, hiện tại Từ Oánh được sủng ái, cứ như vậy Thẩm gia cũng sẽ phong quang vô hạn liền không thể lấy đó về.. Làm thế nào mới tốt?

Còn nữa uyển âm không lọt vào mắt hoàng thượng, lại không có con nối dòng. Trong cung chỉ nghe người mới cười không nghe người cũ khóc. hiện tại có bảo vệ Uyển âm thì đó cũng là con cò vô dụng.

Thấy sắc mặt hoàng thượng xanh mét, Thái hậu thở dài “Theo ý của hoàng thượng thôi, Thẩm tần biếm lãnh cung. Thẩm thị có thể ác độc như vậy nghĩ đến là do gia phong của Thẩm gia không tốt, để Ngọc tần chép nhiều nữ giới, nữ huấn, coi như là tích đức cho đứa nhỏ trong bụng.”

Uyển âm người lại rất thoải mái, lãnh cung thì thế nào, chung quy nàng ta cũng sẽ có cách trở về. Trong mắt nàng ta hiện lên ngoan độc.

Nghe thái hậu nói gia phong Thẩm gia khoogn tốt, Từ Oánh cười nhẹ. hiện tại coi như nàng rõ ràng, Thái hậu sẽ chen ép nữ nhân của Thẩm gia được sủng ái. hiện tại nàng đang rảnh nên chép nữ giới, nữ huấn giết thời gian.

Quý phi nuôi nấng Nhị Hoàng tử, nhất thời nàng ta thành người nổi bật nhất hậu cung. Ngay cả Hoàng hậu cũng đề phòng một hai. Liều quý phi lại rất biết điều, đến cung của hoàng hậu hỏi một phen về cách nuôi đứa nhỏ của hoàng hậu lại muốn sau này làm phi tần hoàng hậu. Điều này làm hoàng hậu rất tức giận, ngay cả khi Hiên phi, Thục phi đến thỉnh an cũng dặn dò chiếu cố Nhị hoàng tử.

Huệ tần nghiêng răng nghiêng lợi thu đồ cho Nhị hoàng tử, hiện tại bà vú cũng không phải người của nàng ta, nếu có người muốn ám hại thì dễ như trở bàn tay. Chỉ mong Quý phi bảo vệ tốt cho Nhị hoàng tử, lại lo lắng tương lại Nhị hoàng tử không nhận nàng ta.

Lúc bắt đầu phát hiện Nhị hoàng tử nôn mửa, nàng ta cũng không để ý nhiều vì tiểu hài tử thỉnh thoảng cũng bị như thế, huống chi mỗi ngày Hoàng thượng đều đến, tuy không ngủ lại nhưng còn hơn những tháng ngày không thấy mặt hoàng thượng. thẳng đến khi nhị hoàng tử bắt đầu suy yếu nàng ta mới hoảng sợ.

Nhưng tất cả đều đã chậm.

Dịch Thụ cảnh khôi phục những tháng ngày bận rộn chính vụ, rất ít khi đến hậu cung, trừ bỏ ban ngày đến thăm Từ Oánh, ban đêm về ngủ tại thư phòng, không triệu kiến một tiểu chủ nào, nghe nói ngày ngày Lý đáp ứng đều đến ngự thư phòng chờ hoàng thượng sủng hạnh. Ngày cả Hoàng hậu cũng phải khen nàng ta kiên trì. Từ Oánh nghe xong không biết lên khen nàng ta thông minh hay chê ngu xuẩn.

Vài ngày sau Từ Oánh xin hoàng hậu ý chỉ cho người thân vào cung, hoàng hậu vui vẻ để Thẩm tiểu phu nhân tiến cung.

Ngày Hứa thị vào cung là ngày tuyết rơi dày, Từ Oánh nhìn tuyết rơi trong lòng khó chịu, đứa nhỏ sẽ đi vào ngày lạnh như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Táng hoa

Từ Oánh chọn ngày mừng ba tháng chạp để truyền Hứa thị tiến cung. Buổi sáng tuyết rơi là tả, trong lòng nàng cũng trầm trầm, một lát sau tuyết ngừng. Hứa thị bước phòng nhỏ bên ngoài, cởi áo choàng đưa cho Đào nhi, sau khi xua đi cái lạnh mới vào trong. Thấy Từ Oánh liền hành đại lễ “Nương nương cát tường”

“mẫu thân mau đứng lên” Tô Noãn nâng nàng ta ngồi trên ghế con, Từ Oánh ngồi trên đại kháng, nàng mặt xiêm y đơn giản màu xanh lá mạ, trên đùi đắp chăn gấm “Xảo nhi, thượng trà, dùng trà hôm trước hoàng thượng ban thưởng.”

“Nương nương, thật là thánh sủng không suy, lão gia biết cũng an tâm.” Hứa thị dùng một chút rượu nói “không dám gạt nương nương, lần này thiếp thân tiến cung là có một số việc.. Lão gia nghe nói Nhị cô nãi nãi xảy ra chuyện?”

Từ Oánh giả bộ thờ dài “Việc này cũng lạ, nếu ta biết muội ấy có ý tưởng này thì tốt rồi.” Nàng cho Tô Noãn một ánh mắt, cho toàn bộ cung nữ thái giám lui xuống, nhỏ giọng nói “Lúc đầu muội ấy hại đứa nhỏ trong bụng Tuyết phi, hoàng thượng niệm tình muội ấy còn nhỏ tuổi nên chỉ phạt cấm túc, không ngờ lần này muội ấy lại đánh chủ ý lên Nhị hoàng tử..”

Hứa thị che miệng, trong mắt lộ ra sợ hãi “Nương nương đừng làm thiếp thân sợ, nếu hoàng thượng trách tội xuống thì làm sao cho tốt?”

“Nhưng cũng không được chọc giận Thái hậu, hiện tại bụng ta lớn như vậy cũng phải chép nữ giới, Thái hậu quan trọng hơn Thẩm gia chúng ta không ít đâu.”

Mặt Hứa thị trắng bệch, trong lòng thầm hận Uyển âm gây phiền toái, cùng nương nương giống nhau, không làm người ta bớt lo.

Từ Oánh nhìn sắc mặt Hứa thị thì biết bà ta đang nghĩ gì. Từ Oánh nhìn tuyết đã ngừng thì nảy ra một ý “không bằng mẫu thân cùng ta đi dạo một chút.”

“Nương nương, người đang mang thai, bên ngoài lại lạnh..”

“không sao, phủ thêm áo choàng là được” Đứng dậy đặt lên tay Hứa thị, Tô Noãn tiến lên đỡ bên còn lại, Từ Oánh quay đầu cười “Lát nữa Mai Ngôn sẽ đến tìm ta, người lưu lại cùng nàng ấy.”

Tô Noãn quỳ gối đáp “Vâng”. Xảo nhi tiến lên đỡ nàng, mấy người đi ra ngoài.

KHi bóng dáng các nàng khuất, Tô Noãn bày ra vẻ đăm chiêu, gần đây nương nương rất không đúng. Ban đêm hoàng thượng muốn ở lại cũng bị nương nương dùng cơ thể mình không khỏa đuổi đi, có nên bẩm báo chủ tử?

Đoàn người Từ oánh vừa đi vừa ngắm tuyết, lại đến nhà ấm xem hoa lan trân quý, lúc ra ngoài trời đã hơi mờ mịt, bắt chợt có những bông tuyết phiêu du.

Dọc đường đi Hứa thị rất khẩn trương, bà ta sợ cái thai của Từ Oánh xảy ra chuyện, lúc đó không chỉ có mình bà ta phải chịu trách nhiệm, vinh quang của cả Thẩm gia đều phụ thuộc vào nàng.

“Nương nương, tuyết rơi ngày càng nhiều, không bằng chúng ta đến cung của Huệ tần nghỉ ngơi một chút.”

“Cũng được, Nhị hoàng tử bị ốm đến chỗ Quý phi, nàng ấy nhất định thương tâm, chúng ta đi nhìn một cái.” Từ Oánh gật đầu “Vừa vặn ta cũng mệt mỏi.”

Nghe nàng mệt mỏi, Lâm Ngôn và vài thái giám liền nâng cao tinh thần, đi khiêng kiệu đến, sai thái giám đến Sướng An cung thông báo.

Đến Sướng An cung, Huệ tần phờ phạc, vài ngày qua cũng gầy đi một còng, trên mặt gần như không có chút thịt. Thấy nàng cũng nhàn nhạt nói một câu “Muội muội” không còn phờ phạc như ngày xưa.

“đã quý rầy tỷ tỷ, đây là mẫu thân của muội, Hứa thị.” Hứa thị hành lễ, ba người phân theo phân vị ngồi xuống.

“không biết muội không quản lạnh giá đến tìm bản cung là có chuyện gì?”

“Việc thì không có, cùng mẫu thân thưởng tuyết một lát liền mệt mỏi nên đến chỗ tỷ nghỉ tạm” Từ Oánh nâng trà nhấp một ngụm “Xem ra tỷ không chào đón muội. Muội nhớ ngày mới tiến ung. Tỷ rất thích muội, thường truyền muội đến Sướng An cung.”

Huệ tần biến sắc, Hứa thị ở bên cạnh như ngồi đồng lửa. trên mặt từ Oánh thủy chung mang nụ cười “Chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên, lúc trước mảnh tâm ý của tỷ với Nhị hoàng tử cũng làm muội cảm động, ngay cả tư vị của canh hồng lệ cũng làm muội nhớ mãi không quên.”

Nghe thấy canh hồng lệ, trên mặt Huệ tần lúc đỏ lúc trắng, chỉ nghe Từ Oánh nhỏ giọng nói tiếp “Người nwoj ta đâu chỉ là canh hồng lệ!” Ngờ khi không sắc bén nhưng lại như dao nhỏ cắt thịt nàng ta, làm nàng ta cảm thấy như đã làm chuyện gì thương thiên hại lý.

Cố gắng hòa hoãn sắc mặt Huệ tần cười nói “Muội muội nói đùa, tỷ không có tâm tư tình tứ như muội nên không hiểu muội đang nói gì.”

Từ Oánh nở nụ cười khinh thường, cho Xảo nhi một ánh mắt “Tỷ tỷ, ở đây nhiều người không bằng để các nàng ra bên ngoài dùng chén trà, cũng là thể hiện sự hiền từ của tỷ.”

“bọn họ là nô tài thì có bốn phận phải hầu hạ chúng ta.” Huệ tần không có quên Từ Oánh đang mang thai, nếu xảy ra chuyện mà chỉ có mình nàng ta thì nàng ta không thể chối cãi. Nghĩ đến Từ Oánh vừa uống một ngụm trà trong Sướng An cung, nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện, nàng ta thật không còn đường chối cãi, nghĩ đến đây sắc mặt nàng ta trắng bệch.

Nhưng chắc nàng ta (Từ Oánh) không lấy đứa nhỏ ra đùa chứ?

“Đúng vậy, mà tỷ tỷ cũng đừng quá lo lắng, tuy rằng Nhị hoàng tử được đưa cho Quý phi nuôi dưỡng nhưng dù thế nào tỷ cũng là mẹ đẻ của hắn. Chờ khi hắn lớn hơn chút nữa sẽ biết hiếu kính tỷ.”

nói xong lại nhấp một ngụm trà, Huệ tần nhìn thấy mà hết hồn, trong lòng nàng ta ần ần bất an, cảm thấy lai gải bất thiện (người đến không tốt)

“Bụng, bụng ta đau quá.” Từ Oánh đột nhiên ôm bụng kêu, dọa cho Hứa thị chết trân, nhũn ở trên ghế, muốn gọi người cũng không phát ra tiếng.

Xảo nhi vội gọi Lâm Ngôn, Lâm Ngôn sai tiểu thái giám đi tìm thái y, còn bản thân thì đi bấm bảo hoàng thượng. Huệ tần ngồi yên trên ghế, chẳng lẽ Ngọc tần thật sự dùng đứa nhỏ để hãm hại bản thân?

Nhưng là xảy ra chuyện ở Sướng An cung, dù thế nào bản thân cũng sẽ bị liên lụy.

Nhị hoàng tử không thể có một mẩu thân phạm tội, dù là mẹ đẻ cũng không thể. Bấy không Nhị hoàng tử sao có tư cách tranh cùng đại hoàng tử? Sao triều thần có thể ủng hộ Nhị hoàng tử? Hoàng thượng còn trẻ, về sau sẽ ngày càng có nhiều đứa trẻ, trong bụng Tuyệt phi còn có một cái, ai có thể dám chắc sau này Hoàng Thượng không ghét bỏ Nhị hoàng tử?

Cung nữ gắt gao che chở Huệ tần, Huệ tần phun ra một ngụm khí khó chịu, nàng ta thấy thế nào thì bản thân cũng bị thua một nước cờ, thậm chí không cần Từ Oánh cáo trạng, hoàng thượng cũng sẽ xử trí nàng ta.

Thậm chí Hoàng Thượng vì muốn đền bù cho nàng ta (Từ Oánh) có khả năng sẽ ôm Nhị hoàng tử cho nàng ta (Từ Oánh) nuôi nấng, lúc đó ở trong cung chính là không còn chỗ cho nàng ta (Huệ tần) sống.

Sinh nhưng không có công nuôi dưỡng, huống chi mười mấy năm sau nàng ta còn ở trên đời không? Bên tai truyền đến tiếng của Ngọc tần, mỗi tiếng rơi vào tai nàng ta giống như bùa đòi mạng.

Nàng (Huệ tần) và nàng ta (Từ Oánh) có thâm thù đại hận gì? Chỉ là nàng(HT) để nàng ta (TU) dùng canh hồng lệ mà nàng ta (TU) muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Thẩm tần- Uyển âm! Các nàng là tỷ muội, trong cung lại truyền ra các nàng bất hòa, nhưng dù sao cũng là nữ nhân Thẩm gia. Uyển âm vừa vào lãnh cung, Từ Oánh liền không tiếc đứa nhỏ trong bụng mà hãm hại nàng(HT)?

Rất nhanh thái y đã chạy đến, sau khi xem mạch nói “nàng nương nương trở về, không được để gió lọt vào, lại cho người chuẩn bị nước nóng.” nói xong nhanh chóng khai đơn thuốc.

Khi Dịch Thụy Cảnh chạy đến thì Từ Oánh đã đau đến mức ngất đi, bọn thái giám đang muốn nâng lên kiệu. Hắn liền phân phó Ngụy công công “nâng kiệu của Trẫm đến đây, đặt Ngọc tần lên kiệu của Trẫm.”

“hoàng thượng, chỉ sợ không ổn, trên người Ngọc tần nương nương có máu, chỉ sợ ô uest.” Ngụy công công thấp giọng nói. Dịch Thụy cảnh đáp hắn “Dong dài thêm một câu Trẫm sẽ thưởng cho người hai mươi đại bản, còn không đi mau”

Miền lễ cho thái y “thai của Ngọc tần như thế nào? Có việc gì không?”

Trong lòng thái y biết sợ là hôm nay phải để đầu lại đây, thanh âm nghẹn ngào nói “Hồi, hồi hoàng thượng, thai của Ngọc tần sợ là khó giữ được, vì thần mờ đơn thuốc đảm bảo Ngọc tần bình an vô sự.”

Dịch Thụy Cảnh bóp cổ với thái y “Người nói rõ cho Trẫm! thai của Ngọc tần rất tốt, sao lại dễ non?!”

Thái y không dám giãi dụa, hít thở ngày càng khó khăn, đến khi hắn sắp không thở nổi Dịch Thụy Cảnh mới buông hắn ra, nhìn Huệ tần đang nhũn trên ghế, trong mắt đầy sát khí.

Nếu hắn động thủ hiện tại nàng ta đã là xác chết, nhưng hắn sẽ không tự giết nàng ta, ngay cả nhìn nàng ta hắn cũng thấy bản.

Dịch Thụy Cảnh xoay người đi ra ngoài, phân phó Ngụy công công bao vây Sướng An cung, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi nhưng hắn không ngồi kiệu, mà nhanh chóng đuổi theo kiệu của Từ Oánh. Trong lòng hắn buồn bã, hắn và đứa nhỏ của nàng không có duyên.

hắn cảm thấy dường như bản thân đã từng trải qua loại tình cảnh này, khi vội vàng chạy đến thì chỉ còn lại thi thể cầu nàng và đứa nhỏ.

Thậm chí đến cái liếc mắt cuối cùng nàng cũng không lưu cho hắn.

;loại cảm giác này làm cho ngực hắn khó chịu. Dưới chân bước càng mau, Ngụy công công thở hổn hển chạy theo mà không kịp.

hắn sâu sắc cảm thấy hoàng thượng đối với vị chủ tử kia không phải chỉ là nhất thời nhiệt tình.

Cả người nàng nâng nâng, không biết bản thân đang ở đâu, bây giờ là năm nào. Bụng truyền đến cảm giác đau đớn để nàng cảm thấy nàng đã sinh ra đứa nhỏ mềm yếu nhỏ nhỏ.

Lát sau nàng lại ở tông cảnh Uyển âm bóp chết đứa bé của nàng, nàng ở bên cạnh nhưng lại không làm được gì. Cung nữ bên người Uyển âm lôi kéo nàng, và miệng nàng, cuối cùng do nàng cầu xin Uyển âm mới ban cho nàng ly rượu độc.

Đau đớn khi uống rượu độc nàng không thể chịu được nhưng khi nghĩ đến như thế có thể đi cùng con, giúp nó không còn cô đơn, nàng liền không sợ hãi.

một bàn tay ấm áp lau nước mắt trên mặt nàng, sau đó nàng được ôm vào vòm ngực ấm áp. Nàng như cảm nhận được và thấy yên tâm hơn, người đàn trầm lại, nặng nề ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phiên ngoại

Uyển âm ngồi trước bàn trang điểm, ánh mắt ngơ ngác không có tiêu điểm, cảm lược trên tay nhưng lại không chải tóc, ngay vừa rồi, nàng ta hại chết đích tỷ của mình.

Từ nhỏ nàng ta đã biết mình và đích tỷ không giống nhau, nàng là con vợ cả, mẫu thân là con gái Tân gia – gia thế hiển hách ở Giang Nam. Mà nàng ta là con cầu di nương xuất thân nô tỳ, ý vào hầu hạ cô cô trong phủ nên có chút thể diện.

Nàng ta không cam lòng dựa vào cái gì mà Thẩm Từ Oánh có thể phong quang bốn phía mà nàng ta chỉ có thể núp dưới bóng của nàng? Đến khi mẹ cả Tân thị qua đời, nàng ta mới thờ phào, năm đó nàng ta bảy tuổi.

Thẩm Từ Oánh vào cung, nàng ta cũng muốn tiến cung, dù phải quỳ dưới chân của Vận Diễm, nàng ta không thể thua nàng một bước, dù phải trả giá như thế nào cũng phải theo kịp bước của nàng. Đập đầu một cái không được thì đập hai cái, đập đến khi cô cô đáp ứng mười thôi, chẳng để ý đến đầu chảy máu, nàng ta chỉ biết vui mừng.

Thẩm Từ Oánh ngượng ngùng ngồi lên đầu ta.

Ngày ấy tiến cung, trời âm u, không thấy mặt trời nhưng với nàng ta đó vẫn là ngày đẹp nhất. Nàng ta thỉnh an Thái Hậu, thần sắc thái hậu nhàn nhạt nhưng khi nghe thấy cô cô nói nàng là muội muội của Từ Oánh thì trong mắt hiện lên tia sáng.

Nàng ta sẽ không nhìn nhầm, nàng ta biết đó là cơ hội. chỉ cần ôm thật chặt đùi thái hậu thì sau này trong cung nàng ta sẽ ngồi lên đầu Từ Oánh.

Quả nhiên Thái Hậu giới thiệu nàng cho hoàng thượng, hoàng thượng so với tưởng tượng của nàng ta thì trẻ hơn, mày kiếm mắt phượng là thiên chi kiêu tử. nàng ta thừa nhận khi nhìn thấy hoàng thượng trong lòng nàng ta đã không còn nghĩ đến Từ Oánh, một lòng chỉ muốn ở bên hắn.

Đêm đó nàng ta thị tẩm, hắn ở trên người nàng luân hãm nhưng trên mặt lại không có một tia động tình hay thương hại. không để ý nàng đau xót mà tiến vào, thậm chí nàng ta hoài nghi hắn có biết ai đang nằm dưới thân hắn? Hoặc trong mắt hắn, ai cũng giống nhau.

Hôm sau tỉnh lại không thấy thân ảnh của hắn, nàng ngồi dậy, trong lòng ngọt ngào, từ nay về sau nàng ta là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Sau khi thỉnh an Từ Oánh đến chỗ nàng, trên mặt luôn tươi cười. Nàng ta quay lưng lại lộ ra khinh thường. Thẩm Từ Oánh vĩnh viễn đều như vậy, cho rằng tất cả mọi người đối tốt với nàng, có đó khi nàng ta hoài nghi có phải Từ Oánh bị ngu hay không?

“Muội muội, có phải phụ thân sợ ta ở trong cung cô đơn nên mới để muội tiến cung? Phụ thân thật là, ủy khuất muội.” Từ Oánh lôi kéo nàng ta “Về sau hai chúng ta ở trong cung sẽ nâng đỡ lẫn nhau, làm Thẩm gia được vinh dự.”

Thấy vẻ mặt nàng ta mặt mũi liền ngừng lại “Mặt mũi sao? Có phải lạ gì không?”

“không, hôm qua muội ngủ rất ngon, là hoàng thượng ép buộc muội mặt mũi.” Càng nói về sau càng nhỏ.

trên mặt Từ Oánh trắng bệch miễn cưỡng nói “Chúc mừng muội, ta không biết hôm qua hoàng thượng nghĩ tại đây. Ta nghe nói muội ngủ không ngon, thật là hồ đồ.”

Uyển âm thấy trên mặt Từ Oánh vẫn duy trì phong phạm của đích tỷ thì tông mắt hiện nên khinh thường nhưng vẫn tươi cười nói “Di nương bảo muội thay người vắn an tỳ tỳ, thân thể lão phu nhân và phụ thân đều tốt, trong phủ đã có di nương lo liệu, tỷ cứ yên tâm”

“Ann, di nương làm việc luôn ôn hòa” Từ Oánh gạt đầu, do dự “Muội muội, hoàng thượng đối với muội có ôn nhu?”

Uyển âm sững sốt, nhớ tới đêm quan hoàng thượng không có ky, nàng đau đớn, thẹn thùng nói “tỷ tỷ, hoàng thượng rất ôn nhu? Sao tỷ lại hỏi vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng không ôn nhu với tỷ?”

Từ Oánh lắc đầu “Cũng không phải, chỉ là hoàng thượng.” ngẩng đầu thấy Uyển âm đang lắng tai nghe thì ngại ngùng cười không nói gì thêm

Uyển âm thấy nàng không nói gì liền tiến lên cù loét “Tỷ tỷ còn dấu giếm ta sao.”

Từ Oánh cười đến hụt hơi, vội cầu xin tha thứ “Muội muội tốt của ta, lần sau ta không dám nữa, ta nói, ta nói còn không được sao.”

Chỉnh lại y phục, nàng nhẹ giọng nói bên tai Uyển âm “chính là bna đêm hoàng thượng đều muốn vài lần, ta chịu không nổi.”

“hoàng thượng trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, đây là hết sức bình thường a. nhưng nếu tỷ chịu không nổi, muội nguyện ý phân ưu với tỷ.”

“Ân, đúng là muội muội tốt của ta.”

Sau khi Từ Oánh về câu nói “muội muội nguyện ý phân ưu với tỷ” luôn quấy quanh trogn đầu, nàng cảm thấy có gì đó không đúng nhưng nghĩ mãi cũng không biết sai ở đâu.

Trong điện, Ngụy công công vào bẩm báo Dịch Thụy Cảnh đang phê sô con “Hoàng thượng, công công kính sợ phòng đến, đêm này người muốn lật bài từ của ai?”

Dịch Thụy Cảnh buông bút, nhìn lướt qua thẻ bài, thẻ bài của Huệ phi và quý phi ở hàng dễ thấy nhất, tiếp đó là Hiền phi, Thục phi, Vinh tần, Tuyết tần, Phụng tần, Tường tần... chạm đến thẻ bài của Thẩm quý nhân (Từ Oánh) tùy tay lật, công công kính sợ phòng vội lui xuống thông báo để Từ Oánh chuẩn bị.

Từ oánh bất an tắm rửa, mỗi lần hần truyền nàng thì tắm nàng lại khăn trang. Quả nhiên ban đêm nàng bị lấn qua lấn lại mấy lần, chỉ là khi hần ôm nàng đi tắm nàng lại nghĩ có phải hần cũng ôm Uyển âm như vậy, trong lòng tựa như bị dao cắt,

ở trong lòng hần giấy dựa nhảy xuống, hần âm trầm nhìn nàng miễn cưỡng lau người, thân mình nàng cứng đờ, mấy tháng ở chung nàng biết hần càng im lặng càng chứng tỏ hần nổi giận.

Nhưng nàng cũng không thể quay người nói với hần “Gia, người tiếp tục ôm thiếp tắm rửa đi?”

Nhanh chóng lau xong, Từ Oánh dùng hết sức leo lên giường. Dịch Thụy Cảnh cười nhạo “Trong mắt nàng tránh Trẫm càng xa càng tốt sao?”

“..” Từ Oánh nhất thời không phản ứng kịp, hần đã đi ra ngoài.

Rất nhanh tất cả mọi người biết Từ Oánh bị thất sủng, đêm khuya hoàng thượng đến chỗ Uyển âm

Nàng trừ bỏ phải gặm nhấm nỗi đau, ban ngày còn phải ứng phó với Uyển âm đến làm khách, nói nàng ta và hoàng thượng ân ái như thế nào, trong lòng nàng nửa cao hứng, nửa chua xót.

Đây không phải lần đầu tiên Từ Oánh hãm mộ Uyển âm, phụ thân luôn sủng ái Uyển âm, đối với đích nữ là nàng chỉ là bày vẻ mặt. Tuy Hoàng di nương cũng tốt, nhưng chung quy cũng không phải thân mẫu thân, huống chi nàng không tin Hoàng di nương thật lòng đối tốt với mình, chỉ là phụ thân sủng ái hoàng di nương nên nàng muốn nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

Sau khi Từ Oánh mang thai thời gian hần đến hậu cung rất ít, mỗi lần đều vội vàng đến chỗ Uyển âm rồi đi.

Sau khi Uyển âm biết Từ Oánh mang thai thì trong lòng ăn đầy dấm chua. Nàng ta vừa mong đứa bé đó được sinh ra, lại vừa sợ đứa bé được sinh ra, ngày ngày dằn vặt khiến nàng ta gầy đi một vòng so với khi tiến cung.

Thái hậu từ ái lôi kéo tay nàng ta, dặn nàng ta phải thường xuyên thăm Từ Oánh, dù sao cũng là nữ nhân Thẩm gia, lại đưa cho nàng ta vòng cổ đẹp để, nói đây là thưởng cho Từ Oánh.

Nàng ta không mang cho Từ Oánh, mà đưa cho Quý phi, Quý phi sợ hãi nhận lấy, về sau lại càng thân thiết với nàng ta. TRong cung người âm thầm muốn hại nàng rất nhiều, nàng ta chỉ thuận tay giúp một phen. Dựa vào cái gì ngay cả thái y cũng ủng hộ Từ Oánh?

Nàng ta nghĩ nàng ta hại đứa nhỏ của Từ Oánh, ở trong cung không có đứa nhỏ cũng không sao, tốt xấu gì người vẫn còn sống- coi như bù đắp cho nang mấy năm nay vẫn luôn nghe lời di nưuong.

Huệ phi dùng Nhị hoàng tử hãm hại Từ Oánh, nàng ta thuận nước đẩy thuyền để QUÝ phi vạch trần Từ Oánh, lại cần thêm cho một ngum, biểu cảm không thể tin của Từ Oánh làm nàng ta vô cùng thống khoái!

Haha, cái ngốc tử như ngươi còn sống thì ta mãi không phải là đích nữ Thẩm gia, sủng phi của hoàng thượng thì thế nào, còn không phải vẫn chết trong tay ta.

TRong lẵng cung, ánh mắt quật cường của Từ oánh làm nàng ta đau đớn. Nhớ hồi nhỏ, có gì hay Từ Oánh đều nhường cho nàng ta, đồ mà Từ Oánh rất

thích cũng sẽ tặng cho nàng ta. Thậm chí nàng ta còn nhớ Tân thị là người hòa ái, luôn làm thật nhiều điểm tâm, để hai người các nàng mệt mỏi thì ăn.

KHI nào thì nàng ta bắt đầu thay đổi? Là đích nữ của tam thúc không chơi với nàng ta, là lúc nàng ta biết di nương trước kia là tỳ nữ?

đã lâu lắm rồi nàng ta không nhớ được, chuyện hồi nhỏ cũng coi như quên mất.

Uyển âm sớm đã chết tâm cũng nhẹ nhàng thờ phào. Đây là lần đầu Từ Oánh dùng ánh mắt đó nhìn nàng ta, ánh mắt hận không thể lóc da thịt. Ánh mắt đó làm nàng ta bùng rộ độc càng chắc chắn, không có chút quyến luyến.

Nàng ta vốn tưởng thần không ai biết Từ Oánh và đứa nhỏ đã chết, nhưng không ngờ hoàng thượng lại phát giận, ôm Nhị hoàng tử đến chỗ Quý phi, Huệ phi bị hạ xuống tần, nàng ta thì được ban ly rượu độc.

đã như vậy tại sao hoàng thượng lại biếm Từ Oánh vào lãnh cung? hiện tại người đã chết lại muốn các nàng phải chôn cùng?

Uyển âm cảm lược, thái giám bùng rộ đứng bên cạnh không thúc giục, nhưng muốn người ta xem nhẹ cũng không được.

Nàng ta những khi hoàng thượng ở lại, hỏi nhiều nhất là chuyện khi nàng ta còn ở nhà, nàng ta hồn nhiên tưởng rằng nàng ta trong lòng hoàng thượng khác với người khác. hiện tại nghĩ lại thấy hẳn hỏi chẳng qua là muốn biết chuyện của Từ Oánh mà thôi.

Mỗi khi đến cao trào hẳn gọi “âm âm” có lẽ đó chỉ là do nàng ta tự nghĩ, hẳn rõ ràng là gọi “Oánh oánh”

hẳn cho nàng ta tất cả chỉ vì nàng ta là nữ nhân Thẩm gia, là muội muội của nàng.

Nàng ta cười ra tiếng, bùng ly rượu độc, vị cay xuống bụng cay đau. Lúc đó có phải Từ Oánh cũng đau như vậy? khi đó nàng nghĩ gì? Nước mắt theo mặt rơi xuống nhưng trong lòng nàng ta lại không có tia hối hận.

Đáng thương cho Từ Oánh từ đầu đến cuối đều không biết tâm ý của hoàng thượng. Vậy nàng ta sẽ giữ kín bí mật này, dù có xuống địa ngục nàng ta cũng sẽ không nói cho Từ Oánh, để cho nàng và nàng ta cùng thống hận hoàng thượng đi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thăng phi

Khi Từ Oánh tỉnh lại trời vẫn còn tối, nghĩ đến chắc còn sớm, nàng lại phảng phất như đã ngủ cả một đời. một bàn tay để trên bụng nàng, hơi thở ấm áp truyền đến, sau đó giọng nói trầm thấp truyền đến trên đỉnh đầu nàng “Oánh Oánh, tỉnh rồi sao”

Trải qua một đêm trên cảm hán đã lún phún màu xanh, cọ lên má nàng “Nàng đã ngủ tròn một ngày một đêm, có đói bụng không?”

Từ oánh không ngờ đang là ban đêm? Chả trách cơ thể nàng giống như không có chút lực. Nghĩ đến đứa nhỏ không còn, mấy tháng này lại lo lắng chịu đựng, tất cả ở giờ khắc này sụp đổ, lúc đầu nàng chỉ nhỏ giọng nức nở, sau đó dần khóc lớn. Dịch Thụy Cảnh luôn ở bên cạnh nàng, chậm rãi vuốt lưng cho nàng.

Khóc hồi lâu, hẳn không muốn nàng tiếp tục khóc nữa. nàng mặt nàng hai mắt nhìn nhau “Oánh oánh, sau này chúng ta sẽ còn có đứa nhỏ.” Hôn lên trán nàng “sẽ còn rất nhiều đứa nhỏ.”

“Nhưng sẽ không bao giờ là đứa nhỏ này..” Nàng nghẹn ngào nói.

“Oánh oánh” hẳn tăng ngữ khí “Đừng khóc, cẩn thận hỏng mắt, lần này đứa nhỏ không có duyên với chúng ta, chúng ta cùng nhau chờ nó lần sau sẽ đầu thai vào bụng nàng được không.”

Nàng ngừng khóc, lúc này là phát tiết. mấy tháng tâm tình khó chịu, giờ đã tốt hơn nhiều. hỏi hẳn “Hoàng thượng, người đã dùng com chưa?”

“Chưa, nàng luôn ngủ, ta không có tâm tình dùng com” Dịch Thụy Cảnh hôn lên trán nàng “Oánh Oánh Trẫm cam đoan với nàng sẽ không bỏ qua cho Huệ tần.”

Từ Oánh gạt đầu, cũng may Huệ tần đã không còn cơ hội chuyển người. Trận này coi như nàng báo thù cho con. Dịch Thụy Cảnh thấy mặt nàng trắng bệch, phân phó Ngụy công công “TRuyền thiện đi.”

Ngụy công công đáp “vâng” thanh âm mang theo nghẹn ngào. Từ Oánh kinh ngạc nhìn Dịch Thụy Cảnh. Ngụy công công luôn bất động thanh sắc, sao lần này lại thất thố như vậy?

Đó không phải là từ hôm qua, sau khi hoàng thượng vào Vĩnh Hòa cung thì không uống một giọt nước. Sáng hôm nay lại phá lệ không vào

triều, không ăn đồ ăn sáng, ngọc thiện cũng không truyền. làm cho bọn thái giám gấp đến độ vòng quang, chọc giận hoàng thượng, hoàng thượng trực tiếp thưởng cho mỗi người mấy bản tử.

Bản tử là chuyện nhỏ, nhưng hoàng thượng là thiên tử, sao có thể một ngày không ăn? Ngụy công công chỉ có thể yên lặng cầu xin Ngọc tần nhanh chóng tỉnh lại, để hoàng thượng dùng vài thứ.

Hai người để thái giám bày bàn ăn trên giường. Từ Oánh không có khẩu vị nhưng Ngụy công vài lần cho nàng ánh mắt, biết nàng không ăn, hẳn cũng sẽ không ăn, Phá lệ ăn mấy đồ ăn nóng lại làm bụng nàng thoải mái không ít.

Là tay nghề của Chi Hoa. Xem ra Ngụy công công rất gấp nên mới mười Chi Hoa cô nương ra tay, hơn nữa khẳng định là đã sớm mời tới.

Sắc mặt Dịch Thụy Cảnh không tốt, Từ Oánh nghĩ chắc nguyên nhân là vì Lạc công tử. Nàng nghĩ dù sao cũng làm người tốt, thì dứt khoát làm cho tròn. Gấp đồ ăn cho hẳn “ Tay nghề của Chi Hoa vẫn tốt như vậy.”

Sắc mặt hẳn hòa hoãn rất nhiều, trừng mắt Ngụy công công đứng bên cạnh “ Lần sau Trầm sẽ không dễ bỏ qua cho người như vậy đâu!”

“ Vâng, vâng, nô tài đa tạ Ngọc tần nương nương.”

Dùng bữa xong hẳn lại không phê sỗ con như ngày xưa, mà tiếp tục cùng nàng nằm trên giường. Nàng có chút bất an, dường như hẳn hiểu bản khoán của nàng, xoa đầu nàng “ không sao, ngày nào Trầm cũng lên triều, ngẫu nhiên cũng phải nghỉ một ngày. Còn khó chịu không?”

“ không, tốt lắm ”

“ Lát phải uống thuốc, phải kiên trì uống trong một tháng.”

“ Ân” thấy nàng mệt mỏi hẳn cũng không làm phiền nàng. Đào nhi bụng thuốc lên, nàng không sợ hãi mà uống hết, không lưu lại một giọt, so với nỗi đau mất con thì thuốc đắng này có là gì.

hắn yên lặng nhìn, sợ lát sau nàng nôn ra.

không khí trong cung khẩn trương, cung nữ thái giám cụp đuôi làm người. ngay cả cung của các nương nương cũng đóng cửa, nếu không khẩn cấp sẽ không ra ngoài. Đầu tiên hoàng thượng cho người vây hãm Sướng An cung, nửa ngày sau tuyên chỉ huệ tần mưu hại con nối dòng tước bỏ phong hào Huệ tần, biếm vào lãnh cung.

âm thầm phái mười hai Kim vệ điều tra trong cung, hẳn muốn biết ngoại trừ huệ tần còn có ai động thủ.

Dịch Thụy Cảnh không cho huệ tần cơ hội biện bạch, trực tiếp đưa đến lãnh cung, cung nữ thái giám bên cạnh loạn côn đánh chết, cung nữ thái giám trong Sướng An cung toàn bộ đưa vào thận hình tư.

Rất nhanh chuyện này trở thành chuyện cấm trong cung, không chỉ cung nữ thái giám bị cấm thảo luận mà ngay cả tiểu chủ, nương nương cũng bị cấm. Nhưng vẫn còn có những tiểu chủ không hiểu chuyện, tỷ như Lý đáp ứng, ý vào tay phao trà tốt, ngày ngày được đi ngự thư phòng nên ở sau lưng nghị luận Huệ tần ngoan độc, sau khi hoàng thượng biết được trực tiếp để hoàng hậu đưa về dạy dỗ lại cung quy.

Huệ tần ngoan độc nhưng không phải một cái đáp ứng nho nhỏ có thể nghị luận, nói nhẹ chính là đi hạ phạm thượng, nói nặng chính là hoàng thượng không biết dùng người hiền.

Sau khi thái hậu biết chuyện, ban thưởng rất nhiều đồ cho Từ Oánh, tựa hồ khôi phục lại bộ dáng yêu thương nàng. Từ Oánh để Tô Noãn kiểm kê lại sau đó đưa vào kho phòng.

Đào mắt đã đến ngày trừ tịch, gần một tháng qua nàng đóng cửa không tiếp khách, ngày ngày ăn chay niệm phật, sao chép địa tạng kinh cho đứa nhỏ. Cầu nguyện cho chúng nó kiếp sau sẽ đầu thai và nhà tốt, cả đời khỏe mạnh, không lo nghĩ.

“ nương nương, không bằng hôm nay mặc áo màu xanh ngọc để hợp với váy, nhìn cũng vui mừng” cung nữ Thiện Suối mời được bổ nhiệm nói, Xảo nhi nhìn Thiện Suối suốt một tháng, thấy nàng ta tay chân sạch sẽ, luôn yên lặng ở trong phòng thuê thừa, người trầm ổn nên Từ Oánh để nàng ta quản lý quần áo.

Cung nữ Thiện Giai nâng khay trang sức đứng ở bên, dù đứng đến tê cứng cũng không than phiền, Từ Oánh để nàng ta hầu hạ.

Tô Noãn đánh giá thần sắc của Từ Oánh, chọn y phục màu trắng thêu hoa lan “ Nương nương, cái này được không?”

Từ Oánh so với y phục màu xanh kia liền gật đầu “ Bộ này đi.”

một tháng qua nàng không ra cửa, mai Ngôn đứng trước cửa điện chờ nàng, yến hội đêm trừ tịch được tổ chức sớm, thừa dịp trời chưa sáng các nàng đi đến.

“ Tỷ tỷ” Mai Ngôn phúc thân “ tỷ đừng thương tâm, hãy chú ý thân thể.”

“ Đa tạ muội quan tâm. Mấy ngày nữa mời muội sang dùng trà.”

“Muội ngóng chờ.” Mai Ngôn cười nói, bên cạnh là gốc lục mai. Thấy ánh mắt nàng, Mai Ngôn cười rộ lên “hoàng thượng thấy tỷ yêu ngắm mai trong tuyết nên cố ý bảo nội vụ phủ trồng lục mai, cây trưởng thành rất tốt a.”

“Đúng là rất tốt, ta ngày ngày chép kinh Phật, thế nên không biết nó lại trưởng thành tốt như vậy.”

“tất nhiên rồi, đó là tâm ý của hoàng thượng với tỷ.”

Yến hội đêm trừ tịch rất náo nhiệt. Trong hậu cung phi tần dù được sủng ái hay không cũng tham dự, tốp năm tốp ba đứng nói chuyện. Vừa bước vào cửa điện âm áp đã bao quanh người. Song cửa sổ được dán giấy đỏ, các loài hoa trên quý vừa dịp nở, trên mặt mọi người đều mang theo vui mừng.

Nàng không tự giác kéo khoe miệng, chào hỏi Họa Phiến và Hàn Phong, bốn người đã lâu không gặp nhưng vẫn thân mật trò chuyện. Hàn Phong thấy mặt Từ Oánh hơi gầy nhưng sắc mặt vẫn bình thường thì hơi yên tâm.

Sau khi yến hội bắt đầu Hoàng thượng vẫn nói như mọi năm, thái hậu truyền vũ nữ tiến vào. Mùa đông khắc nghiệt nhưng các nàng chỉ mặc sa y mỏng ẩn hiện có thể thấy da thịt bên trong, không biết nếu ở bên ngoài sẽ bị lạnh thành như thế nào.

Dịch Thụy Cảnh nhìn nàng gầy đi rất nhiều, vẻ mặt lạnh nhạt. một tháng này nàng tránh hán, trừ mấy ngày đầu để hán ở cùng, còn lại mượn cơ thể không khỏe từ chối, về sau lại càng không nói gì.

Xem ra là hán dưỡng cho nàng lá gan ngày càng lớn, để xem sau này hán thu thập nàng như thế nào!

Từ Oánh thấy hán không coi ai ra gì mà nhìn nàng, mặt nàng hơi nóng, này không phải là trắng trợn tìm thêm thù cho nàng hay sao!

Sắc mặt thái hậu không được tốt, hít sâu vài lần mới nói “hoàng thượng, bỗng chốc hậu cung mất đi vài phi tần, không bằng tuyển thêm vài cái để đầy hậu cung.

Dịch Thụy Cảnh miễn cưỡng nhìn sang “đã làm mẫu hậu lo lắng, hậu cung không ít người, không cần tuyển thêm. Nhưng tứ phi đang thiếu một vị, thăng vị phân cho Ngọc tần đi.”

Hoàng hậu bỗng chốc khần trương, hôm nay là gia yến, nàng ta cũng ăn mặc cực long trọng, mang trang sức cực nhiều, ai nhìn thấy cũng mê thay cho nàng ta. Thấy thái hậu không nói trong lòng trầm xuống, thái hậu chậm rãi gật đầu “Hoàng thượng làm chủ đi.”

“Nếu như thế thừa dịp không khí vui vẻ của năm mới, mười sáu làm lễ sắc phong đi.”

Hoàng hậu thấy hoàng thượng chưa hỏi qua ý kiến của nàng ta thì trong lòng khó chịu nói “hoàng thượng, nếu đã muốn thăng vị phân thì thăng thêm cho mấy vị muội muội, không khí càng vui mừng.”

Dịch Thụy Cảnh suy nghĩ một chút gật đầu “Cũng tốt, Hàn quý nhân thăng thành tần, QUý quý nhân cũng thành tần, ngày mười sáu cùng làm lễ sắc phong.” Hoàng hậu còn muốn nói gì đó nhưng thấy hoàng thượng không kiên nhẫn liền nuốt lại. Nhiều hơn hai người mà lại không phải người nàng ta, sao nàng ta có thể cam tâm.

Mọi người nghe xong có phản ứng khác nhau, Vinh tần và Phương tần mặt lạnh, lại ai cũng không thể nói mát Từ Oánh, nàng sảy thai nhưng vẫn nhận được thánh sủng, thật là không thể xem nhẹ.

QUý quý nhân là mỹ nhân nũng nịu, ngày thường không ra khỏi cửa, ít lui tới cùng các vị phi tần. nói nhiều lời thì thờ không ra hơi, thấy lá rụng cũng rơi lệ, trong tay lúc nào cũng cầm thơ, không tranh làm người ta thấy mà thương. Dưới ánh mắt của mọi người đỏ mặt tạ ơn.

Từ Oánh có thể lý giải hành động của hoàng thượng, dù sao cũng là cân bằng thế lực trong cung, nàng thành phi có thể đấu lại với hoàng hậu và quý phi.

Qua hơn nửa yến hội nàng mượn cơ thể không khỏe rời đi, Dịch Thụy cảnh uống vài chén nên trong mắt mê ly từng bóng lưng nàng rời đi, trong mắt tất cả là lên án.

Nàng mặc áo choàng, đỡ tay Đào nhi biến mất trong bóng đêm, đi theo hướng tây, đến lúc nàng nên đến thăm cố nhân. . .

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đêm trừ tịch

Lãnh cung luôn âm lãnh, cũng không vì đêm nay là đêm trừ tịch mà náo nhiệt. Thủ vệ, thái giám là người thô tục, đang ngồi ăn lạc. Thấy đoàn người Từ Oánh thì hành lễ, đón các nàng vào.

“Nương nương, nô tài theo lời người làm việc, tuyệt đối không bạc đãi hai đáp ứng” một thái giám tranh công nói.

“Biết người trung tâm, qua năm mới cũng phải bảo vệ các nàng, Đào nhi, ban thưởng.” Từ Oánh xoay vòng tay trên cổ tay nói.

“nương nương của chúng ta khai ân, còn không mau cút ra ngoài.” Đào nhi lấy ra hầu bao ném cho thái giám, còn giả đá tên thái giám đó một cước. thái giám cười hề hề cầm hầu bao lui ra ngoài. Như vậy, cho dù Từ Oánh thưởng cho hần chậu nước rửa chân, hần cũng tươi cười nhận lấy khen thơm.

Trong lãnh cung lúc này không có vật dễ cháy, người bên trong thấy động tĩnh thì thò ra ngoài xem nào nhiệt. Đại đa số đều đã điên khùng, có một lão bà chạy tới ôm chân nàng gọi hoàng thượng.

Lâm Ngôn giờ chân đá một cước, nói “không có mắt sao, nương nương của chúng ta người có thể tùy tiện động vào.” Lão bà thống khổ nằm trên đất gọi hoàng thượng, đưa đèn đến gần rõ thân sắc, trên người phát ra từng trận hôi thối, mơ hồ có thể thấy móng tay màu đen xỉ.

Đào nhi che mũi đỡ Từ Oánh lùi lại sau. Nàng nhìn người trước mắt, khiếp trước nếu nàng không chết thì cũng không tốt hơn nàng ta bao nhiêu, tối thiểu nàng ta còn có hi vọng sống, còn nàng dưng khí sống cũng không có.

Phía sau truyền đến một tiếng “tỷ tỷ” thanh âm thê lương quý mị, đến Lâm Ngôn nghe thấy cũng nổi da gà. Uyển âm khoác một cái áo đứng bên cửa, mắt lờ mờ nhìn từ xa giống như lệ quý. Hơn một tháng đủ để giặt tất kiểu ngạo của nàng ta, làm tôn nghiêm cũng mất đi vài phần.

ở trong này không chỉ bị tra tấn về thể xác mà còn tra tấn về tinh thần. ở chung với những kẻ điên đến bản thân người cũng không biết bắt đầu từ bao giờ bản thân cũng điên khùng.

Từ Oánh bước tới gần Uyển âm, nhìn nàng ta già hơn nàng cả mười tuổi. Nàng câu môi cười lạnh “Tựa hồ muội ở trong này cũng không tệ. không uống công tử tỷ dùng bạc để chiêu cổ muội.”

Nghe những lời này cả người Uyển âm run lên, giống như nhớ đến sự kiện khủng bố nào đó, cắn môi không nói chuyện, Từ Oánh không cho nàng ta cơ hội thờ dốt “tỷ nhớ muội từ nhỏ đã sợ sâu, hiện tại ngày ngày được ở chung với chúng nó, không biết đã yêu thích chúng nó hay chưa?”

Gạt tóc trên trán nàng ta sang một bên “Muội muội không nói tỷ sẽ coi như muội thích tỷ chiều cổ như thế, Lâm Ngôn, ngày mai phân phó xuống Thảm đáp ứng thích ở cùng rắn, nhớ tìm rắn không có độc.”

“Nương nương yên tâm, nô tài nhất định làm Thảm đáp ứng vừa lòng. Đêm nay sẽ làm Thảm đáp ứng vừa ý.”

Rốt cuộc Uyển âm phản ứng lại, hung hăng trừng Từ oánh “Thảm Từ oánh, chờ ta rời khỏi đây sẽ làm cho người muốn sống không được muốn chết không xong.”

“Tỷ sẽ chờ muội.” Từ Oánh ngồi vào kiệu, trong kiệu đặt lò sưởi ấm áp. Xảo nhi đưa cho nàng lò sưởi tay, tuyệt đối không lạnh, nàng nguyện ý ở trong này thường thức hiện trạng của Uyển âm.

“ồ, đột nhiên ta nhớ mấy ngày trước hứa thị tiến cung nói hoàng di nương không còn, nghe nói một miếng thịt cũng không còn.”

Uyển âm không thể tin “không có khả năng nhất định là người gạt ta, nhất định là người gạt ta” vừa nói vừa xông lên phía trước, Lâm Ngôn chắn trước người nàng, đẩy nàng ta ngã trên đất.

Thái giám thủ vệ thấy thế tiến lên đánh Uyển âm mấy bạt tai, thanh âm trong trời đêm vô cùng thanh thúy dễ nghe. Uyển âm nhổ ra một cái răng.

Từ oánh phát tay rồi đi, nàng không muốn nói nhiều với nàng ta, về sau còn nhiều thời gian. Sáng khoái nói với Uyển âm “Uyển âm, Hoàng di nương là bị phụ thân đánh chết, sau đó không được chôn cất, phùng chùng hiện tại thì cốt cũng đã bị dũa cầu ăn sạch sẽ.”

Thấy nàng ta ngờ ngạc không phản ứng, Từ Oánh tiếp tục mở miệng “Hứa thị phát hiện mấy năm trước Hoàng di nương kê đơn phụ thân, khiến hần không thể sinh con. Sau khi phụ thân biết chuyện tất nhiên giận dữ, hướng chi mẫu thân ta cũng là Hoàng di nương hại chết, hiện tại bà ta có kết cục này người nên cảm kích phụ thân đã niệm tình cũ. Về phần hần có nghĩ biện pháp cứu người ra ngoài hay không, người hần rõ hơn ta.”

không quay đầu nhìn Uyển âm, nói với Xảo nhi “chỗ Huệ tần, người đi một chuyến, nói với nàng ta, Nhị hoàng tử sẽ vĩnh viễn nhớ đến người mẹ đẻ là nàng ta.” Khiến nhị hoàng tử trong lòng hận người mẹ đẻ này.

“yên tâm nể tình tỷ muội, ta sẽ không để người xuống địa ngục, giống như người vừa nói, sống không bằng chết.” không có hi vọng ra ngoài, ngày ngày tại lãnh cung nhận hết tra tấn, so với làm nàng ta chết đi thì càng khó chịu.

Ra khỏi cửa lãnh cung vẫn còn nghe thấy tiếng Uyển âm nguyên rủa, sau khi thái giám quát lớn mới yên tĩnh lại, nàng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Chết là giải thoát, nàng sẽ không để nàng ta chết dễ dàng, sẽ để nàng ta nhận hết tra tấn trên đời.

“Đào nhi, có phải ta quá ác độc hay không.” Ngồi trên kiệu nàng nặng nề nhắm mắt nhỏ giọng nói giống như đang tự hỏi.

“Nương nương, nếu hôm nay người ở lãnh cung là nương nương, nhị tiểu thư cũng sẽ dùng mọi biện pháp tra tấn người.” Đúng vậy, không phải kiếp trước nàng trợ mắt nhìn con của nàng bị nàng ta bóp chết?

Nàng mở to mắt, không còn mê mang như lúc nãy. Nàng thẳng, nàng đã báo được thù, nàng không sợ chết vì như thế có thể gặp lại con.

Trở lại Vinh Hòa cung, Mai Ngôn đang quỳ ở hành lang. Sắc mặt và môi tái nhợt, xem ra đã quy một lúc. Thấy nàng thì rơi lệ, Từ Oánh thấy nghi thức của hoàng thượng ở trong sân, cởi áo choàng đưa cho Đào Nhi, nhỏ giọng nói với Mai Ngôn “tỷ thay muội cầu tình trước mặt hoàng thượng, cẩn thận đừng để bị đông lạnh.”

Mai Ngôn miễn cưỡng cười, Tiểu Huyền từ đứng ở cửa vém rèm cho nàng, nàng nhìn tư thế này nhất định là hoàng thượng phát giận, bọn họ là muốn nàng tới dập lửa.

Quả nhiên Ngụy công công cúi đầu mời nàng vào. Từ oánh đi thay y phục đốn giã, rửa mặt, mới vào trong, thấy Dịch Thủy Cảnh đang đen mặt chờ nàng

“Nàng đi đâu? Để Trẫm chờ rất lâu.”

“Mới vừa đến lãnh cung gặp Uyển âm. Ai chọc gia tức giận vậy?” đặt chén trà trước mặt hần “nói ra, thiếp báo thù cho gia.”

hần ôm nàng vào lòng, vùi mặt vào cổ nàng “đi chỗ xúi quẩy đó làm gì? Xem này, cả người cung muốn đông lạnh rồi.” nói xong gặm cổ nàng một cái, vệt hồng trên cổ thập phần chói mắt.

Nàng đẩy hần ra “Sao Mai Ngôn lại quỳ bên ngoài, quỳ thêm chút nữa chi sợ sinh bệnh.”

Dịch Thủy Cảnh áp đảo nàng trên giường, trong lòng bức mình, hần luôn ngồi nàng trở về, nàng lại không quan tâm hần, vừa về mở miệng là Mai Ngôn.

Phủ lên môi nàng, tranh đoạt không khí. Đến khi nàng mềm nhũn mới buông tha, thấy sắc mặt nàng đỏ lên mị nhân như tơ làm cho người ta động tâm một thoáng không chạm vào nàng, hần thật nhớ.

Nhưng hiện nay ngay cả đứa nhỏ của nàng hần cũng không đảm bảo được, không đưa nàng lên được vị trí tôn quý nhất. Phế hậu không phải chuyện đơn giản, tuy Hoàng hậu luôn sai nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, chưa gây lên lỗi lầm gì lớn, huống chi với thực lực của hần chưa thể đối mặt với người kia...

Ánh mắt hần ám áp, Từ Oánh ổn định hơi thở, trong lòng vẫn nhớ Mai Ngôn đang quỳ bên ngoài, khẽ đẩy hần “hoàng thượng, Mai Ngôn đang quỳ bên ngoài, xưa nay hai tỷ muội thiếp giao hảo, hiện tại nàng ấy lại quỳ như vậy sẽ khiến người khác rèm pha.”

Dịch Thủy Cảnh thấy nàng vẫn còn để ý đến Mai Ngôn thì cắn vành tai nàng, còn cố ý mút vào. Làm ý thức nàng lại tan rã, hần mới vừa lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Trẫm thật muốn biết trong đầu nàng chứa cái gì? TRừ trẫm ra, ai cũng ở trong đó, hoàng hậu, quý phi, giờ lại là Mai Ngôn.”

Mai Ngôn quỳ đến đầu gối phát đau, đệm mềm cũng không được dùng, từng đợt lạnh chui vào cơ thể. Gió ngày càng lớn, không lâu sau đã có tuyết rơi, bên tai truyền đến tiếng cười của Từ Oánh, trong lòng ảm ỉn đau.

Nàng ta thấy Hoàng thượng đến Vinh Hòa cung, Từ oánh lại chưa trở về, lá gan nàng ta lớn hơn tiến vào hầu hạ. Nàng ta có vài phần tư tâm, nghĩ hoàng thượng say rượu có khả năng phát sinh một số chuyện, nhưng ai biết hoàng thượng thấy nàng không những không sủng hạnh còn để Ngụy công công kéo nàng ra ngoài phạt quỳ dưới hành lang.

Nàng ta được sủng hạnh một lần, lúc đó trừ đau vẫn là đau. Nàng ta cho rằng chuyện nam nữ vốn chính là như vậy, nghĩ Từ Oánh mới để non được một thoáng, thân mình vẫn chưa khỏe hoàn toàn, nàng ta muốn giúp đỡ một phần.

Lưu tẫn nhìn qua cửa sổ, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt. Lại một kẻ tự cho là đúng, hiện tại coi như nàng ta nhìn thấu. TRừ Ngọc tẫn, còn lại hoàng thượng đều không quan tâm đến kẻ khác.

Từ oánh thấy qua giờ tý mà hoàng thượng không có ý định rời đi, nàng cho rằng một thoáng hoàng thượng chưa tới nhưng cũng chỉ ngồi một lát vì hôm nay là đêm thất tịch. không ngờ hôm nay hoàng thượng đánh vào mặt hoàng hậu, ở đêm trừ tịch lại qua đêm ở Vinh Hòa cung.

Cùng một đêm nhưng người ở trên trời người dưới mặt đất. trên yến hội nghe hoàng thượng phong phi chi Từ Oánh, máu toàn thân nàng ta đều sôi trào. Nàng ta ghen tỵ, không cam lòng nhưng hoàng thượng không liếc mắt nhìn nàng ta một cái, cả đêm ở với Ngọc tẫn.

Ai cũng có mắt cũng có thể thấy? Hoàng thượng đây là để cho mọi người biết, dù Từ oánh mất con vẫn nhận được thánh sủng như thường.

Trong điện cảnh như tháng ba, quần áo rơi xuống một nửa, nơi không cần lộ hay cần lộ đều ở trong tầm mắt hần. Miệng còn vẫn vương hương rượu của hần, nàng quên cả phản kháng. Động tình, nàng ôm thắt lưng của hần, gọi “phu quân.”

hần dừng lại động tác, ánh mắt đen lấy tòa sáng, nghiêm cẩn hỏi “Oánh Oánh gọi lại một lần nữa.”

Nàng khó chịu, tay đặt chạm lưng tung trên người hần, ánh mắt gắt gỏng “phu quân, van cầu phu quân” giờ phút này dù hần bảo nàng gọi tên hần nàng cũng gọi.

Lau thân mình nàng mới nhớ Mai Ngôn vẫn còn quỳ bên ngoài, vội vàng bước ra gọi Ngụy công công, hần kéo nàng lại, khoác áo choàng gọi Ngụy công công.

Thái giám cũng là nam nhân, dù có cát thứ kia đi cũng là nam nhân. Nữ nhân của hần đừng nam nhân mong nhìn thấy. hần cẩn thận nhớ lại thái giám trong

Vĩnh Hòa cung, đầu lĩnh là Lâm Ngôn cũng không được hầu hạ trước mặt, lúc này mới gật đầu cười cười.

Mai Ngôn quỹ qua giờ tỵ, chân đã sớm chết lặng, vẫn là cung nữ đỡ nàng ta trở về, vừa rồi nàng ta nghe thấy gì? Phu quân? Tỳ tỳ gọi hoàng thượng là phu quân?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chết

Ra tháng giêng, Tuyết phi gian nan sinh đứa nhỏ, thái y phải vất vả một ngày một đêm. Ngày thứ hai Từ Oánh biết là một công chúa, vì trong lúc mang thai bị bệnh nên vị công chúa này thoát nhìn gầy yếu.

Hoàng thượng hạ triều vội vã đến nhìn, dặn thái y dưỡng thật tốt, thấy Tuyết phi cùng với ấn tượng của mình khác nhau rất lớn, thở dài nói “nàng yên tâm tính dưỡng, đây là đại công chúa của trẫm, sau này sẽ không phải lo điều gì.”

Tuyết phi nghe vậy rơi hai giọt nước mắt, nghẹn ngào gật đầu, nắm lấy tay áo của hắn, bộ dáng hoa lệ đài vũ làm người vừa nhìn đã thương “Nô tỳ chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Đại công chúa, thỉnh hoàng thượng yên tâm.”

Vừa sinh đứa nhỏ thân mình nàng ta còn yếu, nói hai câu liền nhắm mắt ngủ. Dịch Thụ cảnh đứng lên nhìn thoáng qua đại công chúa liền rời đi.

Nếu đó là đứa con của hắn và Từ Oánh thì tốt biết mấy.

Lúc đây tháng, hoàng thượng không giống trông khua chiêng tổ chức. Phía nam đang dịch sâu bệnh, năm ngoái lụt, năm nay thu hoạch không tốt. Rất nhiều lưu dân chạy về phía trước, hoàng thượng gấp đến độ không ăn được gì. Đáng sợ nhất là có rất nhiều người chết đói, dịch bệnh cũng từ đó mà phát sinh. Nếu lúc này có người lợi dụng lưu dân để tạo phản thì hắn muốn ứng phó cũng rất khó khăn.

Năm đó tham gia đoạt vị còn có Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, mặc dù hiện tại đã ngồi ở đất phong nhưng khó tránh khỏi sẽ lợi dụng cơ hội này. Hơn nửa tháng nay, Trang thống lĩnh thường xuyên ra vào ngự thư phòng, đôi khi ngồi trong đó đến nửa đêm.

không khí trong hậu cung cũng đề nên. Ngay cả người được hoàng thượng chuyên sủng như Từ Oánh cũng mấy ngày không thấy long nhan. Nàng nghĩ hần vội vàng nên chắc chắn không dùng bữa tử tế, nên ngày ngày để phòng bếp làm đồ ăn đưa qua, hoàng thượng rất hưởng thụ.

Có ví dụ là Lý đáp ứng đi ngự thư phòng nên mọi người không dám đến Ngự thư phòng tặng đồ, giờ thấy Ngọc tần bình an vô sự liền rục rịch ngóc đầu dậy.

Mỗi ngày Phụng tần một chén tổ yến, Dịch Thụ Cảnh thấy tổ yến trên bàn thì phiền lòng, Ngụy công công liền không dám để nó xuất hiện trước mặt hoàng thượng, mấy cái thái giám lên lút dùng.

Ngay cả hoàng hậu cũng không thể ngồi yên, vài lần tặng thuốc bổ. trên bàn lúc nào cũng đầy đồ mà các nương nương đưa đến. Nhưng lại không thấy được đồ của Từ Oánh, Dịch Thụ Cảnh không ăn được đồ của Từ Oánh, rốt cục phát giận đến hậu cung.

Từ Oánh cười ngênh đón hắn, hắn nhéo mũi nàng “lanh lợi”

Dùng bữa xong, hai người đi dạo tiểu hoa viên, yên lặng bước bên nhau một hồi mấy ngày biến mất không ít. hắn nắm tay nàng, miết từng ngón tay. Nàng quay đầu hỏi hắn “Gia, mọi việc tốt chứ?”

“Ân, hoàn hảo.”

Chỉ cần cấm quân bảo vệ kinh thành chặt chẽ. Sống hai đời nhưng Từ Oánh không biết cấm quân chia làm hai phái. Đông quân là người của hoàng thượng, do TRang thống lĩnh chỉ huy, Tây quân chỉ nghe theo binh phù, có binh phù liền có thể điều khiển Tây quân. Ngay cả thánh chỉ của hoàng thượng cũng vô dụng, chỉ là không biết rõ thống lĩnh Tây quân là ai.

Đây là tâm bệnh nhiều năm của hắn. hắn từng có ý đồ tìm binh phù, làm suy yếu tây quân nhưng đến giờ vẫn vô dụng, tây quân như cây đao treo trên đầu của hắn, làm hắn thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng. Cũng may hắn đang cầm một nửa binh phù.

Tra xét nhiều năm cuối cùng tìm được một mạng mối đó là tân gia ở Giang Nam, chính là ngoại tổ phụ của Từ Oánh.

Dịch Thụ Cảnh chưa từng hỏi Từ Oánh, sợ nàng nghĩ nhiều, hắn cũng biết nàng rất ít khi lui tới với Tân gia. TRong lòng hắn vẫn ôm tia hi vọng nhỏ nhoi là tân gia dùng binh phù làm hối môn cho mẫu thân Từ Oánh?

hắn thăm dò Từ Oánh về của hối môn thì biết, sau khi mẫu thân nàng qua đời, hơn phân nửa của hối môn bị Lão phu nhân và Hoàng di nương mang ra dùng. Hoàng thượng đề cập đến miếng ngọc tình xảo thì cũng không có.

Dịch Thụy Cảnh suy tư nửa ngày, thấy trời đã tối mới hồi phục tinh thần, Từ Oánh đi sau hần, hần nắm tay nàng rất chặt, mấy ngày mệt nhọc làm hần xuất hiện không ít vết chân chim. Mây luôn nhúu chặt, nàng thay hần đau lòng không thôi.

hần lấy một nửa bình phù chi nàng xem, Từ Oánh quen nhìn đồ tốt cũng nhìn không được mà tán thưởng. Dịch xác mẫu thân nàng có rất nhiều của hồi môn, trong đó có không ít trang sức, ngọc bội nhưng tỷ lệ rất bình thường, không thể bì kịp với ngọc bội này.

“Hoàng thượng, vì sao không trực tiếp hỏi ngoại tổ phụ của thiếp?” Nàng nghĩ nếu khối ngọc này quý trọng như vậy sao không trực tiếp hỏi một chút?

“Nếu đơn giản như vậy, Trẫm cũng sẽ không làm phức tạp lên. Ngoại tổ phụ của nàng chắc cũng không biết nó là bình phù, đặt trước mặt hần hần chưa chắc đã nhận được, Trẫm là căn cứ nửa bình phù nàng để phỏng đoán nửa còn lại.” hần giữ tay nàng, kéo nàng đến trước mặt. Ánh trăng lên cao, thảng ba vừa vận hoa đào nở, trong không khí thoang thoang hương vị ngọt ngào, làm người ta không nhìn được mà hít thêm mấy hơi.

Ôm nàng vào ngực, hần nhẹ nhàng nói “trên đời này nàng là người thứ ba biết bình phù không ở trên tay Trẫm.”

Nàng nâng mắt nhìn hần, thấy trong mắt hần bình tĩnh không gợn sóng, không có chút lo lắng.

Cho dù rơi vào tai người hữu tâm bày trò hần cũng khoogn sợ.

“Vì sao lại lập tây quân?” ngón tay nàng cuốn lấy tóc hần.

“đó là quy định lúc bắt đầu lập giang sơn, để báo đáp Nhiếp tây tướng quân nên thành lập tây quân, thống lĩnh đầu tiên của tây quân là Nhiếp tây tướng quân, sau đó truyền xuống, đến giờ liền thành như vậy.” Thấy nàng chơi tóc hần đến cao hứng, hần vỗ hông nàng “ngoan ngoan nghe trẫm nói chuyện.”

“Nô tỳ vẫn luôn nghe a..” Từ Oánh vừa mở miệng thì thấy Đào nhi vội vàng chạy đến, nàng chưa từng thấy Đào nhi vội vàng như vậy liền theo Đào nhi sang một bên.

“Nương nương, Hàn tần rơi xuống nước, khi được cứu lên đã không kịp.” Đào nhi vội vàng nói.

Từ Oánh lão đảo, Đào nhi nói cái gì? Hàn Phong không còn?

Hai người đang đứng bên cạnh cột, Đào nhi muốn tiến lên đỡ nàng bị nàng vung tay ra, cánh tay nàng đập vào cột, một thanh âm thanh thúy vang lên. Vòng tay trên cổ tay vỡ nát.

Đào nhi cuống quýt quỳ xuống, nàng ta nhận ra đó là vòng thái hậu ban thưởng khi Từ Oánh vừa tiến cung.

Từ Oánh cũng phát hoảng, Dịch Thụy Cảnh bước đến ôm nàng vào ngực, nhúu mày “Xảy ra chuyện gì mà rối loạn như vậy?”

Đào nhi khẩn trương nói “Hồi hoàng thượng, Thái Vi cung vừa báo, Hàn tần rơi xuống nước, không kịp cứu, nương nương nghe xong thương tâm nên mới không cẩn thận làm vỡ vòng tay Thái Hậu ban thưởng.”

Dịch Thụy Cảnh nhìn thoáng qua vòng tay, trong mắt chứa hàm ý không rõ, cảm thấy Từ Oánh đang khóc òa nên liền giúp nàng vỗ lưng, không nói gì.

Từ Oánh ngắt đầu “Hoàng thượng, nô tỳ muốn nhìn Hàn tỳ tyrt..”

hần vốn không muốn nàng tiếp xúc với những kẻ đó, gần đây hần bận rộn không có thời gian quan tâm đến nàng, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. nhưng thấy ánh mắt kiên định của nàng, hần đành thở dài “Trẫm đi cùng nàng.”

“Được” Từ Oánh gật đầu, khoác thêm áo choàng rồi đi.

“Hoàng Thượng, đêm cũng gần, người vẫn lên đi nghỉ sớm đi.” Ngự công công nhỏ giọng đi phía sau lầu bầu, mấy ngày nay hoàng thượng không nghỉ ngơi tốt, hiện tại vất vả vậy lại đi xem thứ xúi quẩy rơi xuống nước.

Dịch Thụy Cảnh quét mắt nhìn hần, Ngự công công lập tức hiểu ý câm miệng, đi sau mấy bước.

Hàn Phong đã được nâng về Thái Vi cung, nàng nhìn thoáng qua nước mắt lại nhìn không được chảy xuống. Mấy ngày trước nàng còn đến Phương Hoa điện tìm nàng ấy uống trà, Hàn Phong nói mấy ngày nữa sẽ tìm nàng thả điều.

Đào mất một cái đã âm dương cách biệt.

Họa Phiến và Mai Ngôn ở một bên nỉ non, nàng nhìn các nàng nhớ lại quãng thời gian mới tiến cung. Đầu óc nàng càng thanh tỉnh, sao nửa đêm Hàn Phong lại rơi xuống nước?

Vinh tần giả vờ lau khóe mắt thông thả đến bên cạnh hoàng thượng “Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng, đều là nô tỳ thất trách, không ngờ nửa đêm muội ấy lại rơi xuống nước.”

Mai Ngôn ở bên cạnh trợn mắt “Nhất định là Vinh tần hại chết Hàn tỳ tỳ!”

Vinh tằm cũng trợn mắt lại, nhưng vẫn bảo trì thân phận “ có phải do ta làm hại hay không hoàng thượng tự có phán xét, muội không cần ngậm máu phun người.”

Dịch Thụy Cảnh phiền chán nhửu mày, nhìn xung quanh nói “ cung nữ của Hàn tằm đâu?”

Hồi hoàng thượng, cung nữ của Hàn tằm cũng rơi xuống nước, nô tỳ sai người trực tiếp đưa đi rồi.”

Cung nữ cũng rơi xuống nước? nửa đêm Hàn tằm chạy ra hồ bơi sao?

Dịch Thụy Cảnh phân phó Ngụy công công “ Để thận hình tư trực tiếp tra án.”

Lúc hành lễ Họa Phiến cho nàng một ánh mắt, Từ Oánh bất động thanh sắc, không biết Họa Phiến đã phát hiện điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sấm Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Giết người không dao

TRỞ lại Vinh hòa cung không khí không còn ấm áp như vừa rồi, Từ Oánh lặng lẽ rơi nước mắt, đến giờ nàng vẫn không tin Hàn Phong cứ thế mà đi.

Đến cùng là ai đẩy Hàn Phong xuống nước, tại sao nửa đêm Hàn Phong lại ra hồ?

Đào nhi nhẹ giọng khuyên “ Nương nương, người phải bảo trọng thân thể, không phải hoàng thượng nói sẽ tra rõ sao, Hàn tằm trên trời có linh cũng sẽ mỉm cười.”

“ Ân, ta đã biết, người cho người thông báo với Hàn gia, nói uyển chuyển một chút, bọn họ luôn yêu thương Hàn tỷ tỷ, bọn họ nhất thời sẽ không chấp nhận được. Ta chắc chắn sẽ tra rõ, trả lại công bằng cho tỷ tỷ.”

QUÝ phi nằm trên sạp mỹ nhân ăn anh đào mới tiến cống. Hai nô tỳ cung kính đứng trước mặt nàng ta, cả hai nhìn nhau không vừa mắt, âm thầm trừng lẫn nhau. một người chê người kia chua ngoa, người còn lại chê xuất thân thấp hèn.

“ Tốt lắm, tuy lần này làm việc có chút lỗ mẫn cũng may không lưu lại chứng cứ, coi như chặt một cánh tay của Ngọc tằm.”

một nô tỳ không phục “ Nương nương, hoàng thượng tham gia điều tra, khó bảo đảm không tra được chúng ta.”

Quý phi bóp nát quả anh đào, màu đỏ lưu lại trên hộ giáp của ngón tay, nhìn rất ghê người. Hai cung nữ cúi thấp đầu, quý phi nói “ Bản cung ở trong cung nhiều năm cũng không phải ngồi không. Nếu có thể nhanh chóng tra ra thì Tô Noãn cũng không cần ở lại.” Huống chi hiện tại hoàng thượng còn không thể tự lo cho bản thân, thời cơ này khó mà có được.

Cửa sổ bị gió đập. thảng ba cây liễu phát phơ kèm theo mưa nhỏ, có thể nghe thấy tiếng Nhị hoàng tử khóc nháo, cho dù hoàng thượng tra ra thì sao, hiện tại trong tay nàng ta có nhị hoàng tử, còn có bí mật kinh người đó...

“ Đờ bản cung đi xem” Liễu quý phi ngồi dậy “ Các người cũng trở về đi, Từ Hằng, thưởng cho các nàng.”

Hai người liên thanh cảm tạ, cầm lấy điểm tâm được ban thưởng, bỏ nhanh vào miệng. sau đó cảm giác bị ngàn con kiến cắn, sau đó không còn thờ.

Tiền hai người đó, Từ Hằng trở lại bên cạnh QUÝ phi nhỏ giọng nói “ Nương nương, thứ đó đã không còn nhiều lắm”

“ Ngày mai bẩm hoàng hậu, nói bản cung tưởng niệm người nhà, thỉnh chị dâu tiến cung một chuyến.”

“ Vâng”

một trận mưa qua đi, bên cạnh bờ ao lầy lội, dấu vết của Hàn Phong hoàn toàn bị che giấu, thận hình tư cũng không có cách nào. Hoàng thượng không đến, Từ Oánh ngày ngày dò hỏi nhưng luôn nhận được câu trả lời là chưa có kết quả.

Họa Phiến đem chuyện ngày đó kể cho nàng, Họa Phiến và Hàn Phong ở hoa viên của Phụng Hoa hiên uống trà, Hàn Phong luôn mất hồn mất vía, dường như đã xảy ra chuyện gì đó. Họa Phiến dò hỏi nhưng Hàn Phong nhất định không nói, không ngờ đến tối lại xảy ra chuyện.

Thận hình tư đến cung của Từ Oánh, sau đó hỏi Lưu tằm, Lưu tằm không nhận cũng không phủ định. không sợ hãi nhìn lại Từ oánh, Từ Oánh cũng cảm thấy nàng ta không phải hung thủ.

Lưu tằm là người kiêu ngạo, huống chi hàn tằm và Lưu tằm không có va chạm gì, nếu nói người bị đẩy là Lưu tằm nàng còn tin vài phần. hay Hàn tằm vô ý biết được bí mật gì đó câu Lưu tằm nên mới bị giết người giết khâu.

Từ Oánh hỏi lại Họa Phiến về tình huống ngày hôm đó, đáp án vẫn thế. Nàng lại bảo Họa Phiến đến ở cùng nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau. Họa Phiến lắc đầu “Muội biết tỷ có ý tốt, nhưng hiền phi đối xử với muội không tệ, muội ở chỗ nào cũng vậy, vẫn là không nên chuyển đi thì hơn.”

Thận hình tư lấy Lưu tần để tranh công, nàng lại không thể giải thích được. mấy ngày nay nàng khoogn gặp ai, đến khi thận hình tư tra được Tô Noãn bên cạnh nàng cầu kết với Lưu tần, nàng mới cười mỉa.

Ngay cả người sắp xếp bên cạnh nàng cũng lòi ra, điều này nói lên Quý phi đã sắp xếp xong người mới ở bên cạnh nàng, nàng ta cho rằng như thế có thể trừ bỏ nàng? Nàng nghĩ người thay Tô Noãn có thể chính là người mà nàng rất tin nhiệm.

Hoặc là Quý phi phát hiện nàng không tin nhiệm Tô Noãn? Nàng lẫn lộn không ngủ được, Dịch Thụy Cảnh ôm chặt nàng “Nghĩ gì vậy, mau ngủ đi. Nếu không chúng ta lại đến một lần?” Từ oánh sợ vội nhắm mắt, hô hấp dần trầm ổn, Dịch Thụy cảnh nhẹ nhàng thở ra.

Ngụy công công điều tra được trong vong tay mà thái hậu ban thưởng có xạ hương và một ít thủy ngân, chỉ sợ cũng vì thế mà đứa nhỏ của Từ Oánh không còn. Muốn hẳn nói điều này với nàng như thế nào? nói thái hậu muốn hại con của nàng, cách xa thái hậu một chút?

TRong mắt người đời, đó là mẫu thân của hắn, trước đây hắn cũng tin là như vậy, cho đến khi phát hiện cái bí mật kia.

Hoàng thượng làm lễ truy phong Hàn Phong làm phi, người hàn gia đều nhận được hậu lễ, hoàng thượng trọng dụng người trong gia tộc của bọn họ, một hồi tang lễ lại thành chuyện vui, Từ Oánh nghe xong trong lòng khó chịu. không biết trên đời này có mấy người có thể thật tâm khổ sở?

Mai Ngôn nhốt mình trong phòng sao Địa Tàng kính cho Hàn Phong, mong nàng ấy sớm ngày đầu thai. Ngày ngày nằm trong phòng, khi Từ Oánh đến thăm nàng ta, nàng ta đã ốm vài ngày. Thỉnh thái y, Mai Ngôn lại không nuốt được chút nào, Từ Oánh tức giận đem cung nữ thái giám bên cạnh Mai Ngôn đánh mấy bản tử.

“Tỷ biết muội khổ sở, nhưng Hàn tỷ tỷ cũng không hi vọng muội như vậy.” vỗ tay nàng, Mai Ngôn rơi lệ “Tỷ tỷ, trong lòng muội khó chịu. Khi tiến cung là Hàn tỷ tỷ chiếu cố muội, tỷ ấy chưa nói lời nào đã rời đi, muội thầm nghĩ đi theo tỷ ấy, trên đường coi như có người làm bạn.”

“nói bậy gì đó” Từ Oánh nóng giận “Nghĩ như vậy thì chúng ta cũng đừng sống nữa, dứt khoát cắt cổ tự sát đi.”

Mấy người Đào nhi vội vàng quỳ trên mặt đất, Từ Oánh biết bản thân vừa rồi kích động, dặn dò Mai Ngôn tỉnh dưỡng liền dẫn Đào nhi về Vĩnh Hòa điện.

Tháng tư, lưu dân đã đến phủ cận phủ Bảo Định. Chỉ còn một quãng đường nữa là đến kinh thành. không khí trong cung bắt đầu khẩn trương lên, không khí trong cung cũng không lạc quan, hoàng hậu liên tiếp bị trách cứ, Quý phi cũng bị liên lụy không ít.

Thái hậu gọi Từ oánh đi Thọ Khang cung niệm kinh, niệm xong một câu kinh một lạy một lần, Từ Oánh đi 2 lần đầu gối liền run lên, Khi Dịch Thụy Cảnh biết tin muốn phát hỏa, mời thái y, sau đó nói nàng bị bệnh, cáo tội với Thái Hậu.

Từ oánh cố gắng tỏ vẻ nàng không sao, vạn nhất chuyện này chọc thái hậu tức giận, làm ảnh hưởng đến tình mẫu tử của hai người chính là nàng không đúng, Dịch Thụy Cảnh đối với vấn đề này lại không nhường nhịn, để thái y khai đơn thuốc, nàng nhân dịp này chữa khỏi tật xấu kinh nguyệt không đều.

một bên nàng lo lắng cục diện triều đình, một bên ngọt ngào uống thuốc. Thấy Dịch Thụy Cảnh gầy đi cả một vòng, đau lòng vuốt ấn đường cho hắn “Chỉ có nàng lớn mật, dám chạm vào mặt trẫm”

“Hoàng thượng, nô tỳ lo lắng, như thế này nếu lưu dân tiến vào trong thành thì làm thế nào cho phải?”

“Yên tâm, lưu dân sẽ dừng ở phủ Bảo Định, sẽ không tiến về phía trước, ta muốn buộc người đứng sau lộ diện.”

Nghe thế nàng cũng yên lòng, hậu cung không được tham gia chính sự, nàng ý vào sủng ái của hắn mới không kiêng nể gì.

Quả nhiên Đại vương gia mang theo một vạn binh mã đánh vào mặt sau của kinh thành, bị Trang thống lĩnh đang mai phục chặn được. Dịch Thụy Cảnh thấy vẻ mặt tang thương của Đại vương gia thì cười lạnh “Hoàng huynh lúc trước Trẫm dựa vào bản thân có thể đánh bại ngươi, hiện tại Trẫm lại có cả giang sơn, chẳng lẽ lại bại bởi ngươi?”

Sắc mặt Đại vương gia trắng bệch “Được làm vua thua làm giặc, chỉ cầu hoàng thượng buông tha thể diện của ta.”

“Nếu người thua là Trẫm, ngươi sẽ bỏ qua sao?” Dịch Thụy Cảnh cười lạnh, sắc mặt Đại vương gia càng trắng, đi sai một nước cờ là thua cả bản.

Tiếp đó là chinh đồn triều đình, thay đổi một loạt quan viên. Có công thần được khen thưởng, hậu cung cũng có không ít gương mặt mới.

Từ oánh đi ngự hoa viên hái hoa, thấy một cô nương tầm mười ba mười bốn tuổi, đang độ tuổi hồn nhiên nhất. Thấy nàng thì cung kính hành lễ “Nô tỳ gặp qua Ngọc phi nương nưuong, Ngọc phi nương nương vạn phúc kim an.” Khi tiến cung mẫu thân đã dặn nàng ta, trong cung không thể đắc tội với Ngọc phi.

Từ Oánh nhìn khuôn mặt vừa sợ hãi vừa tò mò của nàng ta mà buồn cười, khi nào thì nàng trở thành người mà mọi người tránh không kịp?

“Ân, đứng lên đi, bên ngoài gió lớn, muội muội hồi cung sớm đi.” Lúc Tử Oánh xoay người đi nhắc nhở một câu, Đổng quý nhân ngẩng thơ hỏi nô tỳ hầu hạ “Hôm nay không có gió a, ngay cả mây cũng không có một mảnh.”

Vĩnh Hòa cung không có thêm người mới, nàng và mai ngôn ở trong cung lớn như vậy cũng có chút quạnh quẽ, Mai Ngôn bị bệnh một hồi, mới khỏi, xiêm y cũng đều rộng không ít.

“Ngày khác kêu người làm thêm hai bộ y phục, y phục hè của muội cũng nên thay đổi. Muội phải cố gắng mang thai, Hàn tỷ tỷ cũng không hi vọng nhìn thấy muội như vậy.”

Mai Ngôn lại rơi lệ, làm Tử Oánh thương tâm. Đào nhi và Lâm Ngôn nhỏ giọng “Tô đáp ứng cũng thật là, luôn chọc nương nương thương tâm, không biết nàng ta có dụng ý gì.”

“Nương nương thiện tâm nên chúng ta là nô tài phải nâng cao tinh thần, nhìn chăm chăm” Thấy bên cạnh không có ai Lâm Ngôn lại nói “Nguyên nhân nương nương sinh non còn chưa biết, không thể qua loa.”

Đào nhi cũng cắn răng nói “Người nói đúng, ta và Xảo nhi sẽ để ý, không để mấy thứ không sạch sẽ tiếp cận nương nương.”

Tử oánh vẫn chuyên sủng, dần dần hoàng hậu cũng nhìn thấu. Nàng ta chỉ cần chăm Đại hoàng tử bình an lớn lên, tương lai sẽ là Thái hậu, lúc đó còn không phải Ngọc phi vẫn phải quý trước mặt nàng ta kiếm cơm?

Tuy đã bình định phản loạn nhưng Dịch Thụy Cảnh vẫn vội vàng, không chỉ vội vàng cùng nàng tạo đứa nhỏ, mà còn vội điều tra mật thám trong cung, hẳn luôn nghĩ tới câu nói trước khi Đại vương gia uống rượu độc “Cho dù người an ổn làm hoàng thượng thì thế nào, cuối cùng giang sơn này rơi vào tay ai còn không rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sủng phi

Rất nhanh đã đến mùa đông, trong Vĩnh hòa cung đã đốt lò sưởi, thái giám phụ trách hoa cỏ ngày ngày trông coi trong nhà kính. Mọi người đều nói nàng chuyên sủng, Dịch Thụy Cảnh lại bày ra bộ dáng ‘Gia vui’. Dần dần Tử oánh cũng không có cốt khí mà phối hợp làm sủng phi.

Hiện tại nàng cũng đã suy nghĩ kỹ, trước kia nàng còn muốn lưu lại tiếng thơm đem Hoàng thượng đẩy ra bên ngoài, thậm chí còn nghĩ muốn đẩy cung nữ bên cạnh lên long sàng, hiện tại nàng chỉ cười trừ, dù hấn theo ẩn lệ nghĩ ở chỗ hoàng hậu nàng cũng sẽ ăn dấm chua.

Cứ như vậy liền không có gì đầu đầu. Cung tần mới tiến cung đứng ngồi không yên, mấy ngày nay nàng lại đóng cửa không tiếp khách, nên những cung tần muốn ôm đùi nàng đều bị chặn ở cửa, thất vọng ra về. Nhiều người không cam lòng còn ở trước cửa cung đập đầu mấy cái.

Mấy ngày như thế Dịch Thụy cảnh cũng biết nàng đang trốn bọn họ liền khéo léo hiểu lòng người ban xuống ý chỉ, không được làm phiền Ngọc phi. Yên tĩnh được mấy ngày thì nhận được bái thiếp của lão phu nhân.

Nàng tưởng trong nhà xảy ra chuyện lớn gì, vội bẩm hoàng hậu. Từ lần Hứa thị vào cung, nàng sinh non, hoàng hậu bị hoàng thượng phạt sao chép kinh thư một tháng, nay người Thẩm phủ lại muốn vào cung liền đem chuyện này đề xướng. Thấy vài ngày mà hoàng hậu vẫn không trả lời, trong lúc thỉnh an Tử Oánh liền nhắc lên chuyện này, hoàng hậu tỏ vẻ khó xử “Muội muội, hiện tại chuẩn bị đến lễ mừng năm mới, tông cung rất bận, muội xem.” những lời còn lại không nói ra, để nàng tự nghĩ. Nàng cũng không muốn đối cứng với hoàng hậu, tốt xấu gì hoàng hậu cũng có đại hoàng tử, nói không chừng sau này sẽ là thái tử, rồi hoàng đế. hiện tại đến một nữ nhi nàng cũng không có, điều trị thân mình một năm, Tử thái y nói nàng đã có thể mang thai, hoàng thượng thường xuyên ở lại chỗ nàng, Thái hậu lại hay gọi nàng đến Thọ Khang cung ngoài sáng tối nói nàng mau hoài con nói dòng, không được thì cũng phải để các cung tần khác có cơ hội.

nói khó nghe chính là nàng đừng chặn mọi người. Sau đó bắt nàng đọc kinh dập đầu.

Vì thế nàng không chỉ được danh sủng phi mà còn được danh thái hậu yêu thích. Cửa Vĩnh hòa cung lại thêm một tốp đến dập đầu.

Chỉ là từ Thọ Khang cung ra nàng như lột một lớp da. Vừa không được dùng điểm tâm, vừa không được uống trà, còn bắt quý niệm kinh. Chuyện vòng tay nàng vẫn để ý. Mấy ngày Dịch Thụy Cảnh đen mặt nàng cũng để trong lòng, nhưng nàng coi như không biết chuyện hỏi hấn “Hoàng thượng, có phải thái hậu hại thiếp bị sanh non.

Hoàng Thượng thấy nàng mỗi lần đến Thọ Khang cung đều mệt mỏi, liền cáo ốm thay nàng. Dần dần trong cung có lời đồn, bát tự của Ngọc phi và thái hậu không hợp. một truyền mười, mười truyền trăm, Thái hậu cố kỵ nên không gọi nàng đi Thọ Khang cung niệm kinh nữa.

Tuy biết người tung tin đồn là không quen nhìn nàng được sủng ái, muốn nàng và thái hậu sinh khoảng cách, nhưng nàng rất cao hứng. Nàng nghĩ nếu có người tung lời đồn, bát tự của nàng và hoàng hậu không hợp, có phải nàng cũng không phải đi thỉnh an?

Hoàng hậu bác bỏ ý kiến muốn lão phu nhân vào cung nàng liền cho người tăng nọ rồi hỏi thăm lão phu nhân có chuyện gì. Từ khi nàng tiến cung lão phu nhân chỉ truyền tin chứ không vào thăm nàng. Lần này lại muốn thăm nàng, làm nàng lo lắng một phen.

không nghĩ tới Dịch Thụy cảnh biết tin liền chuẩn cho Lão phu nhân tiến cung, còn thưởng điểm tâm này nọ. Đấy như một cái tát thật mạnh vào mặt hoàng hậu. Đầu tiên lão phu nhân cảm động rơi nước mắt với hoàng thượng, mới ngồi xuống nói chuyện.

“thấy nương nương tốt, thần phụ liền yên tâm” lão phu nhân vừa nói vừa lau nước mắt, nàng nhớ đến chuyện còn ở Thâm phủ cũng rơi lệ, khi còn ở Thâm phủ, lão phu nhân đối với nàng không sai, tuy không quá thân thiết nhưng khi nàng tiến cung cũng rất lo lắng cho bản thân nàng.

Nàng sai Đào nhi chuẩn bị nước cho Lão phu nhân rửa mặt, cho đám người làm Ngôn lui xuống chỉ giữ lại Đào nhi và Xảo nhi hầu hạ, thấy đều là người xuất ra từ Thâm phủ nên Lão phu nhân cũng thả lỏng không ít, nàng tính tế hỏi han sức khỏe của lão phu nhân, sai Xảo nhi đến phòng lấy nhân sâm cho Lão phu nhân, Lão phu nhân hành lễ tạ ơn, Đào nhi vội nâng bà dậy.

rõ ràng lão phu nhân có chuyện mới đăng tam bảo, đến khi gần hết giờ mới quỳ xuống mở miệng. Lúc đó mặt nàng có chút khó coi, để Xảo nhi nâng bà dậy “Tổ mẫu, nơi này không có người ngoài, tổ mẫu không cần động tý liền quỳ xuống, như thế trong lòng cháu gái rất khó chịu.”

Lão phu nhân thấy nàng mất hứng thì lo lắng vội đứng lên nói “Quy củ trong cung tổ mẫu không thể thêm phiền toái cho con. Hoàng thượng thánh minh đã đem phụ thân con thăng là quốc công gia, tổ mẫu cũng nên thỏa mãn. Nhưng một nhà nhị thúc con hằng năm đều ở ngoài, tổ mẫu muốn gặp một chút cũng khó..”

Từ Oánh đã nghe ra, không ngờ lão phu nhân cầu ân điển cho một nhà nhị thúc. Nàng cũng biết Lão phu nhân sủng ái một nhà nhị thúc, nên trước nay luôn đề phụ thân là hộ bộ thượng thư giúp đỡ nhị thúc một tay, hiện tại phụ thân thành quốc công gia nhưng trong tay lại không có thực quyền.

Lúc đó Dịch Thụy Cảnh tỷ mỉ phân tích cho nàng, phụ thân nàng đã lớn tuổi. Hộ bộ lại là củ khoai lang phòng tay, rất dễ bị bắt nhược điểm, không bằng để ông an hưởng tuổi già. Lúc đó trong lòng nàng ngọt ngào, không nghĩ hoàng thượng lại suy nghĩ chu đáo như vậy, thực lực của nhà mẹ đẻ nàng cũng tăng lên.

Nhưng lão phu nhân lại trông cậy con lớn sẽ giúp đỡ con thứ một phen, nên hiện tại mới đáng chú ý đến chỗ nàng. không biết đây là ý của nhị thúc hay lão phu nhân. Lão phu nhân thấy nàng không nói chuyện thì bất an. Nhất thời trong cung yên tĩnh, khi nàng không nói chuyện khí thế thật lớn. Lão phu nhân muốn đứng dậy thỉnh tội, nhưng nhớ lúc này Từ Oánh không cho liền nhịn xuống. bà ta biết mình đường đột nhưng là không có cách nào.

“Tổ mẫu, cháu đã biết, chỉ là hậu cung không được tham gia chính sự, hiện tại lại rồi nên cháu gái không nắm chắc.” Từ oánh mở miệng, lão phu nhân vì chuyện này mà tiến cung nàng cũng không thể không tính toán mặc dù nàng cũng không có cảm tình gì với nhà nhị thúc.

“Để nương nương lo lắng, được hay không cũng không sao. Thần phụ sẽ ngày ngày trước mặt bồ tát sao kính, cầu cho nương nương được bình an, sớm sinh con nối dòng.” Lão phu nhân vội bắt lấy cái thang này. Hai người lại nói chút chuyện nhà mới lưu luyến tạm biệt.

Tiến lão phu nhân, cung nhân thấy nàng không nói chuyện, không khí trầm thấp. cung nhân lục tục đi thấp đèn nàng mới hồi phục tinh thần, thấy trời đã muộn, hơn phân nửa hoàng thượng sẽ không tới liền sai Xảo nhi mời Mai Ngôn đến dùng bữa với nàng. Rất nhanh Mai Ngôn đã đến, nhìn còn gầy hơn trước, Từ Oánh nhủ mảy “Ngày mai để thái y xem một chút, để như vậy cũng không tốt.”

“tỷ tỷ, chẳng qua là khẩu vị của muội không tốt, không cần truyền thái y. Biết hôm nay lão phu nhân tiến cung muốn đến chào hỏi nhưng lại sợ quấy rầy tỷ, tỷ đừng trách.”

“Tất nhiên là không trách muội, mau nếm thử món này xem, ăn rất ngon.”

Dùng thiện xong, hai người ngồi tâm sự, thấy Từ Oánh mệt mỏi Mai Ngôn liền cáo từ. Dịch Thụy Cảnh phê xong sổ con, thấy trời tối đen, đến Vinh Hòa cung thì bốn phía tĩnh lặng, vào trong quả thực thấy nàng đang ngủ.

Dịch Thụy Cảnh nghĩ Từ Oánh gặp lão phu nhân nên mệt mỏi, liền tự thay quần áo rửa mặt nằm cùng nàng. Từ oánh vẫn nhắm mắt, dụi dụi tìm vị trí thoải mái trong lòng hân hòa ngủ. Dịch Thụy Cảnh dờ khóc dờ cười, nàng chọc lừa lại mặc kệ, hôn trán nàng, với nàng hẳn thật hết cách.

Hôm sau tỉnh lại Từ oánh thấy Dịch Thụy Cảnh đang bên cạnh, thấy nàng tỉnh lại thì sờ mặt nàng “Trầm đánh thức nàng? Ngủ thêm một lát đi.”

Nàng cảm động, trừ những lúc giận dữ hẳn chưa bao giờ bắt nàng hầu hạ hẳn rồi giường, kể từ khi nàng sinh non, ba ngày hẳn lại để thái y bắt mạch một lần, bình thường khi ngủ lại sáng cũng lên lút rồi đi.

hắn đối với nàng thật tốt!

Hôm nay Từ Oánh cũng không ngủ được, mặc xiêm y đơn giản, bồi hân ăn bữa sáng. Vừa nghĩ mở miệng với hân như thế nào, lão phu nhân chưa câu nàng chuyện gì, nên chuyện này nàng muốn tận lực làm, Dịch Thụy Cảnh thấy nàng không tập trung, ăn một nửa liền không động đũa, hẳn đặt đũa xuống “không hợp khẩu vị? Ngự Đức Toàn, để ngự thư phòng mang lên bàn đồ ăn khác.”

Từ Oánh quần “Hoàng thượng, chỉ là nô tỳ không có khẩu vị” Dịch Thụy Cảnh để nô tài lui xuống “nói đi, chuyện gì” Thấy nàng như vậy hẳn liền biết hôm qua lão phu nhân tiến cung là chuyện cầu.

Sắp xếp lại từ ngữ, Từ Oánh nói “Nhị thúc của nô tỳ đang nhậm chức ở xa, hiện tại lão phu nhân lại lớn tuổi, muốn hẳn hỏi kinh, hưởng tuổi già đùa cháu.”

Dịch Thụy cảnh suy nghĩ một chút nói “trăm hiểu ý nàng” không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý. Tiến hán, Từ Oánh quay đầu liền ‘oa’ một tiếng, nòn hết đồ vừa ăn ra.

Đào nhi bung nước, Lâm Ngôn đi tìm Từ thái y, Từ Oánh suy yếu nằm trên sạp, Từ thái y bắt mạch “chúc mừng nương nương đã có thai hai tháng”

Từ oánh nghe thấy thế trong mắt vui mừng, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng tinh thần rất tốt. Trong Vinh hòa cung tràn ngập tiếng cười nói, Dịch Thụy Cảnh hạ triều nhận được tin này trực tiếp đến Vinh Hòa cung, còn không quên thưởng cho cung nữ thái giám của Thanh Lương điện.

Rất nhanh Quý phi nhận được tin tức, nặng nề nhắm mắt, bầu trời muốn thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Sinh con

Trong lòng Liễu quý phi cân nhắc, hiện nay trong tay nàng ta không có nhiều người để sử dụng. Hai người kia cũng không còn dùng được, không gây thêm phiền toái đã rất tốt rồi.

Cung tần mới tiến cung có thể dùng không? Nàng ta nhớ tới Từ Oánh trong lòng lại ghê tởm. Nàng ta hầu hạ hoàng thượng từ hồi còn chưa đăng cơ, đã gặp vô số loại nữ nhân, nữ nhân được sủng ái cũng không thiếu nhưng chưa ai được hoàng thượng đặt ở đầu quả tim như Từ Oánh.

Nàng ta là quý phi thì thế nào? đã bao lâu rồi hoàng thượng chưa đến Trường Lạc cung? Trường lạc, trường lạc, cả đời này của nàng ta không có mấy ngày vui vẻ, không mưu mô thì sao gọi là cuộc sống, chính vì ý nghĩ đó nên nàng ta dùng hết tài năng hoàng thành kế hoạch.

Đại vương gia ngã, nghe nói ngay cả nữ quyến cũng không buông tha, nàng ta chưa từng biết hoàng thượng lại nhẫn tâm như vậy. Nếu lúc trước cả nhà nàng ta không phải đại vương gia cứu mà là hoàng thượng cứu thì lúc này nàng ta nhất định rất ấm áp?

Nghĩ đến đây, trong đại điện đốt than bạc nhưng nàng ta lại không có chút ấm áp nào. Bà vú ôm nhị hoàng tử đi uống sữa, nửa khắc vẫn chưa về, nàng ta nằm trên sạp mi nhân nặng nề mộng.

Năm đó nàng ta mười năm tuổi, tư sắc vang xa. Mẫu thân luôn dưỡng nàng ta trong khuê phòng, mọi người đều biết Liễu tướng quân có một thiên kim tựa thiên tiên hiệu lễ nghĩa, càng truyền càng lợi hại, cuối cùng nàng ta được mang danh tài nữ đệ nhất kinh thành. Nàng ta biết mình sẽ không gả cho gia đình bình thường, không phải đương kim thánh thượng cũng là con cung của trời.

Liễu gia trấn thủ tây bắc, bình định phản loạn. mở con đường máu trên chiến trường, nhưng căn cơ lại không vững, đều nói, công cáo quá chủ, tuổi tác thánh thượng dần lớn, vua nào triều thần đấy, hiện tại thế cục triều thần thành hai phe, đứng đứng một bước lên trời, đứng sai vạn kiếp bất phục.

Nhà bọn họ chọn đại hoàng tử, không phải chỉ vì hán là đại hoàng tử, mà còn vì hán đã từng cứu gia đình nàng. Liễu gia có ân tất báo. Mười bảy tuổi nàng ta tiến vào phủ nhị hoàng tử, cho tới bây giờ mới bảy năm, nhưng nàng ta lại thấy dài như cả đời. Nàng ta luôn kính cẩn nghe lời, ai cũng phải nói một câu Quý phi rất tốt. nàng ta là nội ứng của hán, là quân cờ của hán, nàng ta cam tâm tình nguyện.

Nàng ta giết rất nhiều người, rất nhiều đứa trẻ, nàng ta vẫn chưa thu tay, thậm chí ngày một liều lĩnh hơn, cho dù đại vương gia không còn, nàng ta cũng sẽ bảo thủ cho đại vương gia.

Nàng ta còn nhớ rõ ngày đầu gặp hán, hán mặc y phục từ y, nhẹ nhàng như ngọc.

Cuối cùng nàng ta vẫn bỏ lỡ nam tử đó, thật xin lỗi...

Mở mắt, lau đi giọt lệ, khóe miệng kéo ra tươi cười, nhẹ nhàng gọi “Ngọc phi” ai nghe thấy cũng rợn tóc gáy.

“Nương nương, nhị hoàng tử đã ăn no, người có muốn ôm đến xem?” cung nữ Ngàn Song vén rèm bước vào, Ngàn Xuân nhìn không được trừng mắt, thật sự không có mắ, không thấy tâm tình nương nương không tốt sao?

Nhưng Ngàn Song kia có vẻ không sợ, phúc thân nhỏ giọng nói “vừa rồi có vài cung tần đến thỉnh an, nô tỳ đã chán về.”

Trong điện một mảnh yên tĩnh, Ngàn Song biết mình lỗ mắ, quỳ trên đất “Nương nương, nô tỳ biết sai” nói xong dập đầu bang bang

Ngàn Xuân đang muốn quỳ xuống cầu tình thì quý phi đã phát tay “đứng lên đi, vừa rồi bản cung thất thần, có những ai tới?”

“Phượng đáp ứng của Xuân hi điện, Bành đáp ứng của Thái Vi cung, còn có Đổng quý nhân. Nô tỳ thấy Đổng quý nhân này là người không tâm cơ.” Ngàn Song thấy được xá tội liền đem một năm một mười nói, nhưng gạt chuyện Nhị hoàng tử sang một bên.

Quý phi vỗ về hộ giáp ở ngón út, lúc đó nàng ta gặp Ngọc phi cũng là người không có tâm cơ, chỉ khi thấy thứ muối của nàng ta, nàng ta mới lộ ra móng vuốt. Nàng ta chưa từng để Từ Oánh vào mắt, cho dù ăn sủng một đêm ở thanh lương điện thì thế nào, hoàng thượng rất quanh quẩn, không có được một nửa đa tình như đại vương gia. Nàng ta chỉ nghĩ hoàng thượng nhất thời ham đồ mới nên mới chủ quan, không ngờ chỉ vì một ý nghĩ chủ quan đã để lại mối họa lớn cho bản thân.

Vì sao hoàng thượng lại chuyên sủng nàng? nếu nói là tư sắc, thì trong cung không thiếu nhất là mỹ nhân. Tính tình? Tính tình hợp ý hoàng thượng? hoàng hậu khô khan, Huệ phi phô trương, nàng ta trầm ổn, Tuyết phi cao lãnh, những tính đó đều không hấp dẫn hoàng thượng? tính tình Ngọc phi lại không khó đoán.

Có thai thì thế nào, nàng ta không tin một năm mà hoàng thượng không đi tìm người khác! Chỉ cần Liễu hành ti nàng còn ở trong cung thì thiên hạ này chính là của Đại vương gia!

Từ Oánh mang thai không thuận lợi, bắt đầu thì không ăn được cái gì, về sau lại cái gì cũng muốn ăn, Dịch Thụy Cảnh vừa mừng vừa lo, để thái y thủ sẵn cả ngày, hạ triều hân dưng bữa sáng với nàng, thấy nàng ăn nhiều hân cũng ăn thêm một chén. Ngụy Đức Toàn thấy vạn tuế cao hứng thì nô tài bọn hân cũng thơm lây.

Hai người đều ăn ý không nói đến thái hậu. Đào nhi đem lễ của thái hậu khóa ở kho phòng, nàng ta và Xảo nhi chờ trong nội thất, Lâm Ngôn chờ bên ngoài, mấy tháng sau, trừ Từ Oánh còn lại Vinh hòa điện ai cũng gầy đi một vòng.

Dịch Thụy Cảnh vui mừng, hân cảm thấy nàng mềm lòng, sợ nàng không khống chế được bọn nô tài, nhưng xem ra kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc. Để Đào nhi và Lâm Ngôn đi nhìn chăm chăm, vinh hòa điện lại náo nhiệt, nghe nói có người vì muốn xuất hiện trước mặt hoàng thượng mà trang điểm lộng lẫy canh ở cửa Vinh hòa cung.

Dần dần trước cửa Vinh hòa cung cũng không ngẫu nhiên gặp cung tần, ai cũng không chịu nổi cảnh bị cung nữ thái giám dùng ánh mắt nhìn kẻ trộm nhìn chăm chăm. Họa phiến đi xem náo nhiệt một hồi về trêu ghẹo nàng, âm thầm nói với nàng “hiện tại mọi người đều biết không thể đắc tội với Ngọc phi ở Vinh Hòa điện. tỷ tỷ, tỷ xem tỷ oai phong đường nào.”

Từ Oánh cười cười, nếu giờ Hàn Phong ở đây thì tốt biết bao, Họa Phiến sợ nàng thương tâm liền dòi đề tài, nói một số chuyện thú vị trong cung.

Tiến Họa Phiến, từ Oánh ăn một chút điểm tâm, hiện tại bụng đã lớn, nàng không muốn đi lại nhưng thái y nói đi lại nhiều mới tốt, bằng không lúc sinh sẽ khó khăn. Chưa ngọt nàng đều thích ăn, Từ thái y âm thầm nói với nàng, thai này của nàng có thể là nữ nhi.

Chỉ cần có thể bình an sinh hạ, nàng không để ý là nhi tử hay nữ nhi.

Mai Ngôn thường tìm nàng thăm hỏi, nàng thật cao hứng, nhưng Đào nhi và Xảo nhi không vừa ý. Tuy Xảo nhi không nói trước mặt Mai Ngôn nhưng cũng không cho về mặt dễ chịu. sau khi Từ Oánh biết liên phạt Xảo nhi một trận.

Dù thế nào Mai Ngôn cũng là đáp ứng được hoàng thượng sắc phong, là chủ tử.

Càng gần ngày sinh nàng càng lo lắng. Nghe Đào nhi nói Đồng quý nhân ngày ngày đều đi ngự thư phòng đưa trà và nước ô mai, hoàng thượng lại không nói gì. Nàng nghe đến tâm phiền ý loạn, Đào nhi không nói chuyện này với nàng nữa. chờ khi Dịch Thụy Cảnh đến nàng liền trưng ra bộ mặt lạnh. Dùng cơm xong cũng không nói lời nào, Dịch Thụy Cảnh nhìn mà buồn cười, lại sợ nàng tự làm tổn thương mình, liền hỏi nàng như thế nào.

Kết quả, Từ Oánh mất hồng thành mất thỏ, Dịch Thụy Cảnh vội ôm nàng vào ngực, thống khoái kể lễ một phen. Từ Oánh liền ngượng ngùng. Biết bản thân vô lý liền chôn đầu trong ngực hân không chịu ra.

Lúc này lại biến thành tâm hân ngứa ngáy khó chịu, ôm nàng “ Là gia sai có được hay không, khi không lại ăn dấm chua? Nàng là hủ dấm lớn.” thực ra Đào nhi đã sớm bị Ngụy Đức Toàn dẫn đi hỏi chuyện, Dịch Thụy Cảnh có thể đoán được không kỳ quái, hiện tại chuyện có thể làm nàng lo lắng cũng chỉ có Đồng quý nhân mang trà cho hân.

“Trầm chưa từng dùng trà của nàng ta, có Oánh Oánh, các nàng đều thất sắc.” hân dùng giọng điệu dễ tiểu hài tử dỗ nàng, mặc kệ nàng có tin hay không, nhưng đó chính là suy nghĩ của hân.

“Hoàng thượng, có phải nô tỳ béo lên hay không?” Từ Oánh ngẩng đầu hỏi hân, rốt cục hân nhịn không được cười rộ lên, thấy Từ Oánh đen mặt mới dừng lại. hân lên trán nàng “ không có, trong mắt trẫm vừa vặn đẹp, hơn nữa trong bụng nàng còn có bảo bối của trẫm.”

Vì thế đêm nay là lần hài hòa đầu tiên của hai người từ khi nàng mang thai, hai người đều mờ mờ hồ hồ. Hôm sau Đào nhi nói Đồng quý nhân bị hoàng thượng bắt học quy củ, tối qua Đào nhi bị Ngụy công công tra hỏi cả đêm, không hầu hạ được Từ Oánh, bất quá điều này cũng chứng minh hoàng thượng cực quan tâm nương nương.

Nàng đúng ngày sinh nở, ở cũ cũng hông phải chịu khổ, phong sinh và ma ma đỡ đỡ đã sớm chuẩn bị, nàng vào phòng sinh nửa ngày đã bình an sinh hạ đứa nhỏ, quả nhiên là nữ nhi.

Dịch Thụy Cảnh mừng rỡ sai người thưởng cho trên dưới Vinh Hòa cung, ban thưởng cho công chúa danh hào Chiêu cùng (Julie thấy cái danh hào này... quá hà). Đại công chúa cũng được ban danh hào là chiêu dương. Tuy là công chúa, nhưng người trong cung không dám xem nhẹ.

Ai có được phúc phận vừa ra đời đã được ban danh hào? Sau khi quý phi nghe tin thờ phào nhẹ nhõm. Là nữ nhi thì tốt, dù được sủng ái thì thế nào!

Chương 64: Tôn đáp ứng

Thời điểm đầy tháng của Chiêu Cung, Dịch Thụy Cảnh sai người tổ chức lớn. Đại xá thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn hai vị hoàng tử còn thua xa. Sau khi hoàng hậu biết thì tức giận một phen, đứa nhỏ của nàng ta là đại hoàng tử, tương lai là thái tử, một cái công chúa lại phô trương lớn như vậy làm gì?

Dịch Thụy Cảnh lại không để ý, hấn ghen khuất lâu như vậy, có một số chuyện hấn muốn làm mà không để ý hậu quả. hấn muốn cho nàng và nữ nhi một thân phận, tuy phô trương như vậy sẽ đẩy nàng và nữ nhi lên đầu sóng ngọn gió nhưng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, nhưng lại có chút đau lòng cho hấn.

Nàng không biết hấn và thái hậu phát sinh chuyện gì, nhưng thái hậu lại hại con của nàng, đối với hoàng thượng cũng là bằng mặt mà không bằng lòng, có cái tổ mẫu nào lại muốn hại tôn tử của mình?

Trong Vĩnh Hòa cung náo nhiệt, còn các cung khác lại quanh quẩn, trong Trữ tú cung ngay cả tiếng cười cũng không có. Các nàng tiến cung đã hơn năm, trừ Đổng quý nhân gặp hoàng thượng vài lần, còn lại cũng chỉ nhìn thấy hoàng thượng ở phía xa.

Bành đáp ứng nhìn đóa hoa héo rũ ngoài cửa sổ, mới tháng mười nhưng nàng ta đã thấy lạnh lẽo. Tuy nội vụ phủ không cắt giảm phân lệ nhưng đến nô tài có chút mặt mũi cũng không muốn dùng đồ thứ phẩm ở nhà nàng ta được mọi người nàng nể, sao có thể chịu được sự tình này.

Khi tiến cung mẫu thân dặn dò nàng ta, ở trong cung không được gây chuyện, sợ sẽ bị vắng vẻ, nàng ta phải nhẫn. Nhẫn đến khi hoàng thượng nhớ được nàng ta, nhẫn để đợi thời điểm người trong cung phải sợ nàng ta. Tứ phi đều đã lớn tuổi, mà nàng ta lại đến đúng thời điểm, sớm muộn gì hoàng thượng cũng sủng ái nàng ta.

“Tiểu chủ thời tiết lạnh rồi nên đóng cửa sổ lại.” cung nữ Nhạc Đào phúc thân sau đó lập tức đóng cửa sổ. Bành đáp ứng không kịp chuẩn bị liền hơi lão đảo nhưng lại không nói gì. Nằm trên giường, nô tài mà dám chà xát tiểu chủ, nhưng nàng ta không dám đắc tội nô tài tiểu nhân này. Lúc này Nhạc Đào cũng ủy khuất, nàng ta cảm thấy hầu hạ Bành đáp ứng thật xui xẻo, một cái đáp ứng nhỏ nhỏ không ý chí, làm nàng ta đứng trước nô tỳ của Tô đáp ứng phải cúi đầu.

Đều là nô tài, sao nàng ta lại phải hạ thấp đầu?

Vốn Trữ tú cung là nơi ở của tú nữ không sắc phong, nên nhỏ hơn so với các cung khác. hiện tại có bốn đáp ứng, ai làm gì qua cửa sổ cũng có thể nhìn thấy một hai.

Lúc đóng cửa nàng ta thất Tôn đáp ứng ở cách vách mở cửa thò đầu ra lên lút nhìn xung quanh rồi rời Trữ tú cung. Cung nữ đi theo nhát gan, run rẩy. Tôn đáp ứng ghét bỏ trừng mắt một cái, cung nữ kia liền không dám run nữa.

Tôn đáp ứng mặc cực kỳ đơn bạc, tháng mười mà chỉ mặc sa y. ánh trăng chiếu xuống đem da thịt nàng ta càng thêm nõn nà. Né tránh thái giám tuần tra, trốn ở một chỗ trong ngự hoa viên. Sáng nay trong hộp thức ăn nàng ta nhận được một mảnh giấy, ghi địa điểm ngày thường hoàng thượng đi qua. Nàng ta vừa mừng vừa sợ, nghĩ là ông trời trợ giúp nàng ta, bằng không Ngọc phi thịnh sủng cả đời nàng ta không cam lòng.

Đến khi trên người nàng ta chảy một lớp mồ hôi, từ xa mới thấy có ánh đèn, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm. Kia nhất định là hoàng thượng, nàng ta kích động kiểm tra xiêm y, trang sức. tiến cung không teher mang theo này nọ, nàng ta phải mất rất nhiều tiền mới mang vài bộ trang sức, còn xiêm y thì thế nào cũng không mang được nên nàng ta mới hết hi vọng. Quả nhiên tiến cung một năm, Ngọc phi sinh đứa nhỏ, tại thời điểm đầy tháng của nhị công chúa nàng ta mới được ban thưởng một cây ngân châm, tí lệ lại không tốt lắm.

Nàng ta không thể chờ, cần rang, nàng chạy ra, múa một đoạn được ma ma ở nhà dạy. không cần hấp dẫn được hoàng thượng, chỉ cần có thể lộ mặt là được.

Dịch Thụy Cảnh bận cả một ngày, chỉ muốn nhanh chóng đến vĩnh hòa cung chơi với Chiêu Cung, hiện tại mỗi ngày nàng đều phun bong bóng, làm hấn rất vui mừng. Từ Oánh giễu cợt hấn, bảo hấn làm như lần đầu được làm phụ thân vậy. không phải lần đầu hấn làm phụ thân, lúc đại hoàng tử sinh ra hấn đang bận bình định chiến sự tây bắc, nhị hoàng tử thì hấn cũng không phải không có thời gian nhưng tính tình Huệ phi như thế, hấn cũng lười đến. đứa nhỏ của Tuyệt phi lại gầy yếu, nhìn đến lại muốn thương tâm.

Đột nhiên bên đường có người khiêu vũ, hấn tưởng cung nữ nào không có mắt, liền phân phó Ngụy Đức Toàn dẫn xuống Thận Hình tư, Tôn đáp ứng thấy tình hình không giống tưởng tượng liền quỳ xuống “Nô tỳ là Tôn đáp ứng, không phải cung nữ.” Dịch Thụy Cảnh không ngờ là nữ nhi của chỉ huy sứ Hà Nam Tôn Nhập, liền cho tiểu huyên tử một ánh mắt, tiểu huyên tử liền bày ra bộ mặt lạnh

“Nếu là Tôn đáp ứng chẳng lẽ khi tiến cung không học quy củ? chặn đường hoàng thượng là tội lớn!”

Tôn đáp ứng quỳ trên đất, không dập đầu, tiểu Huyên tử thấy thế liền nói “kéo tôn đáp ứng xuống giao cho Thận hình tư, vạn nhất đến ám sát vạn tuế

gia, liền mấy cái đầu của chúng ta cũng không đủ?”

Ánh mắt Ngụy Đức Toàn mang theo ý cười, xem ra tiểu tử này có thể xuất sư được rồi.

“Hoàng thượng, nô tỳ không có hại hoàng thượng, chỉ là nô tỳ ngẫu nhiên đến nơi này, thấy ánh trăng lại nhìn không được mà múa.” Lúc này tôn đáp ứng mới phản ứng lại, người nàng ta chảy đầy mồ hôi.

Tiểu Huyền từ thấy nàng ta mạnh mẽ cũng không gấp. Trong cung nhiều nhất chính là biện pháp giày vò người, không lo người không nói thật. Dịch Thụy Cảnh sớm đã không còn nhẫn nại, Ngụy Đức Toàn liền cho Tiểu Huyền từ ánh mắt, đoàn người liền tiếp tục đến vĩnh hòa cung.

đi vài bước Dịch Thụy Cảnh dừng lại phân phó Tiểu Huyền từ “đi cảnh nhân cung mời ma ma giáo đường, thuận tiện thông báo hoàng hậu quản lý tốt hậu cung.” Loại chuyện này nên giao lại cho hoàng hậu tránh nàng ta cả ngày không có gì làm.

Tôn đáp ứng bị đại ma ma của cảnh nhân cung mang về, Bành đáp ứng đang dựa cửa sổ không biết nghĩ gì, thấy một đám người tiến vào, thái giám dẫn đầu mặc y phục không giống các thái giám nàng ta gặp, vừa nhìn là biết người hầu hạ trước mặt hoàng thượng, mấy vị nương nương không được sủng ái cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi. Nàng ta không biết chuyện gì, Nhạc Đào lượn một vòng trở về, đóng cửa sổ lại.

“Tiểu chủ tốt của ta, kia là Huyền công công hầu hạ ở đường tâm điện, trừ Ngụy công công, hắn là lớn nhất.” nhạc Đào bày ra bộ mặt trời sập, ngay cả đi ngự thiện phòng cũng chậm một chút.

Việc này không đơn giản như mặt ngoài, coi là nhẹ thì chính là hậu cung tranh thủ tình cảm, nói nặng chính là gây rối cho hoàng thượng, ngay cả hành tung của hoàng thượng cũng nắm rõ như vậy, người bình thường có thể có khả năng sao?

Tôn đáp ứng một hai nói hết ra, bao gồm cả khi nào thì phát hiện tờ giấy, khi nào bắt đầu đi đều nói mười mười. Đại ma ma lại không buông tha nàng ta dễ dàng như vậy, mỗi ngày bắt nàng ta quý ba canh giờ, nói phải để nàng ta có quy có củ.

Dịch Thụy Cảnh đem chuyện này thành chuyện cười để kể cho Từ Oánh, từ khi sinh đứa nhỏ, hầu hết thời gian nàng đều đặt trên người con. Khi nào thoải bong bóng, khi nào có thể xoay người, làm nàng kinh hi không thôi. Nhưng lại vô tình vắng vẻ hắn, nghe xong chuyện này cũng không để trong lòng, một năm này nàng luôn tìm cách lật đổ quý phi.

Liều gia rất sạch sẽ, từ thái y tra xét hồi lâu cũng không tra ra cái gì. Chính vì quá sạch sẽ lại càng làm nàng bất an. Ngay cả Thẩm gia cũng là có sủng thiếp diệt thế.

Vài ngày sau nghe tin Tôn đáp ứng không còn, học quy củ, học đến mất cả mạng. Thời điểm Tôn đáp ứng được nâng ra ngoài, Bành đáp ứng đánh bạo nhìn một cái, một cái thoáng qua này làm nàng ta mấy đêm mất ngủ. hai chân Tôn đáp ứng toàn máu.

Đại ma ma dạy giáo quy là người của Cảnh Nhân cung, Tôn đáp ứng đi không bao lâu thì ma ma cũng mắc bệnh cấp tính rồi cung, nghe đồn rồi cung không bao lâu cũng mất. Tôn Nhập dâng sổ con, nói tiểu nữ phúc bạc cô phụ ưu ái của hoàng thượng, nghe qua là người có chí khí.

Hoàng Thượng hạ lệnh Ngụy Đức Toàn tra rõ cái chết của Tôn đáp ứng, xem ai không coi hắn ra gì mà động thủ. Đầu tiên hắn hoài nghi thọ Khang cung, có phải thái hậu muốn mượn cớ để xoay chuyển hậu cung? Sai người nhìn chăm chăm thọ Khang cung, xác định không phải thái hậu làm mới thọ phò nhệ nhỡm.

hiện tại hắn đã đem Trần quốc phủ vây chặt chẽ, chỉ cần một động tĩnh hắn cũng sẽ không tha. Đây là khúc mắc nhiều năm qua của hắn, trước chưa kéo được Đại vương gia xuống nên hắn còn nhẫn nhịn, hiện tại hắn không muốn chờ một khắc nào nữa. nếu thật sự là thái hậu làm, hắn sẽ truyền tin cho Lạc công tử.

Cũng may không phải thái hậu, hiện tại hiểm nguy lớn nhất là hoàng hậu. Đại ma ma là người của hoàng hậu, nhưng vì sao lại mượn cơ hội hại chết Tôn đáp ứng không được vinh sủng? nếu nàng ta làm ra cử chỉ điên rồ như vậy thì đại hoàng tử không thể tiếp tục đứng bên người nàng ta. Nhưng khi Ngụy Đức Toàn mang tin về hắn lại không thể tin được, là do Trường nhạc cung làm.

Trong ấn tượng của hắn Quý phi là người luôn trầm mặc kính cẩn, cho dù hoàng hậu hay Huệ phi công kích cũng chỉ cười nhẹ, tại sao nàng lại hại một cái đáp ứng?

Hạ chỉ để Ngụy Đức Toàn tiếp tục điều tra, hắn mang theo Tiểu Huyền từ đến Vĩnh Hòa cung, không biết từ bao giờ hắn có thói quen, nếu có phiên muộn sẽ đến Vĩnh Hòa cung, phảng phất như chỗ đó là nơi hắn có thể yên lòng. Trong Vĩnh hòa cung tràn ngập tiếng nói cười, hắn nghe một chút sắc mặt cũng nhu hòa vài phần. Thấy Từ Oánh và Mai Ngôn đang trêu Chiêu CỪng, Chiêu CỪng đảo tròn mắt, thấy hắn thì hí mắt cười.

Mai Ngôn phúc thân, dáng người như liễu trong gió, Dịch Thụy Cảnh nhủ mảy “Trong cung có người cắt xén phân lệ của người sao?”

“Hỏi hoàng thượng, không có người cắt xén phân lệ, là nô tỳ ăn không vô.” Mai Ngôn sợ hãi nói, bộ dáng rất đáng thương.

“một khi đã như vậy thì an tâm ở trong phòng, đừng làm lây bệnh cho Chiêu CỪng.” Mai Ngôn không dám tin ngẩng đầu nhìn hoàng thượng lại nhanh chóng cúi đầu “Vâng”

Từ Oánh để Đào nhi tiến Mai Ngôn, oán trách Dịch Thụy Cảnh “người nói vậy lần sau còn ai dám đến cung của thiếp”

Dịch Thụy Cảnh thay xiêm y, ôm Chiêu CỪng vào ngực, nghe thấy thì cười nói “Trẫm ước gì, nơi này của nàng thanh tịnh. CHI là Tô đáp ứng sao lại gây

như vậy, gọi thái y đến nhìn xem”

“Thiếp cũng đã khuyên nhưng nàng không nghe, nói là do không muốn ăn, HỒi cung nữ hầu hạ các nàng cũng nói như vậy, thiếp còn cách nào, vừa vận người nhìn thấy thì cho người truyền thái y xem”

“cũng tốt.” Dịch Thụy Cảnh chọc Chiêu cùng phải y y nha nha vài tiếng mới phân phó tiểu Huyền tử truyền thái y.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Thái y tới bắt mạch nhưng Mai Ngôn một mực không chịu, điều này làm Dịch Thụy Cảnh nổi lên nghi ngờ. Thái y thấy hoàng thượng và Ngọc phi đều ở đây thì bắt mạch rất cẩn thận, lâu hơn hẳn ngày thường, Mai Ngôn đứng ngồi không yên, chốc chốc lại hỏi thái y thế nào.

Thái y nói Tô đáp ứng là do thận suy yếu, không sao. Chỉ nói ăn thêm sơn tra, thuốc cũng không viết. Mai Ngôn nghe xong thở phào nhẹ nhõm, phúc thân cáo từ về tây thiên điện. Thái ý vòng vo một hồi bẩm báo Ngụy Đức Toàn, đem điều bản thân suy đoán nói ra.

Ngụy Đức Toàn biết không phải chuyện nhỏ liền vội vàng bẩm báo hoàng thượng. Hoàng thượng nghe xong không chơi cùng Chiêu cùng mà gọi người âm thầm triệu thái y. Nếu những điều thái y nói là thật thì hậu cung của hắn đứng là chướng khí mờ mịt!

Quý phi nhìn hộp điểm tâm trống không, sững sờ ngơ ngác, Ngàn Xuân không nói lời nào, cũng không biết nói gì. Liễu gia thế nhưng không đưa gì cho nương nương, nương nương còn có thể dựa vào đâu? Người nương nương muốn lung lạc phải làm thế nào bây giờ? Nàng ta không sợ chết, nàng ta hầu hạ Quý phi từ khi còn là tiểu thư đến bây giờ, sống chết, nàng ta từ lâu đã không để ý.

Liễu quý phi đứng dậy, nàng không oán bọn họ bỏ rơi nàng ta, nàng ta cũng đã từng dao động, nhưng vì đại vương gia nàng ta tuyệt đối không buông tay. Cho dù cuối cùng chỉ còn một mình, nàng ta cũng sẽ kiên trì.

“Ngàn Xuân, người bên cạnh Tuyết phi sắp xếp ổn rồi chứ.” Quý phi khẽ mở miệng, Ngàn Xuân lại như nghe thấy thiên âm vui mừng, gật đầu đi xuống. Chỉ cần Quý phi không ngã, nàng sẽ mãi làm tâm phúc. Bất kể nàng ta lên núi đao xuống biển lửa cũng không chùn bước.

Dịch Thụy Cảnh trong ngự thư phòng cân nhắc, Quý phi vào cung năm mười bảy tuổi, mỗi lần gặp mặt nàng ta luôn một bộ nhàn nhạt, lúc đó hắn sủng ái Huệ phi hay gây náo nhưng không vắng vẻ Quý phi. Hoàng hậu không thể độc đại, Quý phi kiềm chế hoàng hậu, Huệ phi kiềm chế Quý phi, hắn tự cho là không có sai sót nào, nên không nghĩ đến mấy năm nay trong cung đã âm thầm chết bao nhiêu người.

Là hắn sai rồi, đem đường các nàng có lá gan không biết đủ. Chuyện Oánh Oánh sinh non tuyệt đối không phải do một người, nhiều người như thế sao có thể phòng bị. Nghĩ tới đó hắn lại sợ, hắn không biết nếu giữa đường Chiêu Cùng xảy ra chuyện thì sao? Oánh Oánh nhất định sẽ thương tâm, thất vọng với hắn, ngay bản thân hắn cũng sẽ không tha thứ được cho mình.

Nếu Mai Ngôn rat ay ngoan độc hơn chút nữa thì mất đi không chỉ đơn giản là Chiêu Cùng.

Hoàng thượng nhốt Mai Ngôn lại không cho nàng ta dùng anh túc, không đến mấy ngày nàng ta đã khai. Hai năm trước nàng ta bị Huệ phi hãm hại rơi xuống nước, Quý phi giúp nàng ta. Sau này nàng ta bị Vinh tần gây khó dễ Quý phi cũng đứng ra giúp một hai. Dần dần nàng ta về phe Quý phi, quý phi thường mang đặc sản quê hương ra cho nàng ta dùng.

Cái gọi là đặc sản quê hương chính là điểm tâm làm từ anh túc. Lúc đầu nàng ta cũng không biết gì, chỉ cảm thấy ăn vào sẽ có khoái cảm trước nay chưa từng có. Về sau nàng ta liền không thể rời khỏi điểm tâm, về sau Quý phi chính là một bộ không làm không được thưởng, trong lúc đó nàng ta mới đau khổ nhận ra điểm tâm đó không phải thứ tốt.

Vinh tần thế nhưng là người của Quý phi, nàng ta càng khẳng định bản thân là bị mắc lừa, nhưng lúc đó nàng ta đã không thể rời xa điểm tâm. Trong lúc bị anh túc hành hạ nàng ta quyết tâm hại Từ Oánh, mang hầu bao chứa xạ hương mà Quý phi cho bên người, lúc thanh tỉnh lại rất hối hận. May mắn hoàng thượng hạ lệnh không cho thăm hỏi Từ Oánh, nàng ta mới thở phào một hơi.

Sau này Từ Oánh sinh non, nàng ta tự nhận là do bản thân làm hại. Đêm đó Hàn Phong phát hiện nàng ta và Quý phi gặp mặt, Quý phi cho người đẩy Hàn Phong và nô tỳ của Hàn Phong xuống nước. Nàng ta trở mắt nhìn Hàn Phong giãy dụa và chìm hẳn, lại không làm gì, thậm chí phải bày ra bộ dáng không biết.

Ngày ngày nàng ta mơ thấy Hàn Phong hỏi “ Vì sao không cứu ta? Vì sao muốn hại ta?”

Ngày ấy tiến cung, Hàn Phong giúp nàng ta cầu tình với hoàng hậu, giúp nàng ta trước mặt Huệ phi, Vinh tần phạt nàng ta thì cùng chịu phạt với nàng ta, cuối cùng nàng ấy lại rơi vào kết quả như vậy, nếu nàng ta là Hàn Phong, nàng ta cũng không thể tha thứ.

Quý phi cho điểm tâm ngày càng ít, thật ra chỉ cần nàng ta hại đứa nhỏ của Từ Oánh thì sẽ nhận được rất nhiều, nhưng nàng không rat ay, nàng ta cảm

thấy Hàn Phong đang ở nơi gần đấy nhìn nàng ta. Nàng ta nghĩ cứ như vậy chết đi cũng tốt, ít nhất không làm Chiêu Củng thất vọng.

Dịch Thụy Cảnh cho người bao vây Trường Nhạc cung. Khi vào Trường Nhạc cung, Quý phi mặc xiêm y thêu hoa, dùng cây trâm lần đầu hắt nhìn thấy, không trang điểm, tĩnh lặng ngồi trên ghế.

Thấy hoàng thượng cũng không hành lễ, mím môi cười “Hoàng thượng, mời ngồi.” Ngụy Đức Toàn muốn quát lớn, Dịch Thụy Cảnh vẫy tay để hắt mang người ra ngoài, trong điện chỉ còn hai người. Ngồi một lát, Quý phi mở miệng nói “Chắc hoàng thượng cũng đã không còn nhớ bộ dáng của Trường Nhạc cung?” Châm cho hắt và bản thân một ly trà.

“Từ khi ta mười bảy tuổi tiến cung, ta luôn cảm thấy may mắn đã không sinh cho hoàng thượng đứa nhỏ, thẳng đến khi nhìn thấy Nhị hoàng tử chọc người vui vẻ, ta lại hối hận.” Nhấp một ngụm trà “Trà này không ngon bằng Ngọc phi phao.”

“Đứa nhỏ của Lưu tần, Tuyết phi, Ngọc phi có phải do người làm hại?” Dịch Thụy Cảnh lập tức hỏi Quý phi, quý phi lại cười, không lắc cũng không gật.

“Hoàng thượng, đến bây giờ việc đó còn có ý nghĩa sao?” Nàng ta nghịch tay áo “ta biết hoàng thượng hận đến mức muốn giết ta nhưng người lại không thể giết ta.” Bộ dáng khẳng định.

Dịch Thụy Cảnh lạnh lùng a một tiếng, Quý phi mở hộp trang sức lấy ra một cái ngọc trâm “Đây là binh phù mà hoàng thượng ngày đêm tìm kiếm, chỉ cần hoàng thượng ta cho Liễu gia.

“Trẫm sẽ tin người sao? Nếu đây là binh phù thì sao lại ở trong tay người? Người cho là Trẫm là tiểu hài tử ba tuổi sao?”

“Hoàng thượng tin hay không không phải điều ta quan tâm, nô tỳ chỉ cần một đạo ý chỉ của hoàng thượng. Nếu hoàng thượng không tin ta đành phải đập nát nó.”

“một khi đã như vậy, ái phi rat ay đi.” Dịch Thụy Cảnh lạnh lùng cười, hai chữ ái phi nói ra đặc biệt nhấn mạnh.

Quý phi như bị người rút đi khí lực, nhuễn ở trên ghế, nàng ta biết hoàng thượng thích mềm không thích cứng, nay nàng ta làm vậy là muốn hoàng thượng đi vào khuôn khổ.

Nàng ta biết sớm muộn gì cũng có ngày này, không ngờ lại đến nhanh như vậy, Liễu gia vừa bỏ rơi nàng ta, hoàng thượng đã bao vây Trường Nhạc cung. Điềm tâm không còn, các nàng nhất định không chịu nổi tra tấn mà bán đứng nàng ta.

“Đây là Liễu gia lấy từ Tân gia, vốn muốn giao cho đại vương gia để tranh công, bị ta vụng trộm giấu đi, vốn là muốn cho đại vương gia một cái kinh hi.” không nghĩ đến đến lúc chết nàng ta cũng không gặp được đại vương gia.

Ra khỏi Trường Nhạc cung, Dịch Thụy Cảnh cảm thấy vô cùng nghẹn khuất, phía sau truyền đến tiếng thái giám “Quý phi chết” cũng không làm hắt khá hơn, hắt bị người hại đến thiếu chút nữa tuyệt tử tuyệt tôn mà cuối cùng vẫn phải bảo vệ tính mạng người Liễu gia.

Từ oán tự tay hắt hạ hắt rửa mặt thay quần áo. Nàng thiết lập bố cục bao nhiêu lâu, lại ngoài ý muốn kéo mai Ngôn vào, không nghĩ đến là kéo được quý phi xuống nước. do dự một lát vẫn không mở miệng được, nàng muốn biết hoàng thượng biết bao nhiêu.

Tình thế cân nhắc sẽ phát hiện, không có khả năng hoàng hậu sẽ sai người của mình rat ay với Tôn đáp ứng, tự bôi đen mình. Cũng không thể là do nô tài tự làm chủ, người có thể lợi dụng bố cục này hại hoàng hậu chỉ có thể là người đang dưỡng nhị hoàng tử, Quý phi.

Dịch Thụy Cảnh vỗ tay nàng “trong lòng trẫm hiểu.” hắt có thể đoán được là nàng âm thầm hỗ trợ, cũng không trách nàng. Hai người ôm nhau ngủ, một đêm không nói chuyện.

“Nương nương, ý của hoàng thượng là, Quý phi mất vì bệnh, nên không nhập hoàng lăng, chỉ cho người tìm một chỗ ở kinh gia.” Xảo nhi vừa nói vừa thốn thức, lúc còn sống Quý phi cỡ nào phong quang, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

“về sau loại chuyện này không cần nhắc lại, trong cung không có Quý phi.” Nàng cầm cái trống chơi với Chiêu Củng, mắt Chiêu cùng cô lơ lơ nhìn theo, nàng bẹp hôn lên mặt Chiêu cùng.

“Hôm nay Chiêu Củng của trẫm lại lớn hơn rồi.” Sau sự kiện của quý phi tâm tình của Dịch Thụy Cảnh đã tốt lên, rất thích sắm vai từ phụ, mỗi ngày đều thăm Chiêu cùng, dù vội vàng cũng để Ngụy Đức Toàn ôm chiêu cùng đến thanh lương điện.

Chiêu cùng là người hậu cung đến Thanh lương điện nhiều nhất. rất nhiều người đều biết chiêu cùng là đứa nhỏ hoàng thượng sủng ái nhất. Thảm gia ngoài sáng trong tối thu không ít lễ. Thời tiết ấm lên thì tốt rồi, nàng sẽ không phải lo trời lạnh Chiêu cùng bị phong hàn, không phải lo người hầu hạ không tinh tế.

“Trẫm đã sớm nói với nàng chuyển đến ở thanh lương điện, trẫm không cần ngày ngày chạy loạn, chiêu cùng cũng không sợ bị lạnh.” hắt ôm vai nàng nói/

“Hoàng thượng, như vậy sẽ bị người dị nghị.” Nàng dịch sang bên cạnh, nàng không muốn ban ngày mà làm chuyện không đứng đắn.

Dịch Thụy Cảnh không cho nàng chạy trốn, ôm nàng vào sau bình phong “Chiêu cùng cũng đã lớn, nàng lại sinh cho Trẫm mấy đứa trẻ.”

Sau khi gọi hai lần nước, Từ oánh vùi đầu vào lòng hần nặng nề ngủ, khi tỉnh lại cũng muộn “ai ở bên ngoài?”

“Nương nương, là nô tỳ” Đào nhi vén màn “Nương nương muốn dùng chút đồ ăn?”

“Ân, hoàng thượng đâu?”

“nguy công công gọi hoàng thượng đi rồi, trước khi đi hoàng thượng phân phó chuẩn bị đồ ăn cho nương nương.” Châm trà cho Từ oánh “Hoàng thượng để bọn Xảo nhi thu dọn đồ.”

“Thu dọn đồ?”

“đúng vậy, nương nương, chuyển đến Thanh lương điện.”

Từ oánh quần bách, thanh lương điện là nơi một phi tử như nàng có thể ở?

“nương nương, hoàng thượng nói đến khi thời tiết ấm áp sẽ để người chuyển về” Đào nhi phủ thêm xiêm y cho nàng, sợ nàng không vui nói.

“ân” hoàng thượng đã sai người dọn đồ, nàng phản bác có tác dụng sao? “đi xem mai ngôn.”

hiện tại Mai Ngôn ở trong một thiên điện bên cạnh lãnh cung, nguyên bản hoàng thượng muốn biếm mai ngôn vào lãnh cung để tự sinh tự diệt, nàng cầu tình mới được chuyển đến thiên điện, thỉnh thái y chữa bệnh cho nàng ta.

Nàng hận nàng ta đầu phục quý phi, hận nàng ta chuyển của Hàn Phong, nhưng tâm vẫn cảm kích chuyện nàng ta giúp trong ngày tuyển tú.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Mai Ngôn nằm trên giường, người chỉ còn da bọc xương. Tay chân bị trói bằng dây thừng, phòng nàng ta chạy loạn và tự sát. không có điểm tâm của Quý phi nên thời gian nàng ta tỉnh táo rất ít.

Nàng từ xa nhìn, dù nàng nói gì Xảo nhi cũng không cho nàng đến gần hơn. Thanh âm nhàn nhạt của Mai Ngôn truyền đến. “Tỷ mau về thôi. Muội không sao. Muội thật long xin lỗi tỷ và hân tỷ tỷ, kiếp sau dù làm trâu ngựa cũng sẽ báo đáp hai tỷ.”

“Muội không cần nghĩ nhiều, dưỡng bệnh thật tốt.” Từ Oánh dặn thái y và cung nữ chiếu cố Mai Ngôn thật tốt, vịn tay Xảo nhi đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, để nàng trở mặt nhìn Mai Ngôn chết đi nàng không làm được. Tâm tình phiền muộn, đi dạo ngự hoa viên cũng không có gì nhìn. Thấy nàng dạo thì mấy thái giám vội mang ra mấy chậu cây đang nở hoa, đang mùa đông bê chậu đến đó bưng cả tay. Từ Oánh cho người thưởng mấy thái giám, vừa vận dụng Tuyết phi đang ngồi trong đình.

Hai người chào hỏi lẫn nhau, trước kia Tuyết phi được sủng ái, nàng luôn hâm mộ nhìn nàng ta, sau này nàng ấy hoài thai nên không ra ngoài nhiều, các nàng không xuất hiện cùng lúc, thoạt nhìn nàng ấy có chút đầy đặn.

“Tỷ còn chưa đến cảm tạ muội, nếu không có muội thì đại công chúa chưa chắc đã được ngự ban tên.” Tuyết phi vừa nói chính là trong gối có kim.

“tỷ tỷ khách khí.” Từ Oánh không do dự đáp trả “đó là phúc phận của đại công chúa.”

Sắc mặt Tuyết phi trắng bệch, quả nhiên Ngọc phi không còn là cô nương như khi mới vào cung, hai năm này, Thẩm tần, Lưu tần, Huệ phi, Quý phi từng cái một ngã xuống, người đứng vững cuối cùng chính là người lúc trước không có chút hào quang nào này. Nghĩ đến mấy hôm trước cung nữ nói “nương nương đừng quên, bồn hoa bách hợp kia là từ Khải Tường cung đến.”

Nàng ta do dự, chẳng lẽ là Từ Oánh hại nàng ta?

Từ oánh một long nhớ Chiêu CỪNG, thấy Tuyết phi muốn nói lại thôi, cùng lười cùng nàng ta chơi trò đoán ý, đứng dậy phúc thân “Muội rời đi đã lâu, nếu nương tỷ tỷ không có chuyện gì, muội xin cáo từ.”

Tuyết phi cũng không có lý gì, hôm nay cũng là trùng hợp gặp Từ Oánh “Ân, muội muội trở về thôi.”

Ra khỏi ngự hoa viên, ngồi lên kiệu, Xảo nhi nói bên tai nàng “Nô tỳ thất Tuyết phi là có chuyện muốn nói với nương nương.”

“Người đi hỏi thăm xem, có phải có người cắt xén phân lệ của Đại công chúa.”

Vội vàng thay đổi xiêm y, nhìn Chiêu cùng đang ngủ say, liền phản phó bà vú mấy câu.

Mấy hôm sau, Từ Oánh đi thỉnh an Thái hậu, Thái hậu già đi rất nhiều, khác xa với người hôm nàng gặp lúc mới tiến cung, một năm này Thái hậu sống không dễ chịu.

ở dân gian danh tiếng của Trần Nam Hậu rất tốt, còn muốn tốt hơn hoàng thượng. Hoàng Thượng muốn động đến nhà mẹ đẻ của thái hậu không dễ dàng, không thể làm mất dân tâm, nên nếu không có lý do hợp lý thì không thể ra tay. Nếu là con người sao có thể thập toàn thập mỹ, Trần Nam hậu cũng vậy. Tiểu nhi tử của cô thái hậu, thích ngoạn luyện đồng.

trong đại gia tộc thích này nọ cũng không tính là gì, nhưng vị này lại thích người trong sạch, có thi thư lễ nghĩa. Người như thế, ai sẽ cam chịu làm một món đồ chơi?

Vị đó trong năm năm đùa chết ba hộ gia đình. Trong đó một hộ còn có vị tú tài có công danh. Cốt khí lại cứng, Trần Nam hậu dứt không ít tiền nhưng người nhà đó không buông tha. Sau này Lâm gia thấy không thể xử lý được liền vụng trộm giết người.

Người một nhà đều bị giết chết, người kia may mắn trốn được liền đánh trống kêu oan, đúng lúc đụng phải thánh thượng đang ở Hình bộ.

Thánh thượng nghe xong vô cùng tức giận, để Trang thống lĩnh bao vây Trần Nam hậu, bắt tất cả nam nhân trong phủ. Người trong kinh nghe nói hoàng thượng tự mình tra án của phủ Trần Nam hậu, thì kéo nhau đến xem náo nhiệt.

Gia chủ Trần Nam hậu ngồi trên ghế thái sư, thấy càng ngày càng nhiều quan gia thì đứng dậy trừng mắt nhìn kẻ kia “ Nghịch tử, xem lúc ta trở về có đánh chết ngươi không!”

Vị kia cũng nường mắt lại, hẳn không cảm thấy mình làm sai điều gì, chỉ cho là hoàng thượng làm đáng như vậy. dân chúng kinh thành phần lớn cũng nghĩ như vậy, huống chi mấy năm nay phủ Trần nam hậu thường mở kho phát lương, cứu không ít khát cái, quả thật là người tốt.

Dịch Thụy Cảnh ngồi ở chủ vị, Hình bộ thị lang ngồi bên dưới, sau đó đến các vị quan viên. Vị kia sau khi tiến vào thì hi hi ha ha hành lễ “ tham kiến hoàng thượng.”

Lông mi hoàng thượng khẽ chớp “ đây là không học quy củ. Đánh!” nha dịch thấp thỏm cảm gây đến trước mặt vị kia, thật thật giả giả đánh, hoàng thượng mở miệng nói mát “ Ái khanh, thù hạ của ngươi dường như không được ăn cơm.”

Trong long hình bộ thượng thư khổ không thể tả, đến cùng hẳn vẫn chưa biết ý của hoàng thượng là gì, nghe lời này dường như đang trách hẳn, hẳn làm quan nhiều năm nhưng vẫn chưa đoán được ý của vị bề trên này.

“ lời hoàng thượng không nghe thấy sao?” Hình bộ thượng thư không thể không bày ra bộ mặt ‘ ta cùng một mặt trận với hoàng thượng’. Nha dịch thấy Hình bộ thượng thư cũng đã lên tiếng liền nghiêm túc đánh, đánh đến trong long bàn tay đỏ mủi, làm vị kia hết ảm lên, có nha dịch còn rất tri kỷ nhét cho hẳn một mảnh giẻ, vị kia ghê tởm muốn phun ra.

Trần nam hậu nhìn tiểu tôn tử bị đánh giận mà không dám nói, trong lòng âm thầm đau đớn. Đây là bảo bối mà Lâm gia bọn hắn phụng trong long bàn tay, hiện tại sao có thể chịu được khổ như thế này.

hắn cũng không đoán được cục diện hôm nay là hoàng thượng có ý gì, nếu nói muốn động đến Lâm gia thì sao lại cho hẳn ngồi, huống chi Lâm gia là nhà đẻ của thái hậu, hoàng thượng không dễ động đến như vậy. nếu như nói không động đến bọn hắn thì chỉ cần âm thầm giáo huấn hai câu là được, đây lại kéo người của kinh thành đến xem náo nhiệt.

Sau khi đánh hai mươi đại bản, nha dịch dừng tay, khi rat ay không khống chế lực nên vị thế từ đau ngắt đi, nha dịch cũng sợ đến nhuyển chân, vừa rồi đánh mà quên mất vị này là con của thế tử Trần Nam hậu.

Lão hán là nguyên cáo than thở khóc con mình bị đùa chết như thế nào, lão thê sao lại tự sát, nói ra rõ ràng rành mạch, không chỉ người trong nha môn mà dân chúng vây quanh cũng ngập nước mắt. Hai nhà khác cũng xuất ra bằng chứng, trong đó một nhà còn mang theo hài cốt của con.

Hoàng thượng bi thống, hỏi vị tiểu thế tử vừa tỉnh “ những điều họ nói là thật?”

Vị tiểu thế tử vừa tỉnh đầu óc còn hồ đồ, không hề nghĩ ngợi gì mà gật đầu. Hoàng thượng thấy hẳn thừa nhận thì trong lòng cười ha ha nhưng trên mặt lại bày ra bộ dáng buồn bã. Trần Nam hậu tức đến trợn ngược mắt.

Sai người viết một bài điều trần truy điệu vị tú tài đã chết kia. Án thuận lợi được phá, hoàng thượng ban cho lão hán một phẩm giai không có thực quyền, truy phong con hắn là quan viên thất phẩm.

Vị tiểu thế tử bị hạ ngục, ngoài cửa dân chúng hô to “ hoàng thượng thánh minh” dân chúng đều có lòng chính nghĩa, huống chi Trần Nam hậu là đại gia tộc, lão hán là kẻ yếu làm cho người ta càng đồng tình, nên bất chỉ bất giác mọi người hướng về phía lão hán, hoàng thượng trị tội tiểu thế tử trần Nam hậu làm dân chúng khoái trá. không đến mấy ngày ngộ to ngộ nhỏ trong kinh đều nghị luận chuyeenjnyaf, nói hoàng thượng là minh quân, Trần Nam hậu ý thế hiếp người.

Trần Nam hậu cảm tạ ân điển hoàng thượng, về phủ liền ngã bệnh. Hoàng thượng vốn muốn cho trần nam hậu một đá kích, liền liên tiếp thưởng được, trong kinh liền có lời đồn nói Trần Nam hậu bất mãn với quyết đoán của hoàng thượng, đây là nháo cho hoàng thượng nhìn.

Sau khi nghe lời đồn đó, Trần Nam hậu không dám sinh bệnh, kéo thân thể sinh bệnh đến tạ ơn hoàng thượng. Thái hậu ở Thọ Khang cung nghe được tin tức đã là vài ngày sau, sau khi hỏi thăm mới biết lão hầu gia chỉ sợ không ổn.

Thái hậu cũng bị bệnh, nhưng là tức quá hóa bệnh. Bà ta gọi hoàng thượng đến, không nói gì để hoàng thượng quỳ bên ngoài, sau khi triều thần biết được thì rút nhau đến quỳ trước Thọ Khang cung thỉnh Thái hậu thu hồi mệnh lệnh.

Thái hậu muốn ngã ngựa, vừa rồi bà ta chỉ nói một câu muốn gặp người nhà mẹ đẻ, hoàng thượng liền phát tay áo đi ra quỳ trước cửa, mấy vị triều thần này cũng không biết là nghe tin ở đâu.

Quần thần thượng hiệp, một nhóm người muốn duy trì Trần Nam hậu cũng không có biện pháp, hoàng thượng cũng đã quỳ, chẳng lẽ bọn hần không quỳ? không quỳ là đứng về phe thái hậu, không phục phán quyết của hoàng thượng.

không mất một người, hoàng thượng đã làm Trần Nam hậu rơi từ nơi cao xuống. gia chủ Trần Nam hậu không trụ được qua đời, hoàng thượng truy phong là quốc công gia.

Người chết được truy phong nhưng thế tử lại không được đãi ngộ như vậy. đầu tiên lấy việc giữ đạo hiếu ba năm, trong ba năm này vẫn là thế tử, ba năm sau là tình cảnh gì, hoàng thượng có còn nhớ hay không cũng chưa biết.

Bảng Trần Nam hậu phủ bị dỡ xuống, thế tử và nữ quyến khóc thành đoàn, những ngày an nhàn của bọn hần đã qua, thậm chí ngay cả vinh hoa phú quý bọn hần cũng không có.

Thái hậu bệnh nặng, hoàng thượng chăm sóc bên cạnh không rời, ngay cả Đỗ ma ma cũng không cần chăm sóc. trên triều lại tán thưởng hoàng thượng hiếu thuận.

Thọ Khang cung dần dần như lãnh cung, ngoại trừ hoàng thượng, các phi tần cũng không thể đến, cung nữ trong Thọ Khang cung thốn thức, năm đó nơi này cỡ nào phong quang, giờ lại như nấm mồ.

Có cung nữ còn từng nghe thấy thái hậu mắng hoàng thượng, sợ tới mức nàng ta chẳng để ý thể diện chạy thẳng ra ngoài, lời đồn này truyền ra có người không tin, nhưng vẫn gây ra một trận phong ba. Mặc kệ có phải thái hậu mắng hoàng thượng hay không, có một sự thật là thái hậu đã ngã.

một năm sau Từ Oánh lại mang thai, bệnh của thái hậu đã nguy kịch, sau khi bình phù đến tay, lại lật đổ Lâm gia, tâm tình của hoàng thượng rất thương. sau này thái hậu mất hần cũng không thấy thương tâm. Từ Oánh luôn không mở miệng hỏi giữa hần và thái hậu đã xảy ra chuyện gì, lúc Dịch Thục Cảnh mang nàng đến mặt thật của thái hậu nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng càng thêm đau lòng cho hần.

Thọ Khang cung của thái hậu vẫn sạch sẽ, chỉ là thiếu người nên cảm thấy hoang vu. Thừa dịp bóng đêm Dịch Thục Cảnh kéo nàng đến đây, ánh đèn leo lét càng làm nơi này thêm thâm nghiêm.

Hình ảnh thái hậu nằm trên sạp nữ nhân đã không thấy, nàng cũng thốn thức hai tiếng. tựa hồ nhớ lại cảnh nàng cúi đầu xin che chở. Sắc mặt Dịch Thục Cảnh âm trầm, xoay bình hoa trên án kỷ, chỉ nha một tiếng, bức tường sau bích họa mở ra.

hần kéo nàng vào trong, không ai nói gì. Bên trong được thấp sáng bằng dạ minh châu, đây là gian mật thất nhỏ. Chỉ thấy trong cùng là một bài vị thờ một bức họa.

“đây là nương của ta” Dịch Thục Cảnh trầm mặc một chút mới mở miệng, Từ Oánh nhìn xuống kinh ngạc, cẩn thận nhìn nữ tử đoan trang trong tranh, bức tranh đã loang lổ, xem ra là đã có từ nhiều năm.

Dịch Thục Cảnh cùng kính dập đầu, giữ chặt tay nàng, ọm nàng

“Hoàng thượng..”

“Ta là đứa nhỏ của Thần phi và tiên hoàng, nàng dập đầu một chút, thái hậu hại chết nương của ta và đệ đệ song sinh... Trẫm thường đến đây quỳ hỏi lâu trước mặt người.”

“Lạc công tử?”

“không sai, đến khi ta gặp Lạc công tử mới minh bạch mọi chuyện. Huống chi thái hậu còn hại con nôi dòng của trẫm!”

Hai người không nói gì, một lát sau Từ Oánh ôm hần vào ngực, hôn lên mặt hần “Hoàng thượng còn có nô tỳ..”

“Trẫm biết, sinh cho trẫm thêm mấy đứa đi.”

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Hậu Cung Sám Quan Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

